

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1832; Vol. 55

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

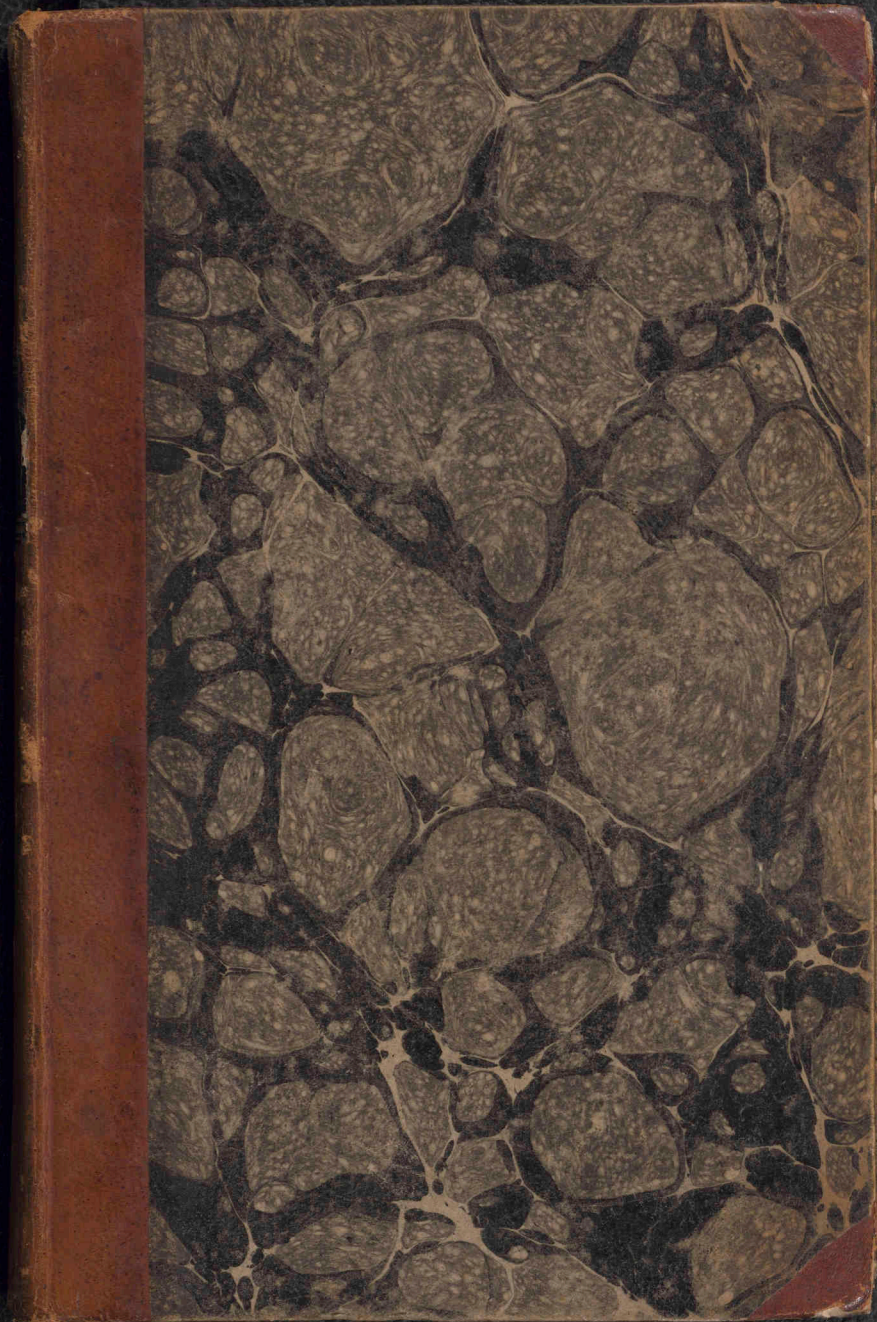
Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00125 7

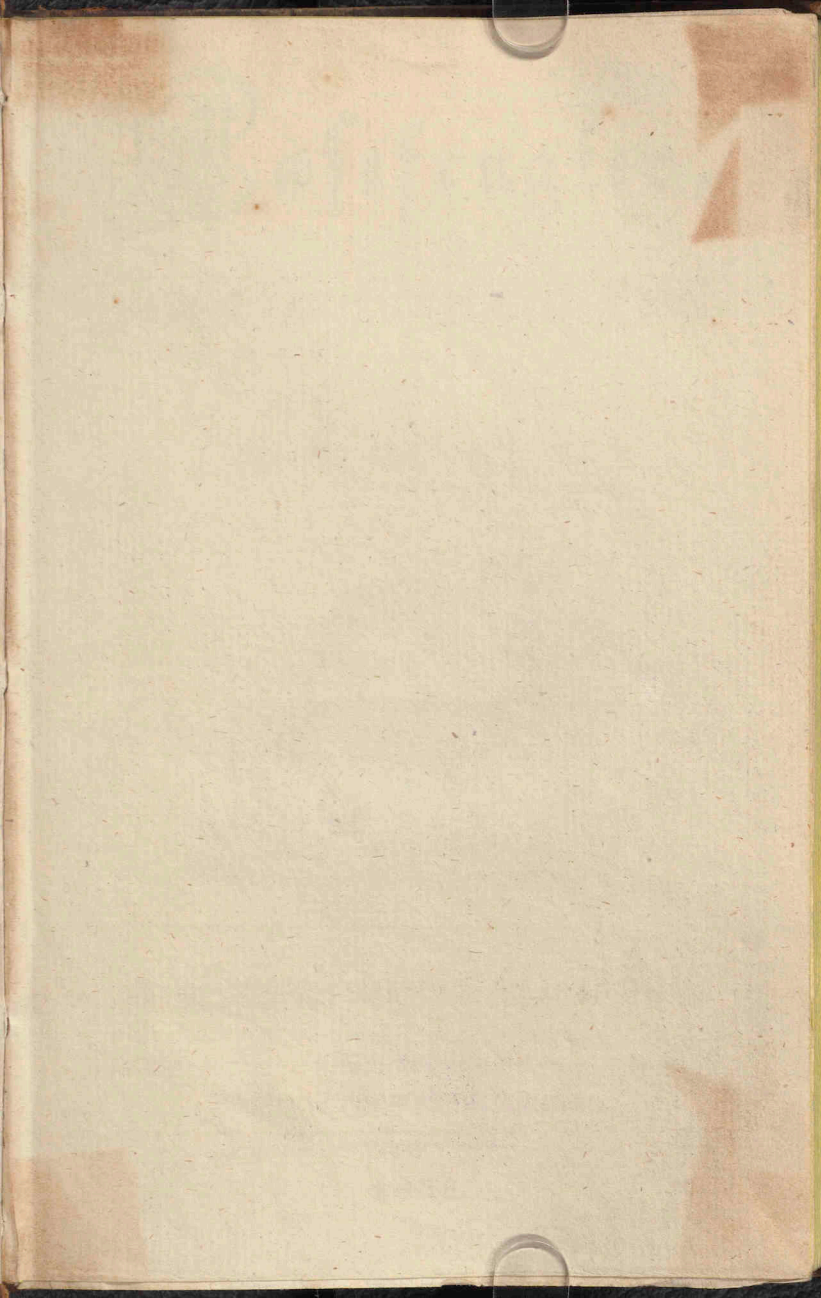
+RCX

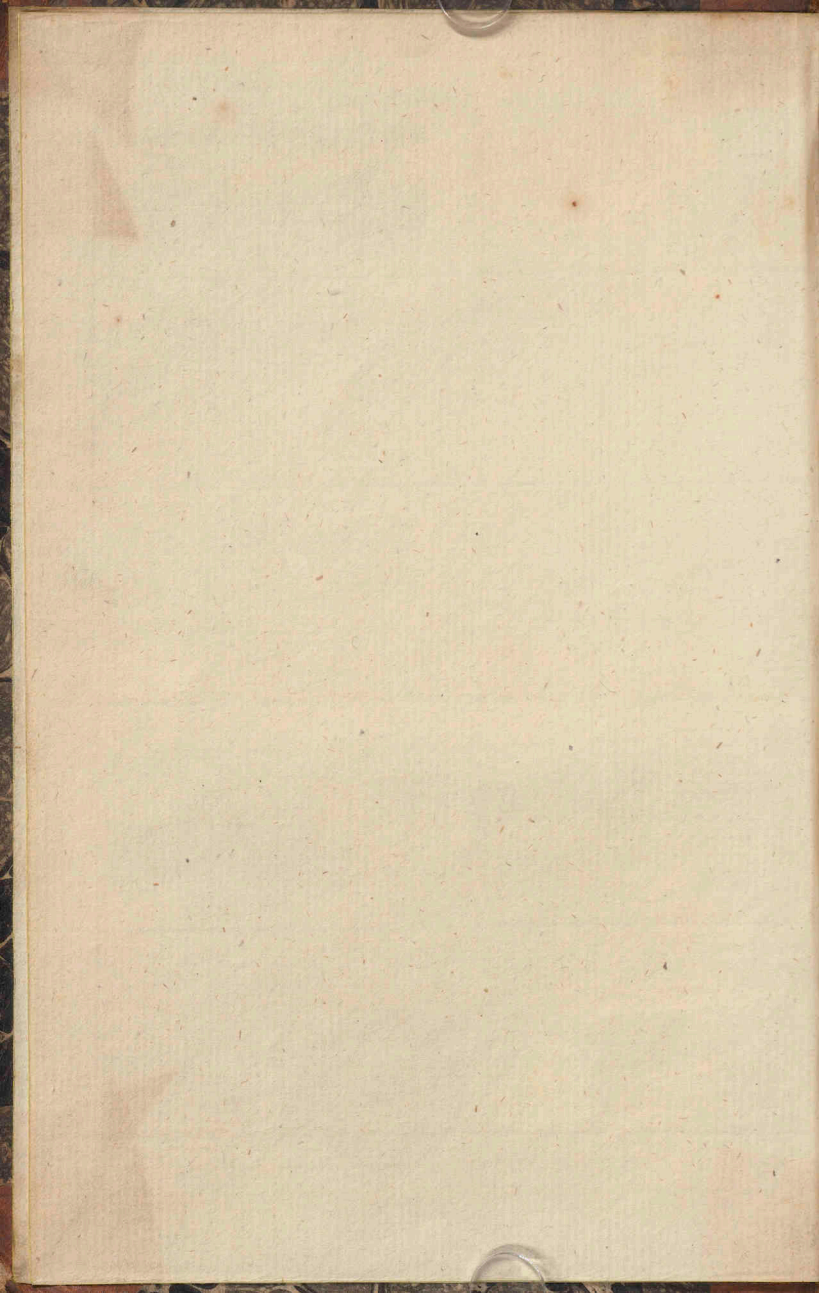
Det Kgl. Bibliotek

130026224560

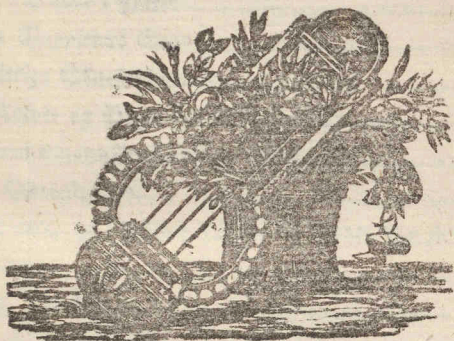

Bæsefrugter,

samlende paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Fem og halvtredstindstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1832.

Handwritten text, likely a title or date, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely a title or date, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely a title or date, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely a title or date, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

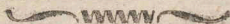
1832

I n d h o l d.

Side

Hans Slaaning, Klokker i Aarhus. En historisk-romantisk Fortælling fra det syttende Aarhundrede af Fr. Sneedorff Birch.....	1
Abbedissen. Fortalt efter paalidelige Memoirer.....	49
Berelen. En svensk Novelle.....	81
Dobbeltgængerer.....	96
Guillotine 1 Valler i Paris.....	104
Besøg paa Napoleons Grav.....	102
Den vanvittige Skuespillerinde.....	104
Carl den Tolvte og Pigen fra Dalekarlien.....	106
Den Schimmelmansske Families Stamfader.....	108
Naturens Hieroglypher.....	109
Kunst at gætte, paa hvilken Finger en Anden har stukket en Ring.....	113
Keiseren og Abbeden.....	114
Middel mod Hypochondre.....	118
Danmark og Kongen. En Sang for Danske.....	120
Napoleon og Laura, eller: den smukke Opvartningspige i Orgon.....	121
Hævn og Forsønting. En sand Begivenhed.....	140
Klosteret Maubuisson.....	165
Manden uden Navn. Fortælling af Spindler.....	175
Anecdoter fra Krigen i Spanien.....	189

Den polske Heltinde. En Scene fra Warschaus Erobring...	195
Den hemmelighedsfulde Tvekamp	197
Cholera morbus. Virkelig Begivenhed.....	201
Klippen Elfine, eller : Fisserpigen.....	204
En stor Forbryders Autobiographie.....	209
Thalias Bærsted i Paris	231
Flygtningen i Danmark.....	235
Saligt er ene det elskende Bryst.....	238
Den store Cotillon	240
Hyrdepigen fra Calanda.....	241
Charbonnieres Beleiring. En historisk Anekdote.....	292
St. Jean : Aere , eller : Napoleon og Spaamanden	313
En stor Forbryders Autobiographie. (Sluttet.).....	325
Gremiten.....	357
Perlesnoren.....	363
Mennesket lever i Evigheden.....	364
Greven paa Heden.....	367

W a n s S k a a n i n g, Klokker i Aarhus.

En historisk-romantisk Fortælling fra det
syttende Aarhundrede.

Det var en hellig Julemorgen i Aaret 1640, da en Skare af festsigklædte Mænd og Kvinder strømmede til St. Clemens Domkirke i Aarhus, for i fælles Andagt at løfte deres Hjerter til Herren. Kirken var klart oplyst og Orgelets dybe Toner gjenslåede høitidelig under de herlige Buer; Sognepræsten, Magister Christen Nielsen Bonde, traadte frem og talkede i kraftige Ord den christelige Menigheds Glæde paa Frelserens Fødselsfest, og i fuldstemmigt Chor lod den gamle Psalme: „Aleneste Gud i Himmerig,“ gjaennem Kirken. Men i den søndre Gang, som fører ned til Sakristiet gik en mørk Skikkelse med lange Skridt frem og tilbage. Der sorte Bløielsbaret og den ziriige hvide Pibekrave om den Ubekjendtes Hals gave noksom tilkjende, at Manden var af ædel Byrd, og den gyldne Ordensskjæde, som blinkede fra hans Bryst, bekræftede dette endmere. Han lod ikke til at tage nogen Deel i Menighedens Andagt,

men gik urolig frem og tilbage, medens hans skarpe Blik søi hid og did gennem Kirken. Pludselig blev han staaende ved een af Pillerne og stirrede med tankesfuldt Nie hen for sig, da en lille Mand med hvide Haar, klædt i en sort Kjole, med blanke Sølvspeender paa Skoene, rev ham ud af hans Betragtninger, ved at tiltale ham paa følgende Maade: „Ei, min ædle Patron og Belynder! Hvilken gunstig Skjæbne har jeg at takke for dette uventede Møde?“ Den Tiltalte maalte Spørgeren med et langt Blik og svarte: „J Sandhed! Eder's Spørgsmaal kunde let friste mig til at ansee Eder for mere uvidende om den Gjenstand, som ligger mig paa Hjerte, end jeg med Grund kan troe Eder at være.“ — „Hvorledes? gentog den Anden: Troer J, ædle Hr. Grubbe! at det Spørgsmaal, hvilket jeg med pligtsskyldigste Erhødighed rettede til Eder, var af den Betsæfkenhed, at een eller anden skjult Betydning deri laa forborgen, da skulde det virkelig gjøre mig saare ondt, om J, min høie Belynder! sølte Eder fornærmet derved. Jeg meente blot, at det var noget Usædvanligt, at see Eder her saa tidlig paa Dagen, da jeg ikke havde den mindste Formodning om Eder's Komme til Byen.“ — „Det er meget rimeligt, gentog den Anden: at J intet har fornummet til mit Komme, da jeg har redet hele Natten og først for et Dieblit siden er stegen af Hesten. Aarsagen til min Ankomst kan ellers ikke være Eder ubekjendt, da J vel sagtens mindes det Brev, jeg nylig sendte Eder til Besørgelse.“ — „Ingenlunde maa J troe, ædle Hr. Grubbe, at jeg med Skjodesløshed har varetaget hvad J paalagde mig! gentog den Tiltalte: Brevet har jeg rigtig besørget, men desværre har jeg ingen gunstige Tidender at melde Eder, thi neppe havde jeg bragt det i Frøken Kline's Hænder, før hun sieblikkelig gav mig det uaabnet tilbage, med den Betsæfkenhed, at hun ikke i Fremtiden agtede at læse Eder's Skri-

velsker mere. Formodentlig maa hun have kjendt Eders
 Haand eller Waaben. Brevet leverer jeg hermed pligt-
 skyldigst tilbage i Eders Hænder." — „Forsømt! ud-
 brød den Anden og stampede i Jorden: Saa er da et
 hvert Forsøg paa dette knibske Væsen spildt og frugtes-
 løst. Men hi, skjon Jomfru! og I, ærværdige Ma-
 gister hist henne paa Prædikestolen! Erik Grubbes
 Kjærlighed skal sonderbryde enhver Hindring, eller I
 skulle gaae tilgrunde. Ha! vedblev han, knyttende fram-
 agtig sin Haand: En Adelsmand skal vige for sig en
 Pedant, som denne jammerlige Magister? Utaaleligt!
 Hør, hvor han staaer og væver frem og tilbage, medens
 han fægter omkring sig med Armene, ligesom om han
 havde isinde at dække sin elskede Menighed baade til høire
 og venstre Side paa Dret. Men — hi lidt, Hr. Ma-
 gister! Kommer I først op at disputere med mig, da
 skal alle Eders theologiske Flosser og Kunstgreb intet
 hjælpe Eder!" Med disse Ord greb han Brevet, som
 den Anden rakte ham. „Nu, Hans Skaaning! til-
 søiede han: skal I have Tak for Eders Umag! I Af-
 ten kommer jeg ned til Eder, for at aftale Resten. Ijes-
 nesten er nu ude og jeg har andet at tage vare." Der-
 paa vendte han sig bort fra sin ledsager og gik med
 lange Skridt hen i Kirken. Hans Skaaning blev staa-
 ende og saae efter ham. Erik Grubbe trængte sig utaak-
 modig gjennem Mængden som strømmende ud af Døren.
 En kvindelig Skikkelse, tæt indhyllt i et hvidt
 Slør, skyndte sig i dette Dieblis forbi ham. Herremans-
 den studsede et Dieblis og ilte efter den. Ved Udgan-
 gen lykkedes det ham at træde nærmere, han greb Pi-
 gens Haand og udbrød: „I har altsaa intet venligt
 Blik tilbage for mig?" — „Slip mig! afbrød Pigen
 forfærdet: Jeg har Intet med Eder at sasse. I veed
 mit Hjertes Mening; jeg tager ikke mere mod Eders

Skrivelser, og beder Eder endnu engang om at lade mig være i Fred." — „Netsaa, smukke Kline! gjen: tog Grubbe: Det kan man kalde reen Bæst. I for: agter mig — nu vel! Lad saa være! Men vogt Eder!" Med disse Ord slap han hendes Haand og traadte tilbage.

Det begyndte at mørknes. Hans Skaaning gik urolig frem og tilbage i Klokkerboligen ved Domkirken. Nylig havde han faaet en skarp Irettesættelse af Bis: koppen, Doktor Morten Madsen, fordi en Deel Bly, som havde ligget paa Kirkehvælvingen, hemmelig var bortstjaalen. Klokkeren, til hvis Omsorg Blyet var be: troet, vidste ikke, hvor det var blevet af, og gik nu heel ærgerlig tilmode omkring i sin Stue. Han besad, efter en samtidig Forfatters Udtryk: „en skarp, satyriske Geist," skøndt han med Hensyn til Nutidens æsthetiske Fordrin: ger neppe vilde gjælde for meer end en Klokker i Nær: dernes Rige. Han havde ogsaa selv et Bogtrykkerie, ved hvilket han befordrede sine aandige Fostre ud i den lærde Verden og følte sig nu ikke lidet krænkter ved at see sig, som Forfatter og Philosoph i egen Indbildning, saaledes ydmyget. Hans ovennævnte satyriske Geist sydede urolig gennem Aarerne, og et ironisk Smil for: trak hans tandløse Mund til et halvtragisk og halvfor: mist Grin. I Forstuen sad Gaardskarlen Jeremias med Laarnvægteren Morten Peersen og spillede Tre: kort. Den eensformige Passiar, som disse to Personer førte, var ikke istand til at rive Klokkeren ud af hans ærgerlige Betragtninger. Tilslidst kastede han sig træt og modig ned i Lænestolen, og en dyb Søvn lukkede hans Dielaag.

For en Forfatter med Walter Scotts Talent til at male synlige Gjenstande, vilde Klokkerens Stue,

Bogtrykkeri og Lænestol have frembudt en sig Mark til Beskrivelse. Menblernes Form og Politur, Bøgersnes Snit og Bind, Sandet paa Gulvet, Ilden i Ovnen, Isen paa Ruderne, og alle deslige interessante Gjenstande vilde vi imidlertid af Mangel paa Fremstillingsøve lade uberørte, idet vi gaae videre i vor Fortælling.

Klokkeren var, som sagt, falden i Søvn; Ilden brændte lystig i Ovnen og truede med at opløse Isens blomsteragtige Figurer paa Ruderne. Jeremias og Morten Peersen sad i en ivrig Disput om Klokkerknægt og Hjerterdame, og Ratten laae rolig sammenrullet under Klokkerens Lænestol. Alt var stille paa Gaden, thi det bløde Sneetæppe dæmpede enhver Larm; da bankede det pludselig paa Gadedøren, og de to kortspillende Personer sprang op, for at lukke den Bankende ind. Det var en lille uanselig halt Mand i en rød Kjole med guldbroderet Vest og sorte Støiels Knæbuxer. I Haanden bar han en trekantet Hat og en Stok med Guldknap. Hans temmelig skaldede Hoved, som kun var bevoxet med enkelte rødgraae Haar, dannede en forunderlig Modsatning til de skarpslynende, fattegrønne Dine, som funkede af livlig Ungdomskraft. Jeremias spurgte Personen om, hvad han vilde, og da han ytrede Lyst til at tale med Klokkeren, førte han Manden op i dennes Stue, og vendte tilbage for at fortsætte det begyndte Kortpartit.

Hans Staaning laa endnu hængsunket i Drommegudens Arme, da Ratten med lydelig Mjaven sprang op ved den Fremmedes Indtrædelse. Af denne Larm vakte den Sovende og blev ikke lidet forundret over det uventede Besøg. Ilden flammede lystig med rødligt Skjær i Ovnen og belyste den Ubekjendte just ikke til hans Fordeel, thi hans gule, indfaldne Kinder og krumsme Ornenæse gave ham virkelig i det ubiisfe Halvmørke noget Afkrækkende. Klokkeren brød den gjensidige Læng-

hed med følgende Ord: „Jeg mindes ikke at have seet Eder før, min Herre! og veed ikke hvilken Omstændighed jeg skylder Eders Besøg, imidlertid skal I være hjertelig velkommen her i min ringe Bolig.“ — „Hvori ledes? gjentog den Fremmede med et ironisk Smil: I kjender ikke den gamle Mikkel igjen!“ — „Herregud! udbrød Klokkeren: Er det den gamle Mikkel Krage fra Aalborg, som her staaer for mig?“ — „Ja vist! gjentog den Ubekjendte: er det den gamle Mikkel Krage fra Aalborg, eller rettere sagt Michal Kravatsky fra Polen. Det glæder mig dog, at I endnu kan kjende Eders gamle Venner fra fordums Tid. Ak! min ærlige Hans Skaaning, kan I huske, hvor mangen Gang I som en liden Purk har redet Ranke paa mine Knæ i forrige Dage?“ — „Sandelig, gjentog Klokkeren: Alderen har ikke taget synderlig paa Eder, skjøndt det efter min Regning er mange Aar siden jeg saae Eder.“ — „Saaledes gaaer det, svarte Hr. Mikkel: naar man fører en ordentlig Levemaade og sparer paa sit Helbred. Uarsagen til mit Komme er Dnsket deels at see mine gamle Venner igjen, deels at hvile mig ud efter det omflakkende Liv, jeg i en Række af Aar har ført. Jeg har nu samlet en lille Skilling sammen og agter herefter at bosætte mig i Aarhus. For Næsten kan I stole paa min Beredvillighed i at tjene Eder, naar og hvor det er mig muligt.“ — „Tak for Eders gode Tilbud, Hr. Krage! gjenmælte Klokkeren, som i dette Dieblisk hørte Erik Grubbe paa Trappen: Det gjør mig kun ondt, at jeg ikke kan have den Fornøjelse at tale længer med Eder i Aften, da nødvendige Forretninger hindre mig i at nyde Eders behagelige Selskab.“ I dette Dieblisk traadte Herremanden ind i Børrelset; Hr. Mikkel anbefalte sig nu og gik bort. „Hvo var den fremmede Person?“ begyndte Herremanden. „Det er en gammel Bekjendt af mig! svarte Klokkeren: Efter

eget Sigende er han en polsk Jøde, som i mange Aar har reist om paa Handelens Vegne og nu vil bosætte sig her. Hans Navn: Michal Kravatsky, er af Menigmand gjort om til Mikkel Krage; for Resten er det et godt ærligt Skind af en meget tjenstfærdig Natur.”

„Førend jeg gaaer over til de Sager vi i denne Aften have at forhandle sammen, gjentog Herremanden efter et Op- hold: maa jeg meddele Eder en yderst ubehagelig Efterretning. Bispen har klaget over Eders forsømmelige Opførsel, og den Jrettesættelse I har modtaget var kun et Forspil for Eders Ussættelse fra Klokkerembedet.” —

„Hvad! udbrød Klokkeren: Han turde vove at berøbe mig en Post, som jeg i 24 Aar med Hæder haver forestaaet?” — „Det er kun altfor vist! svarte Herremanden: Hele Byen taler derom.” — „Ha! freg Hans Skaa- ning: Det skal komme ham dyrt til at staae. Vee, at jeg paa mine gamle Dage skal taale slig en Forhaanelse!” —

„Sandelig! svarte Grubbe: Jeg beklager Eder. Imidlertid skal I ingen Skade have deraf, da jeg er beredt til at understøtte Eder, saafremt I med Raad og Daad vedbliver at være mig hengiven. Hævn er mit Løsen, og det er, kan jeg tænke, nu ogsaa Eders.” —

„Ja! udbrød Klokkeren: Vi ere Begge grovelig fornærmede, men Gjengjældens Time vil staae og vore Sjender skulle gøres til Skamme. I har beilet til Bispens Datter, men Præsten er kommen Eder i Forkjøbet, og den knibste Dame vil ikke give Slip paa den sorte Kjole, som præker Evangelium for Folket. Uhørt, at en Herremand, en Adelsmand, skal staae tilbage for slig en Verdant! Men I kan være vis paa at jeg ikke skal svigte Eder, hvor og naar det er muligt at fremme Eders Planer.”

Herremanden blev endnu en Stund hos Klokkeren, for at aftale de sællede Anliggender med Hensyn paa Raaden, hvorledes de lidte Fornærmelser skulde hævnnes.

Hans Skaaning lovede sin Medforbundne at underrette ham om, naar Magister Bonde skulde festlig holde sit Bryllup med Bispens Datter, og Grubbe tilsagde ham en rig Belønning, saafremt han paa bedste Maade stod ham bi. Derpaa skiltes de ad, og Grubbe red hjem til Havreballegaard.

Ikke lang Tid efter blev Hans Skaaning indbudt af Herremanden til Havreballe. Han befalede derfor Jeremias at spænde for Vognen og kjørte bort med ham, for at besøge sin høie Belynder.

Det var en klar Vinteraften. Maanen var gaaet ned, men Stjernerne stode funklende paa den skyfrie Himmel, og det hvide Sneedække, som var udbredt trindt om, gav tilstrækkeligt Lys paa Veien. De Reisende sad tæt indhyllede i deres Kapper, og glædede sig i Tankerne ved snart at naae Maalet for deres Reise. Vognen rullede i lysig Fart henover den haardt frozne Jord, da en heftig Storm ledsaget af et tæt Sneefog reiste sig og hvirvlede de hvide Masser ind i de Reisendes Næse. Jeremias tabte sin Pidsk paa Veien og bad desaaarsag Klokkeren om at holde Tømmerne, medens han ledte efter den. Hestene bleve imidlertid kjede af at holde stille i den bidende Kulde og begyndte at løbe i strakt Galop henad Veien. Hans Skaaning, som ikke forstod sig paa at styre dem, var stædt i en skrækkelig Waande. Forgjæves skreg han paa Jeremias, hans Stemme døde hen i Stormen og Hestene bleve ved at løbe. Et Hul i Veien gjorde imidlertid snart Ende paa Klokkerens bedrøvelige Fart. Han foer paa Hovedet ud i en stor Sneedrive og vred i Faldet den ene Fod af Led. Saaledes laa han der, uden at kunde røre sig af Stedet, og Smerten afpreskede ham mangt et frugtesløst Skrig. Pludselig følte han sig greben af en Haand i Skulderen, og allerede glædte han sig til, at Jeremias havde fundet hans Spor og var kommen,

for at staae ham bi i Nøden. Han blev imidlertid snart reisen ud af sin Wildfarelse, da Mikkel Krages velbeskjendte hæse Røst klang ham i Ørerne. „Herregud! sagde denne til ham: Hvorledes er I kommen afsted i Aften, min gode gamle Ven?“ — „Ja, Gud naade mig! svarte Klokkeren: Min ene Fod er af Led og jeg kan ikke røre mig af Stedet; Vognen med Hestene er Fanden i Vold, og min Karl gaaer omkring i Sneen langt herfra og rager efter sin Pidsk.“ — „Og det er hele Ulykken?“ gjentog Hr. Mikkel grinende. — „Synes I maaskee ikke det er nok?“ svarte Klokkeren. — „Jo, vistnok er I kun i bedrøvelige Omstændigheder, ædle Hans Skaaning! afbrød Hr. Mikkel ham: Men I maa derfor ikke tabe Modet! Jeg vil tage Eder op paa min Ryg og bære Eder til Havreballe.“ — „Er I gal? svarte Klokkeren: Troer I at kunne bære saadan en Byrde paa Eders Skuldre, I, som jo har ondt ved at bære Eder selv, end sige er i Stand til at bære Andre?“ — „Det kommer an paa et Forsøg!“ gjennælte Hr. Mikkel og greb med kraftig Haand fat i Klokkeren, hvem han med Lethed svang op paa Ryggen og bar afsted henover Marken. „Hvoraf veed I ellers at jeg agter mig til Havreballe?“ begyndte Klokkeren efter en Pause. „Hm! svarte Hr. Mikkel: Det kunde jeg jo sagtens tænke mig, siden I var paa Veien. Det vil ei heller vare længe, før vi have naaet Eders Reises Maal, thi jeg seer allerede Lysene i Herregaardens Vinduer. Hold Jer nu bare fast paa min Ryg, at I ei skal dratte ned igjen, ligesom før af Vognen!“

Under denne Samtale var Hr. Mikkel imidlertid rast vandret fremad. Den elendige Jeremias, som forgjæves havde søgt efter Pidsken, sluttede sig snart til Toget, og de Vandrende naaede efter kort Tids Forløb Herregaarden, mødte og fikke af Kulde. Erik Grubbe

tog meget venstabelig imod dem og ved Kaminilden glemte de snart de overstandne Besværligheder.

Det var imidlertid blevet silde ud paa Natten. Klokkeren led af heftige Smerter i den forvredne Fod; Erik Grubbe lod derfor ham og Hr. Mikkel anvise et Værelse og ønskede dem Godnat. Hans Skaaning kunde længe ikke sove, omfider luffede dog en urolig Fesberflummer hans Dine, men forvirrede Drømmebilleder gjøglede i broget Råd hen for hans Blik. Det forekom ham, som om tusinde smaae fæle Skiffelser mylrede frem af Gulvet. De vare sorte og lodne paa Kroppen, havde røde Huer paa Hovederne og gloende Forker i Hænderne. Dernæst syntes det ham, at Hr. Mikkel trak en lille Violin op af Lommen og begyndte heel lystig at gnide paa den, medens han raabte: „Hei, lystig I Karle! Hei, spring nu omkring saa det ryster i Huset, thi der ligger Klokkeren og kan hverken røre Haand eller Fod. Naar I nu er trætte af Dandsen, da kan I komme og stikke Forkene i ham, thi det er en fed Brad kan I troe!“ Nu begyndte Figurerne at springe om paa Gulvet med underlige Jagter og Grimasser; de nærmede sig bestandig meer og mere Sengen, hvor Klokkeren laa, og vilde til at jage Forkene i ham, da en stærkende Smerte i Foden vakte ham af Drømmen. Han saae sig rundt om i Værelset; hans Die faldt paa Hr. Mikkel, som sad ved Sengen, og med Forundring blev han vaer, at denne virkelig havde en lille Violin i Haanden, som han spillede paa. „Om Forladelse! udbrød den Spillende: Jeg er bange for at mit Violinspil har vakt Eder af Sønnen.“

„Ingenlunde! gjentog Klokkeren med den kolde Angstfødd paa Panden: I maa gjerne spille for mig saa meget I lyfter.“ I det samme Dieblik saae han med Rædsel en stor sort Skrubbudse hoppende paa Gulvet. Han udstødte et Skrig af Forsærdelse og pegede paa

Dyret, men Hr. Mikkel gik rolig hen til det og ragede det med Violinbuen ud af Døren. „Det lader til, sagde han: at J er bange for Skræmtudser.“ — „Paa ingen Maade! svarte Klokkeren: Jeg havde kun en hæs: lig Drøm, som Dyret mindede mig om.“ — „Da kan J nu være rolig for den ubehøvlede Gæst, som formodentlig er kravlet herind fra Haven, afbrød Hr. Mikkel ham: thi jeg har væltet ham ud af Døren.“ Derpaa begyndte han igjen at gnide paa Violinen og gav sig til at synge følgende Ord med hæs og strattende Stemme:

Det lækker ad Midnatstide
Nu rævner Gravens Steen,
De hvide Dødnings springe
Omkring paa magre Been.

Til Bloksbjerg Hexene ride
Paa Koffestaste glad,
J gloende Kobberkjæder
De stige en herlig Brad.

De rage omkring i Gryden
Med lange Koffestast,
Der hvæse brogede Slanges
J grøn Skarntydesfast.

J Galgen Synderen dingler,
Mens Uglerne tube smukt,
Han griner lystig og stirrer
Paa Hexenes vilde Flugt.

J Helved Hanerne gale,
Der flyder brændende Svovl,
Og Djævlene staae og rage
J Grøden med gloende Skovl.

„Sy, hvad er det for søle Viser J synger?“ udbrød Klokkeren. „Lad J blot mine Viser i Ro, Hans

Skaaning! gjentog Hr. Mikkel: Jeg har vel Lov til
 at synge, hvad jeg vil. Men eftersom I kjeder Eder
 ved min Sang, saa vil jeg faae alle Skrubtudserne fra
 Haven ind i Bærelset, da skal I barestens see, hvor
 de skal springe og vralte omkring, naar jeg gnider paa
 Violinen!" — „Alf nei! stønnede Klokkeren: Lad blot
 saadanne Kunster fare! Nu har jeg mere Lyst til at
 sove, end til at see paa slige Narrestræger." — „Kalt
 der I det Narrestræger, svarte Hr. Mikkel: da er jeg
 vis paa, at I ikke kan gjøre mig det efter. Nu skal
 I bare see!" Med disse Ord vilde han til at gnide
 paa Violinen, men Klokkeren sprang af Rædsel, trods
 sin forvredne Fod, ud af Sengen og rev Violinen ud
 af Hr. Mikfels Haand. „I er en gammel Nathue,
 det kan jeg sige Eder! udbrød denne grinende: Nu er
 jeg kjed af at være længer i Eders Selskab. Violinen
 maa I gjerne beholde og more Eder med, men tag Jer
 blot i Agt for at det ikke skal bekomme Eder ilde." —
 „Jeg vil ikke have noget at bestille med Eders lumpne
 Violin!" afbrød Hans Skaaning ham og kastede den
 ned imod Gulvet. Instrumentet sprang med et bragen-
 de Knald istykker, og en lang, fortladen Snog slyngede sig
 ud af det, hvæsende med Braadden efter Klokkeren.
 Denne sank med et Forsærdelsesstrig tilbage paa Sen-
 gen, og en dyb Afmagt luffede medlidende hans Dine.
 Da han vaagnede var det høit op paa Dagen. Vin-
 tersolen glimrede klart paa Rudernes Solblomster og
 kastede et luefarvet Skjær gjennem de røde Damast-
 Gardiner. Klokkeren bemærkede med Glæde, at Smer-
 ten i den forvredne Fod var betydelig aftaget, det undre-
 de ham imidlertid høilig, at see Hr. Mikkel rolig sid-
 dende i Vænestolen ved Sengen, ligesom om Intet var
 forefaldet. Han kunde neppe troe sine egne Øren, da
 Hr. Mikkel ved hans Opvaagnen tiltalte ham saaledes:
 „I maa have haft nogle hæslige Drømme i Nat, thi

flere Gange freg og hvinede J, ligesom om en Kniv sad Eder i Halsen." — „Hvor blev Violinen af? spurgte Klokkeren endnu halv søvndrukken: Sif J Skrubtudserne til at dandse siden efter, eller hvad blev det Hele til?" „Hvad er det for taabeligt, usammenhængende Toi, J der ligger og væver om? gjentog Hr. Nikkel: Skal jeg lære Skrubtudserne at dandse eller spille Violin, for at dykke Eder i Sovn. Lad disse ravgale Drømmerier fare, ædle Hans Skaaning! og lad os hellere see til Eders God, om Hævelsen har tabt sig. Maaskee har J traadt den i Led igjen, da J sprang op af Sengen i Sovne ligesom et forrykt Menneske." — „Næsten maa jeg troe det, svarte Klokkeren: thi jeg fornemmer fast intet til Smerte i den." Med disse Ord steg han ud af Sengen og prøvede paa at gaae. Til hans store Forundring lykkedes Forsøget særdeles vel, og han flædte sig nu skyndsomt paa, for at gjøre Herremanden sin Morgenvist.

Det kan imidlertid ingenlunde være vor Hensigt, at opholde Læseren med en lang Fremstilling af den Samtale, hvilken Klokkeren havde med Herremanden, saameget mindre, som de Planer, hvilke Begge i Fællesskab lagde, i Fortællingens Gang ville udbille sig. Vi springe derfor nogle Maanedes frem i Tiden og gribe Fortællingens Traad paa ny den 9de August i Aaret 1641, paa hvilken Dag Magister Christen Nielsen Bonde festligt holdt sit Bryllup med Bispens Datter.

Nielsen gik for sig i Domkirken, og Biskoppen holdt selv en smuk Tale for det unge Brudepar, idet han formanede dem til at leve i christelig Samdrægtighed og Enighed, erindrende dem om, at Manden er Kvindens Hoved, samt at den Sidste bør være sin Egteherre lydige og underdanig. Disse og andre Formaninger, som

paa Livets tornestruede Veie for unge og uerfarne Mennesker ere af stor Vigtighed, lagde han det unge Par paa Hjerte. Den lykkelige Magister slyngede henrykt Armene omkring sin atlastklædte Brud, hvis sorte bølgende Lokker vare zirlig sammensfattede under det Guldbrokades Sæt, hvilket hun efter Datidens Skik bar paa Hovedet, og som i Hvide dristig kunde maale sig mod Damernes nuværende Haarfrisurer. Ja — det var tilvisse en herlig Tid dengang, da en Dame med Anstand og Ynde kunde føre et Sæt paa Hovedet af halvbanden Alens Længde, uden at tabe Ballancen eller Ligevægten. Saavidt er man endnu ikke i vore oplyste Tider kommen, skjøndt Modens almægtige Guddom nuomstunder synes at lægge stærkt an paa en lignende Hvide af Hovedets Kultur og Prydelse. Men dengang kjendte man intet til keiserlige eller pavelige Francaiser, en sindig Menuet var den Dands man i Almindelighed traadte, og en saadan Menuet dandsede ogsaa Magisteren sammen Aften med sin lykkelige Brud ved Floiters og Gigers Klang i Bispegaarden. En talrig Skare af Bryllupsgjæster var forsamlet og Alt idel Lystighed og Glæde. Brudens og Brudgommens Skaal blev drukken ved Trompeternes Skrald af blankpolerede Sølvkrus, og Alle vare særdeles vel fornøjede med det kostelige Traktement. Saaledes gik Timerne hen og det lakkede hen ad Midnat, da man pludselig hørte en stærk Hestetrampen udenfor paa Kirkegaarden. Bryllupsgjæsterne sprang hen til Vinduet i den Tanke, at et Selstøb af Brudeparrets Benner vilde overraske det med en natlig Musik, thi man hørte tydelig musikalske Instrumenters Klang i det Fjerne. Maanen skinnede klart ned paa Kirkegaarden, og man saae i dens Belysning en Række af sortklædte Skikkelser til Hest holdende udenfor Vinduerne. En af Formændene gav Signal med en lille Fløite, og nu begyndte en græsselig Musik, bestaaende af Trommer,

Piber og Rohorn. Dertil brølede et Chor af flere end tyve hule Basstemmer en affskyelig Smædevise, hvori saavel Brudeparret, som Bispen selv med Familie paa det Grueligste blev haanet og nedreven. De Syngende sloge tillige undertiden paa store Messingbækkener og Gongonger, saa at alle Hundene i Nabolabet med frygtelig Tuden og Hysten stemte i med den natlige, infernalske Rattemusik. Derhos sad en Ugle paa eet af de smaae Kirketaarne og syntes at give sin Misfornøielse over de frække Rolighedsforstyrreere tilkjende med lange, melankolske Hyl. Bryllupsgæsterne saae paa hinanden med forbausede Miner; Magisteren stod glødende af Forbitrelse, og Bruden lænede sig halv afmægtig op til hans Skulder; kort sagt, Forvirringen var ubeskrivelig. Omfider gjorde det syngende Personale en Pause og Tilhørerne glædede sig allerede i Tankerne til, at den fæle Musik vilde faae Ende, da pludselig en Hagel af Stjerne blev slynget mod Vinduerne, saa at Ruderne klirrende sprang i tusinde Stykker og fusede Bryllupsgæsterne om Døren. Nu var Brudgommen ikke længer istand til at standse sin Harmes, hans Die søgte efter et Baaben, men forgæves, da sprang han pludselig ud af Stuen og ilte ud i Gangen, hvor flere af de Indbudne havde deres Raarder liggende. Han greb een af disse og stormede ud af Døren, for at føle sin Forbitrelse i Boldsmedenes Blod, men, da han dreiede om Hjørnet, blev han vaer, at Skaren havde bortfjernet sig. Hestens Galop lod kun svagt i det Fjerne, og han saae sig nødsaget til med skuffet Forventning at gaae tilbage til Selstabet.

Læseren vil let kunde gjette sig til Ophavsmanden for disse Optøier. Det var ingen Anden, end Erik Grubbe, som tilligemed en Deel af sine Svende og andre lystige Brødre fra Omegnen paa den omtalte Maade havde søgt at forstyrre sin Medbeilers Bryllupsfest.

Dette frække Optog var imidlertid kun et Forspil for de affyelige Planer, hvilke Herremanden i Sælleskab med Klokkeren havde lagt, for at hævne sig paa Biskoppen og dennes Familie.

Doktor Morten Madsen, eller som han efter den Tids Sædvane paa Latin kaldte sig: Martinus Matthiae, var dengang Biskop i Aarhus. Han var født i Kjøbenhavn Aar 1594, hvor hans Fader Mads Nielsen var Borger. Efterat have fuldendt sine Studier ved Kjøbenhavns Universitet reiste han i Aarene 1616 og 17 udenlands og opholdt sig en Tid i Wittenberg. Han udgav der adskillige trykte Disputationer og forsvarede dem offentlig, og ved sin Hjemkomst, 1621, fik han det Hverv, at undervise Christian den Sjundes og Kirstine Munks Børn. Samme Aar blev han freeret til Magist. og kaldet til Rektor i Sorø. I Aaret 1622 udnævnte Kongen ham til Slotsprædikant i Fredrikssborg og derefter til Hofprædikant i Kjøbenhavn. Da Kongen af den nederfachske Kreds var udvalgt til Kredsoberst, fulgte Doktor Madsen ham paa Feldttoget mod de Keiserlige Aar 1625 som Reiseprædikant og Konfessionarius. I Aaret 1627 blev han Biskop i Aarhus efter Doktor Gudesen og ordineret i Bruekirke af Doktor Hans Resen, Biskop i Sjællandsstift. Doktorværdigheden blev ham konfereret af Doktor Jesper Brochmand 1634. I Kjøbenhavn var han med de andre Biskopper forsamlet paa den geistlige Synode 1629, hvor der blev arbejdet paa Kirke-disciplinens Forbedring. Han blev gift med Kirsten Hansdatter, en Datterdatter af Fredrik Lælius, kongelig Tolder og Torgemeester i Helsingør, og en Frugt af dette Ægteskab var den smukke Eline, Magister Bondes Hustru. Herremanden Erik Grubbe paa Havreballegaard

havde længe beilet til hendes Haand, men da Higen allerede var forlovet og Grubbe desuden var bekjendt som en lastefuld og ryggesløs Person, nægtede Biskoppen sit Samtykke til den attraaede Forbindelse. Herremanden havde desaaarsag fattet et usorsonligt Had til Faderen og søgte paa alle mulige Maader at skade ham. Det beleiligt kom ham Klokkerens Ufsættelse, da han nu havde en Medforbunden i Byen, som af personligt Had rakte ham en villig Haand i hans Foretagender. Hvoreledes Begge længer hen i Tiden søgte at styrte Biskoppen med Familie i Ulykke, vil efterhaanden i Fortællingens Gang træde frem for Læserens Øie.

Den lune Sommernat spredte sit dæmrende Slør over Naturen. Guldmaanen blinkede rolig gennem de lette Skyer, som lig hvide Svaner i sagte Flugt glæde henover den stjernebesaaede Høveling. Den unge Brud gik eensom i Bispehaven. En underlig vemodig Følelse fremte hendes Sjæl til stille Tungsind, medens hun ene vandrede under Lindetræernes dæmrende Skygger. Der gives Øieblikke i Menneskelivet, da Hjertet, selv naar det er lykkeligst og seer sine kjæreste Ønsker opfyldte, føler sig gjennembrængt af en sølsom Længsel og et aldrig stille Savn. En dunkel, ubestemt Higen mod det Fjerne griber med let Haand i Sjælens Strenge, og de svulmens de Afforder smelte Hjertet hen i stille Vemod. Jorden med al sin Herlighed forsvinder lig en dunkel Taagemasse for Øiet, medens det speidende taber sig i det umaalelige Himmelfrum. Øieblikkets Nydelse træder tilbage for Haabet og Erindringen. Fremtiden kaster mørke Skygger hen for sig, medens de soundne Dage, lig en stille, maanebelyst Flod slynge sig hen i det Fjerne, for aldrig mere at vende tilbage. Intet menneskeligt Bryst var fuldkommen lykkelig. Støvers Søn staaer med den ene Fod paa Graven, med den anden

paa Haabet — og drømmer. Saa var Himlens Villie, at ingen jordisk Barm heneden skulde føle reen ublans det Glæde. Støvet klæber fast ved Aandens Vinger og tynger dem ned til Jorden. Erindringen peger med sin hvide Haand tilbage paa det Soundne og Hjertet stræber længselsfuldt hen mod den fjerne, maaneklare Kyst, som det aldrig mere naaer. Da er det som om Livets bedste Glæde var for evig sounden ned bag Fortidens blaanende Bjerge; men just denne stille, veemodige Længsel tryller det sølende Menneſtebryſt med en ſalig Anelſe om noget Høiere og Bedre, om en Lykke, ſom først i en mere forædlet og lutret Tilſtand ſkal worde Menneſket til Deel, og bliver ſaaledes det ſjønneſte Underpant paa Udødeligheden. Derfor ſynger Digteren:

Alt, hvad var Himlen ſelv, om ingenvegne

Wort Hjerte der fandt Spor af ſounden Lyſt?

Vandere ſtaaer eenſom ved Havbredden i Somernatten. Rolig ligger den uoverſkuelige, ſpejklare Glæde for hans Blik, men i det Fjerne hører han Vølgenes hule Bruſen og det tykkes ham, ſom om Midgardsbormen, Jordens lumſke Smerte, hvæſer med kloſtet Braad og truer med at omſpænde hans Bryſt. Da løfter han aneſelsfuld ſit Die mod de evige Stjerner og det ſynes ham, ſom om tuſinde Engleſvine i det Fjerne vinke ham op til ſig, medens uſynlige Wolscharper med ſoulmende Harmonier, lig et dæmpet Aandechor, tilhviſte ham: „Glæd Dig! Hiſſet gløde de himmeſke Blomſter, ſom ingen Vinterſtorm formaaer at knække. Den Aand, ſom mægter at ane noget Høiere og Bedre, end hvad Jorden er iſtand til at give, kan ikke i ſin Tilværelſe tænkes bunden til de jordiske Skranker alene. Derfor glæd Dig, o Støvet's Barn! thi Du er udødelig!“

En ſaadan veemodig, uforklarlig Høleſe greb Eline, da hun tankefuld vandrede i Maaneſkinnet. Dyb Stil-

hed laae udbredt over Alt, kun en Drossel fløitede
 skjult bag Hæsseltræernes Løv. Hver enkelt Plet i Ha-
 ven mindede den Drømmende om kjære Barndomsrin-
 dringer, og disse traadte i hendes tungstindige Etæmning
 dobbelt levende frem for Phantasiën. Hun steg op paa
 Lysthuusstrappen og stirrede henover Byen. Enhver Larm
 var uddød paa Gaden og intet Vindpust bevægede Træ-
 ernes Løv. En underlig Gysen rystede hende, og i dæm-
 pede Tøner steg den gamle Sang fra hendes Læber:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende,
 See, Tiden meget hastig gaaer,
 Hvor let og snart kan det sig hende,
 At jeg herfra at vandre faaer.
 Min Gud! gjør dog for Christi Blod
 Min sidste Afstedstime god!

I dette Dieblis saae hun en mørk Skikkelse, som
 med Lethed svang sig over Havemuren og med hastige
 Skridt ilte op ad Trappen mod hende. Et uvilkaar-
 ligt halvkvalt Angstskrig undslap hendes Læber, da den
 Ubekjendte slyngede sin kraftfulde Arm om hende. „Skri-
 ger I endnu engang, talte han med truende Røst: da
 er I dødsens.“ Med disse Ord holdt han en spændt
 Pistol for hendes Bryst. Usmægtig sank hun ned for
 hans Fod; den Fremmede benyttede hastig dette Die-
 blis, slyngede Armene tættere om hende og svang sig
 med et dristigt Spring ned over Muren. Her stand-
 sede han, trak en lille Pibe op af Lommen og gav et
 Stød i den. Dieblisk sprang to mørke Skikkelser
 frem, af hvilke den ene førte en opsadlet Hest ved Haan-
 den. Den Fremmede løstede Pigen op paa den, tog
 hende foran sig paa Sæden, og nu gik det i susende
 Galop ned igjennem Gaderne.

Snart laa Byen langt bagved den Flygtende. Rytteren standsede Hestens J1 og lod den i jævnt Trav fortsætte sit Løb i den klare Sommernat. Han kastede et Blik paa den skønne Byrde foran sig, og hans Dine lyuede stærkere under de mørke Bryn. Eline laa endnu soagtaandende i den dybe Almagt, som var en Følge af den voldsomme Skræk hun havde udstaaet. Lidt efter lidt vendte hendes Bevidsthed tilbage, og med den traadte Tanken om hendes forladte Stilling i mørke Farver frem for hendes Indbildningskraft. Et tungt Guf arbejdede sig frem af hendes Bryst, men Klaus manden lod ikke til at tage nogen Deel i hendes ængstede Sjælsstilstand. Maanen svævede rolig bag de lette Skyer og bredte sit glimrende, solvirkede Glør over Eggen; den hvidgraae Taage steg dampende op af Engene og en festlig Tavshed herskede trindt om i Naturen, kun Nattevinden suske underlighvisende i Pilerræerne ved Veien. Men i Elines Hjerter stormede tusinde de urolige Følelser, medens Rytteren trykte hende tættere op til sig og hvistede hende i Øret: „Nu, smukke Eline! er J min for evig, og ingen jordisk Magt skal rive Eder ud af mine Arme.“

Erik Grubbe (thi, at den natlige Røver var ham, til Læseren vel allerede have gjettet) havde med Forsæt valgt en anden Vej, end den, som førte til hans Hæstæde, for at vildlede Dem, som mulig vilde forfølge ham. Han var reden ud af Mindeporten og travede nu langs med Havbredden. Vølgerne skulpede med sagte Slag mod Stenene ved Kysten; imidlertid varede det ikke længe, før Vattens dybe Tavshed blev afbrudt. Hvidgraae, tællede Skyemaasser stige op over Havet og formørkede den østlige Horizont. En utallig Hær af Maager fløj med ængsteligt Strig henimod Stranden. Nærved Ryt-

sten var Hadet endnu roligt, men det var, som om den blinkende Glade Skjalv i sit Indre, uden dog egentlig at kaste Bølger. Fjernt ude i Søen taarnede disse sig derimod med voldsom Kraft, og en huul rædselsfuld Dumdren bebudede det nære Uveir. En Mængde smaa sorte Punkter saae man i det Fjerne ilende mod Kysten, Det var Fisserbaade, som stræbte ind mod Havnen, for at søge et skjærmende Ly mod den voxende Storm. I længre Fraastand glede nogle Jagter med skulmende Seil gjennem de mindre Fartsøier, fløvende de høide Bølger lig Swaner blandt en Skare af sorte Vandfugle, Hylende, med frygtelig Susen, brød Stormen løs og Havet svarede den kronet med lysende Solvolum, idet Brændingerne under tordnende Bulder væltede ind mod Kysterne. Den bølsmørke Himmel syntes at ville blande sig med Havet, og det var, som om de vilde Bølger havde i Sinde at træde i Kamp med Skyerne, stundum oplyste af flartskinnende Lyuglimt. Regnen strømmede skyllende ned fra den sorteblaae Hvælving, og Rytteren hyllede Rappen tættere om den skjælvende Kline, Hæsten stillede og snyste vildt, sky ved de funklende Glimt, Herremanden dreiede derfor til Siden og slog Beien ind mod Haire gjennem Skoven, Skjodt det tætte Mørke næppe mere lod ham skimte nogen Sti. En Stund var han saaledes reden fremad, da Stormen efterhaanden sagtnedes og Maanen stirrede bleg som en Dødning gjennem det brustne Skydække. Da bemærkede Erik Grubbe med Harm, at han havde forfeilet Beien og at han, istedenfor at fjerne sig fra Byen, var kommen den nærmere. Han kastede Blikket trinde om sig og gjenkjendte snart Omgivelserne. Det var en Banke, som paa den sydlige Kant begrændser Byen, og hvor man pleiede at henrette Forbrydere, han red paa. Mismodig dreiede han af til Venstre, da et sælsomt, rædselsfuldt Syn pludselig drog hans Opmærksomhed til sig. Ikke langtfra

ham var en Steile med Hjul opreist og fra Stagen grinede en nylig halsbugget Synderens blege Hoved ham imøde. Greben af en uvilkaarlig isnende Rædsel holdt han stille med Hesten i nogen Graastand; da forekom det ham, som om underlige, hvidgraae Skikkelser fore i tusfuge Svingninger omkring den Henrettedes Hoved. Paa eengang var det, som om den Dødes Krop paa Hjulet begyndte at røre sig, for atter at træde i Forening med det afhugne Hoved, thi en sort Skikkelse hævede sig pludselig i Veiret. Herremandens Hest reiste sig skjælvende og faysende paa Bagbenene ved dette uventede Syn, og Rytteren selv begyndte at blive heel underlig tilmode. Han blev i det samme Dieblig en Ræds af phantastiske flødte Kjærlinger vaer, som forhen havde ligget skjulte i det høie Græs under Steilen. Deres lange pjaltede Klæder flagrede vildt i Stormen, medens de under en hæslig kvækkende Sang begyndte at fare omkring Hjulet. Waanen belyste med dæmrende Straaler de gule, indfaldne, affhyelig fortrukne Ansigter. Herremandens Haar reiste sig af Rædsel ved det fæle Syn; alle overtroiske Fortællinger fra hans Barndom om natligt Røgsleri traadte levende frem for hans ophidsede Indbildningskraft, da hvinede pludselig en hæs underlig skrattende Stemme følgende Ord ned fra Hjulet imod ham: „Hei, hei! Er I der Herremand? Hei, hei! Lykke paa Reisen!“ Derhos opløstede det dandsende Chor en skingrende latter, ligesom for at haane ham. Han trykte Sporerne i Siden paa Hesten, for at jage bort, men den vilde ikke af Stedet. Steilende og skummende gjorde den Sæt til begge Sider, og Rytteren havde Moie med at holde sig fast i Sadlen. Da lød atter følgende Ord ned fra Steilen: „Hei! Vi lidt og tag mig med paa Hesten, eller I skal see en Ulykke!“ Derhos begyndte den mørke Skikkelse at kravle ned ad Stagen med Synderens afhugne Hoved i Haanden.

Da samlede Herremanden al sin Kraft og jog Sporerne dybt ind i Gangerens Side. Det ædle Dyr styrtede nu rasende i strakt Galop henover Marken. Herremanden kastede ængstelig et Blik tilbage; Maanen traadte just frem af en Sky og belyste den mørke Skikkelse, som imidlertid var gleden ned ad Etagen og med lange Spring foer efter Hesten. Nikkel Krages velbekjendte indfaldsne Ansigt grinede den Flygtende hæslig fordreiet imøde. Bludselig følte han sig bagfra omslynget med en overnaturlig Kraft af den Frygteliges magre Knoffelarme. Forgjæves søgte den Ængstede at arbejde sig løs, den kolde Angstsveed brast ud af hans Pande og det flammede som tusinde Lyn for hans Næse. Den Rædselsfulde hvinede ham med hæst Røst i Ørerne: „Hei, hei! er I gal? — Har jeg maaskee ikke Lov til at sidde paa Hesten. Hei! ædle Herremand! Nu ride vi samlede til Helved; hør hvor Dævlene med røde Tunger grine og tude som Ulveunger! Hei, lystig! afsted, afsted i Maanestien, ved Dødningsgrin, ved Dævlens Hvind! See kun hvor gladelig Synderen viser de hvide Tænder, mens Dinene rødte i Hovedet brænder! Hei, kun lystig! afsted, afsted! i Helved fanger Dit Hjerte Fred!“ Derhos stak Hr. Krage det afhugne blodige Hoved tæt ind til Herremandens Ansigt. Omfærd lykkedes det denne at faae sin høire Arm reben løs. Hastig som et Lyn trak han een af Pistolerne ud af Hylsteret, og medens Hr. Krage lod Synderens Hoved dingle ved Haartotterne for hans Næse, stødte han Mordvaabnet ind i sin Forsølgers tandløse Mund, trykte af og skød den Frygtelige Kuglen gjennem Hovedet, idet han skreg: „Vig fra mig, Satan! I Herrens og alle Helgenes Navn!“ Med et huult stønnende Brøl sank den Trufne baglænds ned af Hesten, som i lynende Fart ustandselig jagede fremad. Da tonedes en hvinende Skoggerlatter i den Flygtendes Ører; han kastede et Blik tilbage, og med Rædsel saae

han den Trufne staaende opreist paa Marken. Harmfuld
 ibang han Hesten til at standse, drog den anden Pistol
 frem og skød efter den Frygtelige, da syntes denne plud-
 selig at synke ned i Jorden, og var som et Lyn sporløs for-
 svunden. Det var som om en blaaende Svovllue foer
 med Knitren op af Stedet, hvor han havde staaet, men
 Herremanden lukkede Dinene, gjenneisnet af Rædsel,
 stødte Sporerne i Hestens Side, og jog afsted over Stof
 og Steen.

I Bispegaarden vare Alle yderst bestyrkede over Eli-
 nes pludselige og gaadefulde Forsvinden. Magister Bon-
 de, som kjendte Erik Grubbes tidligere Esterstræbelser,
 begreb lettelig, at denne var Ransmanden. Han væb-
 nede sig derfor og satte til Hest, ledsaget af endeel i Hast
 samlede Tjenere og Andre af Husets Folk, efter den Flyg-
 tende. Forsølgerne havde imidlertid ingen Anelse om,
 at Herremanden, for at skaffe dem, var reden en anden
 Vej; de jog desaaarsag i fulde Tiirspring lystig henad Hørs-
 sensboeien. Uveiret, som fort efter brød løs, bevirkede
 snart en almindelig Forvirring blandt de Forsølgende. I
 Mørket bleve de adsplittede til forskjellige Eider, saaledes,
 at Magisteren efter Stormen kun fandt sig ledsaget af
 nogle Enkelte, som endnu havde holdt sig sammen, me-
 dens alle de Øvrige vare bleyne adspredte paa forskjellige
 Eider. Han fortsatte desuagtet den begyndte Forsølgelse,
 i det Haab, at Flere af de Forvildede efterhaanden vilde
 siøde til ham. Dette Haab slog imidlertid feil; han vo-
 rde desaaarsag ikke at ride til Havreballe, men tog
 ind i Skanderborg, for der at oppebie sin Medfors-
 bundnes Komme. Herremanden havde i denne Mellemtid
 lykkelig naaet sin Gaard. Harmfuld over Elines bestemte
 Vægring at gjengjælde hans Videnstabskab, spærrede han den

afmægtige Vigelind i Kjelderens under Gaarden, og beredte sig imidlertid paa at byde enhver Forfølgelse Spidsen.

Et tykt Mørke omhullede Eline i den fugtige Kjelder. Hun fastede sig stillebedende paa Knæ og anraabte Himlen om at frelse hende af den Grusommes BOLD. Styrket reiste hun sig atter og oppebiede nu med roligere Hjerter Dagens Frembrud. Flere Timer vare saaledes gangne hen. Ingen Lyd afbrød den rædselsfulde Stillehed, som omgav hende. Modig og mat af de udførlige Besværligheder var hun ikke længer istand til at holde Døren aabne og en dyb Søvn overvældede hende. Pludselig vaagnede hun ved en sagte Puslen; hun fastede Blikket hen mod den Side, hvorfra Lyden kom, og saae Mikkel Krage staaende for sig. Han havde en Blindlygte i Haanden og nærmede sig med følgende Ord: „J er tilvisse stædt i en slem Forlegenhed, thi Herremanden er ikke at spøge med. Hvad vil der blive af Eder, naar Dagen bryder frem?“ Eline bævede og saae spørgende paa den natlige Gæst. „Hvad vil J give mig, vedblev denne: naar jeg hjælper Eder ud af dette Hundehul, som vrimler af Fiirbeen og slimede Tuder?“ Et Glimt af Haab gjennemlysnede Elines Hjerter: „Vil J hjælpe mig, svarte hun sagte: da kan J gjøre sikker Regning paa min og min Faders Taknemmelighed.“ — „Hm! gjentog Hr. Mikkel: Jeg bryder mig just ikke stort om noget Menneskes Taknemmelighed, men jeg har, sandt at sige, et Horn i Siden til Herremanden, thi han har i Nat behandlet mig paa en yderst lumpen Maade. Det kunde derfor maaskee hændes sig, at jeg hjalp Eder, uden at gjøre Fordring paa nogen Gjentjeneste.“ Med disse Ord greb han en Jernstang og gav sig til at brække løs i Muren, idet han mumlede nogle uforstaaelige Formularer mellem Tænderne. Pludselig gav Væggen efter og rævnede med et stort Brag; en dyb Kløft viste sig for Elines Nie og svage Straaler af Maanelyset trængte ind gennem Røverne. „Ræk mig nu Eders

Haand, smukke Eline! udbrød han til den Forbausede : „Nu, hvi betænker I Eder saalænge? Ivisler I maaskee om min gode Billie til at staae Eder bi mod Herremandens Rænker? Men, skynd Eder! thi Dagen er ikke langt borte.“ Bedøvet rakte Eline ham Haanden og Hr. Mikkel arbejdede sig nu frem gjennem de løse Muurbrokker, som opfyldte Rænnen, idet han trak den Skjælvende bag efter sig. Snart stode Begge paa fri Mark. Eline saae i Maanestinnen en sort Hest fastbunden ved en Jernhage i Muren. Hr. Mikkel løste den og bød Eline at være ved freidigt Mod, idet han satte den ene Fod i Stigboilen. Pludselig slap han hendes Haand og sagde : „Når havde jeg glemt noget nede i Kjelderen. I maa derfor tøve et Dieblit, medens jeg gaaer tilbage.“ Med disse Ord steg han paany ind i Kloften og forsvandt snart for den ængstede Elines Blik. Hun lyttede efter. Det forekom hende som om Hr. Mikkel væltede adskillige Ting overende i Kjelderen. Med eet blev det atter roligt og hendes Ledsaager traadte frem af Muren og løstede hende op paa Hesten, som urolig skrobde i Jorden med Hovene. „Jeg fører Eder nu til Skanderborg, hvor Eders Kjæreste er tagen ind! sagde han og svang sig med Lethed op i Sadelen : I bliver saaledes hjulpen ud af Eders Vaande, men saa fremt I mæler et eneste Ord til noget Menneſte om mig eller om Maaden, hvorpaa jeg har befriet Eder, da er I dødsens.“ En isnende Gysen foer gjennem Elines Armer ved disse Ord, thi Hr. Mikkel's Stemme havde i dette Dieblit noget saa Rædsomt i Udtrykket og Klang, at hun var nærvæd at segne afmægtig ned af Hesten. Nu gik det i flyvende Galop over Stof og Steen. De Flygtende vare imidlertid ikke komne langt bort fra Herregaarden, før et uhyre Rnald lød bag ved dem. Eline saae sig forfærdet tilbage; da steg pludselig en flammende Jldstøtte op mod Skyerne og bragende Luer væltede sig frem af Høvelvingen, som hun nylig havde forladt. Hun lukte Dinene til af

Nædsel; da freg Hr. Mikkel med hvinende Skoggers latter: „Hei! nu skal I bare see, hvorledes Herremandens Gaard vil flyve op i Røg og Luft! Hei, lystig, afsted, afsted!“ Den skjælvende Eline hørte ikke mere, hvad han sagde, thi en dyb Usmagt lukte hendes Næse, Alting dreiede sig i en Kredss omkring hende, og hun vaagnede ikke af sin Bevidstløshed, før Hr. Mikkel med kraftig Haand løftede hende ned af Hesten. Han holdt udenfor Gaarden, hvor Magisteren var staaet af og hvistede Eline i Øret: „Vogt Eder nu vel for at sige, hvo der har hjulpet Eder!“ Med disse Ord løftede han hende ned og var som et Lyn forsvunden omkring Gadehjørnet.

Vi ville nu ikke opholde Læseren med en lang Fortælling om Herremandens Bestyrrelse over Elines Forsoinden, ei heller indlade vi os paa en udførlig Skildring af Herregaardens Brand eller af det unge Ægtepars Hensrykkelse ved Gjen synet af hinanden, men gaae over til Fremstillingen af den stændige Raade, paa hvilken Hans Skaaning og Erik Grubbe senere styrkede Biskoppen med Familie i Miskke. Ved tjenstagtige Hjælpere og leiede Vidner lod Herremanden nemlig overalt udsprede, at Magister Bonde havde, før sit Ægteskab med Bispens Datter, staaet i en utilsadelig Forbindelse saavel med denne, som med Moderen. Klokkeren forfattede endog derover et satirisk Skrift, kaldet: „Kattenis Kettergang med Sundene,“ trykt i Aarhus, Aar 1650, i 4to. Han gif endog saavidt, at han paastod selv tillige med Taarnvægteren Morten Veersen, fra et Hul i Domkirketaarnet, at have været Vidne til Magisterens ovenfor omtalte usømmelige Forbindelse med Moder og Datter. Denne afførelige Bagvaskelse gif Biskoppen saa nær, at han derover henfaldt i en dyb Melankoli, som efterhaanden undergravede hans Helbred, saa at han døde i Aaret 1643,

den 17de Oktober. Han var kun 47 Aar gammel og havde forestaaet Embedet i 16 Aar. Hans Enke stod nu ene tilbage som Maalet for de mægtige Sjenders Hævn. I Anledning af Biskoppens forunderlige Sygdom blev hun endog beskylt for at have voldet sin Mands bedrøvelige Tilstand ved Trolddom og forbudne Kunster. Dette løgnagtige Rygte vandt i Tiden mere og mere Tiltro, saa at der endog blev lagt Sag an imod hende. De kongelige Børn, hvis Lærer Biskoppen engang havde været, toge sig vel af hende, men da Kirstine Munk, som bekendt, faldt i Unaade hos Kongen, kunde de ikke i Enkens Sag virke noget til hendes Fordeel. Endelig henvendte hun sig personlig hos Kong Fredrik III og bønfuldt om, at Processen paa ny maatte af upartiske Dommere undersøges; thi ved en foregaaende Dom var det endog kommet saavidt, at Magister Bonde blev dømt fra sit Embede i Aaret 1647, paa Grund af den ubeviislige Anklage. Kongen befalede, at Sagens Ufter skulde gennemsees paany, og Folgen heraf blev at Bispinden offentlig frikjendtes, som uskyldig i de paadigtede Forbrydelser. Hun forblev siden i Kjøbenhavn og erhvervede sig stor Berømmelse for sin dydige og fromme Wandel. Hun døde i Aaret 1672, agtet og elsket af alle dem som kjendte hende, og hendes Børn gjorde siden god Lykke. Begge hendes Sønner bleve af Kong Fredrik IV i Aaret 1704 optagne i Adelsstanden, men beholdt dog deres Moders Familienavn: Lælius.

Hans Staaning var imidlertid efter kongelig Befaling paany bleven indsat i sit Embede, 1649. Han havde allerede tidligere ladet adskillige Skrifter udgaae fra sit Bogtrykkeri, og sluttede nu sin Løbebane som Forfatter med det ovenfor omtalte satiriske Skrift: „Kart;

tenis Rettergang med Hundene." Skjøndt de fleste Forfattere, hvis historiske Efterretninger ved nærværende Fortælling ere benyttede, staae i den Formening, at dette Skrift indeholder Hentydninger til Biskop Morten Madsen og Familie, hvilket jeg forhen har anført, troer jeg dog ikke at dette er Tilfældet, da Bogen udkom 7 Aar efter Bispens Død. Forresten er dette rimede Arbejde af yderst ringe Værd og kan ansees som en temmelig mislykket Efterligning af det bekjendte platydiske Digt: „Keineke Suchs“ (Mikkil Ræv).

En mørk og sludsfuld Vinteraften i Aaret 1650 sad Klokkeren eensom i sin Studeresue. Ilden flammede lystig i Ovnen og belyste med rødligt Skjær alle Gjenstandene i Værelset, Stormen hylte i orkanagtige Stød udenfor og kastede den med Sneede blandede Regn mod Vinduerne. Klokkeren sad i sin Lænestol hængslen i dybe Tanker. Hele hans foregaaende Liv gik i dunkle Skygger hen for hans Øie; da randt det ham pludselig i Hu, at det just var den samme Dag (den syttende Oktober), da Bispens var død for 7 Aar siden. En underlig Gysen rystede ham, og, for at afspredde sig, gik han med lange Skridt frem og tilbage i Værelset. Stormen hvinede sin Ligsang udenfor og dreiede Kirkespiret med underlig klagende Lyd; en Ugle lod fra Taarnet høre sit lange sorgmodige Hyl, forresten var Alt stille paa Gaden, da det allerede var sildigt. Saaledes virkede Alt sammen til at forhøie Klokkerens uhyggelige Stemning. Han havde fort Lid i Forveien fuldvendt sit Skrift om Rattenes og Hundenes Rettergang og hele Dagen været sysselsat med Arbeid i Trykkeriet. Paa eengang faldt det ham ind, at han i Skumringen havde glemt Lampen paa det sidstnævnte Sted. Han kaldte derfor paa Jeremias og bød denne at hente Lampen, for at den ingen Skade skulde afstedkomme i Stor- men. Jeremias gik, for at udføre sin Herres

Befaling. Pludselig hørte Klokkeren et frygteligt Angstskrig i Trykkeriet, og kort efter styrtede Jeremias bleg som et Ligg ned ad Trapperne og tumlede ind i Værelset. „Herre! stønnede han med skjælvende Røst: Herre! Gud hjælpe os! Det er aldrig rigtig fat ovenpaa!“ — „Nu! hvad er det da, Din Krysster! afbrød Klokkeren den Forstrækkede: Du skriger jo, som om en Kniv sad i Din Hals?“ — „O du forbarmende Gud og Fader! stønnede Jeremias: I sidder selv oppe i Trykkeriet ved Lampen og seer ud, som om I var siegen op af Graven.“ — „Hvad er det for taabelig Snak, Du fører! gjentog Klokkeren: Hvorledes skulde jeg kunne sidde oppe i Trykkeriet, da jeg jo her staaer lyslevende for Dine Dine?“ — „Al! mælte den Forsværdede: Det er kun altfor vist, at I sidder deroppe, eller ogsaa er det Ganden selv, som har antaget Eders Skikkelse.“ — „Paa! staa! afbrød Klokkeren: Jeg vil selv gaae op og see, hvad det er for taabelige Syn der forstrække Dig.“ „Herre! stønnede Karlen og holdt Klokkeren tilbage: I vil dog vel aldrig? — — —“ „Snak! gjentog Hans Skaaning og rev sig løs: Jeg vil, som sagt, selv undersøge Uarsagen til Dit forvildede Bedemandssansigt.“ Med disse Ord stødte han Jeremias tilside og gik op ad Trapperne. Han aabnede Døren til Trykkeriet, men soer underlig rystet tilbage, thi det forekom ham virkelig i dette Dieblif, som om han saae sig selv siddende med blegt, forstyrret Ansigt ved Lampen, der var nærved at slukkes og i blussende Flamme kun af og til glimtede i Beiret. Dette sælsomme og gaadesfulde Syn bragte Haarene til at reise sig paa den Indtrædendes Hoved. Han blev et Dieblif raadvild staaende, men i den Overbeviisning, at hans Die bedrog ham, traadte han nærmere. Da forsvandt pludselig Phantomet, og han saae intet uden Lampen, som i dette Dieblif kastede en lang Flamme og sluktes.

Klokkeren gik nu tilbage, for at hente Lys og nøiere at undersøge Tingen, men han kunde ikke bevæge Jeremias til at følge sig. Han gik da ene op paa Bærelset med Lysen i Haanden, og da han fandt Alt i den vante Orden, uden at noget Usædvanligt viste sig, blev han endnu mere bekræftet i den Tanke, at Synet var et Foster af hans egen, ved Karlens Fortælling ophidsede Phantasi. Efterat have undersøgt Alt gik han ned igjen og søgte at sætte Mod i den bedrøvelige Jeremias, som endnu stod og rystede lig et Espeløv paa Arme og Been. Den stakkels Karl var virkelig i en uforkværdig Forsatning og bad Klokkeren med salte Tårer om at maatte blive hos ham i Stuen, da han frygtede for at være ene. Hans Skaaning tilfod det, og Jeremias satte sig bævende ned i en Krog ved Døren, medens hans Herre, for at forslaae Grillerne, gav sig til at læse høit og af sin Bog om Rattenes og Hundenes Kettergang. Han spurgte af og til Jeremias, hvad han syntes om Versene, og denne gav med tause Nik med Hovedet sit Bifald tilkjende, Skjøndt han i dette Dieblis, paa Grund af sin forvirrede Sjælstilstand, kun saare lidet egnede sig til at være æsthetisk Recensent. Saaledes gik adskillige Timer hen. Klokkeren var just kommen til det Sted, hvor Ræven fortæller Marsagen som havde bevæget den til at gaae i Kloster, og fortsatte sin Dplæsning saaledes:

Der Mikkil flig en Moes fornam,
 Som Kong Bielsraß bar frem om ham,
 Begyndte han med stor Kredents,
 Takked Kongen med Reverents,
 Sagde: „Ederes Naabe begjær
 Alt vide, hvad ret Marsag er
 Jeg har forladt den verdselig Stand
 Og Munkelivet taget an,
 Vil jeg fortælle op og ned,

Kongen derom sige Bæfkeb,
 Og Sandhed herom ikke følge
 Thi Sandhed bør enhver at følge.
 Fader og Moder saldt mig fra,
 Der jeg endnu i Buggen laa,
 Jeg var et spædt umyndigt Barn
 Fanged' dem Døden i sit Garn
 Og tog dem bort, lagde paa Baar
 Der jeg næppe var et halvt Aar.
 De saae jeg var et lidet Kind,
 Thi tog de mig i Klofret ind.

Jeremias gav i dette Dieblif et saa betydeligt
 Nif med Hovedet, at Klokkeren umulig kunde ansee det
 for et Bifaldsbeviis i vaagen Tilstand. Han betragtede
 derfor Karlen nøiere og bemærkede til sin store Uergrelse,
 at hans Skjonne Nim havde virket paa Tilhøderen med
 en forunderlig søvrdybsfende Kraft. Jeremias var nem-
 lig sovet ind, og havde allerede længe befundet sig i
 denne Tilstand, uden at den Læsende i sin Iver var
 bleven det vaer. Klokkeren tog nu den Sovende ved
 Næsen og kneb ham temmelig stærkt i den, for at vække
 ham, da fornam han i samme Dieblif et grueligstærende
 Angstfbrig i Lusten. Skriget var saa gjennemtrængende,
 at den Sovende midt i den Sovæven mellem Drøm og
 Virkelighed, hvori Klokkerens Tryk paa Næsen havde
 sat ham, pludselig blev ganske aarvaagen og med et
 ængsteligspørgende Blik saae paa sin Herre. Da tonede
 Skriget endnu engang langt stærkere end forhen, og
 Klokkeren bemærkede tydelig, at det kom fra Taar-
 net. Jeremias stammede med skjælvende Stemme:
 „Ak! hører I hvor Morten Peersen brøler oppe i
 Taarnet? Nu skal vi see, at Spøgelserne have ligeledes
 taget fat paa det stakkels Skrog og pine ham paa det
 Ufkeligste.“ „Bliv mig fra Livet med den tøfsede Pas-
 siar om Spøgelser og Røgleri! gjenfvarte Klokkeren ær-

gerlig staa op og tag en Lygte, jeg vil da følge med Dig op paa Taarnet, for at see, hvad der er i Veien med Vægteren." — „Herre! stønnede Jeremias: Nei! om I saa vilde hugge Hovedet af mig, følger jeg ikke med Eder!" I dette Dieblis løb Skriget endnu engang langt frygteligere end forhen. Hans Skaaning ruskede forbitret i Karlen og sagde: „Vel! saa bliv da, Din Kryster! og lad Spøgelsen, som Du før bildte Dig ind at see i Trøfferiet, dreie Halsen om paa Dig, medens jeg alene begiver mig paa Veien." Denne kraftige Tiltale virkede; Jeremias reiste sig sukkende og gik med vakkende Skridt ned i Kjøkkenet, for at finde en Lygte. Imidlertid kastede Klokkeren sin Kappe om sig, tog en dygtig Knortekjæp i Haanden og søgte Nøglerne til Taarnet frem. Jeremias kom snart tilbage med Lygten, Klokkeren tog den ud af hans Haand, og tavse vandrede Begge henad de øde Gader ud i den mørke Nat.

Stormen rasede med frygtelig Voldsomhed og kastede de vandrende den med Sneefog blandede Regn i Ansigtet. Klokkeren svøbte Kappen tættere om sig og gik rask fremad. Intet Menneske var at see eller høre paa Gaden, kun Blæsten ruskede i Kirkevinduerne, og en gyselig Lyd, som af klaprende Døre, lød i det Tjærne. Klokkeren stod nu ved Kirkedøren og stak Nøglen i Låsen, da lød det græsselige Skrig fra Taarnet endnu mere gjennemtrængende end forhen, og Jeremias satte sig en opjaget Hind, greben af iskende Rædsel, i lange Spring ned ad Gaden, uden at ændse Klokkerens Skænden og Truen. Hans Skaaning blev et Dieblis staar ende raadvild, om han skulde gaa videre eller ikke, endelig gjenvandt han sin Fatning og dreiede Nøglen rask om.

Kirke døren sprang knagende op og en indsluttet Flagger-
muns hvinede i susende Flugt Klokkeren om Døren.
Han gik nu rask fremad og aabnede Døren til Taarn-
trappen; den kolde Gravluft viftede ham imøde, da
han med faste Skridt steg op ad Trinene, og truede
med at slutte Øyet i Lygten. En Faarefylling pib sør-
gelig i en Rævne af Muren, Stormen buldrede lig
en huul Torden udenfor; den kastede Sand og Smaas-
tene mod Kirkeruderne, og Alt forenede sig saaledes, for
at sætte den Vandrende i en uhyggelig Stemning. Han
steg desuagtet rask op ad Trinene, Veien forekom ham
imidlertid dobbelt saa lang som ellers, og pustende stod
han et Dieblisk stille, for at drage Veiret. Da lød den
store Klokkes Slag med dundrende Klang oppe i Taarn-
net. Hans Skaaning talte Slagene; en uvilkaarlig
Gysen rystede ham, da han bemærkede, at det var nær-
ved Midnat. Han var imidlertid kommen i Nærheden
af Uhrværket og steg nu op ad den smalle Vindetrappe,
som fører hen til Vægterens Kammer. I dette Dieblisk
sluttes Øyet i Lygten og han stod omringet af et tykt
nigjennemtrængeligt Mørke. Han blev til sin Trost en
svag Lysstraale vaer, som glimtede imod ham fra Væg-
terens Kammer. Uden at betænke sig greb han rask i
Dørklinken og traadte ind. En Lampe stod paa Bor-
det og belyste med svage Glimt Gjenstandene i Værelset.
Morren Peersen sad ved Bordet stiv og ubevægelig,
Lampefjæret belyste hans kalkblege indfaldne Ansigt paa
en rædselsfuld Maade. Hans Dine vare lukkede og et
konvulsivt Krampetræk fordreiede hans Mund. Klok-
keren traadte nærmere og greb ham i Kjolen, da han
stod i den Formening, at Vægteren var falden i Søvn,
men stiv og livløs sank den Grebne ned af Stolen. Han
tog nu Lampen fra Bordet og belyste den Faldne. Snart
opdagede han, at ethvert Spor af Liv var forsvundet og
at en pludselig Død havde truffet ham. Han troede

først, at Bægteren var bleven rørt af et Slag, da bemærkede han med Gysen en Mængde blaae Pletter paa den Dødes Hals, ligesom om han med Magt var bleven kvælt. Uvilkaarlig slap han den Livløse og saae sig med forvirret Blik omkring. Paa eengang fornåm han en sagte Puslen ved Døren. Haaret reiste sig paa hans Hoved af Forsærdelse, han satte Lampen paa Bordet og greb fastere om Knortekjæppen, som han havde i Haanden. I dette Dieblis listede en mørk Skikkelse sig frem gjennem Døren med slæbende Skridt. Klokkeren stirrede greben af uhyre Rædsel paa den Indtrædende, da saae han pludselig Hr. Nikkel Krage i den røde Kjole med trekantet Hat paa Hovedet, staaende for sig. „Ak! er det Eder?“ udbrød han, og det var, som om en Steen faldt fra hans Hjerter. „Ja vist er det mig! gjentog Hr. Nikkel med skrattende Røst: Jeg har allerede længe ventet paa Eder, søde Ven!“ Med disse Ord slog han en græsselig Skoggerlatter op og traadte nærmere. Hans Skaaning begyndte at blive hvel underlig tilmode ved dette sælsomme Svar. „Hvorledes har I kunnet vente paa mig? spurgte han: Eller paa hvad Maade er I bleven vidende om, at jeg vilde op i Taarnet?“ — „Jeg har saa mine egne Grunde, som I ikke behøver at bryde Eder om! svarte Hr. Nikkel og fortrak derhos sin tandløse Mund til et hæsligt Grin: Men jeg kan tænke, at I er ganske forkommet og elendig af at gaae den lange Vej. Jeg har derfor en Hjertes styrkning i Kommen, for at kvæge Eder.“ Med disse Ord trak han en lille Glaske op af Kommen og satte to Glas paa Bordet. „Nu vil vi da til at drikke sammen i god Mag og Rolighed!“ vedblev han. „Sanderlig! gjentog Klokkeren: Dette Tilbud er ikke at foragte, thi jeg føler mig virkelig gandske modig og asmegetig af

at gaae den lange Vej." Begge satte sig derpaa ned ved Bordet og Hr. Mikkel skjænkede i Glasene.

Efter et Ophold begyndte Hans Skaaning: „Det gjør mig kun ondt for den ynkværdige Morten Peersen, som der maa ligge fastende paa Gulvet, uden at kunne have Godt af Eders Gjæstfrihed.“ — „Ja vist! gjentog Hr. Mikkel: Det elendige Skrog drikker nok aldrig mere Brændeviin i sine Dage, thi han er saa død som en Sild.“ Med disse Ord gav han sig til at ruske i Vægteren og sagde: „Hei! Morten Peersen! er I død eller levende, da giv et Kvæk fra Eder!“ Efter et lidet Ophold vedblev han: „Der kan I see, at der er ikke Liv i ham for fire Skilling. Nu vil jeg imidlertid synge ret en lystig og morsom Vise for Eder.“ Derpaa begyndte Hr. Mikkel med kvækkende Røst at istemme følgende Sang, hvilken Klokkeren øiebliklig med Nædsel gjentjendte:

Det lækker ad Midnatstide
Nu rævner Gravens Steen,
De hvide Dødnings springe
Omkring paa magre Veen.

Til Bloksbjerg Herene ride
Paa KosteKaste glad,
I gloende KobberKjedler
De stege en herlig Brød.

De rage omkring i Gryden
Med lange KosteKast,
Der hvæse brogede Slanges
I grøn Skarntydesast.

I Galgen Synderen dingler,
Mens Uglerne tube smukt,
Han griner lystig og stirrer
Paa Hexenes vilde Flugt.

I Haved Hanerne gale,
Der flyder brandende Svovl,

Og Dævlene staae, og rage
I Grøden med gloende Skovl,

Paa knokled' Helhest vi ride
I Matten lystig bort,
Mens røde Haner gale,
Til Helveds Kobberport.

Hei lystig! min søde Broder!
Skjænt i med brebsfuldt Maal!
Klink nu, og lad os drikke
Den gamle Satans Staal!

„Nei fy! gjentog Klokkeren med stedbult Rædsel:
Den Staal vil jeg, min Tro! ikke have noget at be-
stille med. Det er jo ret en fæl og ugudelig Vise I der
sidder og synger.“ — „Hvad siger I, min søde Broer!
afbrød Hr. Nikkel ham med gnistrende Dine: Vil I
ikke have noget at bestille med den Staal jeg foreslaaer;
falder I mine Viser fæle og ugudelige, saa skal I da og;
saa skee en Ulykke!“ Med disse Ord stødte Hr. Nikkel
den Stol overende, han sad paa, og stod pludselig op.
„Nu, nu! gjenmælte Klokkeren: Godt Ord igjen, Hr.
Krage! I er da ogsaa altfor hidsig og kort for Hovedet.“ — „Saa! kvækkede Nikkel Krage; I vover end-
og at kalde mig hidsig og kort for Hovedet? Tag Eder
blot i Agt med det I siger, eller jeg skal lære Eder no-
get Andet!“ — „Herregud! svarte Klokkeren, som nu for
Alvor begyndte at blive angst: Jeg meente kun saa, at
der var smukkere om vi sang en eller anden aandelig
Vise, som f. Ex. „et lidet Bavn saa lysteligt,“ eller og:
„O Gud skee Lov til evig Tid!“ — „Hør! sagde Nik-
kel Krage med græsselig fordreiet Ansigt: Dersom i
nævner det Navn endnu engang, eller dersom I vover
oftere at komme med slig phantastisk Præk, da kan I være
vis paa, at jeg skal dreie Halsen om paa Eder, ligesom
paa Morten Peersen!“ — „Hvad! skreg Klokkeren

med bævende Stemme: Har J dreiet Hassen om paa Morten Peersens?" „Ja, min søde Broer! grinede Hr. Mikkel: Jeg har for Eiers Skyld sat Næglene i ham, skøndt det elendige Skrog næppe var den Uleilighed værd!" Klokkeren foer ved dette Evar et Skridt tilbage og stirrede med uviste Blik paa Hr. Mikkel, som nu atter begyndte at hvine med kvækkende Røst:

„Hei lystig! min søde Broder!

Stjænk i med bredfuldt Maal!

Klink nu, og lad os drikke

Den gamle Satans Skaal!"

Derpaa tog han den Døde i Kjolekraven og holdt ham frem for Hans Skaaning med de Ord: „Kan J kjende Eders værdige Staldbroder igjen, gamle Vels! Det var ham, J for syv Aar siden leiede til Vidne, for at pine Livet af Bispen. Nu gider jeg imidlertid ikke længer see paa det tørre Uffkum, derfor skal J flux hjælpe mig med at bære ham ud." Klokkeren stod raadvild med den kolde Angstsved paa Panden; Hr. Mikkel gjorde snart Ende paa hans Betænkelighed ved følgende Ord: „Jeg siger endnu engang, at J skal hjælpe mig med at slæbe den lede Karl ud af Stuen eller ogsaa kan J komme til at ligge ved Siden af ham!" Klokkeren tog nu skjælvende fat i den Dødes Been, medens Hr. Mikkel holdt ham i Kraven, saaledes slæbte Begge afsted med ham ud af Døren. „Hvor vil J hen?" spurgte Hans Skaaning med dæmpet Røst. „Det skal J strax faae at see, min søde Broer!" gentog Hr. Mikkel og gik rask afsted i det tætte Mørke. Begge stode nu ved den med et lavt Rækværk forsynede Aabning, ud ad hvilken Taarnvægteren pleiede at raabe Timerne, og den vide Udsigt over Egnen aabnede sig for deres Blik. Stormen havde for en Deel lagt sig og Maanen glimtede ustadig gjennem de ilende Skyer; Byen laa mørk og stummel for Klokkerens Dø, og voxlende Skygger fore henover den mat-

belofte Egn i det Fjerne. Alt var stille og øde som i en Grav, kun enkelte Lygter brændte søvnig paa Gaderne og kastede ustadig viftende Lysglimt paa de mørke Bygninger. Bludselig afbrød Hr. Mikkel den gjensidige Taushed med følgende Ord: „Nu skal I have Tak for Eders Uleilighed, Hans Skaaning! Bægteren maa, for Loiers Skyld, gjøre et lystigt Spring mellem Himmel og Jord, paa nu bare paa, da skal I see hvor han skal komme til at flyve ligesom en Kat med Blærer paa Benene!“ Greben af uhyre Rædsel gjorde Klokkeren i dette Dieblif et Spring tilbage og styrtede som et rasende Menneske ind paa Taarntrappen. Hr. Mikkel slyngede med Ræmpekraft Bægterens Liig over Rækværket ud i Luften, og et huult Fald paa Steenbroen neden under forkyndte Hans Skaaning den Dødes bedrøvelige Hensart. Den Vengstede, som var sprungen tilbage, for at flygte, stræbte forgjæves at finde sig tilrette i det tykke Mørke. Han udstødte et skærende Hvin af Angst og Rædsel, da han i samme Dieblif følte sig greben i Rakkens af Hr. Mikkel, som med græsselig Latter freg ham i Ørerne: „Hei, Hei! min søde Broer! I skal ikke slippe saa nemt fra det, som I maaskee troer.“ Klokkeren, som var halvdød af Skræk, søgte at gjøre Modstand, men forgjæves. Den Frygtelige trak ham med overnaturlig Kraft tilbage mod Abbringen i Taarnet. Her standsede han og betragtede Klokkeren med gnistrende Øine. „Naade, Naade! brøste den Forsærdede: Hvad har jeg gjort Eder? Hvad vil I med mig? Jeg har jo aldrig fornærmet Eder med det mindste Ord!“ — „Ret saa! hvinede Hr. Mikkel: Ret saa, min ædle Klokker! Skrig kun saa høit I lyfter, men det skal ikke hjælpe Eder. Hei, lystig affed i Maanestkin, ved Dødningsgrin, ved Djævelens Hvin!“ — „Naade, Naade!“ freg Klokkeren forvivlet og stirrede med forvildet Blik paa Hr. Mikkel, hvis røde Kjole i dette Dieblif syntes ham at dryppe med Blod. Da 10;

nede Eetflaget dundrende fra den store Klokke og Mikkel Krage hvinede: „Hør! nu kalder Timen Eder, da Straffens Maal skal fyldes. Nu lystig aasted i Maanestien, ved Dødningsgrin, ved Dævelens Hvin!“ Med disse Ord slog han sin magre Knokkelflo i den Forsærdede, løstede ham op over Rækværket og lod ham saaledes svæbe mellem Himmel og Jord. Forvivlelsen gav i dette Dieblis Klokkeren Ræmpekræfter. Han greb for sig og omslyngede med Haanden een af Jernstængerne i Rækværket. Da slap hans Forsølger ham, og den Elendige svævede frit ned i Luften, men holdt sig endnu med Dødsangstens sidste Kraft fast i Jernstangen. Med gruelig skraldende Latter sparkede den Rædsomme til hans Haand og knuste den; da sank Klokkerens sidste Kraft, endnu et Dieblis hang han i fortvivlet Dødsangst ved Stangen; men den knuste Haand var ikke i Stand til mere at bære Legemets Vægt. Med et huult Skrig slap han Rækværket og styrtede ned fra den rædsomme Høide. Næste Morgen fandt man ham knust og blodig paa Stenene. Mikkel Krage saae man aldrig mere.

Det var, som om den guddommelige Retfærdighed allerede her paa Jorden vilde straffe den Uret Biskop Morten Madsen med Familie havde lidt af hans mægtige Fiende. Herremanden, Erik Grubbe, havde aldrig siden nogen Lykke i sine Foretagender. Skjøndt han var af rig og gammel Adel og i Svogerstabs med een af Landets fornemste Mænd, døde han i Foragt og Armod. Hans Døtre (han havde nemlig ingen Sønner) fristede ligeledes en uheldig Skjæbne. Den ene, Rigmis Grubbe, blev gift med Christian den Sjundes naturlige Søn, Hans Ulrik Gyldenløve, d. 10 October 1639, fra hvem hun blev skilt paa Grund af Ægteskabsbrud. Siden ægtede hun Adelsmanden Palle Dyre, men blev ligeledes skilt

fra ham, da baade hendes Fader og Mand indgave Klage over hendes skamløse Opførsel. Kong Christian den Femte lod Kommissarier udnævne, for at undersøge denne Sag, og Dommen blev affagt i Bihørg den 23de Martii 1691. Forhøret tilligemed den endelige Afgjørelse i denne forargelige Sag læses aftrykt i Dansk Musæum for Septbr. 1782. S. 257 til 298. Bemeldte Dame giftede sig tredje Gang med en Færgemand og døde tilsidst som omvankende Harpespillerke. En anden af Herremandens Døtre, Cæcilia Grubbe, blev halsbugget i Kjøbenhavn, efterat være overbevist om at have forgivet sin Mand, om hvilken Sag adskillige Esterretninger ere meddeelte i Hertels Manuskript om Biskopperne i Aarhus. 1ste H. S. 50.

J. D. Wolffs Journal for Politik, Natur og Mennefskundskab. Aarg. 1812. 3die Bind, 1ste Hæfte S. 23 har jeg endnu fundet følgende Esterretninger, som ere aftrykte efter Paullis extraordinaire maanedlige Relationer, angaaende en Forgivelsessag, hvori den ene af de indviklede Personer lader til at have været af Grubbes Familie, maaskee hans Datter. De lyde saaledes: „Kbhvn. (1678) Den 21de Junii fik den Rettergang Ende med den grevelige Person, som man vilde med Forgift omkomme. Og dømte de kongelige Kommissarier saaledes derudi: Forst, at den adelige Jomfru, som var overbevist om at have ladet sig bruge dertil, skal miste sit Liv. Dernæst, at den anden interesserede adelige Person, som beskylldes derfor, skal inden sex Uger, i Retten, med 12 ridderlige Personers Eed frie sig derfor. Omfider, at den Person, som har flyet Jomfruen Giften, skal videre paa Pinebænken overhøres. Dog er det Altsammen hjemstillet til hans Majestæts egen Ratifikation og Bekræftelse. Den 25de August blev den Sag mellem Grevinde Paphjerg og dem, som vilde forgive hende, eller være mistænkte derfor, for høieste Ret ageret. Kongen besad selv Retten, og blev der omfider saa dømt, at Kommissariers

nes Dom, som havde frakjendt Jomfru Agnete Sophie Budde Livet, blev bekræftet. Men Fru Rise Grubbe blev kun dømt til at betale Grevinden Kost og Tæring, og at forføle sig, inden otte Dage, herfra Kjøbenhavn, ad Bornholm, hvor hun skal blive sin Livstid paa det Gods, hende af det kongelige Huus er forlænet. Den gamle Kvinde, ved Navn Lucie, skal pinlig forhøres og siden fagstryges, og forvises Byen og Landet. Den 6te September, som var en Fredag, blev den adelige Jomfru, som før er omtalt, rettet paa Slotspladsen, siddende paa en Stol og paa et udbredt rødt Klæde." I Pontoppidans Annaler findes endnu dette Tillæg: „Et Manuskript fra en ubekjendt Haand beretter, at, da Agnete Budde, en adelig Jomfru, som tre Gange forgjæves havde søgt at forgive sin Frue og Belgjørerinde med sublimeret Kvægsølv, endskjøndt hun ikke naaede sit Dødsmed, skulde miste Hovedet paa Kbhvns Slotsplads, var en Slaggermuus fløiet ud esier hende fra Fængslet, og havde nogle Gange skjult sig under den Stol, paa hvilken hun sad og blev halshugget, indtil den endelig forsvandt for Alles Dine, men fløi først Kredsen rundt nogle Gange; hvoraf man har villet gjøre noget, jeg veed ikke hvad." Den her nævnte Fru Rise Grubbe synes efter Navnet at have været af Erik Grubbes Familie.

Hvad for Resten de i denne Fortælling indflettede Personer angaaer, vil jeg endnu, forsaavidt mine Samlinger til den danske Historie derom indeholde nogen Efterretning, meddele følgende nærmere Oplysninger, som neppe ville være den historiefyndige Læser uvelkomme:

Biskop Morten Madsen, som var den sjette Biskop efter Reformationen i Aarhuus, ligger begravet i Aarhuus Domkirke, hvor hans Epitaphium endnu sees med en latinsk Indskrift, der i Pontoppidans marmora danica. II. 88 ff. findes oversat saaledes paa Dansk:

„Herunder hviler ærværdig, hæderlig og høilærde Mand: Dr. Morten Madsen. Han var barnfødt i Kbhvn. og har

været Skolemester (Rektor) paa Sorø, Slots-Prædikant paa Fredriksborg, Kong Christian den Fjerdes Slots-Prædikant i nogle Aar. For sin høie Lærdom og sine Gaver er han meget berømt baade i Danmark og mange fremmede Lande. Hvis Sjæl Gud kaldede til sig fra dette Elende til evig Glæde den 17de Oktober 1643, der han gudeligen i denne Verden havde levet 47 Aar."

Doktor Nannestad dadler isøvrigt i sit Skrift: Hil. Arhus. p. 127—128. denne Biskop, fordi han, ved sin ommeldte eneste Datters Bryllup med Mag. Bonde, ansøgte Kong Christian den Fjerde om at maatte indbyde flere Gæster, end efter Anordningerne var tilladt. Aarsagen hertil anfører Nannestad sammesteds. Bryllupsgæsterne pleiede nemlig efter den Tids Sædvane at medbringe Gaver til Brudeparret.

Hans Hansen Skaaning var født 1577, boede først i Aalborg, men flyttede siden til Aarhus, hvor han omtrent 1617 blev Kannik, Notarius Kapitulii og Klokker ved Domkirken. Efter 24 Aars Tjeneste blev han af Biskop Madsen affat i Aaret 1641. Af en Eftersretning i Stiftsarchivet og en Klage over ham med hans Besvarelser, sees, at et betydeligt Kvantum Bly Domkirken tilhørende, der af Kirkens Bærger var henlagt paa en Sidehvælving og hans Ansvar betroet, blev ved hans Forsømmelse Kirken fraranet. Han var den første egentlige Bogtrykker i Aarhus efter Reformationen. Han anlagde et Bogtrykkeri 1614, som efter hans Død opførte, efterat have været virksomt i 36 Aar, fra 1614—1650. Nu forløb en Tid af 144 Aar inden nogen Bogtrykker etablerede sig i Aarhus. Dette skete nemlig først 1794. Hans Skaaning blev efter fgl. Befaling igjen indsat i sit Embede og døde 1650, ved at styrte ud af Taarnet, saaledes som vi allerede forhen har berettet. Hans Levnet findes beskrevet i Worms Lexikon II. 384, hvor ogsaa hans Skrifter ere opregnede.

Magister Christen Nielsen Bonde var født i Aarhuus, blev først ansat som Sognepræst til Grue Kirke sammesteds, hvorfra han siden blev forflyttet til Domkirken 1640. Han blev, som vi allerede have berettet, affat fra sit Embed, ja endog arresteret paa Grubbes Herresæde, Havreballegaard, i Aaret 1643. Senere blev han imidlertid frikjendt og kaldet til Lektor Theol. i Christiania, hvor han døde 1647 i sin bedste Alder.

I Aarhuus Stiftsarchiv opbevares ifølge Hertels Beskrivelse over Domkirken II den Afdeling, 3die Hæfte S. 396. Akterne af den foromtalte forargelige Sag, som var anlagt mod Magister Bonde og Bispens Enke. Det vilde sikkert være af megen Interesse næiere at gjennemgaae disse, for at indhente nærmere Oplysninger angaaende denne Proces, som afgiver et mærkeligt Beviis paa Sagførernes Uselhed i det syttende Aarhundrede. Ogsaa i Worms Breve II. 782. findes en latinsk Skrivelse fra Jakob Madsen, som efter Dr. Morten Madsen blev Biskop i Aarhuus, til Ole Worm angaaende Sagen. Denne lyder paa Dansk oversat saaledes:

„Jeg sender Eder hermed, kjæreste Fætter! Skaa nings Brev tilbage. Ved dets Indhold hævede jeg af Mædsel, især da den berørte Mistanke, som allerede længe har været i Folkmunde, ved det synes at vorde bekræftet. Hvad jeg ønsker, kan Du vel vide. Thi i en saa tolvlsom Sag maa man tilbageholde sin Mening. Den, som har et altskuennde Øie, vil omsider aabenbare de i det skjulte begangne Misgjerninger. Naar blot Retfærdigheden maatte fremmes! Levvel! Fredriksborg, d. 11 Augusti 1643.

Til Slutning vil jeg endnu anføre de trykte og haandskrevne Kilder, af hvilke de forestaaende historiske Data ere øste. Disse ere: C. B. Hertels Manuskript om Biskopperne i Aarhuus 1ste Hæfte S. 50. Sammes Beskrivelse over Domkirken II. 1. S. XXVI. 3. S. 394. ff. Thura idea hist. lit. dan. 40 ff. Worms Lexikon,

II. 384. ff. 25. ff. Pontoppidans marm. Dan. II. 88.
 Sammes Annales eccl. III. 171. Zwergii Kleresi 554.
 ff. Fries jus talionis 77. ff. Mag. Povlsens biblioth.
 Arhus, p. 66. Worms Breve II. 782.

J Suhms Samlinger til den danske Historie I.
 2det Hæfte findes S. 95. Peder Syvs Betænkning om
 tvende af Hans Skaanings Skrifter. Han giver ham
 kun et maadeligt Skudsmaal som Forfatter, idet han si-
 ger: „Her er ingen Flid og Lærdom. Autor maa en-
 ten have været meget ulærd, eller meget skjodesløs,
 o. s. v.“

Følgende Smaaabemærkninger, som tjene til at op-
 lyse adskillige Omstændigheder i nærværende Fortælling,
 maae endnu her finde deres Plads. Hvad Erik Grub-
 bes Familie angaaer, da er den ældgammel og kaldte
 sig i ældre Tider Rake, Grubbi og Bing; allerede 1127
 nævnes en Gunde Grubbe til Veiringe. Desuden har
 denne Familie eiet Alslev, Lystrup, Høgsted, Ølstrup, Røgle,
 Gammelgaard, o. s. v. Baabnet er i Solofelt tre røde
 Spider fra venstre Side; paa Hjelmen to hvide Bes-
 selhorn, hvert med tre røde Spider. Erik Grubbes
 naturlige Datter Anna, som siden blev gift med Fred-
 rik Ulfeld, erholdt 1673 kongeligt Legitimationsbrev og
 Tilladelse, at føre sit Fædrevaaben. See Lexikon over
 adelige Famil. I. 195, hvor endnu fire andre Familier
 af samme Navn findes opregnede.

Hvad de Brudegaver angaaer, som i Christian den
 Fjerdes Tid ved Adelens Bryllupper bleve bragte af
 Gjæsterne, da findes derom et interessant Stykke i gl.
 danske Magaz. 41 Hæfte S. 155, hvor en Optegnelse af
 Laurids Ulfelds og Else Parsbjergs Brudegave, i
 Aaret 1640, leveres. Deraf skjøntes tillige, at Gjæster-
 nes Antal var meget betydeligt, thi ved dette Bryllup
 opregnes ikke mindre end 160.

Alle disse Gjæsters Brudestjænk bestod deels i Sølvkander og Sølvstaaale, deels i Guldmynter o. s. v. Af denne Fortegnelse sees, at dette nævnte Brudepar fik ikke mindre end 36 Sølvkander til Foræring, hvoraf adskillige vejede over 150 Lod, foruden en stor Deel andet, tildeels forgyldt, Sølvtoi, Guldpenge, Rosenobler, Portugaleser, Pistoletter o. s. v., saaledes at Vægten af Sølvet alene beløb sig til 3527 Lod. Hertil kom endnu omtrent 1000 Rdlr. i Guld. Denne Brudegave var altsaa i det Hele over 5000 Rdlr. værd i nuværende Penge. Det er derfor ikke underligt, at den gode Biskop Madsen ønskede en ret talrig Skare af Gjæster ved sin Datters Bryllup. At der ibrigt herskede megen Luxus og Overdaad ved Bryllupperne i hine Dage, sees blandt andet deraf, at Kongerne flere Gange indskræpede større Sparsomhed ved deslige Leiligheder. See danske Mag. 26 Hæfte S. 60. „Med Bryllupper skal man ramme Maade, at det ikke bliver for meget eller for mange Dage, ei heller med stor Overflodighed, og Bryllupsfolket maa heller ikke æde eller drikke i Kirken, eller gjøre et Dandseshuus af Kirken. Thi det hører Djævelens Børn til og stæer til Guds store Bespottelse.“ Sammenlign: d. 51. Hæfte S. 76. hvor Frederik den Første byder: „at ingen Bryllupskost maa holdes længer end tre Dage, og at der ikke maa koges flere end tolv Retter Mad.“ Sølvtoi var ibrigt Hovedbestanddelen af de Foræringer, man i den Tid pleiede at give. Saaledes fik den forhens nævnte Biskop Jakob Madsen, hvis Brev til Worm ovenfor blev meddeelt, ofte for sine Liigprædikener Sølvkander paa 100 Lod og derover. See Fortegnelsen i danske Magaz. I. S. 219. ff.

At Damernes Hovedpynt i det 17de Aarhundrede, saaledes som i Fortællingen er anført, var voxet til en umaadelig Høide, kan skjønnes af den Omstændighed, at man desaaarsag maatte gjøre Dørene i Værelserne først

høiere, siden endogsaa bredere. Udskillige ret vittige Karrikaturer fra den Tid parodierte denne latterlige Mode. Saaledes seer man paa een af disse en Kavaleer, som fører sin Dame under Armen og lader et Korps Pionier marchere foran sig, for at rive Porten ned, ind ad hvilken de skulle træde. Paa et andet Billed er der gaaet Jld i en Dames Hovedtøi, og alle Stadens Eproiter ere rettede mod det. En Jæger skyder endvidere en Fugl paa Spidsen af en Dames Frisur, medens hun ganske rolig læser i en Bog, uden at mærke det. See: Emma, eine Monatschrift zur Unterhaltung und Belehrung. Breslau, 1819. S. XL. Endnu maa jeg, for at gjøre Fremstillingen af Klokkerens Fald gjennem Taarnhullet tydelig, tilføie, at de trende Gallerier, eller saakaldte Vægtergange, ovenfor Klokkerne, hvorpaa Taarnvægteren staaer, naar han raaber, først ere befestede i Muret 1734. Før den Tid var der kun Abninger i Muren forsynede med et lavt Rækværk, saaledes som i Fortællingen er angivet. Paa den fjerde Side er intet Galleri anbragt, da den vender ud til Havet. Et gammelt Sagn, som Thiele i sine danske Folkesagn har opbevaret, knytter sig isvrigt til denne fjerde Side. Der fortælles nemlig, at Djævelen tog fat paa en Vægter, som raabte ud af denne Abning, og fastede ham ned, hvisaarsag den blev tilmuret. Ved Vægtergangen er tillige et lille Kammer indrettet, hvor Vægteren opholder sig. Den anførte Indretning med Gallerierne, som ere stærkt befæstede med Jern, kostede Domkirken 128 Rdlr. Taarnets Høide er for Næsten 108 Alen, dets Tag holder 800 Quadratalen. See Hertels Beskrivelse, 1ste Ufdeling. 2det Hæfte, S. 53. ff.

Idet Forfatteren hermed overgiver den forestaaende romantiske Skizze i den velvillige Læseres Hænder, aabner han med den en Række af historiske Fortællinger, som udelukkende skulle behandle nationale Emner, fornemmelig af Danmarks Historie i Middelalderen. Den Opgave, Forf.

ved nærværende Skilbring stræbte at løse, var, at forsøge Udviklingen af Motiverne ved en fra flere Sider mærkelig Begivenhed, og derhos at indblande det Underfulde paa en saadan Maade, at det ikke forstyrrede Illusionen, men tværtimod tjente til at hæve den, paa historiske Fakta grundede Fortælling ved en mere levende, romantisk (ikke romanagtig) Kolorit, uden at ophæve Virkeligheden. De her indtrædende phantastiske og tilsyneladende overnaturlige Scener har Forf. derfor stræbt at give en saadan Behandling, at Mulighedens Grændser ei bleve overtraadte. Hvorvidt han har været heldig til at meddele sin Fremstilling den nødvendige poetiske Sandhed og at holde Stoffet svævende i et dæmrendes Chiaroscuro ved Romantikens Maanelys, saaledes at det Hele ikke opløser sig til forvirrede, taagede og ubestemte Drommebilleder, overlades til den skønsomme Læfers villige Omdømme. Hvad den mulige Bebreidelse angaaer, at det Rædselsfulde paa enkelte Steder udarter til det Græselige, maa Forf. bemærke, at det netop var hans Hensigt, at prøve en Udmaling af enkelte ved Fortællingens Udvikling betingede Scener, uden at træde over Grændselinien, som adskiller det Frygtelige, Hemmelighedsfulde fra det overspændt Unaturlige og pinlig Rædselsfulde. At holde sig paa denne Grænde, uden at gjenneembryde Skranterne er imidlertid i den levende Fremstilling mere vanskeligt, end det ved første Blikkast mulig kunde synes at være.

Den gamle Horatistiske Regel gjælder alligevel her i sin fulde Udstrækning:

Est modus in rebus, sunt certi denique fines

Quos ultra citragve nequit consistere rectum.

o: Der er Maade i Alt, og der gives visse Grændser,

Udenfor og indenfor hvilke det Rette ikke kan bestaae.

Fr. Sneedorff Birch.

Abbedissen.

Fortalt efter paalidelige Memoirer.

Da i Aaret 1805, som en Følge af Tidens Krigsbegivenheder, det gamle tydske Rige styrtede sammen, og den mægtige Aand, som dengang styrede Europas Skjæbne, ogsaa underkastede mit Fædrehjemms stille Dale et fremmed Herredømme, var det den nye Regjerings første Skridt, at ophæve Klostrene, de geistlige Ordeneres Sæder, og at inddrage deres Eiendomme, uden at byde de ulykkelige Forstødte nogen Erstatning. Oldinger med solvgraae Haar, Matroner bøjede af Tiden og Skjæbnens Omvexlinger, vaklede ud af de aabnede Døre, hvis Fløie de maaskee et halvhundrede Aar tidligere havde betragtet med længselsfuldt Blik, og medens de yngre Medlemmer, for hvilke Fremtiden i glimrende Rosensfær straalte imøde, let adspredte sig, liig Fugle, der slippe ud af Buret, hang de Gamles taarefulde Dine tungskindig ved de stille Celler, som ene havde været Vidner til deres Hjertes dybe Kummer.

Medlidende aabnede deres Medborgere trindtom de gjæstmilde Boliger for dem, og Mange fandt i den øvrige Deel af deres Liv et Tilflugtssted hos de Medlidende, og drømte Livets glædeste Drøm paany i Benrædets Arme, som saalænge havde unddraget sig deres Favn.

Ogsaa i min Faders Huus blev det mere levende; idetmindste de Diebliske da Abbedissen for den hellige Clara's ophævede Kloster havde taget sin Baaning hos os, og var kommen i Besiddelse af det ubeboede Fløi, som, adskilt fra de øvrige Bygninger, umiddelbar stødte til Kapellet og dets rædselsfulde Korsgang, hvor jeg saa ofte som Barn havde leget.

Min Fader, der som Lovkyndig havde ført Opsynet over Klosters Pengefager, bød den gamle Dame et Tilflugtssted, og hun modtog tillidsfuld hans Bistand, da Forfølgelsens Haand naaede hende.

Jeg erindrer endnu tydelig den mørke Novemberaften, da jeg, i det matbelyste rummelige Værelse, sad paa min Faders Knæ, medens han venlig besvarte mine barnlige Spørgsmaal, da Klokken begyndte at ringe, og efter en sagte Bank en høj Skikkelse, indhyllet i sorte flagrende Slør, traadte ind, uden at tale et eneste Ord. Med et Forfærdelseskrig skjulte jeg mit Hoved ved min Beskytters Barm, som forgjæves søgte at berolige mig, og da Skikkelsen nu strakte en hvid Knokkelhaand imod mig, da det dødblege, rynkede Ansigt stirrede mig imøde under det tilbageslagne Slør, opløste min Hullen sig i en Skjælven, som krampagtig rystede mine Lemmer. Jeg troede at see en Aand af hine gamle Ridderfruer, om hvilke min Amme havde fortalt mig de rædsomste Eventyr.

Endelig beroligede hun mig noget ved sin Tals Mildhed og Godhed, men desuagtet slyngede jeg ængstelig Armen omkring min Fader, som begyndte en Samtale med hende. Hvad de forhandlede, veed jeg ikke, men jeg var saa forfærdet, at jeg paa ingen Maade vilde slippe min Opdragers Haand, da han med Dømmen gik ud, idet jeg hellere vilde følge ham, skjøndt Skjælvende af Kulde, end blive ene i Værelset.

Dernæst mindes mig, at flere Borgere bragte sammenpakked Løi af alle Slags, at to tjenende Søstre, som liig deres Herfærinde vare tæt indhyllede i Slør, steg ud af Vognen, og at endelig en Liigkiste blev baaren frem, hvis blege Metalglands og frygtelige Udseende kun forhoiede min Rædsel. — Alle disse Ting bleve baarne op i Abbedissens Værelser, hvorthen jeg fulgte min Fader.

Huset, som vi beboede, havde i det 12te Aarhundrede tilhørt Tempelherreordenen, og var efter dens Fordrivelse tilfalden min Familie som Eiendom. Endnu var Hesten, som bærer to Ryttere, Ordenens Vaaben, et Tegn paa dens tidligere Armod, synlig over Portalet, endnu var den store Sal med sine Vaabenstjolde og malede Vinduer vedligeholdt, i hvilken engang Kongen og hans Riddermunkke spiste; endnu stod Kapellet med sine Sidebygninger, hvor Noviserne efter haard Prøvelse bleve optagne, hvor de kyskede det blodige Hoved, hvor hundrede Dolke berørte deres Bryst, medens de udtalte den frygtelige Eed, og hvor, efter Sagnet, endnu ofte ved Midnatstid blev fornummet hule Toner af det sønderbrudte Orgel, bedende Stemmer, og vild Latter.

Et Fløi af den gamle Bygning var af min Families Medlemmer Tid efter anden blevet omdannet og gjort beboeligt. Buevinduerne bleve moderniserede, Hvælvingerne forsvandt, og mange nye Indrørninger traadte istedetfor de gamle. Ved min Faders Omsorg var en del Bærelser i det andet Fløi sat i beboelig Stand for vore nye Gæster. Korsgangen blev udbedret, de store Bærelseres mørke Farver veeg for en lysere, de sønderbrudte brogede Vinduesruder bleve ombyttede med klare og store, de uhyre Døne forsvandt, og nye bedre traadte i deres Sted.

Fra det sidste af disse Bærelser førte en Dør ud til Haven, som udstrakte sig hen til Stadsgraven og overalt var omgivet med høie Mure. Den var øde ligesom Huset, til hvilket den hørte. Frugttræer stode vildt og planløst omkring i Gangene, og det høie Græs skjød hyppig frem af Jorden og paa Murene. Ved dens Ende var en Høi, fra hvilken man kunde see langt ud over Egnen, og sandelig, det var et indbydende

Syn. I det Fjerne saae man de blaa Bjerge, til Vensire tætte Guirlander af mørke Skove, og foran en herlig Udsigt over de frodigtbølgende Kornmarker.

Saaledes var Opholdstedet beskaftet, der modtog de Nyankomne, som, efter at have indrettet Alt paa bedste Maade, i Eensomhed fortsatte deres rolige Afsættelse, deres Bedes og Andagtsøvelser, idet de undgik enhver Berørelse med den ydre Verden.

Men paa Spidsen af Høien, som jeg forhen omtalte, havde Abbedissen ladet sætte et Steenkors, og her var, som jeg senere erfoer, den Kiste nedsenket, som jeg med Rædsel havde seet ved hendes Ankomst. En Forbønning af Grønsbær viste sig her, og den Gamle dvælede paa dette Sted ofte, naar Lysene forlængst vare slukte, naar Fuldmaanen allerede var langt over Middagskredsen, og det blege rødlige Skjær i Østen forkyndte den frembrydende Dag. Naar hun saaledes stod opreist ved Korset, medens Natvinden legede med hendes lange flagrende Slør, da troede Vandreren at see en Aand, opstegen af Graven, som ei kunde slumre rolig i det trange Gjemme, men ustadig vandrede om i Natten.

Jeg fik snart den sorte Dame kjær, min Sky for hende tabte sig, og jeg var ofte hele Timer hendes eneske Selskab. Hun holdt meget af mig, og hendes mørke Alvor blev ofte forjaget ved min barnlige Glæde. Dog hvorfor skal jeg beskrive dette stille Familieliv vidtløftigere? Jeg vorte til, forlod Fædre hjemmet, og hørte snart, at Matronen var vandret did, hvor ingen Smerte mere naaer os. Hendes jordiske Levningsbånd vare nedsenkede i Høien, hvor Steenkorset stod. Da min Fader fort efter ligeledes døde, forlod jeg Universitetet, og kom tilbage til Hjemmet.

Al, hvor øde, hvor tomt forekom mig Alt? Enhver Plet fornepede min Rummer, og Maanedes gif hen, før

jeg lærte at finde mig roligere i min Skjæbne. Da min Smerte efterhaanden begyndte at sagtnes, tog jeg mig for, at gjenneblade den Dødes efterladte Papirer, Ved at aabne Pakken faldt et Miniaturportrait mig i Hænderne. Det var formodentlig den Hedengangnes Billed, og forestilte hende i sin tidligere Ungdom, smykket med Skjønhed og Ynde. Den Ulykkelige's Papirer meddeles her med saa Forandringer. Hendes Liv frembyder et sørgeligt Billed paa Skjæbnens urandsagelige Omvekslinger, og var, saaledes som Jean Paul udtrykker sig, eet eneste langt uendeligt Suk.

„Evhighedens dunkle Land! Naar skal den Trætte betræde din venlige Kyst? Naar skal Lampen slukkes, som endnu kun brænder svagt i Stormen? Kom, blege Død, og sluk den! Angelika frygter dig ikke, hun seer dit kolde Hævntag allerede forlængst med rolig Tillid imøde. Jeg seer Bladene spire frem paany; rødlig svulmne Frugtræernes Knoppe; Foraaret kommer i sin Herlighed, og Erindringer fra den længst forsvundne Fortid vaagne atter i min Sjæl; Erindringer, som dobbelt smertelig gribe mit Hjerter, medens Naturen, smykket som en Brud, kaster det hvide Sneelagen, og med blaa Violer i det sorte Haar straalere Blikket imøde.

Allerede tidlig mistede jeg min Moder, saa at jeg end ikke har den svageste Erindring om hende tilbage. Hun skal have været en herlig Kvinde, smykket med Sjeleabel og Legemsskønhed. Min Fader nedstammede fra en gammel og frigerst Slægt, som allerede havde blomstret i flere hundrede Aar. Alle mine Forsædre havde ført Sværdet, ogsaa min Fader havde gjort flere Feldtog med imod Tyrkerne. Omfider drog han sig tilbage paa sine Godser, og da han havde mistet sin elskede Hustru, blev jeg allene Gjenstanden for hans Om-

hed, idet han uophørlig stræbte at forekomme ethvert af mine Ønsker.

Jeg forbigaaer mine Barndomsaar med Tausshed; de svandt glade hen under min kjærlige Faders Opsigt. Overtimod den Tids Anstuelser lærte jeg mere end alle Piger i Nabolavet. Jeg elskede Musik, jeg var en færdig Tegner, og fik Underviisning i flere Eprog og Videnskaber.

Saaledes var jeg næsten bleven tyve Aar gammel, uden at mit Livs Himmel havde truet med nogen Sky, da min Fader foretog sig, at besøge Landets Hovedstad. Det var just paa den Tid, da Østerrigs Politik ophidsede Tydsklands Fyrster mod den kjæffe Konge i Preussen, og da Krigen begyndte, som bærer Navnet af den syvaarige i Verdenstoriens Annaler.

Ogsaa Fyrsten i vort Land havde sluttet sig til hiint Forbund, som en ivrig Tilhænger af det Habsburgske Huus. Han var ung, fyrrig og phantastisk, men derhos udsvævende og kun lidet yndet af Folket, thi han bortodslode Landets Indkomster og trykte Under-saatterne med vilkaarlige Paalæg og Skatter.

Ved Krigens Udbrud ansaae han det imidlertid for sin Pligt, at sammenkalde en Landdag, for at vinde den offentlige Stemme, og skjøndt han paa ingen Maade var yndet, talte dog meget for hans Planer, fornemmelig Folkets Had til Preusserne.

Neppe vare vi komne til Hovedstaden, før min Fader blev overlæstet med Forretninger, medens jeg hemmelig ønskede mig langt borte, da jeg ikke var vant til al den Evang og Stiøhed, som herskede i Residensen.

Stændernes Forsamlinger bleve snart stormende, det fyrstelige Parti vandt efter lange Debatter Overhaand, kun min Fader og nogle enkelte klartseende og frimodige Mænd erklære sig standhaftig mod denne

upolitiske Krig, som vilde trykke Folket, forøge Skatterne, og tilhøst ende paa en nedværdigende Maade. Alle disse Spaadomme, som man udlo, skulde alligevel gaae i Opfyldelse, og allerede ved det første Møde med hine frigeriske kampvante Skarer, blev vor neppe organiserede Hær adspaltet, som Avner for Binden.

Træt, mismodig over Ting, som han ikke var istand til at forandre, besteg han endelig Bognen, som skulde bringe os tilbage til det kjære Hjem. Min Faders skarpe Forstand og rigtige Dømmekraft maatte føle sig ilde tilmode blandt Mennesker, som med Opblæsthed paastode Ting, hvilke de ikke forstode, og som betragtede ham som en Forræder mod Folket og Regjeringen, fordi han vovede at ansee noget for urigtigt, hvorom Landets Herre nærede en anden Mening.

Over Bjergene, som brammede med Vinranernes venlige Grønt, gjenne frugtbare Dale rullede Bognen, og saaledes nærmede sig den Dags Aften, som skulde vorde saa afgjørende for mit hele Liv.

En stor Landsby modtog os; en landlig Fest havde her forsamlet en Mængde glade Mennesker, og til disse kom et Antal nylig udstrevne Rekruter, som vare bestemte til de Regimenter, der skulde erobre Berlin.

Man modtog os med Venlighed; efter patriarkalsk Sædvane bragte den Ældste af de gamle Mænd os en fortræffende Drik i en Sølvkande, et Vidne om Byens Velstand, og med den smukkeste af de unge Folk dandsede jeg omkring det med Vaand jirligt udstafferede Træ. Jeg kom tilbage; min Fader betragtede med dyb Alvor fra Vinduet de glade lykkelige Mennesker, stundom hvulste hans Nie ogsaa med mørkt Udtryk paa de unge Konfriberede, der stode sammenklyngede i en ivrig Underholdning.

„Seer Du hist, sagde han til mig: Børn af Forældre, som snart aldrig mere skulle gjensee deres Vind-

linger, uden at vide, hvor deres Afse bevares. Om saa Maaneder maaskee ere alle disse friske glade Men-
nester forvandlede til blege blodløse Liig, og kun deres
Benneres taaresfulde Blik vil sige Dig, at de engang le-
vede. Og hvorfor maae de døe? spørger Du — for
en Enkeltis Hovmod og Uergjerrighed, ikke for Fædres
landets Vel!”

„Og desuagtet maa det være sødt at have en Søn
— vedblev han: en Søn, som formaaer at slænge Staa-
let i Kampen, som vover trodsig at skue Døden under
Dine, som ikke bærer, naar Fienden møder ham, og
som vender tilbage prydet med Ur og Hæderstegn.“
Hans Ungdoms og hans Forfædres Aand syntes at
gjennemløbe ham, hans Die funkede med frigerst Ild
og Reemod.

Men han havde ikke Tid til at lade sine Dromme
frit Spillerum, thi pludselig ophørte den glade Larm
udenfor, og den ophidsede Mængdes vilde Skrig tonede
os ind. Man havde, jeg veed ikke paa hvad Maade,
saaet at vide, at min Fader havde talt heftig mod Krigen
og, som man troede, til Fordeel for Preusserne; Vinen
havde opflammet de urolige Hoveder end mere, hund-
drede truende Stemmer og Arme hævede sig mod Vin-
duet, hvor vi stode, og de sønderslagne Ruder flirrede os
omkring Ørene. Stedets Indvaanere forholdt sig enten
uivirkomme, eller flygtede hurtig for Faren, medens
nogle enkelte Oldinge forgjæves søgte at formilde den
hidse Ungdom. Etsteds vildere blev Larmen, steds
frygteligere Skriget; allerede trængte nogle af de For-
vovne mod Værelsets Dør, da fornam jeg pludselig
heftige truende Ord blandt de vilde Skrig, og med dra-
gen Sabel traadte en fremmed Officer midt iblandt
Urofficerne, som greben af panisk Skæk flygtede til alle Sider.
Han traadte nærmere hen imod os og sagde til min Fader:

„Man har fornærmet Dem paa en brutal Maade, min Herre, og jeg priser mig lykkelig ved at være kommen til rette Tid, for at afværge Faren fra Deres Hoved!“ Min Fader takkede forbindtlig, og vi erføre nu, at vor Beskytter var en preussisk Officeer, som allerede en Tidlang havde opholdt sig i den nærliggende Rigsstad, for at hverve Rekruter.

Jeg følte mig sælsom bevæget ved Synet af den Fremmede. Var det hans Beredvillighed til at rive os ud af Faren, var det hans blomstrende frigeriske Ekshed, det Mod, som lynte frem af hans store sorte Dine, og den milde Venlighed, som oplivede hans Træk; eller var det Naturens hemmelige Sympathi, som drog min Sjæl hen til ham med ubegrænset Længsel?

Da han tilsatte mig, strømmede en vild Flamme gennem mine Aarer og malte mine af Skræk blegede Kinder med blussende Purpur; og mit Svar lød saa forvirret, saa afbrudt, at min Fader tog mig i sin Arm med de Ord: om jeg ikke befandt mig vel? Endnu efter et halvt hundrede lange Aar mindes jeg med tryllende Bæms mod den underfulde søde Følelse, som gennemglødede mig, da jeg ved den Fremmedes Arm atter steg op i Bognen.

Ledsaget af ham forlode vi Stedet, omringede af ti eller tolv Bevæbnede, og da vi omsider skiltes ad, bad min Fader ham indstændig om ret snart at være vor Gæst; jeg selv kunde ikke gjøre andet, end modsigende at besvare de Indvendinger han gjorde, med Hensyn til den Uro hans Komme vilde forårsage. Dervaa rullede Bognen afsted, og da jeg fra Spidsen af en Høj saae mig tilbage, blev jeg vaer, at han endnu holdt med Hæften stille paa Stedet, hvor vi havde forladt ham, og forfulgte os med sit Blik.

Hvorfor holdt han stille? Hvad vilde hans Opmærksomhed sige? Hvem gjaldt dette drømmende Blik? Dig —

Dig allene gjenslød det i min Sjæl, og en broget Mads af aldrig ahnede Følelser og Syner gjøgledte omkring mig. Jeg saa i ham mit Ideal, som længe dunkelt havde forsvævet mig, og min overbidsede Indbildningskraft, som var saa fyrig, saa let antændelig, som saa ofte forvekslede Drammer med Virkelighedens saligste Diebliske, syntes nu først at raagne op af sin Dvale, ved det skønne Billed, som i magisk Farvestjær traadte hen for den.

Saaledes forsvandt nogle Dage urolig i forventningsfuld Stilhed, men saa tidt jeg end saa ud over Reien, vilde han dog ikke vise sig; og da flere Uger vare forløbne, havde efterhaanden Haab, Fortrydelse, Sorg og Ubillie gennemkrydset mit Bryst, saa jeg tilsidst kaldte mig selv en Daare, og stræbte at tilintetgjøre Indtrykket af en Mand, som aabenbart betragtede mig med ligegyldigt Blik. Omstøder kom han, da jeg efter flere Maaneders Forløb kun dunkelt erindrede mig, hvad der var foregaaet, og pludselig vaagnede alle hine Billeder paany i min Sjæl, som tidligere vare komne og atter forsvundne. Han havde været borte i et kongeligt Erinde, og var først for nogle Dage siden kommen tilbage fra Reisen; alle mine tvivlende urolige Befymringer vare paa eensgang tilintetgjorte, med hvert Ord trængte hans Billed dybere ind i mit Hjerter, og med Hensykkelse fornemte jeg hans Beslutning, at tøve hos os endnu en Uges tid.

Jeg fæste mig sødt bevæget ved den Tanke, at forøge Huusholdningens smaae Fornødenheder for hans Skyld; det forekom mig, som om min Fod var bleven lettere og med mere Raskhed end forhen gennemskulde de lange Bærelser, som om jeg nødvendig maatte ordne Alt for ham, fordi en fremmed Haand kun usuldkomment besørgede det. Den indvortes bedrevidende Stemme bragte jeg letteselig til Tausshed. Hvad burde jeg ikke gjøre for mit Livs Frelser — thi visseelig, uden hans Hjælp vilde maaskee efter saa Die-

blikkes Forløb haade jeg og min Fader have været Dødens Bytte.

Jeg viste ham Omegnens Skjønhed; vi gik, vi reed sammen, ofte ledsaget af min Fader, ofte ene, og naturligviis maatte derved en Fortrolighed næres og befæstes, som saa let opstaaer mellem ligestemte Sjæle.

Saaledes var Tiden gaaet hen, som han vilde tilbringe hos os; endnu et Par Dage tovede han, derpaa forlod han os; men Lidenskabens Flamme havde allerede giennemglødet hans Hjerter; han trykte min Haand saa ængstelig, som om han forlod os, for aldrig mere at vende tilbage, og med sugtigt Die saae jeg hans ranke Skabning forsvinde bag de fjerne Høie.

Drømmende gik jeg omkring, til han kom igjen, og drømte atter saasnart han forlod os. Min Fader saae med smilende Blik paa mig, og en blussende Rødme farvede mine Kinder, naar han mildtbebreidende og skjæmtende forekastede mig, at jeg gandske forsomte ham, efter at den tappre Ridder havde betraadt vor Dørrærskel.

Saaledes var Vinteren kommen og gaaet; stedse dyrebare var mit Hjertes Yndling bleven for mig, og et Tilfælde bidrog endnu mere til at forhøie og opildne min Lidenskab.

Aprilsolen gjød sit Straalebad over den unge Natur, Eneen smeltede paa Bjergene, den skummende Klippeelsø var mægtig svulmet op og bruste i utæmmet Vildhed mod de steile Bjergspidser. Vi gik ved Bredden, og foran vore Fødder væltede sig guulifarvede uhyre Bølger med Lynets Hurtighed og knuste sig mod de fremragende Klipper i tusinde lyse Gnister. Ikke langt fra os samlede et Barn Blomster, da naaede pludselig et Forfærdelsesfærg vort Øre. Barnet var styrtet ud i de skummende Bølger. Min ledsager sprang frem, og kastede sig ud i Strømmen, for at fravriste Døden sit Bytte. Jeg bævede, greben af en frygtelig Sjeleangst, medens den Række kæmpede med det rasende

Element, og da han lykkelig naaede Strandbredden med det frelst Barn i Armen, sank jeg stillebedende paa Knæ, opsendende hede Takkebonner mod Himlen. En dyb Afsmagt lakte mit Dø, da han blodig og vaad stod foran mig. Da jeg atter vaagnede, saae jeg mig i hans Arme, leiret paa det friske Grønsvær. Jeg følte mine Læber dækkede med brændende Kys, og en unævnelig salig Fornøjelse gjennemstrømte mine Aarer. O Himmel! Sligt et Døeblik kan ikkun eengang føles i sin hele Salighed.

En Skare af Omegnens Beboere havde imidlertid samlet sig om os; iblandt dem var min Fader. Han sluttede os ømt i sine Arme og velsignede vor Forening. Henrykkelse fulgte paa Henrykkelse. Salighed paa Salighed! Jeg var den Elstes erklærede Brud; Gud og Menneskene forenede sig, for at fuldstændiggjøre vor Lykke.

Min Elskede tilhørte en Religionslære, som i min Barndoms Hjem gjaldt for en Forbrydelse; han var en Konges Undersaat, der var ligesaameget forhadet hos os som hans Folk, imod hvilket mit Fædreland stod i Begreb med at drage Sværdet; men hvad kan adskille to Hjærter, som forstaae og elske hinanden? Hvad spørger Kjærlighed vel om Rang, Ære, Magt og Anseelse? Ham — kun ham allene saae jeg, og til hans Besiddelse knyttede sig mit Livs høieste Lykke.

Min Fader deelte min Glæde. Han tænkte frit og liberalt med Hensyn til Religionen, og ingen ussel Fordom blændede hans klare Blik. Desuden var han tilfreds med min Udkaarneh gamle Adels og Rang, som gjerne fandt sig i at bære begge Familiens Navn i Fremtiden. Allerede havde han desangaaende skrevet sin Monark til, for at udbede sig hans Indvilligelse til Ægteskabet og det forenede Navn, og daglig saae han et tilfredsstillende Svar imøde.

Saaledes vare nogle Maaneder forløbne i stille Forventning, som endnu mere forhøiede vort lykkelige Samlivs Glæde, og jeg ahnede intet Uheld, ingen fjendtlig Skjebne, da pludselig vort Livs Himmel skulde mørknes af en truende Sky.

En herlig Sommeraften saae jeg, efter en kort Afskillelse, min Elskte komme ridende over Høiene, men ikke som ellers med Fuglens Hurtighed. Iverimod standsede den dristige Rytter Dyrets Løb, og syntes at være heel bedrøvet og nedslaaet. Jeg støi ham imøde; min Fader var ude paa Marken, jeg greb derfor min Elsktes Haand, for at gaae ham imøde. Det var en deilig Aften, og Solen stod funklende bag det røde Skystæppe i Vesten. Mit Die tabte sig i dette fortryllende Skuespil, men fæstede sig snart igjen paa min Ledsager. Hvor forfærdet blev jeg ikke ved at see hans Die fuldt af Taarer, medens den frygteligste Sjelekamp stod malet paa hans Ansigt. Omfider brød han Tausheden med de Ord: „Jeg maa bort! Skjebnen vinker mig med fjendtlig Haand; en Ordre fra mit Regiment kalder mig herfra.“

Smerten borede sin Braad dybt i mit Indre ved disse Ord. Jeg saae ham midt i Kampens Fare, blodig og bedækket med Saar liggende paa Balpladsen. Min levende Indbildningskraft malte dette Syn med mørke Farver for mit Die, og et uvilkaarligt Skrig undslap mine Læber. Han trykte mig ømt i sine Arme, han besvor mig at være rolig, og hans tilsyneladende Fatning virkede atter trøstende paa min af Naturen stærke Caracteer. Min Fader modtog Esterretningen om hans Vortreise og Krigens Udbrud ikke uden Bestyrtelse. „En blodig Kamp, udbrød han: forestaaer. Europas Hære ville sønderrive Preussens Ørn. Helten kan ikke modstaae hine tallose Skarer, som drage imod

ham. I vilde, frygter jeg, ligge under, men smykkede med Herrens uvisnelige Krands."

Mine Kinder bleguede, min Angst vaagnede med fornyet Hefstighed, men Haabet styrkede mig atter, og den Elsktes tillidsfulde Stemning virkede beroligende paa mig. Jeg foreente mine Bønner med hans, om at forbindes med ham endnu før hans Afreise, og min Fader lod sig lettelig overtale til at give sit Minde, da den kongelige Tilladelse imidlertid var indløben.

Endelig brød Morgenens frem, den skjebnesvangre Morgen, som afgjorde min hele Fremtid. Det var den 9de Septbr. 1756. Himlen var omsloret af mørke Regnskyer, og bange Ahnelser bestormede mit imellem Frygt og Haab svævende Hjerte. I sin glimrende Uniform, smykket med alle Tegnene paa sin Rang, traadte den Elskte hen for mig, og beruset af Salighed sank jeg op til hans Bryst. Nogle af min Faders Venner fra Omegnen vare de eneste Vidner ved den høitidelige Handling, og da de efter Middagsmaaltidet havde bortsejernet sig, bleve vi ene med vor Kjærlighed. Vor Underholdning dreiede sig om den nære Adskillelse, og Tanken om den ubiisne Fremtid stemte os paa en sølsom høitidelig Maade. Aftensmaaltidet blev imidlertid baaret frem, og det glødende Drueblod strømmede med velgjørende Kraft gennem vore Arer.

Tviplens mørke Skygger begyndte at forsvinde, og min Gemal løftede i glad Begeistring sit Bæger med de Ord: „Nu, min Elskede! Grib Dit Glas og lad os tomme det paa en lykkelig Fremtid. Saasandt dette ædle Drueblod uforsfalsket perler i Bægeret, saasandt skulle vi atter see hinanden; en indvortes ahnende Stemme hvister det i mit Hjerte." Da stodte jeg mit Glas mod hans, og klirrende sprang det i tusinde Strykker, overstrømmende min Haand med sit Indhold.

Jeg stod bleg og maaløs, ogsaa min Gemal kunde ikke i de første Diebliske gjenvinde sin Farsning. Hans fremtvungne Smil gjorde en underlig Modfærning til hans forlegne Mine, alligevel udbrød han med voldsom tilkæmpet Rolighed: „Belan! Lad det skjøre Glas briste, mit Hjerter er Staal, gløder i Trofasthedens Ild! For Dig allene slaaer det, endog hiinsides Grav. Hvad er det Hele desuden Andet end en tilfældig Begivenhed, som kun har været os en Smule.“ Med disse Ord havde han trukket sin Uniform lidt op paa Armen, for at afstørre det vaade Sted, og nu viste sig her et Mærke tegnet med Blodets Farve. Det syntes at have Skikkelsen af en Haand, som omspændte hans Arm, og dette Omrids var saa bestemt tegnet, at det forekom mig, som om jeg saae en blodbestænket, knyttet Næve, som i frygtelig Anstrængelse fastholder et Kov, og som trykker de senefulde Fingre dybt ind, for at Byttet ikke skal undgaae den.

Denne Bemærkning havde jeg neppe faaet Tid til at gøre, for min Gemal hastig bedækkede det underfulde Tegn, men ligesom gjennemlisset af den heftigste Nædsel var min Fader sprungen op.

„For Guds Barmhertigheds Skyld! Streg han med bævende Stemme: Hvilket Mærke viser sig paa Din Arm? Bekjend! vedblev han voldsom: Er Du en Søn af den Fader, som Du nævnte for mig? Ved Du det med afgjort Visshed?“

Skam og Brede glødede paa min Gemals Ansigt. Derpaa løstede han stolt sit Die i Belret og betragtede den heftige Viding: „Nei! gjentog han med fast Stemme: Jeg er ingen Søn af den Mand, hvis Navn jeg bærer! Et dunkelt Slør hviler over min Fødsel og Herkomst; jeg har ingensinde kjendt mine Forældre.“

„Evide Gud! raabte min Fader og sank ned paa sin Stol: Evide Gud! Saa er Du min Søn, og Din Søster er Din Gemalinde!”

Da fulgte en frygtelig Pause; min Gemal smilede frampagtig. „Det er umuligt! sagde han: Jeg er født i Tyrkiet.”

Men disse Ord, som efter hans Formening skulde tilintetgjøre min Faders sværmende Indbildninger, frembragte just en modsat Virkning hos Denne. Gjennembæret af stormende Glædesfølelser sprang han op med de Ord: „Allode Gud! Enhver Tvivl forsvinder. Johannes! Dyrebare Gjenfundne, kom til mit Hjerte! „Blidelig ledte min Gemal ham hen i Lænestolen, thi den voldsomme Kamp i hans Indre truede med at bevirke en Asmagt, og knælte ned for Oldingen, som med stive Blik ubevægelig betragtede ham.

„Hjelp! raabte pludselig en Stemme, som forekom mig at lyde langt borte i det Fjerne: Hjelp! Han døer! Et Slagflod har truffet ham.” Jeg vilde springe op, men formaaede det ikke; med begge Hænderne havde jeg grebet fast i en Stol, og nu forekom det mig, som om lidt efter lidt Væggene, Loftet, Huset, Jorden, Stjernerne, og Alt styrtede sammen over mig; men alle hine uhyre Byrder vare ikke istand til at knuse et Bryst, som sønderreves af navnløse Qvaler. Tusinde Flammer og formløse Skikkelser bevægede sig i gjøglande Dands for mit Die, Alt dreiede sig forvirret omkring mig, jeg følte mig greben og baaren, jeg vilde rive mig løs, men sank kraftløs ned.

Omfrider vendte min Bevidsthed tilbage; jeg fandt mig liggende paa en Divan i mit Værelse, og min Gemal, som, o skrækkelige Tanke, skulde være min Broder, sad ved min Side, med Rummeren malet i sit blege Ansigt; min Fader holdt mig i sine Arme; det var langt ud paa Natten. Med forvildede Blik saae jeg mig omkring; en drømmelignende Tilstand, som svævede mellem Erindring af det Forbigang:

ne og vantro Tvivl holdt mine Sandser fængslede, og mat lænede jeg mit Hoved tilbage, medens jeg søgte at besinde mig paa, hvad der var Ekin eller Virkelighed af hine forvirrende Gjælesnyer.

„Fad Dig, mit elskte Barn! sagde omfider min Fader, og hans Hånd berørte min Kind: Udson Dig med den fjendtlige Skjebne; en Gemal har Du tabt, men en kjærlig Brøder er atter skjenket Dig.“

Då blev paa eengang den frygtelige Visshed tydelig for mig. „Gud! Saa er det da sandt? skreg jeg, greben af en uhyre Angst, og mine skjælbende Hænder søgte at holde sig fast ved Divanens Puder: Nei, det et umuligt, det kan, det tør ikke være saa!“

Jeg kastede et Blik paa min Gemal; han stirrede mørk hen for sig, og hans Spore sønderhuggede Marmorspladerne paa Gulvet.

„Og desuagtet er det Sandhed! afbrød min Fader mig: Hør den sørgelige Begivenhed, og tvivl ikke længer! Som Major anførte jeg et Regiment Landsenerer under Eugen af Savoyen i Slagene ved Belgrad og Peterwardein, og da den hæderfulde Fred i Passarowitz endte Krigen, blev vi staaende ved Grændserne. Nær ved Stranden, hvor Donaufloden strømmer forbi, levede Din Moders Fader, en Bosar, riig og stolt, altid i Kamp med Bosniens vilde Bjergbeboere. Hans befæstede Slot var Forsamlingspunktet for alle Streiftog, som vi gjorde hiinsides Floden. Jeg var kun 26 Aar gammel; fra min tidlige Ungdom var jeg under Baaben, og jeg elskede Krigen, som en syrig Ungling. Saaledes var jeg Din Bedstefaders Befrier i en Kamp mod tredobbelt Overmagt, og taknemmelig og gjæstfrie indbød han mig til sit Slot.

Din Moder, Maria, var den raa og stolte Mands eneste Barn, og først efter lang Veiten blev hun min Egtesfælle. Lykkelige, lykkelige Dage forløb nu, og min Hem-

rykkelse streg, da jeg fornam, at hun snart blev Moder. Ved denne Efterretning vaagnede hendes Faders Omhed paany, han forlangte at see sin Datter, og jeg sendte hende fra Belgrad til ham.

Men jeg havde ingen Ro eller Hvile, jeg fulgte hende snart, og allerede saa jeg i det Fjerne Slottets gyldne Tinder, blinkende i Aftensoleens rødlige Straaler, da et lydeligt Angstskrig naaede mit Øre. En mørk Ahnelse jog mig fremad, og jeg saa min Kone i otte bulgariske Røvers Hænder. To Tjenere væltede sig i deres Blod, Opvarterinden laae bunden ved Siden af dem, og de afskyelige Mordere stirrede med rasende Blik paa deres værgeløse Offer. Uden at betænke mig, styrtede jeg som en Tiger ind paa de frække Boldsmænd. Mit Sværd gjennemborede tre, endnu før de kunde forsvare sig; mine Fødsagere stormede frem, jeg kastede mig paa de Flygtende for at befrie min elskte Hustru, da løftede Den, som havde grebet hende om Haanden, sin brede Kniv, for at støde den i hendes Bryst; men endnu før Mordet var fuldbragt, rev hun i sin Dødsangst Dolken ud af hans Belte og gjennemborede hans Bryst.

Hun var fri! Henrykt sluttede jeg hende i mine Arme. Vi naaede Slottet, og Bojaren svor at ville hævne denne Bolds gjerning paa en frygtelig Maade. Men da Guds salstimen kom, trykte jeg en Søn til mit Bryst, hvis hvide Arm var betegnet med en blodbestænkt Haand, paa samme Maade som Bulgaren dengang havde fastholdt sit Bytte.

Et År var sundet. Barnet voxte til, og den vilde Grændsehøvding hang med om Kjerlighed ved sin Datters føt, i hvis barnlige Træk han gjenkjendte sin Datters, og med Henrykkelse slyngede jeg min Arm om Drengen, naar han jublende greb efter en glimrende Sværdskede eller ved Knaldet af Gevær glad udstrakte de smaae Hænder. Jeg saa i ham den vordende Krieger uden Frygt og Daddel, og tænkte allerede paa engang at have ham ved min Side i Kampen. Men Skiebnen havde besluttet det anderledes.

Forretninger kaldte mig til Wien, og ugjerne fandt jeg mig i at betro mit Dyrebareste til det vilde Grændseland, hvor Plyndringer og Voldsgjerninger horte med til Dagens Orden. Men jeg var ikke istand til at faae Reisen forhindret, og med tungt Hjerter skiltes jeg fra min Hustru, og holdt Dig, min Søn, længe i mine Arme. En mørk Ahnelse forkyndte mig den Ulykke, som siden skulde gjøre et saa dybt Skaar i mit Livs Held.

Jeg bedrog mig ikke. I en stormende Nat overfaldt en vild Skare af Røvere Slottet; ved Forræderie lykkedes det dem at bestige de høie Mure, brede Flamme støtter forkyndte Naboeegnen den Ulykke, som var trusset Slottets Beboere. Gulde af glødende Hævnelyst, som endog overgik Røvernes Begjerlighed efter Bytte, søgte de Rasende at faae Borgherren fat. Han var i den første Larm sprungen op for at redde sin Eiendom, men da han indsaae Umuligheden heraf, styrtede han ind i sin Datters Bærelse. Ammen med Barnet, som laae nogle Bærelser derfra, var ingensteds at finde. Allerede horte de Ulykkelige Mordernes Brøl efter Hævn, deres rædselsfulde Eder og Trusler, Baabnernes Klirren i deres Nærhed, og med Fortvivlelsens Kraft bar Greven Din afmægtige Moder gjennem lange underjordiske Gange ud i det Frie, til han havde sikket hende for Faren, og atter stod i sine trofaste Svendes Kreds, som allevegne fra vare strømmet sammen, for at hjælpe ham. Man forfulgte Røverne, men disse havde allerede ladet den største Deel af det rige Bytte i Stikken, og vare undkomne over Floden, hvis skummende Bølger standsede Forfølgerne.

Kunne I forestille Eder Fortvivlelsen, som greb mig, da jeg saa Dage efter kom tilbage? Mit dyrebare, eneste Barn var mig frarøvet og rimeligviis myrdet, min

stakkels Maria kæmpede afmægtig med Døden. Trindt om saa jeg kun sorte, udbrændte Ruiner, og Bojaren, som havde opbudt sin hele Magt og havde gjort et almindeligt Streiftog, for at indhente Efterretning om sin tabte Yndling. Men hvor frygtelig end hans Hævn var, vendte han dog trostesløs tilbage; kun saameget havde han faaet at vide, at min Johannes var levede bragt over Donaufloden. Ammen var ved Bulgarenes græsselige Mordstrig vaagnet op og flygtet med Barnet, men uheldigviis i sin Forvirring ligemod Fjenden. En Hovding fra Bjergene ved Dristria naaede hende, og idet han ansaa hende for min Hustru, stak han Sværdet i hendes Bryst, for at øve Blodhævn, thi hans Broder var falden for Marias Haand. Andengang løstede han Staalet mod Barnet, da dette pludselig frakte begge Armene ud mod det lynende Baaben, og forvandlede sin lydelige Graad til et Smil.

I den Vildes Hjerter rørte sig en Medlidenhedsfølelse; han rev Barnet fra den Døende, og førte det med sig over Strømmen. Men, hvormange Penge end Greven havde budet den haarde Bjergbeboer, var han dog ikke istand til at bevæge ham til at give Barnet fra sig. Han udloø den Gamles Bønner, Trusler og Fæder at ville hævne sig, og paastod tilsidst at Barnet var død.

„Lykkelig vilde jeg have været, faldt her min Gerning ind: saafremt Barbaren havde sagt Sandhed! Men det var ikke saa, og jeg blev, efter at have levet tre Aar i de vilde bulgariske Røveres Hænder, bragt til en Slaveshandler, som solgte mig i Istantbul, og Gud veed, hvilken frygtelig Skæbne der vilde have rammet mig, dersom ikke et Tilfælde havde ført et Medlem af den preussiske Ambassade til Slavehandleren; denne ædle Mand blev rørt af min Ungdom og Hjælpløshed, og befriede mig. Han gav det navnløse Barn sit eget Navn,

han opdrog mig og, da han efter nogle Aars Forløb blev kaldt tilbage til sit Fædreland, tog han mig med sig, og drog sig snart tilbage fra alle Forretninger, for at nyde den øvrige Deel af sit Liv i uforstyrret Mag og Ro paa sine Godser ved Østersøen. Min Pleiefader havde tidlig mistet sin Gemalinde, han havde ingen Børn; lange Reiser i Udlandet havde gjort ham fremmed for sine gamle Venner, og overalt gjeldte jeg for hans naturlige Søn; sandsynligviis, saa sagde man i Almindelighed, var jeg en Søn af en smuk georgisk Slavinde fra Orienten. Han taug til disse Rygter, og selv uden at han havde forbudt mig det, vilde jeg have fortiet Sagens Sammenhæng; men om han end ikke var min Fader af Naturen, saa kunde dog ingen Fader have elsket sit Barn ommere end han elskede mig, og intet Barn kunde mere levende føle for sine Forældre. For at sætte mig i fuldkommen Besiddelse af sin Arv, søgte han at drive min Adoption som hans Søn igjennem, hvilket ogsaa lykkedes ham."

„Kun altfor tidlig, blev Johannes ved: tabte jeg min Beskytter. Han døde, da jeg neppe var tretten Aar gammel; min Formynder bragte mig i Kadetskolen i Berlin, da jeg havde besluttet mig til Krigsstanden, og et Aar sildigere drog jeg som Kornet i Feldten." — „Nei! raabte han med vilde mørke Blik, da jeg vilde læse i hans Dje, om intet Haab var mere tilbage for os: Jeg føler, Du sagde Sandhed, gamle Mand! Dunkle Erindringer af det Du fortalte, svæve, liig fjerne Dromme, frem for mit Dje. Din Søn har Du fundet, men forbiisende og uden Tillid til det altstyrende Forsyn!"

Med deelte Følelser trykte min Fader den Gjenfundne op til sit Hjerter. Men ingen lindrende Taare perlede i hans mørke brændende Blik, ogsaa jeg sad hængsunket i mørk tankesuld Grublen, næsten aldeles berøvet Følelse og Bevidsthed, med Vanviddets fortrukne Smil om mine Læber.

Saaledes gik nogle Dieblikke hen, da min Faders kraftige Stemme formanede os til Fatning. „Lad den altid grunde Tid udøve sin velgjørende Magt paa Eder! sagde han blidelig: I Morgen ville vi tale videre om Eders Forhold. Du, min Søn, vær Mand; giv efter for den urandsagelige Skjebnes Raad, behersk Din Smerte og tving Din Lidenskab! Du maa nu forlade os, og Krigens vilde Scener ville dræbe den fortærende Glød i Dit Indre, og da, haaber jeg, ville vi med Glæde atter samles.“

„Med Glæde! Ja tilvisse, med Glæde sees vi eengang atter! raabte Johannes med qvalt Stemme, og løftede det glødende Die mod Himlen: God Nat, min Søster!“ sagde han derpaa bævende, og gik tiil som ud af Døren, uden at ændse min Kalden.

„O milde Himmel! Han gaar, jeg seer ham aldrig mere! udbrød jeg betvivlende, vakt af min bedøvede Tilstand: Bliv, o bliv, min Elskte! Man har bedraget Dig, og mig, og os Alle! — Det er umuligt! Det kan ikke være saa!“

Min Fader trykte mig omt ned i Vuderne: „Staf: fets, kjære Barn! sagde han med blid Stemme: Kom til Dig selv paany og hvil Dig ud.“ Hans Taarer vædede min kolde Pande, med et sagte Ryk paa den forlod han mig; jeg hørte Døren lukkes, og sank bevidstløs tilbage paa mit Leie.

Omfigder vaagnede jeg af min Besvimelse. Den nøg: ne Sandhed traadte frygtelig hen for mit ængstede Hjer: te, og jeg følte nu dobbelt bittert, hvad jeg for evig havde mis: set. „Daare! lod en Stemme i mit Indre: Daare! Du beholder ham jo! Du har i ham fundet en Broder, som Du saa ofte med Længsel ønskede Dig. Har Du ikke ofte grædt for den tidlig Hensovede, om hvem Du kun vid: ste, at han ikke var mere til? Har Du ikke med bitter Smerte ofte beklaget Dig over at være ene? Ulykkelige Skabning! Og nu, da han lever, da Du har fundet ham, er Du utrø:

stelig derover? Men af! Forvandlingen var for rædsom; min hede Phantasi lod mig see mig forladt af ham, den Inberligtstfede. Jeg saae ham i en Andens Arme. Denne Tanke greb med frygtelig Hefstighed ind i min hele aandige Tilværelse; jeg følte mig ulykkelig, uundsigelig ulykkelig!

Og desuagtet forlod Haabet mig ikke gandske. Det var jo endnu muligt, at en Bidsfarelse her kunde have fundet Sted. Vidste Johannes vel med nogen Bestemthed, hvo der var hans Forældre? Kjendte han sin Barndoms første Hændelser? Havde han vel nogen tydelig Bevidsthed om hine længst forsvundne Dage?

Rigtignok traf her flere Omstændigheder sammen; hans Erindringer, den rædsomme blodbestænkte Haand paa Armen — men kunde da ikke Flere have haft en lignende Skjebne? — Jeg havde ingensinde ahnet en Broder i ham; var han min Broder, da maatte vel Naturens Stemme have tilhvistet mig det. — O Mennesket er opfindsomt, naar det gjelder om at skuffe sig selv, og den Fortvivlende holder sig fast ved den skjæreste Traad.

Saaledes laae jeg hensjunken i Drømme, og mærkede i Begyndelsen Intet til en frygtelig Larm, som pludseligt opstod nedenunder; da rev pludselig en af Tjernerne Døren op og styrtede ind til mig med det Udraab: „For Guds Skyld, naadige Froken, flynd Dem og kom ned, Deres Hr. Fader er dødelig syg! Al, flynd Dem blot, før det er forsilde!“

Forfærdelsen over denne Efterretning bedøvede mig et Dieblis, underlige Følelser gjennemkrydsede mit Bryst, en vild Smerte og en sølsom Fornemmelse, som modstræbte denne, stormede gennem mit Hjerte, og med forstyrret Mine traadte jeg ind i den Syges Værelse. Han sad i Lænestolen med Hovedet bøiet forover, uden at kunne røre sig af Stedet; et Slagflod havde truffet

ham. Johannes stod ved hans Side og gned hans Tindinger, og flere af Husets Folk løb i fuld Forvirring frem og tilbage.

Opløst af Smerte bøiede jeg mig ned til den elskede Gubbe, og lyttede med Taarer paa hvert Aandedræt, da falot mit Øie paa Johannes, og en uforklarlig halv smertelig, halv salig Følelse gjennestrømmede mit Indre.

Den Syge rørte sig, hans stive Øie begyndte at bevæge sig, og hans Blik syntes at gjenkjende Datteren og Sønnen. Da var det pludseligt som om en rædsom Tanke gjenneklønnede hans Sjæl og knuste hans sidste Kraft. Han prøvede paa at reise sig i Beiret; hans høire Haand løftede sig med en truende Bevægelse. „Skjelver for den Alvidende! raabte han med brudt Stemme: Skjelver for Himlens Straf og Alherrens hævnende Retsfærdighed!“ Pludselig sank hans Haand ned, han drog et dybt Suf, og var ikke mere.

Jeg fastede mig trøstesløs ned paa det elskte Læg; jeg bedækkede den kolde Læbe med brændende Kys; hans ærbørdige hvide Haar var vædet af mine Taarer; mine Bønner, mine jamrende Skrig vilde gjenkalde det dyres bare forsvundne Liv. Forgjæves! Dødens Kulde leirede sig paa den Hensøvedes Ansigt, og Johannes trak mig næsten med Magt bort fra hans Side op paa mit Værelse. Derpaa forlod han mig, for at træffe de nødvendige Anstalter mod dette pludselige Dødsfald, og jeg sank halv bevidstløs ned paa mit Leie, gjenneklønned af dræbende Fortvivlelse, ude af Stand til at fatte eller forfølge nogen sammenhængende Tanke. Omsider traadte min Gemal ind i Værelset, med ængstelig Befyring spurgte han, hvorledes det var med mig; urolig gif han frem og tilbage, og omsider styrtede han ned for mine Fødder, bedækkende min Haand med brændende Kys, og jeg — o Himmel! jeg saae kun ham allene, jeg havde

de kun ham af Alle tilbage; mit Hoved hvilede ved hans Bryst, og Kjærlighedens sømme Udtryk fandt en Gjenskiang i hans Hjerter.

„Skjebnen — begyndte han med sagte Stemme: Skjebnen spiller et rædsomt Spil med os. For saa Lige siden røvede den mig det Høieste, den gjorde mig elendig, og gav mig, hvad den tidligere grusom havde nægtet mig: Fader, Søster og Fædreland, og nu tvinger den mig til at give Slip paa Alt, og skjenker mig Dig igjen, mit Livs eneste Lykke, min Inderligstelskede. Og hvormed kan jeg da ogsaa bevise, at jeg er Den, for hvem jeg skal udgive mig: Herre over disse Guds, Søn af den Mand, som for evig Kold og stiv ligger hist? Hvo vil troe eller fæste Lid til det Eventyr, naar der istedetfor Datterens Gemal pludseligt fremtræder hendes Broder, og hvormed skal jeg bevise min Ret? Hvo lever endnu, som kan aflægge Vidnesbyrd for mig? Derfor, min Elskte, fat Mod, og lad os velsigne Skjebnen, som viser os en Udvei af denne Labyrinth. Ingen veed vor Hemmelighed uden den Hensøvede, lad den være begravet med ham. Vær min! Min for evig! Du var det alt forhen, og ingen jordisk Magt adskiller os mere. Tro mig, kun tomme Feberdrømme, grundløse Formodninger var Alt, hvor paa den Paastand grundede sig, at Du var min Søster. Du er det ikke! Nei, det er umuligt!”

„Og er det virkelig en Drøm? faldt jeg ham i Tælen: Er Du ikke min Broder! Jeg besværges Dig, tal Sandheden!”

Hans Døi mørknedes: „Jeg kunde sige Nei, gjentog han: men jeg vil det ikke. Ja, det er kun altfor vist, at een og samme Moder har baaret os under sit Hjerter. Men hvad have Love, som ere opfundne af Mennesker, at gjøre med en Kjærlighed, som Naturen selv indplantede i vort Bryst?”

„Skjælv for den Alvidende! udbrod jeg, sønderreven af tusinde vilde Solesser: Skjælv for Himlens retfærdige Brede!“

„Belan da! gjentog han med bævende Stemme: Lod: det er kastet. Vi maa skilles ad, maaskee for evigt.“ Med disse Ord tog han sin Kaarde og spændte den om sig; end: nu engang trykte han mig med Kjærlighedens hele Ild op til sit Bryst, og styrtede ud af Døren. Det var, som om tusinde Dolke gjennemborede mit Bryst. Jeg, som kunde været hans for stedse, jeg stødte ham fra mig! Jeg lod ham ile ud i Slagets Tummel, og maaskee sank han for den første Kugle! Skræffelige Tanke! Jeg sprang aandeløs hen til Vinduet, jeg skreg ned til ham: „Johannes, bliv! Jeg besværger Dig!“ men forgjæves var min Klage. Stormen hviinte i orkanagtige Stød mod Murene, og Regnen pidskede mod Vinduesruderne. Pludseligt hørte jeg de fjerne Hovslag af en Hest; asfægtig sank jeg til Jorden.

Da jeg vaagnede, stode alle Husets Folk omkring mig, og Morgensolen kastede sit Flammestjær igjennem Ruderne. Mit Die søgte kun Johannes, og iulte med forvildet Udtryk fra den ene Gjenstand til den anden. „Hvor er han! skreg jeg forfærdet: Er han alt borte? Hørte han ikke min Klage, mine Bønner! Forlader han mig i disse mit Livs tungeste Diebliske?“

Man fortalte mig, at han uden Hat var reden bort i Stormen, og jeg sank asfægtig tilbage paa mit Leie. Dagen forsvandt for mig i en hidsig Feber, der: paa fulgte en lang Tid, af hvilken end ikke den svageste Erindring er bleven mig tilbage, og først efter elleve Ugers Forløb erklærte Lægen, at jeg var uden Fare.

Da jeg første Gang forlod mit Værelse, begyndte Foraarsolen allerede at sende sine varmende Straaler over Jorden. Hyazinthen og Primula stode alt i Blomster paa min Faders Grav, og tungsindig sværmede mit

Blik henover den grønne Slette, gennem hvilken jeg saa ofte ved den gode Oldings Haand var vandret.

Om Johannes havde jeg end ikke den fjerneste Efterretning; flere Breve, som jeg havde skrevet ham til, bleve ubesvarte. Krigen raste endnu, og der var ikke at tænke paa nogen regelmæssig Post i disse urolige Tider. En dyb Tungindighed omslørede mit Hjerter, og den vaagnende Naturs Skønhed gjorde intet Indtryk paa mig mere.

Husets Folk kunde ikke begribe Aarsagen til min Gemalts pludselige Afreise paa min Faders Dødsdag, og mange Slags Rygter kom efterhaanden i Omløb; men Ingen ahnede Sandheden; man troede i Almindelighed, at en hastig Befaling havde kaldt ham bort fra min Side, og at han havde opofret ethvert andet Hensyn for sin Pligt som Soldat. Den største Deel af min Faders Eiendomme havde allerede for lang Tid siden været bortforpagtet, og jeg skyndte mig med at faae de Øvrige paa lignende Maade afhændede. Selv besluttede jeg at følge en af mine Slægtningers Indbydelse, og at gjøre en Reise, for at tage en Egn af Syne, til hvilken saamange smertelige Erindringer knyttede sig.

Medens jeg endnu var meget svag efter min Sygdom, havde jeg modtaget et Brev fra min ovennævnte Slægtning, hvori hun bad mig indstændig om at besøge sig. Hun var Abbedisse i den hellige Claras Kloster, og af sin Familie allerede fra sin tidligste Ungdom bestemt til Klosterlivet. I sit syttende Aar tog hun allerede Sløret, og nu i hendes tredsindstyvende, da hun erfoer min Faders pludselige Død, vaagnede Længslen hos hende efter at see en medfølsende Frænde hos sig.

Hun gjorde mig det Forslag, at oppebie min Gemalts Tilbagekomst hos hende, og mit syge Hjerter var dybt bevæget ved Skildringen af hendes Kummer og forladte Tilstand. Jeg reisste desaaarsag til Klosteret. En

forunderlig Jølelse baagnede hos mig ved Synet af den gamle Bygning med de spidse Taarne. Snart stod jeg mellem de stumle Mure, og det forekom mig, som om jeg nu for sidste var skilt fra Verden og dens larmende Omgivelser. Min Beslægtede tog med Omhed imod mig, og i hendes trøstende Omgang tilbragte jeg Sommeren, mellem Haab og Længsel. Flere Gange skrev jeg min Gemal til, men fik intet Svar paa mine Breve, som formodentlig aldrig vare komne ham til Hænde.

Høsten kom imidlertid, og Alt blev forandret. Den stille Ro, som før havde været udbredt over Klosters Omegn, forsvandt, og Baaben blinkede i Dalene. Bepandsrede RytterSkarer droge forbi, og lange Rækker af Artilleri førte gennem Huulveiene mod Nord. Jeg saae de frigerske Optog med Forsærdelse. Af hine Batajletter vendte sig jo mod den Elsktes Bryst, og hine pandskerklædte Skarer droge jo mod ham og hans Skarer, for at bringe Død og Ødelæggelse over dem.

Bludselig naaede Rygtet om, at en preussisk Hær nærmede sig, for at træde i Kamp med hine Skarer, vore stille Mure. Efter nogle Ugers Forløb indtraf Efterretningen om et afgjørende Slag. Flygtende Skarer droge forbi; det var Levingerne af den franske Hær, som var slagen af den preussiske Konge. Trindt om saae man røde Jldstøtter, som betegnede Krigens Rædsler i de Landsbyer, der bleve givne til Priis for de Forsølgende. Endelig fulgte regelmæssige Kolonner af Krigere, som efterhaanden udbredte sig paa Høiene, og Skytsets hule Torden, som gav tusinddobbelst Gjenskyd i Bjergene, antydede en heftig Træfning.

Længe vaklede Seiren. Endelig droge Skarerne til Siden; tydeligt kunde man nu skjelne de Ræmpende, og da en af de flygtende Kolonner naaede Landsbyen ved Klosteret, opstod en fortvivlet Kamp, som først endtes, da det uhyre Flammehav bragende væltede sig frem

af de ulykkelige Indvaaneres Huse. Vi svævede i den frygteligste Angst. Ustenens Mørke brød frem, flere Byer stode i Lue, og endnu bestandig hørte vi, skjøndt svagere og svagere, Kanonernes Torden, Seierherrenes vilde Skrig, og saae efterhaanden de flygtende Gjens der storme hen over Markerne.

Bludseligt dundrede tunge Slag paa Klosterets Porte; en Skare af Bevæbnede styrtede ind, og Gaarden blev paa eengang oplyst af hundrede brændende Fakler. Vi troede os alt i Gjendernes Bold, da en fremmed Officer med værdig Anstand nærmede sig Abbedissen, og i den kommanderende Prinds Henriks Navn tilsikrede os hans Beskyttelse, idet han allene udbad sig Ly og Pleie for de Saarede. I det samme Dieblik traadte en Husarlieutenant hen til Generalen og berettede, at Majorren ved hans Regiment var dødelig saaret. Kort efter hørte vi en dyb Basstemme sige følgende Ord: „Bærer ham sagte, Børn, at Forbindingen ikke skal glide af!“ Og Døren aabnede sig for en Række af Krigere, som bar den saarede Officers Legeme paa en Baare, omhyggelig indviklet i blodigt Straa. Jeg havde, greben af en smertelig Følelse, slaget Dinene ned; nu kastede jeg et Blik paa Gruppen, som nærmede sig, og hastig gjenkjendte jeg min dyrebare Johannes i den Døende. Jeg vilde styrte hen til ham, men et tæt Elor lagde sig over mit Blik; jeg bredte Armene ud for at omfavne den Elskede, men sank afmægtig ned ved hans Side. Forbavsset betragtede Krigeren mig; da Abbedissen brød Tauskeden med de Ord: „Det er denne Dames Gentel; overlad til mig Omsorgen for den Ulykkelige!“

Liber vendte for et Dieblik tilbage hos den Saarede; med brude Stemme hvistede han de Ord: „Engel! Steeg Du ned fra Himlen, for at hæve Din Ven op til de Saliges Boliger?“

„Johannes! skreg jeg overvældet af Smerte: O, min Johannes! Endnu ere vi forenede paa denne Jord; lev, vær min for evig, og aldrig skal jeg, Din trofaste Vgtesfælle, vige fra Din Side!“

Da var det, som om Livsgnisten vaagnede med fornyet Kraft i den Døendes Hjerter, han strakte Armen ud efter mig og omslyngede mig med de Ord: „Saa kom da, følg mig!“ Men i det samme Dieblis sank hans Hoved ned paa min Skulder, Forbindingen gik løs, og overstrømmet af hans Blod holdt jeg den Afselede i mine Arme.

Min Smerte bedøvede mig i den Grad, at jeg tabte Bevidstheden. Da jeg atter vaagnede af min dybe Alsmagt, saa jeg de vilde Krigere staaende trindtom mig med vaade Blikke. Officeren tog den Dødes Legem ud af mine Arme, og taalsmodig lod jeg mig føre bort, uden at høre eller forstaae de trøstende Ord, hvormed man søgte at dulme min Smerte.

Min eneste Ønske var, at den Døde ikke skulde begraves paa Klosterets Kirkegaard, ikke heller vilde jeg have ham nedsænket i de stumle Hvælvinger; jeg ønskede at han maatte hvile i Hvilen, hvor jeg saa ofte havde staaet, naar Solen gik til Hvile. Her, mellem Blomster, som Kjærlighedens Haand havde planteret, skulde han slumre under Grønsværet. Man gav efter for mine Bønner, og saa Dage efter blev den Afselede, under frigerste Vresbeviisninger, nedsænket i Graven. Derpaa vendte Ro og Stillehed tilbage i Klosteret; Hæren forlod Egnen, og efter kort Tids Forløb havde man alt truffet Foranstaltninger til at bringe de Saarede til en nærliggende Stad, og da den fremmede Hærfører raadte mig til at begive mig til Preussens Hovedstad, for at bringe mine Sager i Orden, og for at overtage min Faders efterladte Besiddelser, erklærede jeg, at Livet in-

gen Tillokkelse mere havde for mig, og at jeg havde besluttet at tilbringe mine sidste Dage i Eensomheden. I Abbedissens Arme aflagde jeg siden det Løfte at tage Eloret, og trofast til Døden, som Christi Brud, at leve i Andagt og Bøn.

Jorgjæves søgte hun at bringe min Beslutning til at vakle. Jeg var urokkelig. Endnu et Aar maatte jeg love min Frænde at blie, inden jeg aflagde Løftet, men da min Smerte, efter denne Tids Forløb, blev sig selv liig, gav hun omsider efter for mine indstændige Bønner, og det sorte Elor, som Sancta Clara's Nonner bare, skjulte mine blege Træk.

Jeg havde meent, at Tiden vilde gyde lindrende Balsom i mit sønderrevne Hjerte, men snart følte jeg, hvor ugrundet denne Forudsætning var. Min Smerte vaagnede snart med fordoblet Hefstighed, og min egen Brøde nagede fortærende paa min Livskraft. Jeg var Den, som havde stødt den Elskede ud i Vaabenbraget, og da han var fjernet fra min Side havde jeg trodsig klaget over Himlens urandsagelige Styrelse.

Men hvorfor maatte jeg friste saa ublid en Skjæbne? — Min Ungdoms korte skjønne Drøm var sounden, for jeg havde lært at kjende den; Længsel og Smerte blev min Lod i den øvrige Deel af mit Liv; Kummer over fælsplagne Forventninger, og bittere Erindringer forstyrrede mit Hjertes Fred.

Først efter at jeg, som Søster Angelika, alt i flere Aar havde beklædt en Subpriorindes Værdighed, aabenbarede jeg for min Frænde, Abbedissen, den nærmere Sammenhæng mellem mit Livs tidligere Begivenheder. Hun trykte mig bevæget til sit Bryst; nu først forstod hun min Kummer tilfulde, og intet bebreidende Ord undslap hendes Læber. Hun følte hvad jeg havde lidt og hvad jeg endnu leed.

Jeg luffede omsider hendes Dine til og traadte ind i hendes Værdighed. Men jeg kunde ei finde den Fred mit Hjerte havde tabt; koldt og dødt var mit Bryst; Tiden var svunden, da Livet endnu havde noget Tillokkende for mig, og eensom, med taareblændet Øie, betragtede jeg Jordens Herligheder, thi nu var der jo Ingen mere, som deelte mine Gølelser med mig.

Endnu engang, ved Slutningen af mit Liv, stod den haarde Skjebne mig ud i Verden. Ak, og med hvilke Gølelser saae jeg Baandene løse, som forhen havde omslynget mig! Jeg stod nu ene, forladt blandt Menneskene, kjendte ikke mere deres Skikke og Brug, Verden var død for mig, jeg gik som en Skygge om blandt de Glade, og med stille Længsel stirrede mit Blik hen mod Evighedens Morgenrøde.

Kjærlighed har gjort mig ulykkelig — Kjærlighed, Jordens høieste, saligste Gølelse, forgiftede mit Livs Lykke. Krig og Død kunde allene forsone mig med Skjebnen. Her, hvor den alvorssfulde Fortid omringer mig, skulde mine sidste Dage svinde hen. Hist paa Høien er endnu Plads for en anden Grav, og naar min Aand engang bryder sine Lænker, o mine Venner, lægger mig da hist ved den Elftes Side. Naar da Midnatstimen slaar, naar de Døde, efter Sagnet, stige frem af de mørke Gjemmer, da vil jeg banke paa Ristelaaget og spørge den Trofaste ved min Side: „Johannes! Elsker Du mig endnu?“ Og længselsfuld vil han svare: „Angelika! Inderligtelskede, uforglemmelige Angelika! Er Du endelig kommen. Ak, hvor længe har jeg ikke ventet paa Dig!“ Men — bort, bort med disse skuffende Drømmesyner! Hisset blinker evig Klarhed os imøde — didhen drager jeg — ja, jeg haaber, jeg troer paa et evigt Liv, paa en Tilværelse, hvor enhver jordist Mistklang vil opløse sig i rene og smeltende Harmonier.“

Theodor Mügge.

V e r e l e n .

En svensk Novelle.

Under den sidste svenske Konges Regjering^{te} levede i Stockholm Grev Horn, Kongens Oberst og Kammerherre, udmærket ved Charakter, Legemsgaver og Riigdom. Han var allerede over 30 Aar gammel, og saa ofte end Amor havde fængslet ham, syntes han dog ikke at føle nogen Længsel efter at ombytte Kjærlighedsgudens Pile med Homens Falkel. Han begyndte allerede at betages af en vis Eigegyldighed, som bestandig meer og mere udbredte sig over hans Hjerter, fordi han allerede havde elsket saa ofte og saa flygtig. Han betragtede de skjønneste Qvinder kun med en Malers Bine, som dvæle paa fortryllende Billeder, uden at føle nogen Lyst til et nærmere Bekjendtskab. Af denne Følelseløshed mod Fruens rimmerne udviklede sig efterhaanden en Eigegyldighed mod larmende Fornøielser, og da just Sverrig paa den Tid ikke førte nogen Krig, blev Grevens hele Sjæl snart greben af den Apathi som et Hjerter maa føle, der er skabt til driftig Virksomhed, fjernet fra Livets usle Sorger og Bekymringer, ved egen Kraft bevaret for Afsvigelser fra Pligstens Bei, og som vil glemme sin dybe hellige Længsel i sandseelig Nydelses Tummel.

Grev Horn var paa Veie til at overvinde sin Sjæls utaalelige Nedsjændelse, da Nydelsens Bøger intet Tillokkende havde for ham mere. Men Skjæbnen vilde det anderledes.

„Saa fordybet i Deres Bøger, kjære Greve! sagde en Aften Baron Bjelke til ham: De skulde dog engang gaae med i Operaen; man giver i Aften Thetis og Peleus, som Gustav den Tredie lod opføre Aftenen for Revolutionen. Iøvrigt kommer det ikke i Dag an

paa Stykket, men snarere paa en underffjon, himmelft Kvinde, en Blomft fra Fiffhavet, Kammerherre Kofens Gemalinde. Hendes Fader boer ved Nordkap. Hun blev opdragen hos en Tante i Gothenborg, der faae Kofen hende for nylig, og har ftrax giftet fig med hende. Jeg vilde onfte, at hun var ligesaa riig fom hun er fmuft, thi den gode Kofen er meget derangeret, og en fmuft ung Kone er juft intet Middel til at forbedre Fiffniantferne."

Mere for at blive den kjedsommelige Intriguant qvit end af egen Drift, fulgte Grev Horn ham i Oper- raen, hvor han snart, ligeoverfor Logen, faae den priifte Dame fremtræde. Hun var virkelig ffjon, hendes Die mørkeblaat, og den blændende hvide Teint farbet med Morgenrødens lette Kofenffjær, naar det ftraaler paa Nordens ebige Sneebjerge. Hendes Træk vare rene og ædle; dog alt dette havde Grev Horn oftere feet. Men det fom meeft fængflede hans Blik var den dybe Tung- findighed, fom fremlyfte af hendes hele Udvorree. Hun syntes at være fordybet i Taanker, uden at mærke noget til de glimrende Optog, fom omgav hende; Grev Horn bemærkede endog, at hendes Die undertiden fvoommee i Taarer, og hvor er den Mand, fom kan forblive urørt ved Fffjonhedens Smerte? Greven henseek i lange Bef- tragtninger og Formodninger om Aarfagerne til hendes Kummer. Bagved den ffjonne Kone, noget længere til- bage, ftood Kammerherre Kofen i ivrig Samtale med Baron Bjelke; den hulde Fffabning mærkede intet til Samtalen, fom ellers ikke kunde have andet end bi- draget til at forøge hendes Kummer.

„Altfaa en lykkelig Vgtemand? fagde Bjelke: Nu, min Broder, i Sandhed, Du har en fmuft Kone, og effkørdig er hun dog ogsaa?" — „Jeg troer det!" fvarde den Udffurgte. — „Du troer det? Altfaa allerede affffolet? Nu, derfom Din Lykke ikke mere ligger Dig

paa Hjerte, da vil jeg bede Dig at erindre Dit Løfte; Du veed, hvad Du har tabt til mig, og jeg kan, ved Gud, ikke bide længere." — „Åh, min Broder! udbød Kammerherren med sagte Røst: Jeg har begaaet en dum Streg; Gud veed, hvilken Djævel, der har forført mig! Jeg hørte min Brud var rigtig, at hun skulde arve sin Tante i Gothenborg, at hendes Fader var den rigeste Mand ved Nordkap, og alt dette er nu slet ikke saaledes, som jeg troede. Kun en ubetydelig Sum blev mig overgivet ved Udstyret, saa at jeg neppe for Pengene kunde gjøre de første Indretninger i vort Arrangement. Jeg har saaledes Jutet tilbage for mine Creditorer. Dertil har jeg endnu det meste Bryderi med min Kone, da hun viser sig som en yderst ufornuftig Skabning."

„Hvorledes det?" gjentog Bjælke. — „Hun har, svarte Rosen: altid levet i en selvdannet idealfæ Berden, og hendes Hoved er fuldt af overspændte Ideer. Kan Du troe, at hun ikke er istand til at begribe, at jeg havde gjort Regning paa hendes Penge. Hun bildte sig ind, at jeg havde indgaaet denne Forbindelse af reen Kjærlighed til hende — ligesom om der ikke fandtes flere skjønne Fruentimmer paa Jorden. Da hun nu endelig indsaae sin Bildfarelse, blev hun vel meget nedslaaet og bedrøvet ved min Skildring af vor forvovlede Stilling; men pludselig fattede hun atter Mod, og med funklende Blik gjorde hun mig det Forslag, at opholde mig nogle Aar ved Nordkap, da denne Tid vilde være tilstrækkelig til at bringe mine Finantser igjen i Orden. „Tænk Dig, hvilket Indfald! At leve fjernet fra Hoffet, fra den elegante, dannede Verden, blandt latter Hvalfiske, Sælhundede og Jisklumper! Derimod kaldte hun alle Livets Bequemmeligheder og Glæder unødvendige, overflødige Ting, som man let kunde undvære, for at opfylde de engang indgaaede Forpligtelser. Jeg blev

endelig bitter og heftig, da brast hun i Graad, og sagde hulkende: „Gaae! Gaae! Du elsker mig ikke, Du kan heller ikke elske mig, thi Du er selv et Jntet! Jeg berder Dig, Bjelke, dog at betænke denne Vittring: en kongelig Kammerherre er Jngenting! Konen er reent forrøft. Jeg overtalte hende til, for Anstandens Skyld, at ledsage mig i Usten, men jeg troer hun græder endnu. Hvad skal jeg foretage mig med denne urimelige Skabning?“

„Naar Du ikke kan komme nogenvegne med hende, gjentog Bjelke: saa vil der dog vel findes Andre som kunne det. See blot ligeover for os den rige Grev Horn! Han vender ikke sit Blik bort fra Din Kone et eneste Sekund. Han var vel istand til at betale Din Gjæld.“ — „Hvorledes mener Du dette? afbrød Kammerherren ham, og en let Rødme farvede hans blege Kind: Jeg er en Mand af Ære!“ — „Nu, det veed jeg vel! gjentog Bjelke: Den som vover at antaste Din Ære, han skal komme til at betale den Spas dyrt; jeg tænker Enhver maa have Sit; lad blot mig have frie Hænder!“

Operaen var ude, Kammerherren bød sin Gemalinde Armen, som hun modtog med bortvendt Ansigt. Grev Horn bemærkede det, og mangehaande Formodninger gjennemkrydsede hans Sjæl. Fire Uger efter havde Kæbale og Kjærlighed ført Grev Horn til den yndige Ulrike v. Rosens Theebord. Hendes dannede Aand indtog ham bestandig meer og mere, just fordi hun savnede det Polerede og Glatte, som ellers udmærkede Hoffolkene. Derimod traadte hendes nordiske, eiendommelige Charakter desto tydeligere frem. Liig sit Fædrelands Granitklipper vilde hun ikke vide noget at sige af nogen Forandring i sin Opførsel, idet hun behandlede sin Gemal, hvis Jammerlighed hun nu havde lært at kjende, med cold Foragt. Rosens Hjerter blev derfor meer og mere

fiernet fra hende, og han betragtede hende kun med Egenlystens Falskelik. Grev Horn var særdeles tiltrækkende i sin Underholdning. Han talte med Ulrike om sine Reiser, om Literaturens nyeste Frembringelser, og Ulrike glemte i den aandrige Mands Selskab Jofset med al dets glimrende Udselthed. „Der gives dog endnu eet mandligt Væsen, som fortjener det qvindelige Hjertes Kjærlighed!“ hviskede tidt en hemmelig Røst i hendes Barm, og hun blev med hver Dag mere tilbageholden og frastødende mod sin Gemal.

„Nei, jeg kan ikke længere holde det ud!“ sagde en Dag Kammerherren til Bjelke: Mine Kreditorer trænge med Hestighed ind paa mig, og Dine Lustflotte opløse sig til Intet. Greven er forlængst kjed af at elske paa sædvanlig Maade, og hans Tilboielighed til min Gemalinde gaaer i det Overjordiske. Jeg vilde heller leve mellem lutter Fjlsbjørne og Maager, end tilbringe hver Aften ved hendes Theebord. Snart tale de om Etierne, snart om Hvalfiskene, snart om Italien, hvor hun aldrig har været, saa om længst forbigangne Ting, som kjede mig paa det Grueligste.“ — „Du løber jo ogsaa altid bort! gjenrog Bjelke: Hav blot Taakmodighed, og vi skulle gjøre en rigtig Gangst. Desuden vilde Du have fordærvet Alt, dersom Du nu allerede brød løs. Hele Stockholm taler om at Grev Horn er indtagen af Din Kone. Alle Damerne laste hende, og beklage Dig.“ — „Mig? afbrød Rosen ham: Nu i Sandhed, min Kone behandler mig med frastødende Ueggyldighed. Ofte nok tænker jeg, hun skal bøde derfor! Men, Bjelke, jeg siger Dig det endnu engang: Hun er kold som Nordens Is. Det er umuligt! Hun kan aldrig blive straffyldig.“ — „Det udfordres heller ikke, men Du maa see at blive hende qvit. Hele Verden bebrejder Dig den fortrolige Dingang som Du gaaler mellem hende og Horn.“

„Ja! gjentog Rosen: Jeg vil det; og mine Kreditorer — o jeg kunde fortvivle!“ Dermed var ogsaa Samtalen ude for denestinde, og de to Venner skiltes ad.

En Aften var Rosen med sin Gemalinde ved Hofset, Grev Horn fulgte dem. Man glædede sig over det herlige Landskab, som udfoldede sig i det Fjerne, de flagerende Bimler paa Mølarsoen, og det glimrende Bølgespeil, som udbredte sig for Diet, naar det skuede ud fra Slotsets Vinduer. „Jeg forlader snart, kære Ulrike til sin Nabo: disse venlige Egne, for at omstifte mit Opholdssted med Nordpolens isklædte Bjerge. Men Erindringens milde Genier vilde ikke forlade mig!“ Grev Horn blev forbauset ved disse Ord, og spurgte efter et Ophold. „Hvortledes, er det muligt?“ — „Min Gemals Stilling! gjentog hun: Min egen Vædsfølelse vil det; jeg kan ikke handle anderledes. Men disse Strengte give en smertelig Gjenlyd i mit Hjerter, og for Hoffets Pine maa man jo dølge sin Glæde og Sorg. Ønsker De at erfare mine Bevæggrunde, da besøg mig i Aften efter Couren, min Gemal er ude. De er den eneste Mand jeg kan være Ågtelse for; jeg vil aabne mit hele Hjerter for Dem, for vi skilles.“ Grev Horn lovede at komme; men hans ivrige Underholdning havde vakt hans yngre Broders, en kold Hofmand, hele Opmærksomhed, og neppe var han kommen hjem, før Denne traadte ind til ham. „Kære Broder! begyndte den yngre Horn uden videre Omvendelse: Din Omgang med Rosens Gemalinde begynder at vække alvorlige Betyrninger hos mig. Det vilde være en Daarlighed, at sige Dig noget om et flygtigt Galanteri. Men der er lagt en fin Plan for at bedrage Dig. Rosen er for dum dertil, men Bjelke snedig og kold. Kammerherrensinde Rosen er desuden den fuldkomneste Coquette, som man kan finde ved noget Hof.“ — „Kære Broder!

svarte Grev Horn: Du har seet Menneskene alt for ofte maskerede, til at indsee Muligheden af at Nogen skulde vise sig saadan som han virkelig er. Du er altfor mistænktsom, og ahner overalt Kabaler." — „Og dog, gjentog den Taltale: har jeg endnu hidtil altid havt Ret! Vi kun, og Du vil faae Sandheden i Hænderne." — „Bjelke og Rosen giver jeg til Priis for Dine Bemærkninger, afbrød Horn ham: men den Sidstes Gemalinde er den herligste, ædleste Skabning paa Jorden." — „Ha, ha! gjentog hans Broder: Du er virkelig alt for lettroende! Eroer Du da, at der findes nogen reen og pletfri Skabning udenfor Dine Romaner? Overveil blot, om denne Ulrike kunde give Rosen sin Haand, dersom hun virkelig var saa ædel og fortræffelig, som Du anseer hende for. Nei! Hun er i Complot med ham, for at bedrage Dig, og snart vil Du fanges i hendes Næt, saafremt Du ikke anvender den størst mulige Forsigtighed." — „Hvorledes kan Du dømme saaledes? gjentog Horn: Hun blev opdragen i Eensomhed hos sin Tante i Gørbenhorg; hendes Phantasie, fuld af Idealer, seirede over hendes rolige Overlæg. Rosen var den første Mand, som talte til hende om Kjærlighed. Hun blev bittert skuffet. Ja, hun er reen og pletfri! See kun, hvor simpelt hun klæder sig; enhver falsk Prydelse er hende imod." — „Bedragne Mand! Hun selv har fortalt Dig Din Bildfarelse. Hun bærer ingen Brillanter, fordi Rosen har sat dem i Vant. O, hun er snu nok til at vælge den rette Vej, for at fange fle Dig, som forlængst havde sprængt enhver Lænke! Udsaldet vil vise, at jeg har Ret." — Med disse Ord gik Hofmanden, og lod Horn ene tilbage med sine Phantasier. Det rene Stjernebillede, som forhen havde svævet for hans Indbildningskraft, saae han i Broderens Speil som et mat Cumply, skjøndt endnu bestandig straalende i overjordist Ekshonhed. Hans Aand sank pludselig

ned fra sin idealfste Høide i Virkelighedens Arm. Greven troede nu at torde vove og fordre Alt paa eengang, naar ikke Landens Adel drog et Skifferum mellem Dnsker og Haabet. Herreven af sin Phantastie folte han neppe den Smerte, at maatte tvivle om sit Ideals Værenhed, og længselsfuld oppebiede han Timen, da Ulrike havde bedt ham at komme.

Han fandt hende, yderst simpel klædt, ved Theebordet. Hendes Dje svømmede i Taarer, og en dyb Smerte fremlyste af hendes hele Væsen. Hun var saa henrivende, at han aldeles glemte Hensigten af det bestemte Rendezvous, og tabte sig i en Strøm af Ord om hendes Skønhed og hans glødende Lidenkab. Ulrike taug, forbauset, bedrøvet og fornærmet. Endelig udbrød hun med et smerteligt Udtryk i følgende Ord: „Altsaa Dem tør jeg heller ikke længer fæste Lid til! O, hvor er det muligt, at De i dette Dieblif kan saare Deres Veninde saa dybt?“ Grev Horn sank, overvældet af sin Følelse, ned paa Knæ for hende, og skulde sit Ansigt i hendes Klædebon. I samme Dieblif blev Døren aabnet, og Rosen tilligemed Bjelke styrtede, væbnede med Pistoler, ind i Værelset.

„Hvad vil De?“ spurgte Ulrike forstrækket, dog med den stolte Værdighed, som Skyldfrihed ene er istand til at give. — „Siden skal jeg tale med Dem, Madame! gjentog Rosen forbitret, med skjælvende Røst: Nu har jeg kun et Ord at sige denne Herre hist inde i Kabinetter!“ Bjelke trak Horn med sig, og mekanisk fulgte den Sidste efter ham. Ulrike hørte, at Døren blev lukket til, men opfangede endnu følgende Ord, som Bjelke sagde til Horn: „De behager at skrive Deres Navn herunder, og vi give Dem vort Væresord paa at ville tie.“ Kort derpaa hørte hun ilende Skridt ned ad Trappen, medens Dørrene bleve tillukte. Skrækken overvældede hende. Hendes Kammerpige fandt hende, i en

bevidstløs Tilstand, liggende paa Gulvet, og sørgede for, at hun blev bragt i Nolighed.

Men ikke Synet af hendes Gemal og hans Ven havde rystet Ulrike saa heftig, som Horns Forræderi mod Beskæftets hellige Golelser, hvilke hendes Hjerte nærede for ham. Hvorledes kunde hun ahne, at nogen af hendes Bekjendte var istand til at nære nogen Tvivl om hendes Dyd, paa hvilken hendes hele Tilværelse hvilede, ligesom Everrig paa sine Granitklipper. Hun var imidlertid langt fra at ahne de Følger, som det Skæte vilde drage efter sig. Grev Horn kom meget forstemt hjem. Han havde maattet underskrive en Bæxl paa 50,000 Rigsdaler, just paa en Tid, da Betalingen vilde sætte ham i den største Forlegenhed. Tilfældigviis kom hans yngre Broder denne Aften nok engang ned til ham. Harne og Uergrelse bevægede Horn til at betro ham det Tab han havde lidt. Hofmanden blev ligesom ude af sig selv og sagde: „Har jeg ikke spaaet Dig Følgerne forud? Imidlertid maa Du ingenlunde lade Dig bedrage paa saa lumpen en Maade.“ Efter mange Forestillinger bevægede han omsider Greven til at bringe Sagen for Retten. Hvilket Tordenslag for Bjelke og Rosen, som, skjønt selv blottede for al Uresfølelse, alligevel tiltroede Greven denne i højeste Grad. Bjelkes første Ord vare: „Altsaa ogsaa han er en Usling! Hvem skal man nu sætte sin Lid til?“ Rosen blev fortvilet over denne uventede Bending af Sagen, og om Natten samlede han sine og sin Gemalindes bedste Eiendomme sammen, idet han søgte sin Frelse i Flugten. En Følelse af Uresfrygt mod det skyldfri Offer for hans Siethed bevægede ham til at lade Ulrikes Skjønne, i Brillanter indfattede Portræt, blive liggende paa hendes Toilette, hvor Kammerpigen fandt det. I to Dage havde Ulrike ikke været ude eller seet sin Gemal; endelig besluttede hun den tredje Aften at besøge den gamle

Grevinde Horn, Grevens Moder, med hvem hun altid havde staaet i et venstabeligt Forhold, skøndt denne Dame var meget herskesyg og gjerrig. Ak, hun vilde saa gjerne erfare noget om Grevens Skjæbne, og om Aarsagen til hendes Gemals Reise. Ingen Ahnelse om den tusindtungede Famas uhyre Magt opsteg i hendes Sjæl, som ikke var sig nogen Brøde bevidst. — Den gamle Grevinde Horn befandt sig just i en Kreds af aldrende Damer, da Ulrike traadte ind. Den høie, majestætiske Kone reiste sig, og traadte hiin nogle Skridt imøde, medens de Andre bleve siddende. Ulrike standsede forbauset. „Dg De vover, Fru v. Rosen, begyndte den gamle Dame med skjælvende Stemme: og De vover at træde frem i et Selskab af ærbare Fruentimmer? Efter at have bedraget min Søn, efter at have sveget Deres Gemal, efter at Verden har erfaret og dømt Deres Forbrydelse!“ — „Hvem mener De?“ stammede Ulrike. — „Hvem Anden, lod Svaret: end Dem, Ulrike v. Rosen, Dem, som er uværdig til at bære et adeligt Navn.“ — „Dg hvo har anklaget mig?“ gjensrog Ulrike, og hendes Skyldfrihed gav hende atter Mod. — „Hvo der har anklaget Dem? svarte Grevinden: Et underligt Spørgsmaal! Hvo skulde det vel være uden min Søn, Grev Horn selv.“ — „Grev Horn? skreg Ulrike med Forvibelsens Udtryk: Grev Horn? Han, hvem jeg aabnede mit hele Hjerte! D, hvorledes kunde han misstjende mig saa grusomt og forraade mig!“ Hastig ilte hun tilfods hjem igjen, med Hænderne for Ansigtet. Da hun traadte ind i sine Værelser, fandt hun alle Dørrerne aabne. Hendes Kammerpige styrtede hende grædende imøde, og Rættens Bestjenter vare i fuldt Arbeid med Forseglingen af alle Meubler og Effecter. Den ulykkelige Kone agtede kun lidet paa det, som omgav hende, men fastede sig med forvildet Blik paa en Sopha. Det var ikke muligt at

faae noget Ord af hende undtagen det Udraab: „Grev Horn selv?“

Stockholms Damer havde i den senere Tid fjernet sig fra Ulrike, fordi hendes Omgang med Horn og hendes Gemals vaklende Kredit, havde gjort et for hende skadeligt Indtryk paa Selskabet. I dette Dieblik var der endnu flere Grunde i Verdens Dine; thi Menneſkelighed og Overbærenhed maa kun altsor ofte tie, naar Afstand byder det. Ulrike var fra sin første Fremtrædelse bleven betragtet med ugunstige Blik af Dameverdenen, paa Grund af sin blændende Skjønhed. Efter at Grev Horn udelukkende havde begyndt at hylde den skjønnne Kone, voxte det Had, som Mange nærede mod hende, og blandede sig desuden med en Følelse af Misundelse. Desuagter viste endnu mangan ædel Mand sin Hengivenhed mod Horn og Ulrike; og en saadan indfandt sig, bevæget af reen Deeltagelse, i den Armes forstyrrede Baaning, for at staae hende bi med Raad og Daad. Han bævede tilbage ved Synet af den eengang saa blomstrende Qvindes stive og blege Træk, og hørte snart, at det hulde Bæsen ved Horns gjentagne Anklage var henfalden til stille Vanvid. Hans Mod og Besindighed forlod ham imidlertid ikke; han reddede en Deel af Ulrikes Garderobe af Rettens Hænder, besorgede en Bogn til Gothenborg, og lod Ulrike med hendes Kammerpige tiltræde Reisen didhen.

Neppe var Rosens Familie borte fra Stockholm, før den store Verdens Had kastede sig paa Grev Horn. Hans Udsfærd blev bittert dadlet; man sagde at han havde solgt sin Vre for 50,000 Rigsdaler, og derhos udbredte sig det aldeles grundløse Rygte, at hans For-muesomstændigheder vare total ødelagte. Imidlertid søgte Greven forgjæves at dæve den bebreidende Stemme, som idelig foreholdt ham det Urigtige i hans Udsfærd. Han besøgte paaany de store Cirkler, men fandt

sig overalt optagen med Kulde. For at blive den paa-
lige Følelse qvit, som idelig foruroligede ham, styrkede
han sig i bestandige Udspreddelser, og tilbragte hele Næt-
ter ved Spillebordet. Men den hævnende Nemesis
straffede ham snart paa en følelig Maade. Han var
en Dag hos Gouvernøren af Stockholm, medens Denne
ragede op i en heel Mængde Papiirer, og blandt Andet
lagde en Bæxl paa 50,000 Rigsdaler til Side. Kort
efter at Grev Horn havde forladt ham, var Bæxlen in-
gensteds at finde. Gouvernøren kæmpede en Stund med
sin Mistanke, men da Grevens Rygte allerede havde
lidt, kunde han ikke dæmpe Vergrielsen over Tabet, og
frev Grev Horn nogle Linier til, hvori han klagede
over sit Tab, og tillige spurgte om Horn ikke havde seet
Bæxlen. Horn svarte ham paa en bidende Maade,
men dette Svar beroligede ikke Gouvernøren. Denne
Historie blev snart udbredt over hele Byen. Noget
Tid efter lod Kongen Grev Horn vide, at han ikke be-
høvede hans Tjeneste mere som Kammerherre, og at han
tillod ham en Reise paa ubestemt Tid i Udlandet. Dette
Slag var haardt, men en vis Forstokkethed griber let
den Faldne, og gjør ham føleløs mod Ydmygelsen.
Greven reiste til Gøttenborg, for der at indskibe sig, og
tog Veien over Trølhætten, for at see Gøthaflodens be-
rømte Vandfald. En De af rød Granit hævede sig, be-
dækket med Skove, midt i de stummende Volger. Den
Reisende fik Lust til at seile derhen, og en Baad med
stærke Arer bragte ham snart over til den modsatte
Side. Da han havde naaet Strandbredden, troede han
at høre menneskelige Stemmer gjennem Volgernes Su-
sen, og snart opdagede han en qvindelig, forklædt Etik-
kelse mellem Krattet, som bedækkede de stejle Bredder.
Ved Siden af denne bemærkede han et anden Gruen-
timmer, som holdt den Første i Haanden. Greven af
en dunkel Ahneise traadte han nærmere, og gjenkjendte

Ulrikes Træk; ogsaa hun bemærkede ham, og udstødte et gjennemtrængende Forfærdelsesffrig. Han hørte de Ord: „Grev Horn selv!“ og pludselig sprang den blege Kvinde op, og styrtede med ilende Sjed henimod Strømmens gabende Afgrund.

Kammerpigen holdt hende tilbage, og en dyb Afmagt lukte den Lidendes Die. „O, min Herre! udbød Pigen, vridende sine Hænder: Hvilken ond Dæmon har ført dem herhid? Baronessen var bleven temmelig rolig i Gothenborg, og nu er Alt forbi, thi Synet af Dem kan ikke Andet end styrte hende tilbage i den forrige Sindssforvildelse.“ Greven vilde bære den Ulykkelige ud i Baaden, men hendes ledsagerinde sagde: „Nei! De skal ikke engang berøre Sønnen af den Ulykkelige Kæledou!“ — Dybt rystet begav Horn sig tilbage til Gothenborg. Fast besluttet, aldrig mere at ville vende tilbage, satte han sin betydelige Formue paa Rente, og besteg et Skib, som bragte ham til Tydskland.

Ulrike var imidlertid reist til sin gamle Fader, og fandt her i det høie Nord alle sine BarndomsErindringer igjen. Hun stod nu i den Formening, at hun aldrig havde forladt Nordkap, og den hele Tid fra hendes 12te til 20de Aar syntes hende en Drøm. Men ofte blev hun greben af en frygtelig Angst, og hun udbød da i de Ord: „Ak, min Drøm!“ Men da Sommeren kom, var det, som om alle hendes Erindringer vaagnede med fordoblet Kraft i hendes Indre. Den gamle Præst paa Stedet søgte at helbrede Ulrikes syge Sjæl. Efter at være underrettet af hendes Kammerpige om hendes tidligere Skjæbne, fortalte han hende en Aften ved Havbredden hendes eget Liv, som om det var en gandske Fremmeds Begivenheder, og tilføiede: „Den lidende Kones Sindssforvildelse blev egentlig foranlediget ved en

Bildfarelse; thi det er umuligt at Grev Horn selv skulde have kunnet bagvaske hende saaledes for sin Moder, men denne Sidste talte bestandig kun om sin yngre Søn, som gjorde sig al mulig Umage for at hæve Grevens Forbindelse med Ulrike v. Rosen." Ulrike foer sammen, da hendes Navn blev nævnet. Derpaa sagde hun langsomt: „Ja, det er umuligt, han kunde ikke paa en saadan Maade bagvaske mig; men han er dog et slet Menneske; min Vre, mit Helbred, min Landsfrihed, Alt har han styrter i Graven!" Præsten greb hendes Haand og søgte at berolige hende, samt gjorde hende opmærksom paa, hvorledes hun selv ikke var gandske uden Brøde; thi, skjøndt hendes Gemal var hende uærdig, var han forbunden med hende ved et helligt Bånd, hun havde selgelig gjort ham Uret ved at skjænke en Anden sin Fortrolighed; det var desaaarsag hendes Pligt at tilgive sin Lykkes Forskyrrere. Han pegede op mod den glødende Himmel, hvor Solen just dalede ned mellem de rødlige Skyer: „Tilgiv den Ulykkelige, som er Uarsagen til Deres Lidelser; Solen lyser ikke mere for ham." — „Ha! gentog Ulrike: Nu maaskee ikke mere, thi det er nærved Midnat, og hist daler Solen allerede tidlig." Præsten trak et Brev ud af sin Barm og læste: „Forsulgt af Hævnens Furier, finder jeg endnu en svag Trøst i den Tanke, at Du ædle og ved min Brøde ulykkelige Qvinde ikke vil lade min hede Bøn om Tilgivelse uændset. O, jeg har lidt, jeg har bødet for min Brøde, hvad et menneskeligt Bryst er istand til at lide. Min Bevidsthed forfulgte mig overalt som en dræbende Slange. Kongen har anerkjendt min Ukyldighed. Han har sendt mig Basaardenen, og kaldt mig tilbage til Sverrig. Den fatale Bæxer er funden igjen. Men et stormende Liv har brudt min Kraft og ødelagt mit Helbred; jeg troede at kunne døve min Samvittighed i Sandfælsighedens Ruus, men forgæves. Fra min Døds-

feng skriver jeg Dig disse Linier. O, tilgiv mig! Min Straf var større end min Brøde. Mit Fetsind, de fordærvede Grundsætninger, som den fornemme Vers den havde givet mig, min Mistvisl om qvindelig Dyd, har styrtet mig i Fordærbelsen!" Ulrike bævede, men hendes Blik var klart og frit: „Jeg tilgiver ham! udbrød hun: Uden Bebreidelse og Rædsel skal Erindrings Genus lade de sundne Timer ile hen for mit Blik." I dette Dieblis slog Kloffen tolv, og Solen dalede ned bag det høie Taffelbjerg, den nordligste Spids af Europa. Ulrike lænede sig til et af de tallose Kors, hvormed de Reisende have smykket dette Forbjerg, som bevogter Indgangen til det hvide Hav. Hun buk- fede sig ned, og plukkede i de sidste Solstraaler, den nord- ligste Glemmigei.

D o b b e l t g æ n g e r e n .

(Efter en mundtlig Fortælling.)

Lieutenant von B. gik en Aften silde hjem fra et Selskab af lystige Kammerater. Endeel af Officeerkorpset havde været forsamlet, og Samtalen dreiede sig om de sædvanlige Gjenstande som i en saadan Forsamling pleie at bringes paa Bane; man havde talt om Hovedstadens Skjønheder, om Theatret, om Hoffesterne o. s. v. Champagneren var ikke bleven sparet, og Selskabet skiltes usædvanlig muntert fra hinanden.

Lieutenantens Kvarteer laae langt borte fra Stedet, hvor Selskabet havde været samlet, og han maatte endnu gjøre Rund hos to Bagter. Han tog en Gjenvei og forlod de mere klart oplyste Gader; da han just boiede ind i et mørkt Stræde, forekom det ham som om han saae en Anden gaaende foran sig. Neppe vilde han have bemærket den usædvanlige Vandrer, dersom ikke Figurens lydløse Skridt havde været ham paafaldende. Da han imidlertid kom nærmere, overtyede han sig snart om, at kun en lang Skygge af en Lygtepæl havde blændet ham. Han gik videre; de affidesliggende Gaders Stilhed satte ham i en alvorlig Stemning; kun hans Sabels Klirren paa Steenbroen afbrød Nattens Tausshed; da han ikke var langt borte fra den anden Bagt, forekom det ham igjen, som om han saae en Skikkelse gaae foran sig. Han soer op af sine Drømmerier. Ved denne Bevægelse var det, som om Skikkelsen ligeledes soer sammen og forsvandt. Han overtydede sig snart om, at Synet ganske havde fulgt hans egne Bevægelser, og at det selgelig havde været et Blandværk. Uvilkaarlig fremskyndede han imidlertid sin Gang. Taarnuhret slog i dette Dieblis Eet. Han naaede Bagten, og besørgede sine Tjenesteforretninger. Soldaterne i Bagtskuen gjorde store Dine ved at see ham; et Par af dem stod

hviskende i en Krog. Han hørte idet han gik forbi, følgende Ord: „To Gange i Dag?“ — „Stille! afbrød en Underofficer: Herrerne havde i Aften et Souper hos —“ — „Ja saa!“ svarte En af Soldaterne smilende og taug. Lieutenanten agtede ikke videre paa denne Tale; han forlod Bagten og gik ud af Porten. En kjolig Vind jog i dette Dieblis nogle Skyer hen for Maanens Skive; han hyllede sig tættere ind i sin Kappe og ilte gennem den store Poppelallee, som begyndte udenfor Porten. Gjennem et Labyrinth af Haver og Hækker kom han til en Korsvei, og kunde for første Gang i sit Liv ikke opdage hvilken Retning han skulde følge. Endelig opdagede han en Sti, som førte hen til den rette Wei, og ad denne naaede han snart Baden, hvor han boede. Han glædede sig allerede i Tankerne til snart at kunne udhvile sig, da han med Forundring, ved at fæste et Blik hen paa sine Vinduer, opdagede Lys indenfor. Hans Opvarter sov paa den anden Side af det lille Hæng, ved Siden af Forstuen, som førte hen til hans Vaaning. „Hvad er dette? udbrod han forbauset: Min Karl pleier jo ellers aldrig at være saalænge vægen!“ Da saae han i dette Dieblis tydeligt to Skygger, som bevægede sig frem og tilbage mellem Lysen og Vinduet. Han vilde ile op ad Trapperne, men besindede sig snart, og sprang over til den modsatte Side af Baden, fra hvilken han bekvemmere kunde overse sit Værelse. Men her blev han forskæddet staaende, hans Die stirrede vildt hen for sig, hans Arme sank krafteløse ned, hans Tunge klæbede fast ved Ganen, han var ikke istand til at røre sig af Stedet, til at give een eneste Lyd fra sig, til at vende Blikket bort fra et Syn, som bragte alt Haaret paa hans Hoved til at reise sig. Han saae sig selv, hvorledes han traadte hen for Speilet, lod sig lyse af Tjeneren, hvorledes han som sædvanlig gjorde sin Aftentouillette og tog Klæderne af, uden at overspringe en eneste af de vante Forretninger, eller at afbryde deres

sædvanlige Gang. Med spændt, ængstelig Opmærksomhed fulgte han Dobbeltgængerens Bevægelser. Han slog sig for Panden, og den Tanke foer gennem hans Hoved: „Du drømmer! Gives der virkelig Dieblikke, da ifølge en magnetisk Kraft vort høiere Jeg er istand til at opfattes af os, som en fremmed Uabenbarelse? Men da stod jeg jo ikke her paa Gaden andengang i min egen ydre Skikkelse, som dog kun er den virkelige. Men Karlen med det søvnige, dumme Physiognomi, som klædte Figuren af — — rædsomt!“ —

Saaledes blev han en Tidlang staaende ligeoverfor sit Værelse, idet han med stive Blik betragtede den gyseropvækkende Scene. Hoffmann og Magnetismen, Dobbeltgængere og Svendenborg med alle Uandeverdens nens Rædser, gennemkrydsede hans Hjerne. Imidlertid saae han af det matte Lysstjær, som foer hen over de to sidste Binduer i Huset, at Døren til hans Soves-kammer blev lukket op; han saae Tjeneren gaae ind med Lyset og Herren følge ham. Strax efter blev Lyset slukt, og Alt var mørkt og øde. Han blev endnu en Stund staaende paa samme Sted, med Blikket vendt op mod Binduerne, men Lyset viste sig ikke mere. Det forekom ham, som om han hørte Døren lukkes til, gjennem hvilken Tjeneren pleiede at gaae bort. Pludseligt foer den Tanke gennem hans Hoved: „Hvad om det var en Bedrager, som under denne Maske har vidst at skaffe min Tjener? Men Uniformen? Nu, den kunde han jo have faaet hos en Markskandiser. Eller maaskee det har været En af mine Kammerater, som har narret mig til at blive hele Natten under aaben Himmel.“ Soldaternes Hvissen i Vægstuen faldt ham nu ind, og det forekom ham som om den maatte staae i en Slags Sammenhæng med denne Idee. Imidlertid begyndte det at regne, og den bivouakerende Lieutenant befandt sig meget ilde ved denne uventede Omstændighed, hans

hele Nervesystem følte en Medspændthed og Mangel paa Livskraft, som var en Folge af den gennemvraagede Nat. Morgenen var imidlertid ikke langt borte, og enkelte svage Glimt i Østen bebudede den kommende Dag. Næsten uvilkaarlig nærmede han sig Gadedøren og trak i Klokkestrengen. Pigen kom i Tøfler og lukte Døren op med de Ord: „Hvem kommer i Dag saa tidlig?“ Da Lieutenanten traadte ind, gjorde hun store Vine, han bekymrede sig imidlertid ikke derom, men ilte rast op ad Trappen.

J Forværelset ringede han paa sin Tjener, som gæbende kom og aabnede Døren. „Herregud! udbrød Denne: Har Hr. Lieutenanten alt været saa tidlig ude i Dag?“ — „Eenfaldige Karl! gjentog Lieutenanten: Jeg kommer jo først hjem i dette Dieblif!“ — „Først nu?“ svarte Karlen, men taug pludselig, greben af sin Subordinationsfølelse.“ — „Nu ja! gjentog Lieutenanten: Du veed jo, at jeg har supperet hos — — —“ — „Ak! svarte Karlen: Herren er jo kommen hjem for længesiden deraf.“ En kold Gysen gennemrislede Lieutenantens Aarer, alligevel fattede han sig og sagde med fremkonstlet Rolighed. „Jeg troer Narren har drømt.“ — „Men Herregud! afbrød Karlen ham: Jeg har jo selv klædt Hr. Lieutenanten af. De var jo saa stille, at jeg undrede mig derved, og — —“ her smilte Soldaten. Hans Herre bemærkede det, og ahnede let, hvilken Mistanke Tjeneren havde havt om ham, imidlertid agtede han i dette Dieblif ikke videre derpaa, da han kun altfor vel vidste, at han ikke i mindste Maade havde været beruset. Men nu frygtede han for at blive vanvittig. Han greb med Haanden i sit Haar og lænede sin hede Pande mod Væggen. Han tænkte paa sin Død, og vovede neppe at lukke Døren til sit

Bærelse op. Soldaten havde imidlertid aabnet den. Alt var uforandret i Stuen. Officeren fattede sig paa ny, og besluttede at gjøre Alt for at faae Lys i Sagen. „Hvor har Du lagt min Uniform? spurgte han Tjeneren: Hvor har Du lagt min Uniform?“ — „Vaa Stolen! svarte den Tiltalte med et eenfoldigt Smil: Men Herren har jo selv atter taget den paa.“ Lieutenanten beed sig i Læberne og stampede med Foden. Soldaten lagde sit Ansigt i alvorligere Folder, og trak sig tilbage, idet han lagde noget i Orden under Speilet. Hans Herre agtede ikke paa Karlens Smil, men Umuligheden, at kunne opdage noget Spor, som formaaede at give Lys i Rattens gaadefulde Begivenheder, bragte ham til at udbryde i et Slags fortoiolet Raseri. Ha: sig gif han mod Sovestueindgangen og greb Klinken i Haanden. Døren gif ikke op: „Den er lukket i Laas! udbrod han: Hid med Nøglen!“ — „Nøglen, gjentog Karlen med uroffeligt Phlegma: sidder indenfor, og Døren er ikke i Laas.“ Med disse Ord lænede han sig op mod Døren med al sin Kraft, den veeg lidet tilbage, og det var altsaa klart, at den ikke var i Laas. Men det var, som om En holdt imod fra den anden Side. „Triumph! Bedrageriet ligger for Dagen! skreg Lieutenanten: Hid med mine Pistoler!“ Maskinmæssigt rakte Soldaten ham dem, med et forundret Blik. Lieutenanten stormede nu løs paa Døren, som gav efter for hans Kraftanstrengelse, og sprang halvt op. Ligesom forstenet blev han staaende. Tjeneren saae ind i Bærelset og raabte: „Herre! Der maa være noget galt passeret.“

Løftet var styrtet ned over Officerens Seng, som laae sønderslagen i Splinter omkring i Bærelset. „Det er en Lykke, vedblev den haardnaktede Soldat: at her:

ren er gaaet ud saa tidlig, thi ellers vilde det være gaaet ud over Dem."

Men Lieutenanten hørte ikke hans Ord; han var sunket ned paa sine Knæ, og taknemmelige Taarer rullede over hans Kinder. Med stille Rørelse takkede han det altskyndende Forsyn, som har talt Haarene paa vore Hoveder, og mod hvis Villie ingen Spurv falder til Jorden.

Guillotine-Baller i Paris.

I Paris gjør Moden sit Herredømme gjeldende over alt. Endog det Skrækkeligste bliver der en Leeg. Neppe var Robespierre henrettet, neppe aandede man noget friere, saa feiredes Tildragelsen ved Balsler. Men hvo maatte vise sig paa dem? Kun Saasdanne, der i det mindste havde Een af deres Beslægtede paa Skafottet. Hvorledes maatte man dandse paa dem? Med saaledes affkjaaret Haar, som om Hovedet skulde lægges under Guillotinegren. Moden kaldte det: aux cheveux à la victime. (Skulde man troe, at Moderasieriet kunde gaae saa vidt?)

Besög paa Napoleons Grav.

Vi vare endnu bestandig noget fjernede fra Gjenstanden for vort Besög, men omtrent en engelsk Mil læn- gere hen bleve vi en lille grøn Plet vaer i Nærheden af et Huus, som laae nede i Dalen. Efter at være gaaet gjennem en lille Port, saae vi i nogen Frastand de berømte Taarepile. Ved en lille Dør, som førte ind i en Blomsterhave, steg vi af, hvorpaa en gammel Korporal af det 53de Regiment kom os imøde. Han var Beg- ter ved Napoleons Grav, og førte os hen til blom- strende Hækker af Melargonier, som omgav det hellige Sted; paa begge Sider vare steile Høie, som forenede sig bagved Gravmælet og dannede en dyb, mod Syden aaben Dal, fra hvilken man har en herlig Udsigt. Et smukt grønt Gitter omfatter den med frodigt Grøn- svær bedækkede Plads, i hvis Midte det firkantede Jerngitter befinder sig, som, beskyttet af Taarepile, værner om Napoleons sidste Bolig. Den gamle Kor- poral gav os i en flæbende Tone med ubevægelige Ansigtstræk følgende Beretning, som han formodentlig har gjentaget over hundrede Gange for Rejsende: „Her, mine Herrer, ønskede Reiseren at blive begravet, naar man ikke vilde tillade, at hans jordiske Levninger bleve førte til Frankrig; og hithenne under Pilen pleiede han ofte at sidde med Grevinde Bertrand. Af dens- ne Kilde, tilføiede han: som udspringer af Høien, blev det Vand hentet, som Reiseren drak. Saafermt Deres Herligheder skulde ønske at smage det, da er her et Bæger.“ Med disse Ord rakte han os en Tinskaal, som ved hyppig Brug var i temmelig maadelige Om- stændigheder. „Her, vedblev han: under de tre brede Stene ligger Napoleons Legeme, med Hovedet vendt hen imod de smaae grøntmalede Stave. Seer De,

mine Herrer ! Denne lille sex Tommer brede Rand mellem Bitteret og Gliserne ? Efter Napoleons Død har Madame Bertrand beplantet den rundtom med Stedsmodersblomster, jeg troer de kaldes paa Fransk pensées, men nu ere de alle visnede bort. Ak ! Hun var en herlig Kone. Gud bevare hende ! Men De har maaskee lyst til at komme indenfor Bitteret ; een af Stængerne kan tages ud, og da De just ikke ere synderligt forpuzlente, kan De slippe igjennem. For kort Tid siden var her en gammel feed General fra Combaey ; han trak baade Kjolen og Vesten samt alle sine Klæder af, for at komme ind." Vi fulgte Mandens Opfordring, og stode snart ovenpaa den franske Keisers Grav. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, at vi Alle paa eengang toge Hattene af, vi følte den Agtelse og Vrefrygt, som vi vilde have bevist den Døde, saafremt han endnu havde levet, og den Tanke, at et Selskab af britiske Officerer uden videre Omstændigheder bryd ind i den overvundne Seiers herres Hvilested, syntes at gjøre et ubehageligt saarende Indtryk paa os Alle. Det var ingen romanagtig Følelse, som vakte dette Indtryk (En af Selskabet havde efter Slaget ved Trafalgar tjent til Søes og havde været Krigsfange i Frankrig i to Aar, medens en Anden fra sin tidligste Ungdom havde tjent paa Halvøen mod den Mandts Armeer, som nu hvilede under vore Fødder) men det var den Vrefrygt, som man altid skulder en Mandts Erindring, der ved Aandskraft og Talent stod langt over alle sine Samtidige. Ingen Indskrift, ei engang Navnet Napoleon, er indgravet i Gliserne ; men et Eftermæle som hans, trænger ikke til nogen anden eller mere glimrende Mindesteen. Hans Navn, som er gravet ind i Frankrigs Hjerter, og Erindringen af de Seierbindinger, hans Hære have vundet under Den, som nu ikke mere er til (*celui qui n'est plus*),

figer mere end et pragtfuldt Monument. Medens vi affskar nogle Myrthes og Pileqviste, drog en sin Taage over Egnen og opløste sig i Regn. De Andre søgte Ly i et nærliggende Hus, men uagter Regnen gjorde jeg en Tegning af Napoleons Grav, hvorpaa vi besgave os tilbage til Longwood.

(Unit. Service Journal.)

Den vanbittige Skuespillerinde.

Lord Berkeley var saa fortryllet af Skuespillerinden Montford, at han ved sin Død udsatte 300 Pund Sterling aarlig for hende, dog kun under den udtrykkelige Betingelse, at hun aldrig siden maatte gifte sig. Hun forelskede sig desuagtet i den talentfulde Skuespiller Booth, men Frykten for at miste den aarlige Pension gjorde, at hun ikke indlod sig i Ægteskab med ham. Hun levede i fortroligt Benskab med Miss Sartlow, en berømt Dandsferinde, men kun maadelig Skuespillerinde. Skuespiller Booth fattede paa engang en heftig Kjærlighed til Miss Sartlow og forlod sin forrige Elskerinde. Saasnart Denne erfoer hans og hendes Benindes Troløshed, henvendte hun til et stille Vandsid; da hun imidlertid stundom lod et Glimt af Fornuft tilsyne, og hun isøvrigt var temmelig rolig, lod man hende gaae frit omkring i Huset, uden at hun blev indesparret. — En Dag spurgte hun sin Opvarterke, hvilket Stykke der skulde gives om Aftenen. Svaret var: „Hamlet.“ I dette Stykke havde hun forhen spillet Ophelia's Rolle med udmærket Bifald. Erindringen herom gjorde et heftigt Indtryk paa hende, og

ved List fandt hun Leilighed til hemmelig at bortferne sig. Hun skjulte sig i Skuespilhuset indtil den Scene, hvor Ophelia fremtræder vanvittig over sin Faders Død. Hun ilte nu for sin Medbeilerinde, som just spille Ophelia's Rolle, op paa Theatret, og gav den Vanvittige med naturtro Sandhed. Hun var i dette Dieblig Ophelia selv til største Forbauselse for Tilskuerne og Skuespillerne. Efter at Naturen paa denne Maade sidste Gang havde anstrænget sig, blev hun forladt af sin Livskraft, og sagde prophetisk, da hun gik bort fra Skuepladsen: „Det er fuldbragt!“ Og denne Spaadom gik endnu samme Aften i Opfyldelse, thi nogle Minuter efter, da man vilde bringe hende hjem, sank hun ned og døde.

Carl den Tolvte og Pigen fra Dalekarlien. En historisk Anekdote. *)

De Historiefrivere som have skildret Carl den Tolvte som af Naturen ligegyldig mod Fruentimmer, have været aldeles ubekjendte med hans virkelige Caracteer. Bevist herpaa findes i følgende sandfærdige Begivenhed, som var Uarsagen til hvorfor han alt i en meget tidlig Alder fraspoer sig enhver Forbindelse med Kjønnen. Det er bekjendt at Sverrigs Konger hiin Tid gik saavidt i deres Redladenhed, at de endog undertiden deeltog i deres Undersaatters selfkabelige Samliv. Carl den Tolvte nød, ved sin Thronbestigelse denne Frihed med sin tidlige Ungdoms hele Tyrighed, og en Aften, kort før han skulde forlade Stockholm for at aabne sin militaire Løbebane, gik han hen for at spise tilaftens hos en Adelsmand fra Dalekarlien som boede i Hovedstaden. Carl var dengang først i sit 16de Aar, og fandt Behag i med sin kongelige Patriotismes hele Jld at tale med denne vakre Vtling af sin store Stamfaders, Gustav Vasas Beskyttere. Men den unge Konges romantiske Stemning lod sig ikke nøie hermed; han havde der seet en smuk Tjenestepige fra Dalekarliens Bjerge, og beundret hende i Stilhed. Det hændte sig nu denne Aften, at hun lukkede ham op. Hun var allene og han var allene; han kunde saameget mindre modstaae Fristelsen, da hun blev rød og skjælvede idet hun saae ham. Kongen troede, at der heri laae mere end Vres, frygt for hans kongelige Værdighed, han tog hende derfor venligt i Haanden, og viste ved den Bevægelse han derhos gjorde, at han ønskede at trykke hendes blomstrende Læber mod sine. Han ventede at hun ikke vilde

*) Fortalt af en berømt Svensker.

sætte sig derimod, men han tog feil: hun trak Hovedet tilbage. Han tænkte, hun var blot lidt knipst, og prøvede, endmere opildnet af Lidenstabelighed, at røve Kysseset, ved paa en galant Maade at bruge Vold. Hun fired imod, bristede sig ud af hans Arme, og slog ham under sin levende Modstand lige i Ansigtet. I samme Dieblik hun ilte bort, traadte Pigens Huusbond, der havde hørt Larmen, ud af sit Værelse, for at see hvad der var paa færde. Ved at see Kongen og hans Forvirring, spurgte han, efter i nogle faa Ord hurtigt at have bevidnet ham sin Uerfrygt, om der var hændet Majestæten noget Ubehageligt. Carl smilte, skiftede Farve og sagde: „Sandelig, jeg skammer mig, ved at sige det; jeg vilde kysse Eders smukke Pige, hun har ladet min Kind undgjelde for det. Men ved Sverrigs Scepter og ved min Ære, sligt skal aldrig mere hændes mig! Fra nu af vil jeg ansee det hele Kjon ei at være til for mig!“ Og han holdt Ord.

Den Schimmelmannske Families Stamfader.

Han var Kjøbmand i en anseelig tydsk Handelsstad. Engang udeblev en betydelig Sum, han havde gjort Regning paa, og han skulde betale en Bæxl paa 12000 Rigsdaler. Gjorde han det ikke, var hans Credit spildt, og han saae sin Undergang for Dine. I denne Forlegenhed gik han, efter at han forgjæves havde gjort sig Umage for at bringe Summen tilveie, til en Kanonikus som han vidste havde en anseelig Kapital liggende, og bad ham om et Laan. Denne afflog det reent ud. Schimmelmann foresilte ham den Forlegenhed, hvori han befandt sig, men forgjæves, Kanonikussen blev døv mod alle hans Forestillinger. Kjøbmanden lod sig dog ikke afftrække, gik urolig frem og tilbage i Bærelset, og gjentog sin Begjæring. Efter at Hnin længe havde betragtet ham noie, uden at sige et Ord, sagde han pludseligt, idet han pegede paa Kjøbmandens venstre Opflag: „Hvad har De der?“ — „En Knappenaal!“ var Svaret. — „Hvorledes kommer den i Deres Opflag?“ — „Jeg saae den ligge her paa Gulvet, tog den op og stak den i Ermet; det var Skade, om den blev til ingen Nytte.“ Kanonikussens mørke Ansigt opklartes, og efter en Pause sagde han: „De skal saae Pengene! En Mand som gaaer saa betænksom og sparsom tilværks, og beholder sin Fatning i saa mislig en Stilling, vil sikkert ogsaa holde sit Ord, og betale til den bestemte Tid.“ — Det gjorde han, og blev en Millionair før sin Død.

Naturens Hieroglypher.

(3 Parabler.)

I.

R n o p p e n.

Inden Jordens Grundvold blev lagt, og Naturens Elementer vare blevne fasiniede og ordnede for at bygge den Klode hvorpaa Menneffene skulde boe, vare de ufødte Slægters Tilværelse og Skjebne alt iforveien besluttet af Allverdens uendelige Fader. Da Allgødheden havde bestemt den. Livet, havde den og bestemt Lyksaligheden til Livets Formaal. Men den Uendeliges egen Guldkommenhed kunde ikke tillade, at noget levende Væsen, som var dannet efter dets Billede, kunde opnaae dette Tilværelsens endelige Formaal, førend det ved sin egen Bestræbelse havde arbeidet sig frem til Dyden og derved gjort sig værdig til at modtage dens Belønning.

Da den Eviges Wiisdom forudsaa, at de endelige Væsners Dyd maatte forudsætte en Fristelse og en Prøve; saa vilde Menneffene ei kunne opnaae den uden ved det, at de maatte først i Jordlivet gennemgaae en Række af Prøvelser og Trængsler, men for at forekomme deres Klager over den Kamp som de havde at udholde førend de kunde opnaae den Lyksalighed som de attraaede, saa foretog han til Menneffeslægten egen Oplysning en Prøve med dem i de første Dage af deres Tilværelse. Uskyldige traadte de første Menneffer ind i Verden, de bleve omgivne med mange Glæder og svage Fristelser, og de laae dog under for disse Fristelser; snart var Uskyldighedens Tilstand tabt, og Menneffene indsaae, at de ikke burde klage over Tabet af en Lyksalighed, som de endnu ikke vare værdige til at beholde.

Menneffene formerede sig nu paa Jorden og bleve talrige; men som deres Mængde tiltog, erføre de, at

deres Trængsler ogsaa formeredes. Istedetfor at gjøre hinanden lykkelige, følte de, at de ofte vare hinanden til Plage, og det stærkere Køn tiltog sig Magten over det svagere; Alderdommen saae sig ofte forhaanet af Ungdommen; den Kloge spottede den Eenfoldige, og den Stærke undertrykkede den Svage. Menneskene kom i Strid med hinanden om alskens Ting, og vare hverandre til Hinder ved deres Tilbøieligheders Tilfredsstillelse. Da klagede de Dødelige over Jordlivets Beskaffenhed, og besværede sig over, at den Verden de beboede, var ikke saaledes indrettet at de kunde leve lykkelige og tilfredse med hinanden, at den var mere stiftet til Sorger end til Glæder.

Jeriel, den gode Aand som svæver over de Dødeliges Land for at forsoner Menneskenes Sjæle med hinanden, samt udgyde Fredens og Venkabets Følger i deres Hjerter, hørte deres Klager, og frembar dem for den Uendeliges Throne. Da adskiltes den Sky som bedækker Synet af den Evige for hvert endeligt Væsens Dø, en himmelsk Klarhed udgik fra Thronen, en Stemme gjenlød fra det Helligste saalunde: „Aabn Træets Knop, og lad den undervise de Dødelige om den evige Viisdoms Hensigter!“ Og Jeriel bøiede sig for Thronens Fod, og et himmelsk Haab opklarede hans Afsyn, Venkabets vemodige Taare tørredes, og han svang sig paa de azurne Vinger ned til Erøvens Land, og han afbrød Træets Knop, og han aabnede den og viste den for de Dødelige.

Og Menneskene skuede ind i Knoppens Skjød, hvorledes de tilkommende Blade og Blomster ligge sammenpressede i deres Gjemme, og de betænkte hvorledes de efterhaanden udvikle sig og adskille sig fra hinanden, og fremgaae frit og ubehindret hver til sin Skjønhed og Fuldkommenhed. De fattede nu, at den Uendelige har givet Verden den Lov, at den skal stille og uafbrudt

udvikle sig til en større Fuldkommenhed, og de betragtede deres Tilstand paa Jorden som Bladenes i Knoppen, og deres tilkommende Tilstand som Knoppens Udvikling, og de troede paa den Evige og klagede ikke mere.

II.

D ø d n i n g h o v e d e t.

Det var den gamle Menalkas, han havde opnaaet en Alder af 80 Aar. Hans Haar vare blegede af Aarenes Mængde, hans Sandser vare flovede, hans Lemmer bøiede og matte, han var mæt af at leve. Men endnu var hans Sjæl ikke mættet af Blisdom, thi hans Hjerte var ikke roligt; han saae sin forestaaende Oplysning imøde, men han betragtede den med en hemmelig Angst. Ofte naar han gik ved sin Stav sukkede han, og naar han traf paa en Grav, trængte en Taare sig i hans Øie. Foraaetets Skjønhed og Sommerens Tilgodekomme oplivede vel hans Sind, men naar Efteraaret nærmede sig, forfaldt han igjen til sit vanlige Tungtsind. Han betragtede den hændende Natur som et Billed paa sin egen Dødelighed, og den oplivende Forestilling om den forestaaende Aar viste sig ikke i hans Sjæl.

Det var en deilig Aften i Augusti Maaned, da foretog sig den gamle Menalkas en Vandring gennem de afmeiede Ugre. Sæden var indkjørt eller stod i Høe; Solen sank klar og pragtfuld ned paa den vestlige Himmel, men mørke Skyer samlede sig omkring den, og det var et tungtsindigt Lys den kastede over Markerne. En vemodig Jølelse udbredte sig over Oldingens Sjæl: „Ak! sagde han: Saaledes som Sæden snart forsvinder af disse Marker, saalunde skal ogsaa mit Legeme snart hensevinde af Livets Land, og sørgeligen som du Himlens klare Lys taber sig i det vestlige Mørke, skal maaskee ogsaa Du, min Aand, udslukkes i Dødens mørke Skyer.“ Han kunde ikke taale at see paa den afmeiede Sæd og

de tomme Agre; men et Kartoffelland laae ved Siden af dem; der iilte den Gamle hen og søgte Lise. „Du er endnu saa grøn, staaer endnu saa frodig! sagde han: Du er mig et kjært Billede paa Livets Gode, som man holder paa saalænge som muligt!“ Han satte sig ned og hvilede sig paa den grønne Ager.

Det var blevet sildig paa Aftenen. Solen var nær ved at gaae ned. Pludseligt horte han en ukjendt og forunderlig Susen, en stærk girrende Lyd. Han saae sig om og bemærkede en usædvanlig stor Sommerfugl *) at sidde paa Kartoffernes Toppe. Han greb den, og kunde ikke noksom beundre dens herlige Udseende: Den himmelblaa Krop, med de gule Skjolde paa Siderne og de sorte Striber tværs over, de gule Undervinger med de sorte Flammer, og de store marmorerede pragtfulde Overvinger. Han betragtede den med Forundring og sagde: „Saaniegen Pragt har Skaberen udgydt over dig, du ringe Skabning, og denne pragtfulde Skikkelse har Du først faaet efter at Du har gennemgaaet tvende Forvandlinger, og Du tvivler, graahaarede Hoved, paa den samme Billie og Cone til at forvandle Dig til et fuldt kommen Væsen.“

Pludseligt adskilte de mørke Skyer sig, som tilhylede den nedgaaende Sol; endnu engang kastede den en venlig Straale over Jorden, som udbredte en Klarhed over den Gamles Haand, og han betragtede nu sin skjønne Fange nøiere. Og nu saae han til sin Forbauselse et Dødningshoved tydelig afbildet paa Sommerfuglens Ryg. Studsende traadte han tilbage. „Du har — udbrød han: gennemgaaet alle Dødens Forvandlinger; Du lever, og Du lever herligere og skjønnere end tilforn, og dog bærer Du Dødens Billede paa Din Ryg. Hvilket Lys er ikke opgaaet for mig! Den Ufsyn:

*) Sphinx atropos.

lige taler til Menneskene i den sandfelige Verdens Billeder, hvori hans Hensigter give sig tilkjende. Selv seilrende over Døden, selv herlig opstanden af det mørke Fængsel, fremviser Du Billedet af Menneskenes dødelige Levninger for Støvet's Beboere og spørger dem: om de endnu frygte længere, og endnu længere bære Mistillid til deres Tilværelses Ophav?" Og Menalkas tvivlede ikke længer. Dødens Frygt var forsvunden af hans Hjerte. Han gik hjem og lagde sig beroliget paa sit Leie, og han længtes efter det evige Livs Morgen.

Kunst at gjætte, paa hvilken Finger en Anden har stukket en Ring.

Tommelfingeren antages at gjælde Een, Pegefingeren To, Mellemfingeren Tre, Guldfingeren Fire, den lille Finger Fem. Man lader nu En sætte Ringen paa den høire Haand, lade ham fordoble Fingerens Antal, addere dertil de andre Fingers Tal, subtrahere 15 fra Summen, hvad der saa bliver tilovers, angiver Fingerens Tal, saaledes som følgende Tabel udviser:

Tommelf.	Pegef.	Mellemf.	Guldf.	Lillef.
1	2	3	4	5
2	2	2	2	2
2	4	6	8	10
14	13	12	11	10
16	17	18	19	20
15	15	15	15	15
1	2	3	4	5

F. Ex. En har stukket Ringen paa Guldfingeren, da multipliceres dens Tal med 2, bliver 8, hertil lægges de øvrige Fingers Tal, nemlig 1, 2, 3 og 5, bliver 11, og med hine 8 altsaa 19. Nu subtraheres herfra 15, bliver til Rest 4, som er Guldfingerens Tal.

Keiseren og Abbeden.

(Efter Bürger.)

Jeg vil Jer fortælle en Fabel ret snurrig:
Engang var en Keiser, den Keiser var kurrig; *)
Og var der en Abbed, en stattelig Mand,
Kun Skade! Hans Hyrde var kloger' end han.

Den Keiser selv Kulde og Hebe maae døie,
Han ofte ei Tid fik at lukke et Øie;
Lidt havde han neppe lidt Ost til sit Brød,
Ja oftere leed han af Hunger og Nød.

Det Guds Ord det vidste sig bedre at pleie,
Næst Maaltidets Glæder han elsked sit Leie,
Hans Ansigt i Straalen var Juldmaanen liig,
I Fylde hans Mave var ligesaa riig.

Desaarfag den Keiser til Munken fik Lebe,
En Dag han i Sommerens brændende Hebe,
Ledtaget af Nyttene rider forbi
Vor Abbed spadsereb' for sit Abbedie.

Ha! tænkte den Keiser i lykkelig Time,
Og hilfede Munken med haanende Mine:
Hvor gaaer det, Du Guds Mand, Dig, hvis jeg seer tet
Den Beden og Fasten bekommer ei flet.

Dog synes mig, Hebe Jer ordentlig plager,
I rækker vist Den, som Jer samme betager.
I gjælder og gaaer for Genie overalt,
I høre kan Græsset at groe, er fortalt.

See, til Dine Kjævet jeg vil Dig nu række
For Løier tre artige Nodder at knække,
Ni Uger og tre fra i Dag er den Tid,
Jeg dertil Dig giver; thi gjør nu Din Glid!

Først naar jeg med Keiserlig Raabe og Krone
I Fyrsternes Raad beklæder min Throne,
Da skal Du mig sige til Punkt og til Priis
Hvormeget, isald jeg blev solgt, at man fik.

*) Denne Provinzialisme har Oversætteren tilladt sig at beholde, da man saaledes kommer Originalen meget nær, og Meningen let indsees, Skøndt Ordet rigtignok ikke er brugeligt i Danmark. Kurrig 3: munter, Ven af Løier, lystig.

Bernast Du mig sige og rigtig ydage
 Hvoorsnart jeg til Hest kan vor Klode omsage,
 Og ikke Du seile end ei et Minut,
 Thi ellers, ja ellers da er Du caput.

Det tredie, o vise Prælat, er nu dette:
 Du mig paa et Haar mine Tanker skal gjætte,
 Og hvad der maastee er det sværeste; thi
 Der maa ikke være et sandt Ord deri.

Og kan Du mig ikke de Spørgsmaal udtryde
 Da skal Du ei længer som Abbed Dig fryde,
 Saa la'er jeg til Væsel Dig surre med Baand
 Og giver Dig Halsen som Lomme i Haand.

Den Keiser med Latter nu videre rider,
 Vor Abbed med Tanken sin Hjerne forslider,
 Ei stærkere Hjalper en christelig Vio
 Naar Manden i Galgen skal lade sit Liv.

Han stikket' til et to tre fir' Unvers'teter
 Han spurgte hos et to tre fir' Fakulteter,
 Gebyhrer og Sportler han sparede ei,
 Men stedse som Evar han fik ickun Nei.

Snart voxede til den Elendiges Plage
 Til Dage de Timer, til Uger de Dage,
 Sig hurtigen nærmer til Enden hans Frist,
 Ei Nat eller Dag har han Noe eller Rist.

Nu huusøiet, bleg som en Werther han græder
 Og søger i Skoven de eensomste Stæder,
 Da traf ham til Lykke paa affides Sti,
 Hans Bendix, hans Hyrde, som just kom forbi.

Hvi vil I, Hr. Abbed, Jer saaledes gramme,
 I ligner, I Sandhed, jo næsten den Glemme,
 Herr Jesus, Maria! hvor frumper I ind,
 Min Sandten I vist er forgjort af en Qvind.

Åh, gode Hans Bendix, o Gud sig forbarme,
 Vor Keiser vil gjerne ilav med mig Arme,
 Og har mig tre Nodder paa Tænderne lagt,
 Men vee! dem at knække staar ei i min Magt.

Først naar han med keiserlig Raabe og Krone
 I Fyrsternes Raad bestiger sin Throne,
 Da skal jeg ham sige til Punkt og til Prik
 Hvormeget, isald han blev solgt, at man fik.

Dernæst jeg skal sige og rigtig ordage
 Hvor snart han til Hest kan vor Klode omjage,
 Og ikke jeg seile tør ei et Minut,
 Thi ellers ja ellers da er jeg caput.

Det Sidste, o vee mig Arme er dette :
 Jeg skal paa et Haar hans Tanker ham gjætte,
 Thi dette er vistnok det Sværeste; thi
 Der maa ikke være et sandt Ord deri.

Og kan jeg ham ikke de Spørgsmaal udtyde
 Da skal jeg ei længer som Abbed mig fryde,
 Saa la'er han til Hæsel mig surre med Baand
 Og giver mig Halsen som Lomme i Haand.

Ei Andet! gjensvared' Hans Vendix med Grinen :
 Jeg Hosbonde nok skal udhjelpe af Pinen,
 Kun hold mig Jer Kæppe og Kjøle bered,
 Saa skal jeg nok give den rette Bested.

Forstaaer af Latin jeg end ikke en Krumme,
 Saa er jeg dog ei til at putte i Lomme.
 Hvad ikke I Lærde for Penge kan faae
 Det skal til min Søn som en Arvelod gaae.

Den Abbed sig teed' som var han af Lave;
 Med Kappen og Korset og Kjøle og Krave,
 Blev snarlig Hans Vendix fra Hyrde omfået,
 Og nu for den Keiser fremtriner som Abb'd.

Den Keiser med Hermelins Raabe og Krone
 I Fyrsternes Raad bestiger sin Throne,
 „Nu siig Du mig Abbed, til Punkt og til Priis
 Hvormegest, isald jeg blev solgt, at man fik.“

Hvor Frelser han solgtes for tred've Rigsdaler,
 Thi vil jeg, saa stort I end brauter og praler,
 For Eder betale kun tyve og ni,
 Thi een er han dog vel nok bedre end I.

Om! Keiseren svared': den Grund la'er jeg gjælde,
 Den kan nok alt fyrsteligt Overmod sælde.
 Dog havde jeg e', vaa min keiserlig Være,
 Mig indbildt, at jeg saa godt Kjøb kunde være.

Men nu Du mig sige og rigtig ordage,
 Hvor snart jeg til Hest kan vor Klode omjage,
 Og ikke Du seile end ei et Minut
 Thi ellers alligevel er Du caput.

Naar, Herre, med Solen I sadler og rider,
 Og stedsse med samme i Taktten fremstrider,
 Saa sætter jeg Kjøle og Krave derpaa
 Alt udi eet Døgn I til Maalet kan naae.

I Sandhed, Du est mig en loierlig Svend,
 Du forer de Heste med Naar og med Men,
 Den Mand, som udtænkte det Men og det Naar,
 Dist hver Ting til Guld at omstabe forstaaer.

Men nu for det tredie, nu rigtig Du gjætte,
 Jeg ellers paa Væsel dog lader Dig sætte,
 Min Willie Du kjender; thi tag Dig i Vare,
 Dit Naar og Dit Men jeg Dig beder at spare.

I tænker, at jeg er St. Gallens Abbed,
 Og troer vist at vide den rette Bæstfeed,
 Hans Tjener, Hr. Keiser! kun for Eder staaer,
 Thi jeg er Hans Wendix, som vogter hans Faar.

For Djævelen! Du er ei Abbed i St. Gallen!
 Udraabte, som var han fra Himmelen falden,
 Den Keiser med Glæde: Da gjør Du ham Vre!
 Belan da, saa skal Du fra nu af det være.

Jeg vil Dig behægne med Ring og med Stav,
 Din Formand skal ride paa Væsel i Trav,
 Og lær i Fremtid lidt Jura forstaae;
 Thi naar man vil hofte, saa skal man og saae.

Nei vist ei, Hr. Keiser, det lad kun smukt blive,
 Jeg kan jo ei læse, ei regne, ei skrive,
 Og veed ei den bitterste Smule Latin.
 Saa svarede Hyrden Hans Wendix med Grin.

At Skade det var; thi forlang Dig en Løn,
 Jeg villigen vil Dig opfylde hver Bøn.
 Mig meget har glædet Din lystige Snak,
 Derfor skal til Gjengjæld Dig glæde min Tak.

Hr. Keiser! Stort har jeg just ikke behov,
 Men da I alligevel giver mig Lov.
 Saa be'er jeg om intet for egen Person,
 Kun skjenk min høibærdige Herre Pardon.

Ha, Bravo! i Sandhed Du taler ei flet,
 Dit Hjerte Du har paa den rigtige Plet.
 Desaaarsag den Abbed jeg skjenker Pardon,
 Og Dig et Panisbrev for egen Person.

Jeg vil, at den Abbed sig ei understaaer.
 At lade Hans Bendix mer' vogte hans Faar,
 For Intet man skal ham til Klosteret sende,
 Og pleie ham indtil hans salige Ende.

Middel mod Hypochondrie.

Det var min Fryd med Glas at klink;
 Min Hjertenslyst var Druens Gæst.
 Naar jeg saae fulde Bægre vinke,
 fremgjøgledes min Manddoms Kraft.
 Da løb det mig i Hjernen om,
 og Folden i min Pande kom:
 „Om Druen ei
 lidt usund er paa Livets Vei.

Og jeg bestuttede' at undvære
 den Dvægebrik, Viinrankens Skat.
 Men at, hvor snarlig fik jeg lære,
 at jeg blev syg og svag og mat!
 „Vær du en Mand!“ Jeg tænkte da:
 „Med Druesæft begynd for fra!“
 Og see! og hør!
 Jeg drak nu tappere end før.

Og godt jeg Piger lide kunde;
 En herlig Skjænk var hvert et Kys.
 De Lilliefinder, Rosenmunde,
 og Pieparrets klare Lys.
 Da løb det i min Hjerne om,
 og Folden i min Pande kom:
 „Om Kjærlighed
 ei skaffer Støvet lidt Fortrad.“

Jeg løb for Blonde og Brunetter;
 Det skaffede' mig blot Sorg og Qual.
 I onde Luner Alt mig sætter;
 Og Verden blev mig Jammerdal.
 „Vær du en Mand!“ Jeg tænkte da:
 At kysse, jeg tog fat for fra.
 Og see! og hør!
 Jeg kysfede' raskere end før.

Og fra min Barndomsalder spæde,
 jeg fandt en Salighed i Sang.
 Og kunde jeg blot Vifer qvæde,
 blev Dagen aldrig mig for lang.
 Da løb det mig i Hjernen om,
 og Foldet i min Pande kom:
 „Om Sang og Spil
 just altid Maalet fører til.“

Da loved' jeg ei meer at qvæde,
 og hørte saa ei Strængelyd.
 Men det mig bragte til at græde;
 thi Flugtet bort var al min Fryd.
 „Vær du en Mand!“ Jeg tænkte da;
 Paa Sangen jeg tog fat for fra.
 Og see! og hør!
 Jeg sang langt muntre end før.

Nu gamle Kjepehest jeg bestiger,
 Viin drikker efter Hjertenslyst.
 Jeg kysfer smukke, søde Piger,
 og synger høit af frie Bryst:
 Hvo ei har kjær Viin, Piger, Sang,
 som Daare træder Livets Gang
 sin Livstid lang,
 Som salig Doctor Luther sang.

Danmark og Kongen.

En Sang for Danske.

Bi gamle Danmark prise,
 Vor Barndoms Blomsterplet!
 Her Barnet sang sin Vise,
 Her har vi leet og grædt!
 Her Hjertet helst vil være,
 Her ved det stolte Hav;
 Her fandt det sine Kjære,
 Her ønsker det sin Grav!

Med Korn og Bøgegrene,
 Læt ved den sølvblaa Strand,
 Med Sagn og Bantastene,
 Staaer Du, vort Fødeland!
 Ved Kornet Kraften styrkes,
 Som blev i Danstien lagt;
 Her Videnskaben dyrkes
 Med Sandheds Lyst i Nægt!

En Drot vi fik tillige,
 For ham er Hjertet Tolk,
 En Konge for sit Rige,
 En Fader for sit Folk.
 Sig Friheds-Træet hæver:
 Han planted det som Frøe;
 Han for sit Danmark lever,
 For ham vil Danmark døe!

Som Drot han trygt tør hvile
 Sit Hoved i vort Skjød,
 Til ham, som Børn, vi ile,
 Han deler hver vor Nød!
 O, det er stolt at sige:
 „I Danmark er mit Hjem!“
 Gud signe Land og Rige,
 Som Kongen signer dem!

H. C. Andersen.

Napoleon og Laura,

eller:

den smukke Opbarningspige i Orgon.

Efterretningen om Bourbonnernes Gjenindsættelse i Aaret 1814 vakte i de fleste Egne af det sydlige Frankrig en sværmerisk Spænding, som mere lignede en tærløs Kjobbegjærligheds Affind, end den levende sorgløse Munterhed, som er Beboerne af hiint lyffelige Himmelstrog medfødt. Det hele store Land, som forhen hed Languedoc, og som gennem flere Aarhundreder ved Sæder, Sprog og Fordomme var adskilt fra det øvrige Frankrig, blev gandske almindelig grebet af den politiske Enthusiasme. Provenzalerne syntes imidlertid endnu at udmærke sig fremfor Beboerne af Languedoc i deres affindige Forhaabninger og det blinde glødende Had mod den styrtede Keiser.

„Kongen leve! Tyrannen døe!“ dette var det eenstemmige Udraab, som man ikke blot hørte indenfor Marseilles Mure, men endog i hele Provence. Landsmændene fappedes med Kjobstædsfolkene i at anstille Fester paa Grund af det gamle Dynasties Gjenkomst, hvilket de i Aaret 1793 med de heftigste Forbandelser havde haanet. Rundtomkring hørte de landlige Sykler op, i Landsbyerne og Stæderne klyngede Folket sig sammen paa Spadseregangene og de offentlige Pladser. Med Sang og Dands, uden hvilken i Syden ingen Feslighed kan finde Sted, blev Ludvigs Besigelse af sine Fædres Throne feiret. Tusinde af unge, hvidklædte, med Blomster bekrandsede Piger dandsede omkring i en uhyre Rundfreds ved Trommers Lyd, medens deres Jubelskrig tonebte mod Skyerne. Unglinger, som Konstriptionens Misbrug havde gjort til Gjender af den kei-

serlige Regjering, bleve paa engang frigerste. Ved Ra-
nonernes Torden, som forkyndte den almindelige Fred,
dannede sig øiebliklig talrige Batailloner af Frivillige.
Deres Mod indskrænkedes i Begyndelsen til at bære den
hvide Fane og Ludvig den XVIII Buste omkring.
Berusede af deres Krigerhæder ønskede de snart at vin-
de andre Trophæer. De slæbte desaaftag et plumpt Billede af
Napoleon omkring paa Gaderne, og frareve de Soldater,
som mødte dem, Grestegnene, hvilke de havde modtaget af
den styrtede Helt som Belønning for deres Tapperhed.
Overalt maatte den hvide Fane være tilskue, saavel paa
de Riges Palladser som Borgernes Huse, saafremt Be-
boerne vilde undgaae at mishandles. I denne Sind-
stemning befandt sig Indvaanerne af Staden Orgon,
da man pludselig fik den Efterretning, at Napoleon
paa sin Reise vilde komme derigjennem. Byen, som
forresten ikke har naaet nogen Berømmethed i Provences
Historie, vil alligevel ved denne Begivenhed, som sluttes
de sig til de vigtigste politiske Omsvæltninger, erholde et
Navn hos Efterverdenen. Den ligger nogle Mile fra
Avignon, paa Veien til Marseille, i Midtpunktet af en
Mængde Høie, som ere bedækkede med Frugttræer og
Vindrænker, og fra hvilke man siner Durancefloden, som
med sine Volger væder Cavillons frugtbare Eletter.
Det øvrige Muurværk, som omgiwer Byen og den lille
Fæstning, som behersker den, minder om dens Oprin-
delse. Dens blide tempererede Klima, dens Oliven- og
Mandeltræer, som trindtom blomstre i dens Omegn,
gjør den til et yderst behageligt Opholdsted.

Napoleon, om hvis mageløse Virksomhed og Om-
sorg for Landets Opkomst hele Frankrig bærer Vidne,
glemte heller ikke Orgon. Kanalen, som nu vander
denne Byes udtørrede Sumpegne, blev i Aaret 1813
efter hans Plan og Befaling fuldendt. Denne Kanal
modtager sit Vand fra Durance, og udtømmer sig atter

paa den anden Side af Orgon, efter at have gjennemløbet en underjordist Bane paa omtrent 2000 Skridt, som er udhuggen i Klipperne. Udenfor Staden staaer et Huus ved Veien, som fører fra Avignon til Marsseille. Det er omgivet af gamle Mure, der synes at være Resterne af en langt større Bygning, maaskee af et Kloster. Dette Huus er Vertshuset, hvor den kongelige Post tager ind. Hovedbygningen bliver skjult af en temmelig høi Muur, som danner en Parabel med Gaden, ved hvilken Huset er beliggende. Denne forunderlige Bygningsmaaade gav Napoleon i Aaret 1814 Midlerne i Hænde til at undgaae en af de største Færrer, som nogensinde havde truet ham.

Paa Posthuset var der en ung Pige, som man omtrent et Aar i Forveien havde taget i Tjeneste, og som udmærkede sig ved sine Sæders Reenhed og ved en mørk, sværmende Tungsindighed. Hun besørgede de Forretninger, der paalaae hende, hurtig og nøiagtig, men var altid stille og alvorslig, og modtog de Forøringer som bleve hende tilbudne, med mindre Begjerlighed end andre Piger af hendes Stand. Laura, saaledes hed denne bestedne tungsindige Pige, var agtet trindtom paa Grund af hendes Sædelighed og hendes Kjærlighed til Orden og Elid, skjøndt hun aldrig tænkte paa, at erhverve sig et Navn, ja endog stod i den Formening, at hendes Handlemaaade ikke fortjente den Roes, man tillagde hende. Hun var høi og rank af Væxt, og den idealiske smagfulde Nationaldragt hidrog ikke lidet til at forhøie hendes naturlige Vnde. Skjøndt hendes Træk vare skjønnede og regelmæssige, vilde dog hendes funklende sorte Øie, hendes af Solen en Smule brunede Ansigtssfarve og blegebrøde Læber neppe have vaakt nogen fortrinlig Opmærksomhed, naar ikke hendes bestandige stille Tungsind havde meddeelt hende noget usigeligt Indtagende. Huset's Besiddere kjendte Lauras Familie,

man erkjendte sig forgjæves hos Denne om hendes hemmelige Rummer. Hun blev kun brugt ved mindre trættende Arbejder, og hendes sædvanlige Paaklædning bidrog vel ikke lidt til at sikkre hende for Rejsendes og Lediggængeres Efterstræbelser. Hun bar hverken Guldfors eller Ørenringe; hendes Kjole var af mørk Farve, og det brede Bånd som omslyngede hendes arleleske Hue, var sort. Man vidste vel ikke hvem hun sørgede over, men man agtede hendes mørke Paaklædning, selv da, naar man ikke agtede Dyden.

Laura tog ingen Deel i den levende, søvmeriske Glæde, som de nye politiske Begivenheder havde fremkaldt hos hendes Landsmænd. Man havde ikke seet hende blandt Grupperne af begejstrede Piger paa hendes Alder, som, smykkede med Lilier og andre Blomster, drog gennem Orgons Gader og Omegn under Raabet: „Kongen leve!“ Man havde tværtimod lagt Mærke til, at hendes Tungfindighed var bleven forhoiet, efter at Efterretningerne om hine store Begivenheder havde udbredt sig. De Kongeligsindebes Overspændthed og rasende Glæde gik saavidt, at de med Uvillie betragtede den unge Piges Egegysldighed mod de offentlige Fester til Bourbonnernes Ære. Ihvor ubetydelig end Laura var Stilling i det borgerlige Selskab var, yttrede dog Mange deres Utilfredshed over Pigens Adfærd, som aldeles ikke stod i Samklang med den almindelige Jubel. Det syntes afgjort, at Laura var en Fiende af Bourbonnerne, af Legitimiteten, at hun var en Napoleoninde, en Tilhængerinde af Korsikaneren. I denne Misfante blev man ved de høist paafaldende Kjendsgjerninger bestyrket, hvilke man anførte som Bevis paa, at Laura tilligemed sit Herfskab maatte være besjælet af en meget ond (det vil sige Bourbonnerne ugunstig) Aand.

Officererne og Soldaterne, som vendte tilbage fra Armeen til deres Hjem, bleve ofte af deres egne Forældre modtagne med Haardhed, derimod fandt disse Ulykkelige i Posthuset altid venlig Hjelp og Bistand. Laura selv viste disse brave Krigere, Napoleons trofaste Baabenbrødre, udmærket Deeltagelse. Ingen træt eller saaret Soldat forlod Huset, uden at have nydt den meest gjæstfrie Modtagelse og den virksomste Understøttelse.

Bludselig viste sig i Ordon flere af hine uheldbringende Mennesker, som blande sig ind i alle borgerlige Tvistigheder og søge Fordeel ved alle offentlige Uroligheder. De kom for at benytte sig af det uvidende og særmeriske Folks Stemning til et afskyeligt Niemed.

En af disse, hvem man gav Titelen: Hr. Greve, og som af de offentlige Autoriteter og af de meest anseete Folk i Landet blev modtagen med en Slags Vrefrygt, syntes i Særdeleshed at have det Hverv at organisere en Opstand blandt Folket, og tog sit Qvarter i Posthuset.

Denne Hr. Greve var en Mand i sin bedste Alder, af sædvanlig Væxt, men med et saa udtrykfuldt Ansigt, at man i det kunde læse hans glødende Eidskaabelighed. Han udstrøede Penge med fulde Hænder og talte med Enthusiasme og Rørelse om Kongen og Bourbonnerne. Som en trofast Royalist havde han, efter eget Sigende, længe fægtet i Vendee for Religionens og Thronens hellige Sag. Folket betragtede ham med Sky Vrefrygt, og flere af de meest anseete Borgere kyskede Fligerne af hans Kjole. Denne hemmeligfulde Person vakle aldeles ikke Lauras Opmærksomhed; hun sad just i en mørk Krog, da han traadte ind, omgivet af en Mængde Mennesker, medens Folk skreg og hviinte udenfor: „Kongen leve! Bourbonnerne leve! Tyrannen døe!“ — „Jeg takker Dem, mine Herrer! Jeg takker Dem for Deres velvillige Modtagelse! udbrod Greve

den med et afmaalt høitideligt Væsen: Kongen skal erfare, hvilke trofaste Borgere, han tæller i denne By. Jeg glæder mig saameget mere over denne patriotiske Stemning, som man har udbredt de meest ufordeelagtige Nygter om den Aand, som besjeler denne trofaste By. Man har nemlig paastaet, at Usurpatoren vilde finde en Modtagelse i denne By, som ene skyldtes den legitime Konge, eller hans Udsendinger."

"Dette skal aldrig skee! Man har løiet for Dem! Kongen leve! Tyrannen døde!" skreg det ophidsede Folk.

"Bravo, Bravo! gjentog Greven og svingede sin Hat, som var smykket med en lang hvid Fjæder: Ja, den herlige Konge leve! Og i Morgen, mine Herrer, vil det gandske afhænge af Dem, at lægge Deres sande Mening for Dagen, thi da reiser Napoleon her igjennem." En heftig Støi reiste sig rundt om, og truende Stemmer udstødte Forbandelser mod den Bændede, medens Greven lod til at være inderlig fornøiet over den Virkning hans Tale havde frembragt, da en ung Pige paa engang styrtede ind i Forsamlingen. Det var Laura. En levende Rødme havde farvet hendes blege Kinder; hendes Øie flammede af Begeistring, og idet hun greb Epionens Arm, straalte noget saa bydende og kraftfuldt af hendes Blik, at Personen maaltløs blev staaende med Diet ubevægeligt stirrende paa hende.

"Hvad siger De? Hvad siger De? raabte hun: Besdrager De os ikke? Vil Napoleon virkelig i Morgen være her? Er det muligt?"

Et bittert sorgmodigt Smil skjælvede paa hendes blege Læber idet hun sagde disse Ord, og hendes Blik hvilede gjennemborende, besjelet af en dyb Lidenskab, paa den Fremmede. "Hvad angaaer det Dem, mit Barn! svarte Greven nølende: Slige Ting egne sig kun for Mænd og ikke for Qvinder!"

„Ja! svarte hun med et bittert haanende Smil: Mændene pleie at foragte Qvinderne, men de sidste elste og hade med mere Kraft, med mere Begeistring end Mændene. Siig os dog, min Herre, er det virkelig saa, at Keiseren vil gjæste denne By?“

„Spørget De derom som en god Rosalindinde, min smukke Pige?“ gjentog Greven. — „Jeg veed intet af dette, men jeg affkyer Napoleon, der er Skyld i mit Livs hele Ulykke.“

„Der findes noget Overordentligt i denne Piges Begeistring! udbrod den Fremmede til de Omkringstaaende: Iøvrigt er det gandske vist, at Napoleon i Morgen reiser gjennem Orgon!“

„Reiser igjennem? Han skal ikke forlade det igjen! raabte Laura, og en frygtelig Glæde funkede i hendes Dine: Nei, han skal aldrig forlade denne By. Men han maa ikke finde nogen Grav i dette Land, Durancés Bolger skulle opsluge hans Liig! Lad mig blot handle!“

Med disse Ord styrtede hun ud, og Alle, som havde været Vidner til denne heftige og uventede Ytring af hendes Følelse, saae med Forbauselse og Studsen efter hende.

„Hun er affindig! Hvor gaaer hun hen? Vi vilde følge hende!“ raabte Mogle og ilte, ledsagede af Greven, efter hende.

Laura havde rettet sin Gang henimod den store Torveplads, paa hvilken allerede for flere Dage siden Orgons larmende Indvaanere havde forsamlet sig og overladt sig til en vild, sværmende Glæde. Paa Fronten af alle Husene saae man hvide Faner hængende, og Binduerne vare smykkede med Blomsterkrandse af Lilies og Olivenblade. Det var Nat, men tusinde Fakler er-

stærkede Dagens Lys. Ingen Sky fordunklede Himlens rene Åzur, det var, som om Naturen vilde frembyde en fuldkommen Modsfæring ved sin majestætiske festlige Tausshed, mod Indvaanernes brusende og tøilesløse Lidenstaber.

„Hvad siger De til vore Damer, stolte Skjønne?“ raabte med højs Stemme en Mand, hvis Ansigt glødede af Viin. De tilbagesmøgede Kjoleærmer, som vare besmurte med Blod, antydede hans Haandværk. „Hør ikke paa hende! blev han ved: Hun er ingen Royalistinde. Kongen leve! Bourbonnerne leve!“

„Kongen leve! gjentog Et af Fruentimmerne, som stod ved Siden af Laura: Hun er bedre royalistisk end J er!“

„See kun den røde Hue, som teer sig ligesaa galt nu som forhen! Streg en kjæk gammel Kone: Og derhos de blodige, tilbagesmøgte Ærmer! foiede hun til: Skulde man ikke troe, at han kom op af Jiskjelderens i Avignon, hvor han i Aaret 1793 hver Dag opholdt sig medens man dræbte Præsterne!“

„Hvilken Ufskyelighed! Ned med Vincent, ned med Slagteren!“ Streg man fra alle Kanter.

„Den som vover at sige sligt, ha! lyver!“ brølte Slagteren, og skjar Tænder som en Hyæne.

„Stille!“ udbrød Laura og løstede Haanden i Veiret, som for at paabyde Tausshed: Lad denne Mand i Guds og den hellige Franciscus's Navn gaae, og lytter til mine Ord.“ Alle stimlede forventningsfulde omkring hende. „Å! begyndte hun: Hør mig! Hvo er der blandt Eder, som ikke beklager Tabet af en Fader, en Søn, en Broder, en Ægtefælle, en Ven, under Tyrannens Regjering? Mindes I endnu hiin frygtelige Tid, da Røverne, hvis Horder kaldte sig beværgelige Kolonner, gennemstrøge vore Egne? Naar et statsfæls ungt Menneske skjulte sig i Skovene, for ikke at

blive slæbt til Døden, for at være sin gamle Faders Støttestav, da havde man ligesaa lidt Medlidenhed med ham, som med hans arme Fædreland. Hæve J ikke seet Gensd'armer, som bandt Drengene fast ved deres Hestes Hals, eller slæbte dem bort med Rjæder om Halsen paa Gaderne, og med dyrist Vilddhed jagede deres Mødre bort; som med Sabelhug saarede de Beslægtede, der endnu engang vilde savne deres Elskede? Hævn! Hævn! Han som har paabudet alle hine Ufftyeligheder, reiser i Morgen gjennem vor By; gives der ingen Mand her, som tør vove at lægge Haand paa Tyrannen, da vil jeg gøre det. Død og Fordærvelse over Napoleon!"

"Ja, han skal døe! Ned med Tyrannen! Kongen leve!" skreg den rasende Folkestimmelse.

"Han maa, vedblev hun: naar han kommer her, erfare, hvilken Skjebne, der forestaaer ham. Han tager ind paa Postgaarden. Lad os begynde Straffen paa hans eget Billed! Piger og Koner i Orgon, følger med mig!"

Dette Forslag blev optaget med almindelig Jubel. Hos den lidenskabeligt ophidsede Folkemængde gaaer Mistanke og Had let over til eenstemmig Beundring og Lydighed, naar det mindste Tilfælde griber ind i Tingenes Gang og giver dem en anden Bending. Saaledes gik det med Laura, som kort tilforn havde været Gjensstanden for Almuens Mistanke, men nu paa eengang blev hilset med lydelige Bisaldsraab. Man gjorde i Hast en Baldachin af Grene, løstede den unge Heltinde, bekrandsede med Blomster, og paa denne i Hast forfærdigede Bærebær, og drog jublende gjennem Gaderne.

Den Fremmede, som vi forhen have omtalt, havde fulgt Folkets Bevægelser, og søgte nu at opflamme dets Forbittrelse mod Napoleon endnu mere. Men man forstod ham langt fra ikke saa godt som Laura. Han talte nemlig længe frem og tilbage om Legitimiteten og om Bourbonnernes Rettighed til deres Forsædres Throne; den unge Pige havde derimod allene indskrænket sig til at erindre Indvaanerne om Konfiskationen og dens Rædsler under den forrige Regjering. Da man kom til Postgaarden saae man der en Figur i de samme Klæder, som Napoleon pleiede at bære. Denne hængte man op over Porten, indad hvilken Keiseren den følgende Dag skulde fjøre. Saaledes haanede man den Mand's Billed, som endnu for kort Tid siden havde stænket Sceptere og Kroner bort, som, formælet med en Keisers Datter, var beslægtet med alle Europa's Fyrster og anerkjendt af dem som retmæssig Enevoldshersker over Frankrig, hvem Landet skyldte den fuldkomneste borgerlige Lovgivning og Retspleie, og de ypperligste Foranstaltninger til Rigets Belfærd. Ikke de lidenskabelige, uvidende og lettroende Menneſker, der lode sig henrive af Diebliffets Indtryk, men Bourbonnerne og deres forvorpne Haandlangere, som i Følelsen af deres egen Jammerlighed søgte at drage Storheden ned i Støvet, bør man tilskrive disse og lignende Oprin.

Napoleon fortsatte imidlertid sin sørgelige Reise gjennem Frankrigs sydsøstlige Provindser. De Beviser paa Deeltagelse og Kjærlighed, som han ofte modtog af Folket, havde rørt hans ædle Hjerter, og vare rimeligvis et medvirkende Motiv til hans dristige Foretagende, som neppe et Aar efter førte ham tilbage til Frankrig. Lyons Indvaanere iiste ham imøde med den samme Hrefrygt og Henrykkelse, som i hans Velmagts Dage.

Efter Revolutionen, i hvilken Lyon havde lidt betydelig, havde Napoleon denne store og skønne Stad paany af sine Ruiner. Overalt hilste Beboerne ham med Agtelse og Velvillie, og Helten kunde flere Gange ikke holde sine Taarer tilbage. Han forlod nu Provindsen Dauphinee, og i Montelinart, en By paa Grændserne af Provence, modtog han de sidste Beviser paa den Urefrygt og Deeltagelse, som man idetmindste skyldte hans Ulykke.

Den 25de April kom om Morgenen tidlig en Vogn fullende udenfor Postgaarden i Orgon. To Fremmede stige ud af den for at tage nogle Forfriskninger, medens Hestene bleve fæstede. Den Ene af dem var af Middelhøide, med uroligt og levende Blik og brunn Ansigtssfarve. Han var klædt i en mørkeblaa Frakke, og i et af Knaphullerne bar han Urefrygtens Bændel. Den Anden var høj og mager; hans Haar begyndte at gråne og dækkede kun med tynde Lokker hans Hode. Han var klædt i en engelsk Generals Uniform, og fulgte med en Slags Urefrygt sin Fødsager i nogen Færd, idet han blottede sit Hoved, da de stige ud af Vognen.

Vognen, hvori de Fremmede vare ankomne, var paa alle Sider smykket med det keiserlige Bændel. Folkemængden, som var bleven oppe om Natten for at oppebie Napoleons Gjennemreise, havde allerede, træet af at vaage, begyndt at adspredde sig; men ved Synet af Vognen samlede den sig paany, hvilket Alt syntes at tyde hen paa, at Napoleons Gjennemreise snart vilde finde Sted. Flere militaire Ordonnanser vare fulgte efter hinanden og havde overbragt Mairén i Staden vigtige Depescher; men den Sidste kunde ikke træffe nogen

Forholdsbregler til at opretholde den offentlige Rolighed, uden at udsætte sit eget Liv for Fare. Hurtig havde imidlertid Rygtet udbredt sig, at Vognen med de kejserlige Vaabner tilhørte Napoleon. Skjøndt Folket, uagtet sit Had, ikke kunde tænke sig denne store Mand uden alle ydre Tegn paa Magt, og heller ikke kunde forudsætte, at Keiseren vilde reise uden Bedækning, vandt dog hiint Rygte Tilro, og Folkestemmen begav sig frav med Brøl og Skraal paa Veien til Posthuset. Porten i Muren, som omgiver Gaarden, var imidlertid bleven lukket i Laas efter Vognen, og man kunde selvfølgelig ikke komme ind i Gaarden. Nu begyndte den rasende Pøbel at danske og springe omkring Napoleons Billed udenfor Porten, medens Nogle, som vare endnu mere ophidsede og forbittede, satte Stiger til Muren, for at trænge ind i Huset. Man forsikkrer, at medens denne frygtelige Folkebevægelse fandt Sted, saae man Mennesker, som vare aldeles ubekjendte i Staden, løbende omkring mellem Pøbelens Rækker og ophidsende den allerede rasende Skare endnu mere mod Napoleon. Hvo disse Elendige vare, og af hvem de bleve lønnede til at oprøre Folket, kan ikke være tvivlsomt, men denne lumpe Maade, at forfølge den styrtede Keiser paa, klæber som en Skjændselsplet paa Bourbonnernes Regering.

En forunderlig Tilfikkelse gjorde, at Laura just paa denne Dag maatte træde i sit Herskabs Sted. Hun modtog de Reisende i den store Sal, hvor hun Altsiden iforveien paa en saa sølsom og uventet Maade havde aabenbaret sit Hjertes hemmeligste Følelser.

„Min unge smukke Pige! sagde den Første af de Reisende: Er De Bertinde her i Posthuset?“

„Nei, min Herre! gjentog hun: Men De kan besvaret ligesuldt henvende Dem til mig.“ Idet hun sagde disse Ord, betragtede hun opmærksom med urolig Nysgjerrighed de Fremmedes Ansigtstræk. „Hvad ønsker De?“ blev hun ved. — „Heste!“ svarte hastig den samme, som havde tiltalt hende. — „Og for hvem, om De tillader?“ spurgte Laura. — „Naturligvis for os!“ lod Svaret. — „Det er ikke nok! gjentog Pigen: Hvor fra kommer De? Er De af Napoleons Følge? For ham gives der her ingen Heste! Han vil heller ikke have dem nødvendig.“

Den Reisende foer sammen, men denne hans ubilkaarlige Bevægelse var saa umærkelig og hurtig, at den undgik Lauras Opmærksomhed. Han strøg med Haanden over sin Pande og gav sin Ledsager et Bink.

„Vi kunne med god Samvittighed erklære, sagde han med en bestemt Tone: at vi ikke høre til den Mand's Følge, som De nævnte for os. Skaf os Heste, og besorg os nogle Forfriskninger!“

I den Fremmedes Bevægelser og hans Stemme laae noget saa Ureslygtbydende, at Laura blev forbauset derover. Hun følte hans Overlegenhed, og iilde med at efterkomme hans Begjering. De to Fremmede satte sig tilbords, men Den som før havde talt med Laura, drak blot et Glas frisk Vand, lagde Armene korsvis over Brystet, og syntes at være hængsunket i dyb Estertanke. Pludselig hørte man den rasende Pøbel's fordoblede Skrig ved Porten, og flere Skud bleve løsnede. „Hør, min unge Pige! begyndte den Reisende med en Rolighed, som aldeles ikke syntes at være fremkunslet: Hvad er det for en Larm, og hvad betyder dette Oplob?“ Laura var just traadt ind, væbnet med en Dxe; hendes Dine straaede af Blæde, og et Smil spillede paa hendes Læber: „Det er Inter! svarte hun: Maaskee kommer Napoleon nu, man bereder sig til at modtage ham, og jeg vil ikke være den Sidste, som giver ham en Hilsen.“

— „Hvorledes? udbød den Fremmede med et smerteligt Udtryk: Mod Napoleon opstiller man dette Baghold? Man vildleder Folket; uden al Tvivl have hans Fienders hemmelige Agenter benyttet Folkets Stemning! De seer, min Herre! sagde han, idet han vendte sig til sin Reisesælle: Dette er et overlagt Snigmord, et fornyet Forsøg med Helvedsmaskinen. Jeg kjender Provencalerne, de ere levende og sværmeriske; de ville snart indsee deres Bildfarelse. Men De? vedblev han til Laura med mere Rolighed: De er saa ung og smuk; hvad har Napoleon gjort Dem, at De med et saadant Had kan forfølge ham? Vilde De vel vove, at lægge Haand paa ham, som har været Deres Keiser, som er bleven salvet og kronet af Paven?”

„Vor Undertrykker, vor Tyran har han været! gjentog Laura: Denne Benævnelse er mere passende end den, De behager at give ham.”

Idet hun talte disse Ord slog hun beskedene Dinene til Jorden og lod Øxen falde. Den Fremmedes Blik og Stemme virkede paa en uforklarlig Maade hos hende, og det var, som om hun skammede sig over den ophidsede Sindssstemning, hvori hun havde vilst sig. Hendes Tanker syntes derfor at tage en gandske anden Retning.

„Nu, har De ingen Fortrolighed til mig? Hvilken levende Kummer, hvilken dyb Smerte har denne Mand voldet Dem, som De affkyer i saa høi en Grad, og hvis Blod De ønsker at udgyde?” begyndte den Fremmede atter. — „Jeg veed ikke hvem De er! gjentog Laura: Men jeg føler mig opfordret til at retfærdiggjøre mig i Deres Øine, med Hensyn til det Had, som sønderriper mit Hjerte, og som har bevæget mig til at gribe det dræbende Vaaben. Napoleon! — Al, hvor meget Ondt har denne Mand ikke gjort mig! Jeg var forældreløs og havde en Broder, som var min Beskytter. Vi boede sammen i det Huus, hvor vi havde luftet vore Forældres Dine og hvor deres Forsædre lige

ledes vare døde. Jeg var lykkelig hos min Broder, hos min Joseph, som kjendte alle mine Tanker, alle mine Tølelser."

En Taare steg frem i Lauras Øie og rullede ned over hendes blege Kind. — „Bliv ved, kjære Barn! gjentog den Fremmede mildt: Jeg tager levende Deel i Deres Skjebne."

„Ak, min Herre! gjentog Laura: Min Broder var meget ældre end jeg, han havde været Soldat, da jeg endnu var Barn, og han blev afflediget, jeg veed ikke af hvilken Aarsag. Men Joseph vidste, hvor inderligt jeg elskede. Dog, hvorfor skal jeg ikke sige det? Jeg elskede Eugen Robert, en Søn af en fattig gammel Kone i Omegnen. Vi gjorde de herligste Planer med Hensyn til Fremtiden, jeg skulde snart være hans Ægtefælle; han elskede kun mig allene, skjøndt han var den smukkeste blandt alle sine Jevnaldrende. Da kom Konfiskationen. Skulde De vel troe det, min Herre, Joseph, min Broder, vilde gaae i Eugens Sted. Ak, uagtet mine Taarer og min Eugens Bønner blev han ubevægelig, og døde tre Maaneder efter paa Felttoget mod Rusland. Min Joseph! Gud lønne Dig for al Din broderlige Kjærlighed! Aldrig blev noget Menneske mere smertelig begravet end Du."

„Kjære Pige! sagde den Reisende med dyb Nørrelse, idet han greb Lauras skjælvende Haand: Kjære Pige! Hundredtusinde tappre Franskmænds Been hvile paa Ruslands Sneesletter, og jeg som har tjent iblandt dem, takker Dem for den Sorg og de Taarer De helliger Hines Død. Deres Erindring skal altid være mig hellig."

Med disse Ord blottede han sit Hoved, løstede Diet mod Himlen, og en Taare rullede ned over hans blege Kind.

„Ogsaa De græder, ligesom jeg? gjentog Laura, hvis Indbildningskraft bestandig blev mere begejstret: De græder med mig? Himlen holde sin Haand over Dem! — Men skulde De vel troe det? Efter min Broders Afreise holdt Eugen sit Løfte; jeg blev hans Egetesælle. En Dag omringede Gensdarmen vort Hus; de kom i Keiserens Navn, for at rive Robert ud af mine Arme! De gys? Ja, i Keiserens Navn begik de denne afskyelige Forbrydelse. Jeg kastede mig bonfaldende i hans Arme. Han var utræffelig, de slyngede en tung Jernkjæde omkring hans Hals; jeg har selv seet det — Gud tilgive mig aldrig mine Synder, saas fremt jeg ikke taler Sandhed! — Jeg vilde sonderbryde den skjændige Lænke, men styrtede ned i mit Blod. En af Gensdarmene havde hugget mig tvært over Brystet. Eugen Robert blev skudt i Slaget ved Lyken; see her hans sidste Brev og en Lok af hans sorte Haar, som bestandig hviler paa mit Bryst! Ja, Tyrannen har røvet mig min Broder og min Egetesælle; hans Blod skal væde dette Mordvaaben, det er min faste Beslutning. Jeg har solgt mit Fædrenehus og givet mig i Tjeneste her paa Postgaarden for at min gamle Moder ingen Nød skulde lide. Min stakkels Moder! Hun græder hver Dag, hun taler hver Dag om sin Søn, som var saa sunn og god. Naar hendes Dødstime engang slaar, følger jeg hende snart, thi Smertens Drm gnaver ved mit Hjerte. Seer De Mærket her af Sablen, seer De, hvorledes Gensdarmen i Keiserens Navn har saaret mig.“ Med disse Ord blottede hun halvt sin Barm, og viste den Reisende, som var levende rørt over hendes iilskefulde og kraftfulde Fortælling, et bredt Ar. Derpaa greb hun Oxen paany og vilde forlade Bærelset.

„Bliv! udbrød den Fremmede: Bliv! De tørster efter Napoleons Blod, Deres Smerte vildleder Dem,

men deres Kummer er retfærdig. De er ikke skabt til at blande Dem i den elendige Pøbels tvileløse Skæde. Suldend Deres Hævn! Jeg — er Keiseren!”

„Sire! raabte den engelske General, og styrtede sig mellem Napoleon og Laura: Hvad gjør De?”

„Min Herre! gjentog den uforfærdede Helt: Det staar ikke i vor Magt at udsætte vor Dødsstund eet eneste Dieblig. Min blev maaskee allene af den Grund saalænge forhalet, for at jeg skulde falde for denne ubekjendte Piges Haand, hvis Ulykke jeg beklager.”

Det vilde være umuligt at skildre den Virkning, som dette uventede Tilfælde yttrede paa Laura. Hun faldt sammen; en konvulsivt Skjelven rystede hendes hele Legeme; Napoleon stod for hende. Men Pigenes Had var kun en Frukt af overspændt Følsomhed; Høimodighed og Adel var Grundtrækket i hendes Sjæl, som paa en saa grusom Maade var soaret ved Tabet af sine Elskede. Ved Synet af den berømte Mand, hvis blotte Navn havde opflammet hendes Hjerter til Hævn, blev hun greben af en uforklarlig Følelse. Frygt og Verbødighed kæmpede i hendes Indre, og hendes Røst brødes sig uvilkaarligt, for at hylde hans Storhed.

„Ak! udbrod hun med qvalt Stemme: Hvorfor maatte jeg see Dem, Sire? Hvorfor maatte jeg tale med Dem, uden at kjende Dem? Hvorfor kom De ikke ledsaget af Soldater til Byen? Midt iblandt Krigerne vilde jeg have opsogt Dem og myrdet Dem! Ja, jeg havde gjort det, thi jeg havde svoret det! Men De er ulykkelig, De flygter! Stig mig, i den Alvidendes Navn, om De har befaleet alt det Onde, som man har udøvet?”

„Keiser Napoleon, gjentog Helten alvorlig: kan ikke retfærdiggjøre sig for En af sine Undersaatter. Han føler levende den Kummer, som nedtrykker Dem, og tilgiver Dem Deres Vildfarelse. Nei! Nei! tilføiede

han med stærkere Stemme : Jeg vil ikke tale til Dem, som Souverain, men som Fader. Nei, min smukke, unge Kone, jeg har ingensinde befalet de Rædsler, hvilke De har fortalt mig. Saa fremt de vare komne for mit Dø, skulde jeg strængt have straffet dem. Idet jeg forlader Frankrig maa jeg endnu tage den Smerte med mig, ikke at kunne erstatte Dem de udstandne Lidelser."

„Ak ! udbrod Laura, med Hænderne foldede over Brystet : Hvorledes skal jeg redde Dem ? Ene jeg er istand dertil."

„Naar Alt er færdigt, ville vi reise ! gjentog Reiseren hastig : Mængdens Raab skjærer mig i Ørerne. Lev vel ! De er Enke efter en Soldat, som døde kæmpende for sit Fædreland, og som alligevel var Offret for en oprørende Vold ; jeg skal erindre Dem !"

„Laura, Laura ! skreg i dette Dieblis en Postkarl, som kom trængende ind i Børelset : Hestene ere spændte for ; men Folket er trængt ind i Gaarden og staaer i Begreb med at skjære Nebene over. De raabe Alle, at Reiseren befinder sig her."

„Følg De mig, mine Herrer !" sagde Laura raskt besluttet, med Øxen i Haanden.

„Her ere de ! Død over Tyrannen ! Ned med Uhyret ! Kongen leve !" skreg Vobelen.

„I Kongens og Lovens Navn, træf Eder tilbage !" skreg en Mand med et hvidt Skjær, der syntes at være en Retsbetjent.

„Nei ! Nei ! Ned med Tyrannen ! Kongen leve !" brølte den ophidsede Folkemasse.

„Hvor er den Ridding, Buonaparte !" skraalede Slagteren Vincent, idet han sægtede i Lusten med en lang blodig Kniv : Er det ham der ?"

Tilfældet havde styret Morderens Haand rigtig, hans Baaben var udstrakt mod Napolons Bryst, som i dette farefulde Dieblis ikke tabte sin Landsnærværelse. Den en-

gelfte General greb til sin Kaarde, men pludselig styrtede Laura ind paa Slagteren, som ikke ventede dette Angreb, og kastede ham baglænds overende. Hun satte nu Foden paa hans Bryst og truede med at ville fløve hans Hoved, idet hun raabte: „Holder inde! Napoleon er ikke her! De to Herrer ere Begge kongelige Kommissarier, som skulde vaage over Tyrannens Indskibning. Stig ind i Deres Vogn, mine Herrer! Kjør til, Postillon! Gud bevare Dem, mine Herrer!“

„Hs. kongelige Majestæts Kommissarier! vrælte Pøbelen: Kongen leve! Bourbonnerne leve! Leve Kongens Kommissarier! Ned med Tyrannen!“ Disse Udraab lod endnu længe efter at Vognen var ruslet bort.

Napoleon tilvinkede sin ædle Befrierinde et Leve! Laura sank afmægtig paa Knæ. De modstridende Sindsbewægelser havde rystet hende heftigt. Enhver Tanke om Hævn var forsvunden af hendes Barm. „Hævnen, sagde hun: tilhører ene Gud! Han, og ene han, formaaer at dømme Menneskenes Handlinger og at gjengjelde dem!“

Nogen Tid efter disse Begivenheder vendte den engelske General tilbage fra Elba, og kom igjennem Orgon. Han erkyndigede sig med megen Deeltagelse angaaende Lauras Skjebne, thi han havde en betydelig Foræring fra Napoleon til hende. Men Lauras Moder var død kort tilforn, og nogle Dage efter havde den smukke Pige i Orgon fulgt hende didhen, hvor ingen jordisk Magt mere adskiller hende fra sin elskte Eugen Robert.

M æ d n o g F o r s o n i n g.

En sand Begivenhed.

Under Keiserinde Catharinas Regjering var i Provindsen Tobolsk en Mand Gouvernør, der som Seierherre er ligesaa berømt ved sin Dristighed og Kjæthed som berøgtet ved sin Haardhed og Grusomhed. Et Menneskes Liv gjaldt ham intet, thi opvoxen mellem Krigens Rædsler var han vant til at betragte Livet som et blot Legeværk; selv opdragen til blind Lydighed, fordrede han denne ligeledes af sine Undergivne, og udsat gennem en Række af Aar for de haardeste Strabadser, en fiendtlig Skjæbnes forunderligste Luner, ja endog for Mishandlinger af et raat Umenneske, som var hans Foresatte, havde en Hidsforpe af Følesløshed og Haardhed lagt sig om hans Hjerter, saa hans Fiender paastode, at hele hans Hjerter derved var blevet forvandlet til en Hidsklump. Man syntes med Rette at beskylde ham for Grusomhed, thi for de ubetydeligste Forseelser bestemte han de stræfkeligste Straffe; den oprørende Ligegyldighed og de haanende Bemærkninger, hvormed han piinte de Ulykkelige, medens de leed deres Straf, tydede klarlig hen paa at han rimeligviis i Fortiden uskyldig havde maattet raale noget Lignende, og nu vilde ligesom hævne sin lidte Uret paa hele Menneskeslægten.

Slige Erindringer i en Mands Bryst, som beklædte den øverste Civil- og Militairpost, i hvis Hænder Liv og Død med de frygteligste Straffe og Ret til Benaadelse laae, maatte fylde Enhver med Rædsel, som skulde nærme sig ham, og Den med Fortvivlelse, som vidste sig skyldig i en eller anden ubetydelig Forseelse. Man fortalte endog, at adskillige Fruentimmer, der bleve førte hen for ham, som overbeviste om en eller anden Forbrydelse, vare pludselig døde af Angst for Gouvernørens

Kæmpeskikkelse, vilde, lynende Nie og torbændende Stemsme. Saaledes blev han i sit hele Gouvernement, ikke affkyet, thi han var aldrig uretsfærdig, forsaavidt han nemlig aldrig forfulgte eller straffede nogen Uskyldig, men frygtet som en ond Aand der uden Skaansel dræber den som falder i hans Kløer. Naturligviis maatte Overtrædelse af Lovene daglig forekomme i en saa vidløftig Jurisdiction, blandt et endnu dengang saa raat Folk, og man paastod, at de Jernstempler, hvormed man brændmærkede Forbryderne, aldrig bleve kolde fra den ene Exekution til den anden. I hvor føleløs, grusom og menneskefiendt han end syntes at være, var der dog en Side, fra hvilken man var istand til at røre ham, og denne var — i hvor utroligt det end maatte forekomme Enhver — hans Hjerter. Møglen til denne Gaade syntes at ligge i hans tidligere Livs Begivenheder. Uden at høre til nogen af Rigets store, anseete Familier, havde han ene ved Taalmodighed, Bedholdenhed, og hvor det gjaldt, ved uroffeligt Lovemod og udmærket Indsigt banet sig Veien til høiere Værespøster. Just i det Tidspunkt da hans Skjæbne fik en gunstigere Vending faldt Kjerlighedens Straale i hans Hjerter. Eufemia, den eneste Datter af et anseet adeligt Huus, indgjød ham den meest glødende Lidenstkaab, og den yndige Vige gjengjældte den heltemodige, indtagende Krigers Kjerlighed. Forældrene modsatte sig denne Forbindelse, men den unge Soldat, som ikke lod sig affrække ved nogen Hindring, bortførte den Elskte, som snart under den nylig begyndte Krigs Torden blev hans Egtfælle. For havde Værgjerrighed ansporet ham til at kæmpe, nu opflammede Kjerligheden og det Ønske at berede den elskte Hustru et glimrende Lod ved hans Side, ham til at styrte sig med dobbelt Mod i Striden. Lykken var ham gunstig, han gik som Seierherre ud af de dristigste Foretagender, de meest glimrende Bedrifter bleve kronede med

heldigt Udfald for ham; snart blev han Generalmajor, og efter at Freden var sluttet fik han den omtalte Provinds til Gouvernement. Her levede han lykkelig med sin elskede Hustru, og var ved hendes Side en saa mild Herster, som hans strenge Pligtsfølelse og den Haardhed, som var hans Charakter egen, tillod det. Desto værre havde Skæbnen endnu ikke affrudt alle sine Pile mod ham. Hans Gemalindes stolte Forældre, som ikke kunde tilgive ham hans dunkle Herkomst, vare endnu ikke forsonede med hans og deres Datters Lykke, men plagede den Sidste idelig for at bevæge hende til at forlade sin Gemal. Hun havde saalænge som muligt skjult dette for ham, da han ikke drømte noget om de Forsøg man gjorde for at frarive ham sin Egtfælle; men Kampen, som den elskelige Kvinde maatte udholde, undergrov hendes Helbred. Et Brev, som faldt i Gouvernørens Hænder, aabenbarede ham det Øvrige. Han vilde have raset, dersom ikke den Elstes Liv havde staaet paa Spil, derfor tvang han sin Brede med frygtelig Anstrængelse og bønfuldt Himlen med hede Taarer om at bevare den Dyrebare Liv. Forgjæves — den Evige havde besluttet det anderledes, og Eufemia hensov, efter saa Aars lykkelig Egteskab, med et Hjerte, som hendes Forældres blinde Had og utilfredsstillede Stoltthed havde knust. Gouvernørens Tilstand var skrækkelig. Bleg og taus, med sammenpressede Læber, gik han omkring; men, lige som Havers blikstille Rolighed forkynder det frembrødende Uveir, saaledes opløste ogsaa denne frampagtige, pinefulde Tilstand sig paa en skrækkelig Maade; den ulykkelige Mand blev nu til en grusom, menneskefjendst Barbar, saaledes som vi forhen have skildret ham. En Forvandling, som er langt mindre utrolig end den mulig kunde synes at være, og som i Psychologien ikke er usædvanlig. Eufemia, det eneste ham tilbageblevne Pant af den tabte Hustru, en Pige paa syv Aar, var

nu det eneste Baand, som knyttede den ulykkelige Fader til Livet, som undertiden erindrede ham om at være menneskelig og mild. At han tilbød Barnet var ligesaa naturligt, som at han vogtede det som sin Diesteen. Og det gjengjeldte hans sømme Kjærlighed ved et uimodstaaligt indtagende Bæsen, som i Forening med den meest blomstrende Sundhed, de yndigste Træk, og den fyrigste Aand, lod formode, at det engang vilde blive en udmærket Skjønhed. Forunderligt var det, at han rasede vildest, at han straffede paa den haardeste og grusomste Maade, naar han kom ud af Eufemias Bærelse og meest tvangløs havde hengivet sig til den lille Engels Kjærtegn — ligesom om han ikke kunde glemme, at et saadant Barns Moder var ham berøvet ved Menneſkernes folde Hjertesløshed, og med hende Haabet om at erholde flere Børn som dette. Naar Eufemia ikke var hos sin Fader, var der Ingen, som hun hellere vilde have om sig end Seodor, en smuk Dreng paa 12 Aar, som hendes Moder af Barmhjertighed havde modtaget som sit Barn. Seodor var af et opvakt Hoved og besad en sjelden Klogskab for sin Alder. Han kjendte Gouvernørens Løner, og vidste tilligemed Eufemia at gaae af Veien eller møde dem, naar det var nødvendigt. Han elskede Barnet med Eidenſtabelighed, og hun blev ham næsten gandske overladt, under de frygteligste Trusler ikke at forlade hende et Dieblik og at indestaae for hendes Liv med sit eget, medens alle Tjenerne og Opvartenderne vare glade ved at være frie for et saa byrdesfuldt Hverv og et saa vigtigt Ansvar.

Seodor vedblev at være den glade, muntre Dreng, som, naar man undtog Omsorgen for Eufemia, ikke syntes at lade sig anfægte af nogen Ting. I Alt dets imod som angik Barnet viste han den meest aarvaagne Omhyggelighed. Han sov indenfor hendes Dør, ordnede hendes Legetøi for hende, fandt bestandig paa noget

Nyt for at more hende, gjentog de Opgaver, som hendes Lærere havde givet, med hende, og gif eller fjorte med hende i Omegnen. Ikke uden at hans Hjerter blev sønderrevet, trængte de ulykkelige Klagekrig, som saa ofte bleve hudflettede i Gaarden, til hans Dre, og han bær den største Omfarg for at den lille Wige ikke skulde strækkes over dem. Men hans folende Hjerter tilhviſkede ham snart, at det vilde være langt ædlere at benytte den Magt Eufemia havde over sin Fader, til hinde Ulykkelige Bedste, og paa denne Maade at lindre de Armes Smerte. Han lærte Eufemia at folde Hænderne og at falde ned paa Knæ for sin Fader, idet hun gjentog de Ord: „Maade for den stakkels Iwan, den stakkels Katinka, d. s. v.“ til Gouvernøren sagde Ja. Himlen velsignede hans Bestræbelser. Gouvernøren trykte overrasket det hulde Barn til sit Hjerter, og lod Forbryderne slippe løs. Drengens Klogskab viste sig ogsaa deri, at han fornemmelig lod Eufemia indlægge sin Forbøn for saadanne Forbrydere, som ikke havde begaaet nogen grov Forseelse. Dette kunde ikke undgaae Gouvernørens Opmærksomhed. Det faldt ham imidlertid ikke ind, at det var Seodor, som ledte Barnet. Naturligvis blis strømte Velsignelser fra alle Sider over Eufemia, og dette var just Maalet for Seodors Bestræbelser. Han vidste altid at skaffe sig en nøiagtig Liste over Forbryderne og over de Forseelser de havde begaaet. Saaledes gif nogen Tid hen. Den niåarige Eufemia blev tilbedt i hele Gouvernementet, og hendes sextenaarige Mentor overalt berragtet som en velgjørende Helgen. Dette glædede ham kun forsaavidt det angik Eufemia, men selv blev han ingensinde stolt eller hovmodig. Hans Samvittighed sagde ham, at han handlede ret, og hans Hjerter, at Eufemia derved blev medlidende: barmhjertig, og derhos elsket af Alle. Mere behøvede han ikke for at være lykkelig. At der ogsaa sumrede Lidenskab

ber i hans Bryst, som kunde vinde Seier over hans bedre Feg; at Skjæbnen havde besluttet at lade ham gjøre de smerteligste Erfaringer i denne Lenseende, derom havde han end ikke den fjerneste Ahnelse.

En af Seodors Yndlingsbestjæftigelser var det, naar han fjørte ud med Eufemia, at samle Blomster og i Særdeleshed Solilier til sin unge Herskerinde, da hun yttrede en stor Forkjærlighed for de sidstnævnte Blomster, som i riig Overflodighed vore ved Bredderne af Gloderne Artisch og Lobolst. En Oversvømmelse havde sat Engene under Vand, og en langt større Mængde af disse Blomster end nogensinde forhen, havde udviklet sig. Eufemia var henrykt, da hun første Gang fjørte ud med ham, over den med tusinde brogede Blomster smykkede Vandflade. Seodor befalte Kudskene at holde stille med Droschken i nogen Afstand fra Gloden, bad Eufemia her at oppebie hans Tilbagekomst, og løb nu hen til et Sted, hvor han saae en Mængde Blomster ragende frem over Vandet. Han var just ifærd med at plukke dem, da et gennemtrængende Skrig om Hjelp naaede hans Øre. Hans første Blik overtydede ham om, at det kom fra Kudskene, hvis lette Kjøretøi pilsnart svømmede hen i Strømmen, uden at Hestene formaaede at gjøre nogen Modstand. Eufemias Glor vistede paa Bølgerne; Kjærlighed, Frygt, Fortvivlelse bevingede den ulykkelige Seodors Fod; han ilte hen mod Stedet hvor Bognen kæmpede med Bølgerne; kun saa Skridt var han fjernet fra den, da Jordbunden veeg under hans Fod og han sank ned i en Udhuling, som Strømmen havde frembragt. Med Fortvivlelsens yderste Anstrengelse kæmpede han for at ile de Fornylkkede til Hjelp, og omsider var han heldig nok til at rive sig løs af Dyndet og at naae sikkert Fodfæste. Han kastede et ængsteligt Blik trindt om sig, da saae han midt i Strømningen Eu-

femias Hat og Glor drivende forbi, og bevidstløs sank han til Jorden.

Man kan tænke, hvilket Oprør Eufemias Udblik vakte paa Slottet. Alles Udsagn stemte deri overens, at hun, ledsaget af Seodor, var kjørt ned til Engene ved Floden. Den ængstede Fader sendte over hundrede Bud ned i Engene, og efter nogle Timers Forløb bragte man den endnu bestandig halvdøde Seodor med Eufemias Hat og Glor til Gouverneuren. Af Droschken og Eufemia havde man ikke opdaget det mindste Spor. Det faldt Ingen ind at overlægge, om Seodor var Skyld i Ulykken, eller Rudsken. Alle stode maalløse og forvirrede. Den rædsomste Smerte syntes et Øieblik at bedøve den ulykkelige Fader; et pludselig udstødt, frygteligt Skrig forkyndte hans Opvaagnelse af denne halvbevidstløse Tilstand. Al Følelse af Mennekelighed syntes at være vegen bort af hans Hjerter; med blaa af Raseri bævende Læber bød han, at den halvdøde Ungling skulde aflædes og bindes fast til en Pæl i Gaarden, for at hudflettes saalænge til ethvert Spor af mennekeligt Udvortes var forsvundet. De frygteligste Forbandelser og Eder truede Enhver, som vovede at tøve med Guldbyrdselsen af den grusomme Straf. Tjenerne bleve saaledes med blødende Hjerter og vaade Blik nødte til at efterkomme hans Befaling. Allerede lignede den uskyldige Seodors Legem kun eet eneste uhyre Saar, og et huult Smerteskrig lød i døende Toner fra hans Læber, da pludseligt i raske Trav en Droschke, forspændt med fire Heste, tordnede over Vindebroen og rullede ind i Gaarden. Eufemia sad i den tilligemed en Adelsmand fra Omegnen. Man bragte skyndsomst Gouvernøren Efterretningen herom, og han styrtede ud af Døren, for at ile i den gjenfundne Datters Arme. „Naade for den uskyldige Seodor!“ var Eufemias første Ord, da hun ved Faderens Hjerter kom lidt til sig selv igjen.

Han tøvede. „Raade! raabte hun, greben af en bange Ahnelse: Eller jeg styrter mig ned fra Balkonen!“ Gouvernøren gav et Vink, og over tyve Mennesker styrtede ud i Gaarden, hvor Bødlerne, mere menneskelige end Dommeren, havde holdt inde med Straffen. Han blev diebliffelig saa forsigtigt søra muligt bunden løs, og, da der endnu var Spor af Liv hos ham, overgivet til den nærværende Læges Omsorg. Imidlertid gav Eufemia Bæstet angaaende det som var foresaldet.

Hun havde nemlig i den Tanke, at Bandet ikke stod høiere paa Engene end ved Bredden af Floden, besatet Rudsten, at kjøre hen til et Sted, hvor hun blev en Mængde Blomster vaer. Pludseligt var Vognen sunket ned i en Hule, som Floden efterhaanden havde gravet, og Strømmen havde revet det lette Kjøretøi med sig. Hendes Skrig havde kaldt Folk til Hjelp, som vare i Nærheden, medens Strømmen kastede Vognen overende. Rudsten og Hestene vare druknede. Denne Fortælling var meer end tilstrækkelig til at vise, hvor skyldfri Seodor var, men Gouvernørens Raseri var saa frygtelig, at han forbød hende, at nævne Seodors Navn, saafremt hun ikke vilde see ham skudt paa Stedet. Saaledes maatte det stakkels Barn tie, uden engang at torde sige den lidende eet eneste venligt Ord til Trost. Den beklagelsesværdige Yngling laae endnu i en halv bevidstløs Tilstand, og man kunde ikke afgjøre, naar eller hvorledes han vilde opbaagne af den. Efter nogle Ugers Forløb seiede hans kraftige Konstitution; hans inderligste Længsel var at høre et Ord fra Eufemias Læber. Da aabnedes en Dag Døren, og Gouvernøren traadte ind med mørkt Ansyn og glødende Die. „Eufemias Forbøn, sagde den grusomme Dommer med barsk Stemme: har frelst Dit Liv imod min Villie. Men ingensinde skal Du faae hende mere at see. Tag disse Penge, tilfæiede han;

og fastede en Pung hen til ham: og forlad inden tre Uger ikke blot Slottet men ogsaa Gouvernementet. Saaer man Nie paa Dig indenfor Provindsens Grændser, da har jeg givet Befaling til at skyde Dig paa Stedet."

"Har da Eufemia ikke bevidnet min Uskyldighed?" spurgte Seodór bævende.

"Ei og adlyd! Hun vil ikke vide noget af Dig at sige; hun fortryder sin Skaansel, og skammer sig ved sin Fortrolighed med en Slave."

"For Guds Skyld! Jeg besværges Dem, naadigste Herre! skreg Seodór med hede Taarer: Handl ikke saa ledes mod mig. Lad mig pidste til Døde, men lad mig endnu engang see Eufemia, endnu et eneste Nie! blif tale med hende. See, med Dødsangst omfavner jeg Eders Kne, jeg kan ikke leve uden hende; tænk paa, hvad jeg fra min tidlige Ungdom har gjort for hende. Vær barmhjertig!"

"Elendige Drm!" tordnede Gouvernøren, og spar: fede den Bønsfaldende overende.

"Du er betalt! Der ligger Din Løn!" Med disse Ord forlod han Bærelset. Seodór laae endnu paa Gulvet. "Ha! skreg han pludselig, med skraldende Latter, som tydelig forraadte, at alle Hævnens Aander havde taget Sæde i hans Hjerte: Ha, Umennecke! Er jeg en Drm, som Du vil træde i Støvet, da skal Du ogsaa føle at Drmen har en Braad, før at saare sin Forsø: ger!" Fra dette Dieblif af syntes hans hele Væsen at være forvandlet. Mørk, indsluttet i sig selv, sad han hele Dagen paa eet Sted, uden at sige eet eneste Ord. En skræffelig Plan syntes at gjære i hans Indre. Dor: vogteren, den gamle Andreas, gennemskuede Yngling: gen, hvem han elskede som en Son. "Kjære Hr. Seodór! sagde han til ham: J har Hævn i Sinde mod Gouvernøren?"

„Ja, en frygtelig Hævn, Fader Andreas!" —
 „Vil J myrde ham i Søvn?" — „Endnu værre!" —
 „Vil J langsomt forgifte ham?" — „Bedre, Fader
 Andreas! Bedre endnu!" — „For Guds Skyld! J
 vil dog ikke — — —"

„Hvilket?" — „Myrde Rufemia?" — „Gamle
 Daare! Er da Døden en Ulykke? Da jeg saae hende
 kæmpende med Volgerne, onskede jeg mig Døden, da
 Knuten rev blodige Huller i mit Legem, og nye Slag
 bestandig stjar brændende ind i min sonderstængede Ryg,
 da bønfuldt jeg Gud og alle Helgene om Døden. For-
 gæves! Jeg skulde leve, for at hævne mig, og saasandt
 den Evige hisset oppe engang vil kræve mig til Regn-
 skab for mine Handlinger, saasandt vil jeg ogsaa tage
 en fuldstændig Hævn!"

„Menneske! skreg Oldingen forfærdet; Hvad har
 Du i Sinde?"

„Alt tie!" var det med et foragteligt Blik ledsagede
 Svar.

Efter fjorten Dages Forløb var Seodor fuldkom-
 men helbredet. Endnu otte Dage maatte han blive paa
 Slottet. En Dag hørte han Trommeslag og Udraaber-
 rens Stemme, som udenfor kundgjorde følgende Bekjendt-
 gørelse: „Hans Excellents Gouvernøren af Tobolsk
 har forviist Drengen Seodor fra Slottet og Provindsens
 Grændser. Hvo der altsaa efter otte Dages Forløb, fra
 idag af at regne, antræffer bemeldte Seodor og aflever-
 rer ham død eller levende paa Slottet, erholder 1000
 Rubler til Belønning, da derimod Den der er overbeviist
 om at have optaget bemeldte Seodor i sit Hus, bliver
 straffet med 500 Slag af Knuten." Seodor istemte en
 gruelig Latter medens Udraaberen gik forbi. Kort efter
 red Gouvernøren, ledsaget af endeel Tjenere, bort. „Hers

ren tiltræder en Visitationsreise! sagde den gamle Andreas til Seodor, efter at have lukket Porten efter de Bortridende: Han bliver fire eller fem Dage borte. Lov mig, unge Herre, at forlade Slottet, før han vender tilbage! "

"Jeg lover det!" gjentog Seodor med stummelt Afsyn.

"Gud være lobet! udbrød den gamle Mand: Og holde sin Haand over Eder!"

En rædsom Plan modnedes efterhaanden i Seodors Hjerte til et uroffeligt Forsæt. Han havde imidlertid forberedt Alt til sin Flugt over Grændsen, hvor en tartarist Nomadehorde havde opslaaet sine Telte. Gouvernøren var reist bort ad den modsatte Kant, og kunde i ethvert Tilfælde først komme hjem efter tre Dages Forløb, i hvilket Tidrum Seodor forlængst vilde være i Sikkerhed. Den næste Morgen styrtede han ind i Eufemias Bærelse. "Til Hævn, Frøken! Til Hævn over den Utaknemmelige, kommer jeg!" brølte den halvt Afstindige, da hun med det Udraab: "Kjære Seodor!" ilte ham imøde. I samme Dieblisk trykte han det gloende Jernstempel, som han havde taget med sig fra Retsfælden og skjult under sine Klæder, paa hendes hvide Pande, og med et lydeligt Skrig sank hun til Jorden. Seodor undkom ubemærket gennem den kun ham bekendte Dør i Tapetet, ind ad hvilken han var kommen. Hensjunken i mørk Grublen, kastede han sig paa sin Hest og ilte over den vilde Slette hen mod den tartariske Grændse. Anger kom ikke i hans Hjerte, som endnu var opfyldt af glædende Hævntørst og qvægede sig ved Tanken om det Indtryk, som Synet af den for sit hele Liv bestæmmede Datter vilde gjøre paa Faderen. Han var sig selv bevidst, at have vogtet Eufemia i flere Aar med den sømme Omsorg, den ængsteligste Omhyggelighed. Mangen Nat havde han tilbragt knælende

udenfor hendes Dør, for øieblikkelig at opfylde ethvert af hendes Ønsker, naar hun var syg. Han var sig selv bevidst, at have lindret utallige Lidendes Piinsler, alene for at lade Eufemia nyde den Glæde at midne andre Menneskers Ulykke, og for at tilvende hende de Frelstes stumme Betsignelser. Han var Den, som havde udøvet hendes Aand, som havde dannet hendes Hjerter til Kjærlighed mod Gud og Menneskene, ja endog mod hendes frygtelige Fader. Og nu, da han aldeles skyldfri, for hendes Skyld martret til Døde, endnu svag af tusinde Saar bliver stødt ud i Verden fra hende, da han bønfolder om et eneste Ord fra hendes Læber til Trøst og Husvælselse i sin hede Smerte, nu er hun grusomt nok til at nægte ham denne Bøn, nu vil hun intet vide mere af ham, og skammer sig ved sin Førelighed til en Slave!

At hendes Faders Raseri havde udstødt disse Ytringer, uden at hun havde udladt sig med noget Ord, kunde i Geodors Dine, selv da, naar det forholdt sig saaledes, ikke afgive nogen Grund til at undskyldte hende, Geodor og hele Gouvernementet vidste saavel som hun selv, at Faderens Liv gandske var afhængig af hendes, og hun var sin Ungdomsven, sin Lærer, sin Bevogter, som for hendes Skyld havde udstaaet de grueligste Piinsler, skyldig at udsætte sig for Gouvernørens rasende Brede, ja — saafremt hun endnu ansaae Taknemmelighed for en hellig Pligt, burde hun endog sætte sit Liv i Bøje for at retfærdiggjøre Geodor og for at trøste ham. „Ha! skreg han høit igjennem Øren, da ved rolligere Overveielse alle disse Bevæggrunde fyldte hans Sjæl med Bitterhed og Galde: Jeg havde forment, at hun med Lidenskab havde gjengjeldt min Kjærlighed, men hun har intet Hjerter, denne kolde, følesløse Bayarddatter. Faderens, dette umenneskelige, blodtørstige Uhyre, Grundsatninger skyde liig yppigvoxende Gifturter frem i hendes Sjæl. Hvad er jeg da i hans, i hendes Dine?

En Slave! Deres Hund er Dem mere kjær end jeg, og med haanende Smil søndertrøede de mig. Velan da, den Søndertraadtes Braad skal — haaber jeg — for Eders hele Livsrid pine Eder!" Rasende sporede han sin Hest, og efter et Par Timers Forløb saae han Røgen stige frem af de tartariske Hytter. Han blev her modtagen med al den Deeltagelse og Gjæstfrihed, som udmærker de egentlige, ublandede Tartarer. Mange af dem, som Handelsforbindelser tidligere havde ført til Tobolst, kjendte Gouvernøren, Eufemia og Seodor. Med inderlig Deeltagelse lyttede de til hans Fortælling, og oprørte over den uretfærdige Behandling han havde lidt, svore de ham Venskab, Baabenbroderskab, og, saafremt han ønskede det, Hævn, ved et Indfald i Gouvernementet, saasnart Jordens Stamme, som var adspredt, atter var bleven samlet.

Seodor takkede dem, men vilde ikke indlade sig i nogen Plan til Hævn. Det Romadeliv, som disse vilde Krigere føre, tiltalte i høi Grad hans Stemning. Han troede at have fundet Maalet for al sin Higen, men snart saae han, hvormegit han havde bedraget sig selv. Ofte, naar han i den tause Midnatsstund traadte ud af Hytten og skuede op mod den uhyre i funkende Pragt udspejndte Stjernehimmel, sølte han sit Hjerte soulme af Længsel og sine Kinder vaade af Taarer. Dette vilde han ikke: hans Hævn skulde Ingen berøve ham, hans Had skulde Intet paa Jorden mildne eller tilintetgjøre. Mørkt grublende gik han omkring, uden at tage Deel i Noget, men hans bedre Jeg seirede, hans bitre Had gik lidt efter lidt over til en stille Sørgmodighed; hans mørke fjendelige Stemning mod Eufemia veeg for Medlidenheden, og efterhaanden som denne slog Rod i hans Hjerte, vendte den med Nøie undertrykte Kjærlighed tilbage. Forgjæves stræbte han at tilbagerænge denne Tølelse; snart vaagnede med den en inderlig Anger og

Fortrydelse over den begangne Handling. At gjøre den god igjen stod ligesaa lidet i hans Magt, som at faae den ugjort. Saalænge Had og Hævntørst opflammede ham, havde han troet at være berettiget til at tilfredsstille den Forbittrelse, som fyldte ham, nu da Kjærlighedens og Forsoningens blide Genier begyndte at bortvisie hine vilde Følelser, erindrede han Religionens Bud, at Gud selv har forbeholdt sig Hævnen, og gysende over sin Handlings Følger, affnyede han sig selv som et moralsk Uhyre, der fortjente at udslættes af Jorden. Dog ikke endnu engang vilde han gribe ind i Skjæbnens Hjul, men rolig vente hvad Himlen vilde tilstikke ham. En forunderlig eventyrlig Plan, hvis egentlige Hensigt endnu ikke stod klar for ham, udviklede sig i hans Sjæl og blev uden Ophold sat i Værk. Han drog med sine Ledsagere til den nærmeste russiske Kredsstad og gav sig i Lære hos en Saarlæge, i den Hensigt, naar han havde fundet nogle Aar, at træde ind i et Regiment som Feldtlæge. Et Diamantsmykke, som var den eneste Arv Kusfemias Moder havde efterladt ham, var tilstrækkeligt til at sikke ham for Trang i de første Aar. Han ilte med at sælge det, og forlod sine tartariske Benner, for udelukkende at hengive sig til sin nye Virkefreds.

Erfaringen har utallige Gange lært, at Himlen velsigner enhver Stræben, som Mennesket udviser for atter at hæve sig i moralsk Henseende og for at gjøre begangen Uret god igjen. Seodor, som ved sit levende Hoved, sit stille gudhengivne Sind havde erhvervet sig sin Lærers Kjærlighed, blev af ham underviist paa det omhyggeligste og behandlet som et Barn af Huset. At Katinka, en henrivende ung Pige, som var en Beslægtet af hans Lærer, med Inderlighed var Ynglingen hengiven, dette undgik ikke den Sidstes Opmærksomhed, og

det smertede ham dybt at maatte vise det hulde Barn en Kulde og Haardhed, som var fremmed for hans Charakter, for at ikke hendes Livs Rolighed skulde forgiftes. Hvor ofte, naar Seodors Lærer priste hans Færdighed og Kundskab, og Huusmoderen med betydningsfuldt Blik paa den unge Pige yttrede det Ønske, at Seodor vilde benytte sine Ikkjønne erhvervede Indsigter i Freden og gaae den aldrende Mand tilhaande, istedetfor at tumles om paa Balpladsene som Militærlæge — hvor ofte var han da ikke fristet til at kaste sig i de gode Menneskers Arme, at tilstaae dem sin uhyre Daad, og at flye. Men den skræffelige Hemmelighed var ikke hans udelukkende Eiendom, for Rufemias Skyld maatte han tie. Efter nogle i rastløs Virksomhed tilbragte Aar kaldte Skæbnen ham bort. Der udbrød Krig med Nabolandet, og Seodor stoi, ledsaget af sine Venners Lærere og sin Lærers glimrende Vidnesbyrd, Krigens Rædser imøde, hvor han gav sig selv det Løfte at ville opfylde sit Kalds Pligter paa den samvittighedsfuldeste Maade. Anledningen hertil blev ikke længe borte, og Seodor gav Prøver paa en Færdighed, en Menneskekjærlighed, en saa koldblodig Uforfærdethed og Dødsfrygt, at hans Kammeraters og Foresattes Kjærlighed i rigeligt Maal blev ham til Deel. Allerede i den første Halvdeel af Feldt: toget modtog han Beviser derpaa, som han taknemmelig paaikjønnede, uden dog at føle nogen ret inderlig Glæde eller Tilfredsstillelse. Hvad kunde det glimrende Urestegn paa hans Bryst hjælpe ham, naar det var mørkt og stummelt i hans Indre! Hvilket Værd kunde udvortes Fordele, Beundring, Udmærkelse, Kjærlighed, have for ham, som havde krænkert et elsket Væsen paa en saa skræffelig Maade? Stille, tungsinelig bar han paa Livet som paa en forhadet, nedtryngende Byrde; overalt saae han Spor af sin hjælpende Haand, og mangen Lidende takkede ham for Livet eller for Lindring i

sine Smerter, uden at han selv ret kunde glæde sig over sine Velgjerninger. Han blev saaledes snart ligesaa bekendt ved sin Melankoli som ved sine Fortjenester. Allerede længe havde han været udnævnt til Overlæge, og folgelig knyttet til Feldtherrens Person, men desuagtet styrtede han sig i enhver Fægtning midt ind i Elagets Tummel, rastløs udøvende den simpleste Compagnichirurgs Forretninger. Vi ville imidlertid ikke trætte Læseren med en Skildring af hans Liv, som, hvor stor mende og rigt paa Forandring det end var, dog ikke frembød noget Nyt eller Afgjørende for Ham. Intet Sværd ramte hans Hoved, og de meest overtroiske Rygter udbredte sig angaaende hans Usaarlighed. Efter et kort Pusterum faldte Feldttoget mod Tyrkerne ham paany ud i Kampen, og gav ham atter Leilighed til at erhverve sig ny Ære og Berømmelse. Omfider vendte han tilbage, beklædt med en Obersts Rang, udbortes omgivet af Glands og Hæder, men indbortes sonderreben og tilintetgjort. Ifølge sin nye Bestemmelse maatte han begive sig til St. Petersborg, fordi Keiserinden vilde see og belønne den udmærkede Mand, som uden at blive saaret, lig en frelsende Engel, udbredte Held og Velsignelse trindt om sig. Han kom, blev forestillet for den store Keiserinde, havde en lang Samtale under fire Døgn med hende, og blev efter faa Dages Forløb udnævnt til Livlæge. Ingen kunde modstaae denne sjældne Tyrstindes nedladende Mildhed, som undertiden endog syntes at gaae over Grændserne, der adskille Keisererindens Person fra hendes Undergivnes, og Seodors Løbebane, hans Eiendommelighed, hans hele Liv var altfor besynderligt til ikke at vække den meest levende Nysgjerrighed hos Keiserinden. Hun aabenbarte ham sit Ønske, at vorde deelagtiggjort i hans Livs forskjellige Omvekslinger, og den Ulykkelige kastede sig for hendes Fødder, idet han tilfod sin Brøde, og underkastede sig

hendes Kjendelse. Reiserinden, som var dybt rystet, bød ham at staae op. „De maa atter gjøre deres Forseelse god igjen, Seodor Vasuview! — Dette var Navnet Seodor havde antaget — Himlen være priset, at det endnu staaer i Deres Magt; Gouvernøren af Tobolsk lever og Eufemia ligeledes, thi just for nylig har hendes Fader hos mig ansøgt om en Plads for hende i et adeligt Frøkenkloster. Naaden, hvorpaa De vil fremtræde i Gouvernørens Huus, og udføre Deres vanskelige Foretagende, maa jeg overlade Dem; men jeg vil selv, forsaavidt jeg er istand dertil, bidrage alt Muligt til at lette Dem Deres Beslutnings Udførelse. En af mig undertegnet Befaling skal udnævne Dem til at undersøge Militær- og Civilhospitalerne, og De kan saaledes paa den naturligste Maade nærme Dem Gouvernøren.“

Hvilken Strøm af de meest modstridende Følelser bestormede Seodors Bryst, da han begyndte at nærme sig Tobolsks Mure! Paa sin Reise havde han Tid til at overtænke sin Plan, desuagtet blev han greben af en kold Gysen, da den ham til Fedsagelse medgivne Officer meldte, at han saae Tobolsk i kort Grastand liggende for sig. Saaledes var da ved den forunderligste Skjæbne en Begivenhed bleven virkelig, som han, skøndt den bestandig svævede liig en dunkel Ahnelse, dog neppe havde holdt for mulig. At faste sig for Eufemias og for hendes Faders Fodder, at bede om deres Tilgivelse, at udsone sig med dem — dette var Hovedformaalet for hans Planer. Men her var endnu ikke Talen om nogen Godtgjørelse, denne kunde han først da, naar hans Tilbud blev modtaget, prøve, og med Vished love paa Grund af hans Videnskab som Læge; thi Operationen var hverken vanskelig eller farlig, omendstjændt ikke uden Smerte. Ihvor meget end 10 Aar i Fældten havde for:

andret ham, ansaae han det desuagtet for nødvendigt, at gjøre sig endnu ukjendeligere ved at male Dienbrørene og Haaret. Ikke for Gouvernørens Blik bævede han tilbage, ihvor truende det end vilde fæste sig paa ham, men hvortledes han skulde vove at møde Eufemias Dø, det vidste han ikke. I ethvert Tilfælde vilde han naturligvis ikke give sig tilkjende, for Familiens Stemning havde opmuntret ham dertil. Han sendte, da han nærmede sig Staden, Officeren i Forveien med det kejserlige Kreditiv, for at anmelde ham, med den Bædd, at han fulgte selv paa det hurtigste bagefter. Officeren bragte ham den Efterretning, at Gouvernøren havde truffet de bedste Anstalter til hans Modtagelse, og snart kjørte han med bankende Hjerter ind ad Porten til Slotet. I Forskuen kom Gouvernøren ham imøde — Himmel, hvor forandret — hvor gammel og, rimeligvis af Rummer, affældig saae han ud. „Oberst Osunwiew! talte han langsomt men med venlig Stemme: De er af vor ophøiede Herskerinde anbefalet paa en Maade, som ikke løbner nogen Tvivl om Deres Duelighed. Jeg føler mig smigret ved at kunne tilbyde en saadan Mand mit Hus. Disponeer over Alt og vær overtydet om, at den Joer at efterkomme Monarkindens Befalinger vil staae i samme Forhold som mit Ønske at bevise Dem min personlige Agtelse.“ Feodor, som under denne Tiltale havde vundet sin Fatning tilbage, svarte bestemt og forbindelig, og fulgte ind i det ham anviste Værelse. For at efterkomme den foregivne Befaling indhentede han Efterretning om de i Provindsen bestaaende medicinske Etablissements.

Klokken fire om Eftermiddagen blev han kaldet til Tafler. Han spurgte om der var nogen Anden indbudt? Svaret lød: „at Gouvernøren og hans Datter vare de eneste, som vilde gjøre ham Selskab.“ Feodor opsendte en Bøn til Himlen om Fasthed og Landsnære

værelse, og fulgte Tjeneren. Han stod nu for Eufemia, en høj, rank, ædel Skikkelse, med de blideste og meest indtagende Træk. Det yndige Ansigts Oval blev vangenret af et bredt Baand, som skjulte hele Panden. De skønneste brune Lokker rullede ned over det; Barnet var voxet til, og et sødt jomfrueligt Smil svævede om de røde Korallæber, desuagtet gjenkjendte Feodor Eufemia øieblikkelig, og hendes første Ord truede med at kvæle ham af Vengstelse. Underholdningen var temmelig levende, da det keiserlige Brev saavel omtalte Feodors sjeldne Bravour, som hans udmærkede Duelighed i Lægevidenskab. „De skal, bemærkede Gouvernøren: have styrket Dem med den mageløse Dristighed i Kampen, hvor Deres Kaldspligt ingenlunde krævede Deres Nærværelse. Saaledes have Dievidner forskret. Hvorledes kunde De, som en ung Mand i en fordeelagtig Stilling, paa en saa øiensynlig Maade ønske at døe i Kampen, thi Uergjerrighed synes ikke at have været Drivefjæren i Deres Handlinger. Hos mig, den af Kummer nedboiede Mand, var en saadan Foragt for Livet tilgivelig, men hos Dem synes den at være høist gaadefuld. Dog — tilgiv mig denne ubestredne Nysgjerrighed, thi den Ulykkelige føler altid en indre Drift til at dele Andres Kummer!“ Feodor svarte med fremkøstet Rolighed, at det forekom ham besynderligt, hvorledes Gouvernøren, som eiede en saa ung, smuk og for sin ædle Charakteer trindt om elsket Datter, kunde være saa beklagelsesværdig.“ — „Hold inde, Hr. Oberst! afbrød Gouvernøren ham med Bitterhed, medens et Blik fra hans Die fjernede Tjeneren ud af Værelset: Seer De Mærket paa denne Engels Pande, og døm selv, om jeg kan være lykkelig!“ Idet han talte saaledes, løsnede han Baandet om Eufemias Pande. Feodor foer, greben af en iisnende Gysen tilbage; Eufemia bad med Taarer sin Fader om at være rolig og ikke at oprive

sit Hjertes Saar. Efter en Pause udbrod Feodor i de Ord: „Dr. Gouvernør! Deres Smertes Hestighed har fravristet Dem en Hemmelighed, hvis egentlige Sammenhæng jeg imidlertid ikke mægter at gennemskue. Men sat Dem, og hør med Rolighed paa det jeg har at sige Dem!“ Den kummerfulde Olding saae med maalsløs Forundring paa Feodor, medens Eufemia paany skjulte sin Vande med Haanden. „Er dette Mærke den eneste Grund til Deres Smerte, vedblev Feodor: da vær rolig, thi det staaer i min Magt at udrette det, saafremt Froskenen vil underkaste sig en Operation, der vel er forbunden med Smerte, men uden mindste Fare!“ — „Mand! raabte Gouvernøren heftig: Engel fra Himmelen, saafremt De taler Sandhed — dog, De vil ikke skuffe den Lidende ved et falsk og grundløst Haab!“ — „Det er saaledes som jeg siger Dem! gjentog Feodor: Jeg formaaer at udrette hiint Mærke, og giver Dem mit Vresord paa, at ingen Fare er forbunden med Operationen.“

„Virkelig? Virkelig?“ spurgte Eufemia, idet hun med Deeltagelse greb Feodors Haand. Vævende gjentog han: „Det er muligt! Men ikke nu, ikke i Dag. De trænger til at samle Dem, til at blive roligere. Fortæl mig i Sammenhæng den hele Begivenhed; jeg gjentager og opfylder mit girne Løfte.“ De forlode nu Alle Taster, og begave sig ind i Gouvernørens Kabinet.

Feodor erfoer nu af Gouvernørens Mund en Begivenhed, som vore Læsere allerede kjende. Han erfoer, at de Yttringer Gouvernøren havde udladt sig med for ham angaaende Eufemias Foragt og hendes Ulyst til at see ham, efter at han havde udholdt den gruelige Straf uden Brøde, kun havde været Indgivelsen af Faderens forbitrede Sindsskemning. Eufemia vidste intet deraf, Smerten over Feodors Forvilsning paadrog hende en dødelig Sygdom, og da hun begyndte at kom-

me sig, var kun Faberens Løfte, at ville anstille Efterforskninger, for at opdage Feodors Opholdssted, det Eneste, som mægtede at berolige hende. Hendes Længsel efter den Savnede voxte med Aarene og meddeelte hendes hele Væsen en indtagende blid Tungsindighed. Flere anseete Adelsmænd beilede til hendes Haand, men hun blottede sin Pande for dem, med den Forsikring, at hendes Hjerte kun tilhørte Den, som havde bibragt hende dette Mærke. Feodor lyttede med spændt Opmærksomhed paa denne Fortælling. Med bævende Stemme spurgte han Gouvernøren, om han turde gjøre Regning paa hans Venstreb, saafremt han lykkelig fuldendte Operationen. Gouvernøren trykte ham op til sit Bryst og udbød: „Hvilket Spørgsmaal? Min inderligste Taknemlighed vil ikke engang være istand til at lønne Dem, som De fortjener.“ — „Velan! gjentog Feodor: I Morgen Klokken ti venter jeg Frøkenen paa Deres Værelse, og i mindre end et Kvarteer vil det Hele være forbi. Opsend imidlertid Deres Bøn til Himlen om et heldigt Udfald; jeg har endnu nogle Forretninger i Afsten at besørge, men i Morgen til den bestemte Tid skal jeg indfinde mig med mine Instrumenter.“

Eufemia knælte, hængsunket i stille Andagt, da Feodor den følgende Morgen traadte ind, ledsaget af Gouvernøren. Hendes Ansigt var noget blegere end sædvanligt, og hendes Barm følgede urolig. „De synes at være meget bevæget, min Frøken! sagde Feodor: Få Dem, det har ingen Hast med Operationen!“ — „Jeg er fattet, gjentog hun: og vil ikke tabe noget Nieblif.“ Hun saae med et ømt Blik paa sin Fader, som stod bleg og maalløs ved hendes Side. Feodor gav nu Compressen til Gouvernøren, og lod Eufemias Kammerpige holde hendes Hoved. „Mod, min Frøken! hviskede

han: Stempet er ikke trængt synderlig dybt!" Nu begyndte han Operationen. Ingen Lyd undslap Eufemia's Læber. Med øvet Haand havde han fuldført Snitter, og lagde nu Compressen paa Saaret. Gouverneur'en styrtede i hans Arme.

Han bad nu Eufemia at begive sig til Hvile, og boiede sig ned til hende, for at føle hendes Puls. Da hviskede han til ham: „Jeg har gjenkjendt Dig, Feodor, og jeg takker Dig!" — „For Guds Skyld! udbrød den Forbandede: Ingen Sindsbevægelse, Frøken! Hurtig til Hvile! Jeg bereder Dem viedliklig et beroligende Midel, og skal strax være hos Dem igjen. Kom Hr. Gouverneur! Kun Rolighed kan befordre Helbredelsen!" Han trak den Modstræbende med sig.

Helbredelsen havde et saa lykkeligt Udfald, som man kunde ønske sig. Feodor benyttede denne Omstændighed for at fremstjynde den sidste Akt af det alvorlige Drama, i hvilket han tilligemed Eufemia havde forvedrollerne. Efter otte Dages Forløb, i hvilken Tid Saarefeberen havde lagt sig, bad han hende om en Samtale uden Vidner. „De har gjenkjendt mig, Eufemia! sagde han rørt til hende: Det qvæger mit Hjerte, at De, uagtet de ti Aars Fraværelse og mit forandrede Udseende ikke har glemt Ungdomsvennens Træk. Men for Deres Fader vil jeg endnu være ukjendt. Endnu veed jeg ikke, hvorledes han er stemt imod mig. Hvad jeg nu har gjort for Dem, var kun en hellig, ubrødelig Pligt. Har De tilgivet mig? Kan Deres Fader nogensinde tilgive mig?"

„Feodor! Min Ungdomsven og kjærlige Veileder! udbrød Eufemia, idet hun med Jnderlighed trykkede hans Haand: Min Frelser! Hvorledes kan Du nære

nogen Tvivl angaaende Eufemias Hjerter, hvis ædleste Tilbøieligheder ere Dit Værk? Har jeg nogensinde ophørt eet eneste Nieblif at tænke paa Dig med den inderligste Omhed, selv efter at det frygtelige Mærke havde brændt min Pande? Vil Du nu vise Din Eufemias Kjærlighed bort fra Dig?" — „Eufemia! freg Feodor blegnende: For Guds Skyld, tal ikke i denne Tone, i disse Udtryk til mig!"

„Feodor! afbrød Eufemia ham med skjælvende Stemme: Jeg besværger Dig, sig mig, er Din Haand endnu fri?" — „Den er det, gjentog han: ligesom mit Hjerter, som aldrig kan tilhøre nogen Anden end Dig." — „O saa kom og lad os kaste os for min Faders Fødder, for at han kan gjentjende og velsigne Dig."

„Nei, Eufemia, nei! Jeg har paany erhvervet Dig, men derfor vil jeg ikke tilsnige mig Dig. Din Fader skal gjentjende mig, men jeg vil ikke bedrage ham noget fra, ei engang hans Hævn. Lad os nu ile hen til ham, men forraad ikke Din Ven!"

De traadte ind i den Gamles Kabinet. „Hr. Gouverneur! udbrød Feodor: Jeg bringer Dem her Deres Frøken Datter, som ikke mere trænger til min Pleie. Helbredelsen er saa lykkelig fuldendt, at neppe et lille Ar vil blive tilbage. Min Pligt kalder mig fra Dem. Vid fremtidig Lykke maa krone Deres Liv!"

„Ven! gjentog Gouverneuren, idet han trykte Feodor op til sit Bryst: Dyrebareste Oberst! Evig, evig bliver jeg i Deres Gjæld. Dog nei! Lad mig prøve paa, om jeg ikke kan gjengjelde Dem — —"

„De kan det! afbrød Feodor ham: Dersom De vil! Lov mig at opfylde en Bøn, i hvor dristig den end maatte synes Dem at være!"

„Jeg lover det, kjære Oberst! gjentog Gouverneuren: Jeg lover det paa mit Vægsord."

„Nu vel! Tilgivelse for den ulykkelige Seodor!“

„Intet videre? Af mit gandske Hjerter tilgiver jeg ham!“

„Overlæg vel, hvad De lover — han er her — han er i mit Følge — jeg henter ham sieblkkelig.“

Gouverneuren studsede et Dieblík; Eufemia lagde Haanden paa sit Hjerter.

„Bring ham, Oberst! Jeg vil see ham — tilgive ham!“ Seodor ilte ud. Et Dieblík efter traadte han ind, efter at have kastet det falske Haar og gjengiver sine Dienbryn deres naturlige Farve, indhyllet i en viid Overkjole. „Ha! Ved den Almægtige! Streg Gouverneuren med opblussende Ansigt: Du er det — Seodor — Du vover — Eufemia, kald Obersten hid, at jeg kan beherske mig selv — hurtig!“

„Han staaer for Dem!“ gjentog Seodor, kastende sin Overkjole. Gouverneuren var som truffen af et Lyn. Han stirrede med rullende Øine paa Seodor, paa hans Uniform og hans mange Ordener, og det var som om han var vakt af en urolig Drøm, uden at kunne besinde sig paa Sammenhængen. Eufemia styrkede ængstelig op til sin Faders B., med de Ord: „Tilgivelse, Fader! Tilgivelse for min Frelser!“ — „Taalmodighed! Stille! stammede den Forbausede: Lad mig have Tid til at samle mig.“ Han lod sit Hoved hvile i sin Haand, og gik hastig et Par Gange op og ned i Værelset. Nu traadte han hen for Seodor, idet han nogle Minuter betragtede ham med et roligt Blik. „Neppe havde jeg været istand til at lønne Keiserindens Livlæge og min Datters Frelser paa en værdig Maade! sagde han langsomt: Men Dig, Seodor, Dig kan jeg gjøre lykkelig. Tilgiv mig, som var Marsag til det Hele;

saaledes som jeg af mit gandske Hjerter tilgiver Dig, og til Underpant derpaa modtag Eufemias Haand." Han lagde den rødmende Pige i Feodors Arme.

„Fader! Fader!" raabte Begge, og styrtede ned for Oldingens Fodder. — „Gud velsigne Eder! gjentog Denne bekvæget: Og nu, Feodor, kunne vi rolig døe!"

Feodor drog med sin hulde Brud og hendes Fader, som havde ansøgt om sin Afsted, til Petersborg, hvor Catharina modtog dem med aabne Arme. Længe og lykkelig levede de endnu, før Døden gjorde noget Brud paa deres Samliv, og Oldingen saae sig snart forynget paany i sine Børnebørn.

C. B. v. Miltiz.

Klostret Maubuisson.

Lidt udenfor den franske Stad Pontoise, ikke langt fra Paris, seer man endnu Ruinerne af et gammelt Kloster, som i Revolutionstiden er bleven ødelagt, saa der af hele den hellige Bygning kun er tilovers nogle enkelte Mure samt en i Luften svævende Portal, der viser hvor Kirken har staaet, og Kjelderhvælvingerne, hvor man havde indespærret de stakkels Nonner, naar de vandrede fra den ene Død til den anden. Den 13de October 1829 besaae jeg disse Kloster-Ruiner, og som jeg vilde gaae derfra saa jeg en stadselig Reisevogn kjøre ind i Gaarden. Jeg spurgte en Gartnerpige hvem det var som kom, og hun fortalte mig, at hvert Aars 13de October kommer der en gammel Dame dertil, som Folkene i Almindelighed kalde Louisd'or; Damen, fordi hun hvergang, naar hun tager bort, efter at have været længe nede i Straffehvælvingen, som er 10 Fod under Jorden og gandske mørk, giver en Louisd'or i Drikkepenge. Min Nysgjerrighed blev pirret ved denne Fortælling, og jeg gik ogsaa henimod det Sted, hvor man gaaer ned til Kjelderen, og her saa jeg paa Trappens første Trin en Dame klædt i Sørgedragt. Hun var høj, af ædel Holdning, men hendes Ansigt var gammelt, dog ikke saameget af Alder som af en dyb Kummer. Hun vakkede kjendeligt, jeg bød hende min Arm, og Diebliffet derefter besvimele hun. Da hun var kommet til sig selv igjen, takkede hun mig ret inderligt, fordi jeg havde været saa omhyggelig for en gammel Kone, som var mig ubekjendt. Hun blev Næsten over i Maubuisson, og fik saadan Fortrolighed til mig, at hun fortalte mig sit Livs Begivenheder, som, da

Madame Louise de Saint Simon nu er død, herved meddeles efter hendes egne Ord:

„Aar 1770 blev jeg født i Beauvais. Min Moder døde idet jeg fik Livet. Min Fader, der var Godseier, giftede sig snart igjen. Da min Stedmoder selv fik Børn, brød hun sig ikke mere om mig, men lod mig skjotte mig selv. Jeg var otte Aar gammel, da min Fader blev Formyndet for en Brodersøn, som havde mistet baade Fader og Moder, og som kom til at boe hos os. Begge deelte vi et Slags Lungsindighed, og den dunkle Følelse, at vi stode allene, havde snart bragt et inderligt Børnevennskab imellem os. Saaledes randt Tiden hen for os indtil min Cousin var bleven næsten 18 Aar gammel. Da kaldte min Fader ham en Dag ind til sig og forkyndte ham, at han var bleven ansat som Volontair ved et Regiment, der skulde afgaae til Indien, og at han alt næste Dag maatte være parat til Afreise. Da vi en Tidlang havde grædt sammen og forgjæves søgt at trøste hinanden, omfavnede han mig, og lod mig sværge paa min Bønnebog, at jeg aldrig vilde ægte nogen Anden, idet mindste ikke før hans Tilbagekomst. Jeg svor det, og næste Morgen var han borte. Mig lod min Fader nogle faa Uger derefter bringe hen til Klostret Maubuisson.

Det var dengang Skik i alle Klostre, naar en Pige meldte sig for at tage Sløret, ligesom at knytte en anden Nonne til hendes Noviciat. Denne var da hendes Veninde, hendes bestandige Ledfagerinde, der havde det Hverv, at udmale hende Klosterlivets Sødhed, o. s. v. Den Ledfagerinde jeg fik, kaldte man Søster Rosa af Barmhjerterigheden. Ingen kunde være mere skikket til dette Hverv end hun, og det uden at hun selv vilde det. Hos hende syntes alle Klosters Forskrifter lette, med saamegen Venlighed udøvede hun dem. Hun var en høist indtagende Pige, som mit Hjerter vil elske saalænge det er til. Nedstammende fra en anseelig Familie havde Armod været hendes Kald til Klostret, ligesom min Faders Villie var mit. Hun eiede

snart min Kjærlighed, min hele Fortrolighed, og skjenkede mig til Gjengjæld sit Venſkab. Vi forlode hinanden næſten aldrig. Naar jeg ikke var hos hende, ſaa tænkte jeg paa min Couſin. Hvad der var blevet af ham, derom havde jeg ikke erfaret det mindſte. Saaledes nærmede ſig det Dødsblik, jeg ſkulde afſlægge mit Kloſterløfte.

Da fandt jeg en Aften, ſom jeg traadte ind i min Celle, et Brev paa min Seng. Jeg betænkte mig, om jeg ſkulde bringe det til Abbediſſen; men da jeg havde læſt Udfriſten, betænkte jeg mig ikke længer. Jeg havde gienkjendt mit Sødſkendebarns Haandſkrift. Han ſkrev, at han var kommet tilbage til Frankrig, for at modtage en betydelig Arv efter en Morbroder. I Beauvais havde han erfaret den Ekſebne man havde tiltænkt mig, hoorover hans Fortvivlelſe var ſteget til det Høieſte. Han erindrede mig om min Eed, og bad mig, ikke at forlade ham, men at flygte bort med ſig. Alt var forberedt dertil. Ved Beſtiſkſe havde han vundet Nogle af Kloſterfolkene. Naar jeg næſte Torsdag Aften vilde indfinde mig i det lille Taarn, ſom De endnu kan ſee derhenne, behøvede jeg ikke at ſørge for andet. Vi ſkulde da ſamlede forlade Frankrig. Kom jeg ikke, ſagde han, ſkjød han ſig en Kugle for Panden.

Dette Brev ſtyrtede mig i en Urolighed, ſom jeg ikke kan beſkrive Dem. Jeg tilbragte hele Natten i den heftigſte Feber. Jeg forbandede Kloſteret og min Faders Grusomhed. Jeg følte nu, at det var ikke blot ſøſterligt Venſkab jeg nærede for min Couſin, men Kjærlighed, den meeſt brændende Kjærlighed. Roſa bemærkede om Morgen en min Urolighed og ſpurgte mig om Uarſagen. Jeg viſte hende Brevet. Hun rev det itu, og ſkildrede mig alle de Farer, jeg udfatte mig for. Mit Svar blev altid, at jeg ikke vilde være Ronne, at jeg elſtede min Couſin, at han vilde tage Livet af ſig, og jeg da vilde blive affindig eller døde af Smerte. Der

efter begyndte vi Begge at bede og græde. Saaledes gik det i tre Dage. Den fjerde kom Rosa noget rolligere til mig. „Stakkels Veninde! sagde hun: Jeg seer at Religionens Bud og mine Raad ere frugtesløse, men jeg har udtænkt noget, som maaskee kan forsoner Din Kjærlighed med Din Pligt mod Gud. Du maa anstille Dig syg, og ikke spise nede i Ealen. Naar Abbedissen spørger mig, hvad der feiler Dig, vil jeg sige, at det er ikke af nogen Betydning, men at Du kun trænger til Bevægelse. Hun vil da give mig Havenøglen, som hun altid pleier, naar nogen Søster er syg, og saa gaae vi den Dag som Din Cousin har bestemt Dig, hen til det lille Taarn, som er altid aabent, og taler med ham igjennem Vinduesgitteret. Du skal da sige ham, at Du endnu ikke har aflagt Løftet, at han skal henvende sig til Din Fader, og da Din Cousin nu er riig, vil han vist give sit Samtykke. Rigtignok vil Du saa forlade mig, tilføiede hun, idet hun hjerteligt omfavnede mig: men som lykkelig, og uden at have været ulydig mod Gud, og det vil trøste mig.“ Denne Plan havde den 22aarige Blisdom udtænkt sig, og min Kjærlighed greb den, og var glad derved.

Jeg anstillede mig altsaa syg. Abbedissen gav os Nøglen til Haven, og vi gik hver Aften derned. De kan let tænke Dem vor Angst paa den bestemte Dag; jeg var mere død end levende. Da vi kom ned til Taarnet, fandt vi det, imod Sædvane, lukket, men ved Siden af stod en lang Stige lænet op til Muren. Vi vidste endnu ikke, hvad vi skulde gjøre, da min Cousin viste sig paa Muren. Han vilde stige ned, men vi besvarede ham, ikke at gjøre det, da han derved vilde gjøre sig og os ulykkelige. Han lod det være, kun under den Betingelse, at jeg selv skulde træde op paa Stigen til ham. Jeg adlød høvende. Men neppe havde jeg naaet ham, før han og hans Tjener fløbte mig ned paa den

anden Side. Inden jeg selv vidste hvorledes, sad jeg i en Vogn, og tre Dage efter viede en hollandsk Præst os.

Men al min Lykke forbittreredes ved den smertelige Tanke om min kjære Rosa's Skiebne. Efter nogen Tids Forløb erholdt jeg dette Brev fra hende. (Her gav Damen mig Brevet, som hun altid havde hos sig, naar hun gjorde denne Reise.) Det lød saaledes:

Maubuisson den 17de Decbr. 1790.

Min dyrebare Søster i Christo, Louise Benedictine!
Du vil vist undre Dig over, at faae Brev fra mig. Hvorledes det er muligt, skal Du siden erfare, men hvor Du ogsaa læser det, beder jeg til Gud, at det maa træffe Dig lykkelig og lydig mod hans hellige Bud. Jeg har saameget at fortælle Dig, men da jeg kan begribe, at Du især længes efter at vide hvorledes det er gaaet mig siden Du forlod os, saa vil jeg begynde dermed. Da Din Cousin har Dig bort fra Muren blev jeg meget forkrækket. Jeg kaldte nogle gange paa Dig, men Du svarte mig ikke. Kort efter horte jeg Lyden af en Vogn, og nu mærkede jeg nok, at Du var for stedse tabt for mig, og jeg græd bitterligt. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde tage mig for. Jeg løb saa hurtig jeg kunde til Klosteret, og kom netop tidnok da man ringede til Angelus. Endnu den hele Aften blev Du ikke savnet. Men Du kan nok troe, at jeg ikke kunde faae Søvn i mine Dine den Nat. Ved den mindste Lyd jeg hørte, troede jeg, man bragte Dig tilbage. Næste Morgen befalte Fru Abbedissen, at vi skulde forsamle os Allesammen i den store Sal ved Siden af Episestuen. Da vi nu Alle vare samledes, kom hun selv med Superiorinden. Jeg anber

falte nu min Sjæl i Guds Haand og skjælvede som et Espelsø.

Men Abbedissen var gandske som sædvanligt, og istemte *Veni sancte spiritus*. Da det var forbi, reiste hun sig og sagde: „Kjære Søstre, jeg anbefaler i Eders Bønner Mademoiselle Louise Benedictine. Gud har ikke forundt hende Raldet. Hun har forladt os. Lader os bede pro peccatoribus for hende.“ Du kan nok tænke, at jeg ikke var Den, der bad mindst inderligt for Dig. Men alle de andre Søstre bade ogsaa af deres fulde Hjerter, thi Alle elskede Dig meget høit.

Åtte Dage passerede her intet Nytt. Den niende lod Abbedissen mig kalde til sig. Hun sad i sin store Lænestol og saae paa mig med de sorte Dine, som Du altid var saa bange for. Jeg rystede af Angst og blev saa bleg som mit Slør. „De er vel meget bange, Mademoiselle?“ sagde hun til mig. Ved Ordet Mademoiselle rystede jeg endnu stærkere. „Ja! vedblev hun: Mademoiselle! De vil dog vel ikke haabe, at jeg skal kalde en fra Gud Træfalden for min Søster.“ Jeg kunde ikke staae paa mine Been, og nærmede mig hendes Bedepult, for at støtte mig. „Rør ikke min Bedepult! raabte hun og vedblev derpaa: „Var De ligesaa bange, da De hjalp Mademoiselle Louise Benedictine at flygte bort herfra?“ — Da jeg ikke kunde svare, raabte hun med frygtelig Stemme: „Svar mig dog!“ Da var jeg nær sjunket bevidstløs ned. Det mærkede hun, og sagde derpaa noget blidere: „Saa svar mig dog, og luv ikke for mig. Har De fortalt det til Nogen? Siig mig Sandhed!“ Jeg forsikrede hende, at ikke nogen Sjæl vidste et Ord derom, hvorpaa hun sagde:

de: „Saa forbyder jeg Dem at lukke Deres Mund op derom. Det er mig magtpaaliggende, for Klosters Rytte Skyld, at det holdes skjult. Den mindste Uforsigtighed vil paadrage Dem min største Brede, saa længe overlader jeg Dem til Herrens.“ Jeg kyssede hendes Haand og vilde gaae, da sagde hun: „Knæl ned!“ og da jeg havde gjort det, vedblev hun: „Men troe ikke, at fordi jeg ikke finder det passende, at straffe Dem for Verdens Dine, at De skal gaae gandske ustraffet bort. Jeg befaler Dem, hver Loverdag at begaae en Forseelse mod Klosterreglerne, for at give mig et Paaskud til at straffe Dem, uden at Nogen veed den sande Aarsag. Deres Straf skal da være, fra Morgenbønnens Slutning indtil Messens Ende at gaae ned i Straffehvælvingen. Staa op, og gaae!“

Du seer nok, kjære Louise, hvor god Fru Abbedissen har været, thi hun kunde jo have skrevet til den hellige Fader, og Denne paalagt mig Døden, istedetfor at jeg nu kun skal gaae eengang om Ugen ned i Straffehvælvingen. Dog maa jeg aabenhjertigt tilstaae, at den førstegang de indelukkede mig i det søle mørke Fængsel, var jeg meget bange og græd indtil jeg kom op igjen. Men nu er jeg lidt efter lidt vant dertil. Jeg beder dernede til Gud og den hellige Jomfru. Naar Du lever lykkelig med Din Cousin, saa beklager jeg ikke, at jeg maa lide lidt for Din Lykke. Men smerteligere end Straffen er det for mig hver Loverdag at begaae den Forseelse Fru Abbedissen har paalagt mig. I Begyndelsen lod jeg som jeg sov ved Morgenbønnen, men Søstrene spurgte hverandre, hvor det kom, at jeg altid sov om Loverdagen og ellers ikke. Nu lader jeg paa denne Dag være at rydde op i min Celle, eller leer som en Gjante ved Epiisningen, o. s. v. Engang er det hændt mig, at jeg under den hellige Messe har stirret op mod Himlen, men det vover jeg ikke mere.

af Frygt for at fornærme Gud dermed, endskiøndt han ret godt veed hvorfor jeg gjør det. Jeg troede aldrig at det var saa vanskeligt at gjøre noget Ondt. Forleden havde jeg engang glemt at det var Løverdag og ikke begaaet nogen Forseelse. Da lod Fru Abbedissen mig kalde til sig og var ret vred paa mig, og lod mig bringe ned i Straffefjelderens alligevel.

Min kjære Louise, jeg har nu næsten skrevet hele mit Ark Papiir fuldt, og endnu har jeg ikke fortalt Dig om Andet end om mig selv, og dog har jeg Saameget at fortælle Dig. Her er foregaaet en stor Forandring siden at Du var her. Vater Boulogne, der altid var saa god, er reist til fremmede Lande; Fru Abbedissen og Superiorinden tage næsten hver Dag ind til Paris, man siger, det skeer for Klostrenes Skyld, som man vil ophæve. Men man maa dog altid have Klostre at bede i, og Kongen vil vist ikke tillade det. Hvad mig selv angaaer, da ahner det mig, at jeg skal ende mit Liv her. De fleste af vore Pensionister have forladt os. En af dem, Mamsel Marie af Saulien, reiser i Morgen. Da jeg hørte, at hun er fjern beslagtet med Dig, har jeg bedt hende at skjule dette Brev, at faae Dig opspurgt og sende Dig det. Tro mig, kjære Louise, Ingen i Verden kan erstatte mig Dit Venkab, alle mine Bønner og Velsignelser skulle fremdeles være helligede Din Sjels Vel, og evigt er jeg Din Dig inderligt elskende Søster

Rosa af Barmhertigheden.

Efterskrift, Skriv mig for Himlens Skyld ikke til, og besøg mig heller ikke, thi saa er jeg forloren."

Da jeg havde læst dette Brev, sagde Damen til mig: „Af disse Linier seer De, min ædle unge Herre, den stakkels Søster Rosas hele Indre: en Forening af den oprigtigste

Fromhed og det inderligste Venſkab. Hun fortalte mig kun nogle af ſine Lideler, og ſelv diſſe forringede hun kjendelig, for ikke at bedrøve mig derved. Men deſværre, jeg kunde ikke lindre hendes Lideler, hvor inderligt gjerne jeg endogsaa havde deelt dem med hende. Imidlertid ſted Revolutionen mægtigt fremad. I Efteraaret 1791 vendte min Mand og jeg igjen tilbage til Frankrige. Førſt i October befandt vi os i Valenciennes, da offentlige Blade meddeelte et Dekret fra Nationalforſamlingen, hvorved endeel Kloſtre ſtrax bleve ophævede, og Maubuiſſon var deriblandt. Jeg onſkede at ſee min Roſa, for at tilbyde hende et Venſkab, ſom hun alt ſaa dyrt havde tilkjøbt ſig, til Beſkyttelſe i Verden, hvor hun ellers vilde ſtaa alene. Den 12te October kom jeg til Paris, den 13de var jeg i Maubuiſſon. Kloſtrets Porte, ſom i ſaamange Aarhundreder havde været tilmurede, ſtode nu aabne for Alle og Enhver; Kirken laae øde, Gravene forſtyrrede, men alt dette var ikke noget imod hvad jeg endnu ſik at ſee. Paa mit Spørgſmaal om hvad der var blevet af Nonnerne, ſvarte man, at Taarnvogterſkene og allene kunde give mig Oplyſning derom. Hun boede i Abbediſſens Bærelſer, og jeg gik op til hende. Hun gjenkjendte mig ſtrax. „Hvad er der blevet af Søſter Roſa?“ ſpurgte jeg. Ved dette Navn blegtede hun, tændte et Lys uden at mæle et Ord, og hentede ſine Nøgler. „For Guds Skyld! gjentog jeg: Hvor er Søſter Roſa? Hun er dog vel ikke død?“ — „O, naadige Frue — naadige Frue kom, kom hurtig — man har glemt hende!“

„Glemt hende! raabte jeg ſkjælvende: Hvor?“ — „I Straffehvælvingen, hvor man havde indeluffet hende om Søndagen, kort før Diſtrictskommiſſionen kom.“ — „Om Søndagen? Og i Dag er det Løverdag!“

Alt aabne Falddøren, ſtige ned ad Trappen, Alt var kun et Dieblis Søg, men, af, hvilket ſkrækkeligt Syn! Hvor har jeg kunnet overleve det? Den Ulykkelige var ſultet ihjel, og alle Kjendeteegn viſte, at hun havde lidt en ſkrækkelig Dødsqval. Jeg omfavnede hende og løſtede hende op. Hun

var stiv som en Steen. Hendes høire Haand havde sønderrevet hendes Bryst, hendes Tænder vare paa flere Steder kjendelige i hendes venstre Arm; hendes stive store Dine stirrede ufravendt paa mig. Jeg styrtede omkuld, holdende hende endnu i mine Arme. Man maatte rive os fra hverandre. —

Dette er den sorgelige Begivenhed, som hvert Aars 13de October bringer mig herhen. Jeg kommer ingenlunde for at bede den gode Rosa om Forladelse fordi hun leed Døden for min Skyld; nei, jeg er fast overbeviist om, at der end ikke under alle hendes Lidelser har svævet det mindste Bredesord paa hendes Læber eller i hendes Hjerter, men jeg kommer for at bede til Gud, at han igjen i Evighed maa forene os, der saa ofte havde tilsvoret hinanden et evigt Bendskab. O hvor Skjebnen dog er ulig her i Verden: hvad den kalder Lykke, tildeeltes mig som havde begaaet Brøden, og hun, den Uskyldige, maatte lide en saa frygtelig Tugtelse og Død.

Idet Damen steg tilvogns, bad hun mig om Tausshed med denne Begivenhed saalænge hun var ilive, men da jeg nu erfarer, at Madame Louise de Saint Simon er død, har jeg, som sagt, ikke mere taget i Betænkning at fortælle den.

L. Bequet.

Manden uden Havn.

Det var en ældgammel Sædbane i Corsinis Familie, at om Fredagen blev der i den store Sal, i den prægtige Bygning, ved Krystallseftronernes Glands, spillet. Man talte ikke der om Politik eller Religion — man spillede.

Det var altsaa en Fredag Aften, og allerede i to Timer havde Kortene været i Bevægelse, da Husets Herre traadte hen til et Spillebord, paa hvilket store Gulddynger og gjenuesiske Bankofedler taarnede sig. En af Spillerne sagde til ham: „Cavaliere! Laan mig to hundrede Pistoler; det gjælder min sidste Sats, og jeg er allerede blottet.“ — De tohundrede Pistoler rullede paa Bordet, og et Dieblisk efter var Corsinis og Spillerens Penge Bankholderens Eiendom. Spilleren reiste sig med en let Kompliment og overlod Corsini sin Plads. Denne satte nu tofusinde Zechiner paa et Kort, med de Ord: „Edele Doria! Lad see, om Lykken bestandig viser sig Dem gunstig. Ordsproget siger: at Den som er heldig i Spil, er uheldig hos Damerne.“

„Edele Corsini! Det er slet ikke galant af Eder, at erindre mig paany om Eders Giftermaal med min Cousine Aglaura. I har fundet Raade for hendes Dine, hun har foretrukket Eder for mig, og dermed er det ude. Men her er Trefle.“

„Jeg har vundet; fem Kort i samme Couleur.“

„Mine Penge ere Eders. Jeg sætter nu tyvetusinde Zechiner; omtrent saameget vilde jeg give for et Par Drenringe til Aglaura.“

„Ewig og altid Aglaura! See her: Kongen! Læg Kortene ned, I har atter tabt. Skulle vi nu ikke holde op?“

„Det er ikke min Bane, naar jeg taler; jeg lader mig ikke saa let slaae af Marken. Halvtredssindstyvetusinde Zechiner!“

„Meget, maaskee for meget; men lad saa være! Halvtredssindstyvetusinde Zechiner!“

Denne levende Samtale vakte de Forsamledes Opmærksomhed. Alle trængte sig i en Kreds omkring Corsini og Doria.

„Hvi tøver De saalænge, Signor Doria? Er mit Landsted Camaldoli maaskee ikke Pengene værd?“

„J misforstod mig, Signor Corsini! Jeg meente kun, at halvtredssindstyvetusinde Zechiner for nærværende Tid, da Franskmændene udflyndre Italien, nok kunde kaldes en Sum, og at Drenningene til Aglaura koste tyvetusinde Zechiner.“

„Driver J Spot med mig?“

„Nei, Signor! Men jeg har vundet! Eders Penge ere mine.“

„Nu vel, men Camaldoli er idetmindste togange hundredtusinde Zechiner værd. Her ere Dokumenterne, som kunne bevidne det.“

„Velan! Men endnu et Spørgsmaal. Hvo inde staaer mig for, at Franskmændene ikke allerede ere der? Maaskee ere de isærd med at drikke Eders Viin, med at tømme Eders Lader, medens vi her tale sammen: Indestaaer J mig for ethvert Tilfælde?“

„Jeg gjør det. Spil kun ud.“

„Er Eders Eiendom Camaldoli vel forsynet med Vand?“

„Den er det. Løberen strømmer derigjennem: J kan forgifte den hele romerske Campagna, saafremt J har Lust dertil. Spil kun ud!“

„Sindes der skyggesfulde Lunde, Statuer, smukke Udfigter?“

ud! "Endogsaa Galger for mine Undergioner. Epit

"Ere Ederes livegne Piger smukke, smukke som Aglaura?"

"Ved min ædle Moders Sjæl, hold dog engang op!"

Corfini lagde Haanden paa sin Kaarde, og Doria svarte: "Vi ere fuldkomment paa det Rene. Jeg sætter togange hundredtusinde Zechiner mod Ederes Eiendoms Camaldoli."

"Ja, for Djævelen! Ja!"

"Her har J Carreau!"

"Ligeledes."

"Carreau!"

"Her!"

"Carreau!"

"Død og Helved! Jeg har ingen flere."

"Carreau!"

"Bidere!"

"Carreau!"

"Tabt!"

"Camaldoli er mit!"

"Fordømte Kort, som Djævelen selv har skabt og Helvedsflammerne malet. Jeg beder Dem, mine Damer, at tilgive mig denne Hefstighed, men hvo har et saa afgjort Uheld som jeg. Jeg vilde være i Fortvivlelse, dersom De, mine Herrer og Damer, deelte min Ulykke med mig. Dog — jeg havde nærvæd glemt, Signor, at det skønne Camaldoli er blevet Ederes; her ere Dokumenterne. Jeg beder Eder kun om, at indbyde disse elskværdige Damer ret ofte derhen. Fordømt! Fem Gange Carreau! Fem Gange!"

„Det skal være mig en behagelig Pligt, Signor Corsini, og dersom De selv har lyst engang imellem at tilbringe et Par Uger der“

„Skulle vi blive staaende paa Halsveien? Jeg har endnu mine Forsædres Pallads. Næst efter Palladset Pitti beundre Fremmede meest mit Hus i Florenz. Mine Statuer og Malerier ere en Million værd. Jeg sætter denne min Eiendom mod Landgodset, som J nys har vundet fra mig.“

„Velan, jeg antager Tilbudet.“

„Forekommer det Eder ikke, Signor Doria, at Lamperne ere nærved at gaae ud?“

„Deres Dine ere trætte, Signor Corsini! Vi ville holde op, isald Dem saa synes.“

„Nei, nei! Det forekom mig blot, som om Lysets fronen paa eensgang mistede sin Glans. Kortene svømme for mine Blik, og de brogede Figurer dandse op og ned, saa jeg neppe kan adskille dem fra hinanden. Spil ud, Signor!“

Tregange faldt Kortene, og den uforsonlige Skjebne gav atter Corsinis Modstander Seiren i Hænderne. Uden at klage eller forandre en Mine lægger den Talsende Guldnøglen til sit Pallads ned paa det grønne Klæde og bortsejerner sig taus, som en Betler, gjennem den bestyrkede Forsamling. Ingen holder ham tilbage, men snart kommer han igjen og hviffer Doria noget i Øret. Doria nikker med Hovedet, og Begge tage Kortene paany.

„Er J da Djævelen selv, siden J bestandig vinder?“ udbrød Corsini med indædt Forbittrelse.

„Hvilket Spørgsmaal! Djævelen holder ikke af smukke Piger, og nu har jeg vundet Eders Brud fra Eder.“

„J er en elendig Ridding, Doria, siden J vover at forraade min Hemmelighed.“

„Og J er tusind Gange flættede, J, som sætter Eders Forlovede paa et usselt Kort!“

Alle Damerne foer sammen af Skræk: „Er det muligt? Aglaura! Hans Brud, Camalcatis Datter! Hellige Jomfru! Hvo skulde troe det muligt! Den tre farvede Kane vajer paa vore Taarne, og en Nobile spiller sin Forlovede bort.“ Saaledes lød det fra alle Kanter.

„Stille! afbrød Corsini de Andres Tale: Jeg Francesco Roberto Corsini, hvis Familie hører til de ædleste i Italien, blandt hvis Forældre En har været Statholder i Triest, en Anden Seierherre i Slaget ved Lepanto, og Tvende Doge i Venedig, jeg, Corsini, Herre til Camaldoli, jeg sætter mit Navn, mit Allersidste, paa Spil!“

„Hans Navn!“ raabte alle Cavaliererne med Spot og Latter. Corsini blev ved med et bittert Smil: „Mit Navn er vel ligesaa meget værd som Eders Wiins bjerge ved Carrara. Mit Navns Hæder, Signor Doria, er mig mere dyrebart end den største Sum, mere dyrebart end alle Jordens Edelstene og Juveler. Dette Navn er indskrevet i Venedigs gylndne Adelsbog og Erruriens hæderfulde Aarbøger. Naar jeg taber det, da vil jeg ingenfinde mere føre det, og det skal udslættes for evig Tid af ethvert Vresmonument. Hele Menneskers, hele Adelsmandens Værd ligger i hans Navn. Den Liv egne fører det Navn, som hans Herre gav ham, Bastarden det, som Folks Medlidenhed tillægger ham. Det er givet os af Gud, det er den Talisman, som gaar i Arv fra Fader til Søn, den Rjæde, som binder Fortiden til Dieblikket. Med det ville alle mine Rettigheder gaae tabte. Loven bliver for den Navnløse til et dødt Bogstav, hans Liv til et Bedrag, en Løgn, som ingen Retfærdiggjørelse taaler. Opstandelsen er ikke

mere til for ham; hvad enten Gabriel eller Djævelen kalder ham, bliver den Navnløse i sin Grav. Myster jeg dette mit sidste Gode, da lukker Himlen og Helved sig til for mig og min Sjæl myrder sig selv, idet den bortkaster det Tegn, hvormed Daaben helliger ethvert menneskeligt Væsen. Hvor høit vurderer I mit Navn Signor Doria?"

„I Sandhed, et forunderligt Tilbud. Vel har jeg seet Penge, Palladser, Kongeriger, Qvinder bortspillede, men et Navn?"

„Ingen Udflugter, maa jeg bede! Det kommer her ikke an paa om det jeg sætter paa Spil er sjældent eller ikke, men Spørgsmaalet er om det har noget Værd eller ikke. Mit Navn er den Ting jeg sætter paa dette Kort."

„Men, hvad skal jeg gøre med Eders Navn?"

„Hvad I selv vil. Mit Navn agter jeg for lige høit med min Sjæl. Men skynd Eder. For sidste Gang, hvor høit vurderer I min Indsats? Eders Betænkeligheder og Udflugter ere altfor dræbende. Skynd Eder!"

„Nu vel! Jeg agter Eders Navn altfor høit til at kunne bestemme dets Værd. Vinder jeg det, da er det min Eiendom, taber jeg, da kan I selv sige hvor høit I vurderer det."

„Godt! Bland Kortene!"

Begge Spillerne betegnede sig med Korset, og medens de ordnede Kortene, flyede hele Selskabet, grebet af Nædsel, ud af Salen. Det var Midnat. Lamperne flammede ustadig, og truede med at gaae ud hvert Dieblif. Gresskibillederne paa Væggene, de blaae Porcellainsvaaser, de sorte Marmorstykker paa Kammerne, de blege Statuer, de brogede Tæpper, og de mægtige arabiske Zifre paa det store Taffeluhur bleve meer og mere usydelige og tabte sig i dæmrende Taagedunst. Kun

over de tallose Spejle, med hvilke Salen var smykket, foer fra Tid til anden et Lyn fra de blussende Lamper og viste, i mangfoldig Gjenspejling, begge Spissernes blege Ansigter. Haanende hvinede Stormen udenfor, og Guldqvasterne paa de røde Vinduesgardiner slagrede hid og did, medens de sorte Cypresser strakte de hvislende Blade henover Balkonen, for ligesom at være Vidner til den natlige Scene.

Man hørte derpaa intet mere uden de Ord: „Jeg er fortabt, jeg er fordømt!“ Og i Morgenens første Dæmring flyede en Mand gennem Porten San: Gallo ud af Staden.

Morgenens Taage svømmede i verlende Masser over Egnen, og medens de hævede og sænkede sig, svævede Hata Morganas lustige Billeder for den Vandren: des Nie. Han steg op paa en Hvi udenfor Staden og stirrede med forvildet Blik trindtom sig. De første Solstraaler dukkede rødrende frem af Skysløret i Østen, og Morgenluften viftede Thymianens qvægende Duft paa lette Vinger henover Egnen. Men den Ravnløse fornåm intet til den vaagnende Naturs Herlighed. Han lænede sit Hoved op mod et Træ og græd bitterlig: „O mit skønne Camaldoli, hvis Frugter vare saa kostelige, at de allene kom paa den hellige Faders Bord! O mit Marmorpallads, min Aglaura, mit ærlige Navn! Alt har jeg tabt. Naar jeg kun med Raarden i Haanden kunde røve mit Navn tilbage, naar jeg kun turde skrive det i Orkenens Sand, naar jeg kun maatte stamme det frem uden at Nogen hørte derpaa, men, nei! jeg tør det ikke, jeg har spillet det bort, jeg har frasagt mig enhver Rettighed til det. Spillegjelden er hellig; Navnet selv kan ikke løse den. Verden vil forlange, at jeg skal holde det tilsagte Løfte, og Verden forstøder mig, fordi jeg forstødte mig selv. Min Skjytpatron, min Skjytengel, min Forbeder i Himlen og paa Jorden for:

flyder mig, fordi jeg af lumpen Havesyge har forskudt ham. Og naar et Barn i sin Ustyldighed fremstammer de mit Navn, vilde jeg begaae et Ran mod Doria, saafremt jeg agtede derpaa eller besvarede det. Djaevlen selv vil ikke have noget at gjøre mig, den Navnløse er forskudt af Himlen og af Helved." Solen siraalede klart frem bagved Horizontens violette Kanter. Florenz hævede sig at Taagen, og de glimrende Kuxler, de hvide Palladser sunklede i Morgenens rødlige Skjær. Pigerne fra Appenninerne, som begave sig til Markedet ved San Lorenzo, droge forbi den Ulykkelige. Det indbydende Syn af Blomsterkurbene, af de muntre Pigers sorte Pine, deres mørke Loffer, som den skjelmste Lustning vifter omkring deres Pande og Kinder, deres Bønner ved Helgenbillederne, deres muntre Sange, er nær ved at bringe den Ulykkelige til at glemme sin forladte Stilling. Han betragter den glade Skare med et Smil og kjøber nogle af de smukkeste Blomster. Han vil betale dem, da Pigen siger: „Signore! Naar De kjøber en Rose af mig, saa maa De ogsaa tage en Nellike hos Maria, en Jasmingreen af Gloria, og en Levkoi af Luigina, thi Maria, Gloria og Luigina ere mine Søstre.“

„Fjerdemt! Alle dlsse have et Navn!“ udbryder Corsini rasende, forlader de smukke Blomsterpiger, og løber som et forrykt Menneske henover Marken. Han banker paa det nærliggende Klosters Port; en Munk træder ud: „Min Broder! Jeg vil lade mig døbe!“ hviler den Fortvilede med usikker Stemme.

„Du kommer meget tidlig.“

„Min Sjæls Frelse driver mig hid.“

„Er Du en Jøde?“

„Rei!“

„En Tyrk?“

„Rei!“

„En Protestant?“

„Nei! Jeg er født og opdragen i den hellige romerske Kirke.“

„Hvad er da Dit Forslangende?“

„At blive døbt endnu engang.“

„Conciliet i Trapezunt forbyder det.“

„Men jeg har mistet mit Navn.“

„Søg at faae det tilbage igjen. Klokken kalder til Messen, Gud være med Dig!“

Klosterporten blev lukket. „Ingen Daab? Altsaa er jeg ingen Christen mere, har ingen Deel i Nadverens Sakramente? Altsaa gives der hverken nogen Jule- eller Paaskefest for mig, ingen indviiede Lys ved min Dødsfeng, ingen Præstis Velsignelse i min sidste Time?“ Fortvivlet skjar han Tænder og traadte ind i en Landsby, som hørte til hans Søsters, Hertuginde Paglias Besiddelser. Præsten mødte ham og sagde: „Velkommen Signor Corsini!“ Hans Amme, som stod i Vinduet, raabte ned til ham: „Goddag, Corsini!“ Bønderfolket tog Hattene af med de Ord: „God Morgen, Signor Roberto Corsini!“ Han svarte hverken Præsten, Ammen eller Bønderne, men stirrede i mørk Fortvivlelse hen for sig, idet han mumlede: „Jeg hører ikke mere dette Navn, det er ude med mig!“ Han traadte ind i sin Søsters Pallads. Hans Blegghed og forstyrrede Udseende forfærdede alle dem, som mødte ham, og hans Søster spurgte deeltagende, hvad der var tilstødt ham? Han sank ned i en Lænestol og svarte ikke eet eneste Ord.

Hans lille Søstersøn, som var hans Yndling, sprang op paa hans Skjød med de Ord: „Vi have allerede ventet paa Dig i to Dage, Onkel Costa!“ Barnets Moder rettede den Lille og sagde: „Philippino, min Engel! Det er ikke Din Onkel Costa.“

„Gaa er det min Fætter Cordoni?“

„Nei!“

„Hvem da? gjentog Drengen og klappede Cor:
sini paa Kinden: Siig mig, Onkel, hvad hedder Du!“

Men den Navnløse stod pludselig op, lod Barnet glide ned paa Leppet og flyede, liig en Forbryder, ud af Slottet. Fra dette Dieblif af havde han ingen Ro mere paa sig. Den Livegne gif haanende forbi ham med de Ord: „Han er mindre end jeg, han er en Varskard blande Menneffene.“ Betleren gav ham med et foragteligt Blik den Almisse tilbage, han havde givet, sigende: „For hvem skulde jeg da bede ved den hellige Jomfrues Altar!“ Tyven gif med haanlig Latter forbi den Navnløse, og ansaae det ei engang for Umagen værd, at lægge Haand paa en Mand, som allerede havde myrdet sig selv. Verden stødte ham med Foragt tilbage, og ustraffet kunde den første den bedste Forbryder dræbe ham. Da faldt det ham en Dag ind, at det dog kunde være muligt, at tilbytte sig Navnet af Doria for et Par Tønder Guld, og strax opsogte han alle de hemmelige Smuthuller, hvor en Bande af Røvere havde havt deres Tilflugtssteder. Han tænkte ved sig selv: „Banditer have grundfæstet Rom; Erobreren er kun en Røver i det Store; Verden tilhører den Tappreste, og Himlen skjærmer den Modige.“ Under disse Betragtninger nærmede han sig Hulen, hvor Banditerne havde deres Vagter udstillet. En af Hovedsmændene tiltalte ham med følgende Ord: „Hvo er Du?“ — „En Fjende af Menneffeheden!“ — „Hvad vil Du?“ — „Leve og døe med Eder, fortjene mit Guld i Eders Selskab ved Plyndring og Mord, og naar jeg er træt af at myrde, skjære mit Brød med Dolken.“ — „Videre!“ — „En Rang vil jeg indtage hos Eder, og kal-

des Løve, Mordbrænder, Tiger, eller hvorledes I selv vilde døbe mig." — „Dit Dnske skal vorde opfyldt: Hvad hedder Du?" — „Hvorledes! Hvad jeg hedder?" — „Savist, hvorfor saa bestyrtet? Jeg hedder blandt mine Kammerater il terrible, men den hellige Antonius er min Skytspatron, derfor kalder jeg mig efter ham. Denne her bliver af os kaldt il terremuoto, men hans Navn er Michael, og til den hellige Michael opsender han sine Bønner. For Du bliver Klover maa Du nævne os Dit Navn og Din Skytspatron."

„Jeg har intet Navn mere."

„Da kan Du ikke indlemmes i vor Bande; Du vilde bringe Ulykke over os og bevirke, at den hellige Jomfru fradrog os sin Beskyttelse. Bort med Dig!"

Han forlod Hulen og gik til Neapel. Med Forsærdelse hørte han der, at man havde dømt En af hans Venner, hvem han havde sekunderet i en Duel, til Døden som en Morder. Han vilde træde frem som Vidne og aflægge Ed paa, at Alt var gaaet rigtig til ved Tvekampen, men ham, den Navnløse, troede man ikke mere, og hans Ven blev hængt. Han vilde nu forlade Italien, gaae over Alperne, og i et fremmed Land søge Lindring for sin Smerte. Han forlangte et Pas ved Grændserne, men da han ikke kunde angive noget Navn, blev han udfjældt for at være en Carbonaro og forfulgt som en Snighandler. Man skjød efter ham, men feilede ham uheldigviis. Kort derpaa erfoer han, at Doria, som nu kaldte sig Corsini, var, paa Grund af en bedragerisk Bankerot, bleven erklæret æreløs som Falskner. Corsinis Navn var udslettet af Benedigs gyldne Bog, og figurerede i skandaløse Processer og i en infamerende Dom.

I Livorno erfoer han, at Doria fra først af havde været en falsk Spiller, som var flygtet fra Fængslet i Cattaro. Corsini indsaae nu med Harm og Forbitrelse, at den Skjændige havde bedraget ham for hans Guds, hans Pallads, hans Penge, hans Brud, hans Navn, og nu var han desuagtet nødt til at oppebie det Tidspunkt, da Doria frivillig vilde give ham det sidste tilbage. Han besluttede derfor at begive sig til Florenz og der opsøge Doria, for paa sine Knæe at bede ham om det ugle, vanærede, for ham aldeles værdieløse Navn. Saafermt dette Forsøg ikke vilde lykkes ham, da var det hans faste Beslutning, at tage sig selv af Dage.

Han naaede Florenz. Natten bredte sine Skygger over Jorden, Alt var stille og tyst rundt om, hans Pallads oplyst af tusinde glimrende Lamper. Musikens jublende Toner, de klingende Vokaler, de sunklende pragtfulde Jubeelsmykker, med eet Ord: Alt antydede en usædvanlig Fest. „Og hvilken?“ hvidkede den Navnløse sagte. — „En Formæling!“ — „Doria formælet med Aglaura! Dat jeg ikke kan styrte mig for hans Tod og udbryde: „See her disse Sætte fyldte med Dukater ere Dine, giv mig blot mit Navn tilbage! Vær menneskelig, trød ei Retsfærdighedens Fordringer under Fodder. Luk ei Eders Øre for mine brændende Bønner, og kast et medlidende Blik paa den Qual, som fortærer mig!“

Han styrrede affted til Arnostodens Bredder og kastede sig, gennembaad af Duggen, halvafmægtig af Træthed, ned paa Grønsværet, da en fællig smykket Gondol med syngende Roerkarle, og Musikchore paa mindre Baade, som fulgte den, gled hen over Strømmen. Den Navnløse skjulte sig i Sivet, Alt var ham som en urolig Feberdrøm. Da saae han Aglaura i Gondelen, belyst af blussende Fakler. Ingeninde var hun fore-

kommet ham saa skøn som i dette Øieblik. En lang Række af Bryllupsgjæsterne fulgte efter, og var just ifærd med at besejge Gondolerne, da et grueligt Angstskrig lød ikke ret langt borte. Den Ravnløse iilte hen mod Stedet, hvorfra det kom, og saae to Mænd flygtende ile bort med det Udraab: „Den Skjændige er død!“

Paa Jorden laae en Myrdet, konvulsivt krampende sig, liig en Slange, og da den Ravnløse saae ham ind i Ansigtet, gjenkjendte han Doria, hvis Die stirrede ham halvbrustent imøde. „Doria! udbrød han: Doria! Store Gud! For Himlens Skyld red mig af den bundløse Afsgrund, hvori jeg synker ned! Giv mig mit Ravn tilbage! Doria! Jeg besværger Dig, lad mig ei fortvivle, giv mig mit Ravn tilbage!“

„En Draabe Vand, kun een eneste Draabe!“

„Alt hvad Du vil, men først mit Ravn!“

„En Draabe Vand! Dolken brænder i mit Hjerte!“

„Mit Ravn! Giv mig det tilbage og Dit Forlangende skal opfyldes.“

„En Draabe eller jeg dør.“

„Kun tre Ord, Doria! Ha, den Skjændige! Han tier, han haaner mig, han vælter sig hen mod Gloden. Ved den evige Gud, det skal Du ikke! Svar mig, Nederdrægtige, eller jeg qvæler Dig med mine Hænder.“

Han ruskede i den Elendige og vred sine Hænder af Fortvivlelse; Snart styrtede han sig ned ved den Svagtaandendes Side, snart forbandede han ham. Da lukte den Døende pludselig Øiet og opgav sin Aand. Men den Anden sparkede til Liget og med et græsseligt

Blif mod Himlen udbrod han: „Knus mig nu med Dine Lyn, thi jeg er fordømt!“

Den næste Morgen hørte Jisterne ved Floden en Mand, tung som en Klippe, styrte i Bølgerne. De løb til, men saae kun en fredsformet Fure, som udbredte sig i Vandet. Endnu den Dag i Dag seer man i et Glasskab paa Anatomisalen i det florentinske Musæum et glindsende Skelet, hvis Ledemod ere sammensviede med Sølv og Kobber, og denne Hovedskal, disse Knokler og Been tilhørte engang Manden som havde mistet sit Navn.

C. Spindler.

Anecdoter fra Krigen i Spanien.

I hine Stjebnesvangre Aar fra 1806—1813 blere Krigere af alle Nationer indquarterede hos mig. Maaskee virkede Synet af den svage, blinde, og desuagtet op-
rømte Mand strax til min Fordeel, og den Beredvillig-
hed, hvormed jeg uden Bægning og Nølen gav hvad Plig-
ten fordrede, har vel ogsaa gjort Sit til at stemme de
Fremmede gunstig imod mig. Hertil kom endnu, at jeg
kunde underholde mig med de fleste Indquarterede i
deres Modersmaal. Heraf var det en Folge, at Ind-
quarteringen faldt mig mindre besværlig og trykkende,
end de fleste Andre, og mange af de Indquarterede syn-
tes at finde Behag i min Omgang. Udskillige, som paa læn-
gere Tid laae i Qvarter hos mig, fortalte uden Tilbagehol-
denhed deres Livs Begivenheder, og en Payeur, som først hav-
de været fire Uger i Qvarter hos mig, og som, da han
andengang kom til Königsberg, udbad sig Qvarter hos
mig, opholdt sig næsten to Maaneder i mit Huus. Han
gav undertiden smaae Selstaber, indbød mig til at
tage Deel i dem, og saaledes blev jeg bekjendt med
mange franske Officerer. Dette var i Aaret 1812, og
Spanien, hvor mange af de fremmede Krigere havde
været, blev ofte Hovedgjenstanden for vor Samtale. I
denne fortrolige Kreds blev mangt et Eventyr givet til
Bedste, og adskillige af disse Fortællinger, som bære
Sandhedens Præg, synes ikke at være uværdige til at
blive fortalte naany.

L. v. Bacsko.

*

*

*

Slottet i Königsberg er en gammel Bygning, som indeslutter en firkantet Plads, til hvilken fire Porte aabne Indgangen, og paa den ene Side hæver sig Slotskirken høie Taarn. „Jeg søger altid at undgaae Synet af denne Plads, sagde en Officeer, som var en fødte Schweizer: thi saa ofte jeg sinder den, vaagner Erindringen hos mig om en græsselig Begivenhed, til hvilken jeg engang var Dievidne. Just en saadan firkantet Plads, paa hvis ene Side et Taarn befandt sig, blev indesluttet af et spansk Klosters Mure, hvorhen jeg med flere Fanger, deels Franskmænd, deels Tydskere og Polakker, blev ført under lydelig Jubel af de spanske Insurgenter. Alle forsøiede sig, efter at Portene vare besatte med Bagter, ind i Kirken; men os, som man havde berøvet Alt, endog Klæderne, stillede man op paa den firkantede Plads, der tjente som Kirkegaard, lige overfor et Steen-Krucifix, ved hvis Fod et Halsjern var befæstet med en Lænke. Vi hørte Spaniernes Psalmesang ved Orgelets Toner, og stode forkomne og vansmagtende i bange Forventning. Da kom en Munk med en Hammer, og bankede det krumme Halsjern lige, saa at det nu kun bestod af to Stænger, som vare forenede ved en Ring, og trak et Reeb gennem begge Boilerne, der havde tjent til at lukke Halsjernet sammen. Han bortfjernede sig, og efter nogle Minuters Forløb kom alle de andre Munke tilligemed Spanierne i en festlig Procession. Een af Munkene stillede sig under Korset og holdt en Tale, hvoraf jeg ikke forstod et eneste Ord, da jeg var ubekjendt med det spanske Sprog. Desuagtet lode hans Miner og truende Gebærder ikke ahne noget Godt. Han befalte nu, at alle de, som ikke vare Franskmænd, skulde træde frem og begive sig bagved Korset. Vi adlode. De Tilbageblevne klædte man nu af og bandt deres Hænder paa Ryggen. Man førte derpaa den Ene efter den Anden hen til Korset,

lagde Halskjernet om ham, og to Spaniere traf nu Rebet, hvis Ender de havde i Hænderne, stedsse fastere og fastere sammen. De Ulykkelige bleve saaledes egentlig ikke qvalte, men deres Hals blev paa det frygteligste sammenklemmt, de faldt i græsselige Krampetræksninger, og døde efter langvarig Qual, eller bleve idetsmindste liggende asfmægtige. Saasnart En af dem faldt om, bandt man ham en Strikke om Benene, og han blev af et Æsel slæbt ud af Klostergaarden. Efter at vi havde været Vidner til denne Marter, førte man os ligeledes hen for Korset, hvor Munken holdt en lang Tale, der, som jeg senere af mine Medfangne erfoer, indeholdt Opmuntringer til at forsage Franskmændenes affhyelige Sag, da i modsat Tilfælde en lignende Straf ventede os. Da vi nu bleve førte ud af Landsbyen, saae jeg nogle Bønder ifærd med at tilkaste en Grav, hvori man havde lagt de pinte Franskmænd, af hvilke Mange, ifølge min Overbeviisning, kun vare asfmægtige. Vi bleve transporterede videre, og den følgende Nat fandt jeg Leilighed til at undvige, naaede efter mange Farer og Besværligheder en fransk Post, og søgte nu, saasnart det var muligt, at forlade Spanien."

En fransk Husar: Ritmester fortalte: „Vort Regiment laae i Torres: Vedrez, hvor Biskoppen daglig indbød os til sit Taffel. Vi toge med Glæde mod denne Indbydelse, da vi ikke kunde frygte for at blive forgive af ham, hvilket derimod let kunde være muligt, naar vi lode vor Middagsspisning tilberede af Vertshuusfolkene. Hjemme i vort Qvarter vare vi yderst forsigtige, og lode altid En af vore Folk være tilstede ved Madens Tilberedning. Obersten, en udmærket smuk Mand, var indquarteret hos en ung Dame, hvis Mand var fraværende, og Begge kom snart i den fortroligste

Forbindelse. Denne aflagte natlige Besøg hos Obersten, uden at bryde sig om Tjenerens Nærværelse, thi den Sidste havde sin Seng udenfor sin Herres Kammer. Tjeneren, et ungt fyrigt Menneſke, troede, paa Grund heraf, at kunde tage sig adſkillige Friheder, han blev heller ikke ugunstig modtaget af Damen, ſom lovede ham Opfyldſen af hans drifſtigſte Onſker, dersom han vilde komme et Pulver, ſom hun gav ham, i hans Herres Chokolade om Morgen. Frantſkmanden ſpor, i Lidenſkabens Hede, at ville eſterkomme hendes Begjering, men fortrød ſnart ſit Loſte, og aabenbarede ſin Herre hele Sagen. Den Sidste gjorde Damen heftige Bebreidelſer, men hun lod ſig aldeles ikke bringe ud af ſin Fatning. Da han omſider udbrød: „Eſkjændige Kvinde! Jeg troede, at Du elſtede mig!“ brast hun i Latzer og ſvarte: „Jeg ſkulde elſke en Frantſkmand! Stakkels Daa-re, jeg betragtede Dig allene ſom et Værktøi, hvilket jeg kunde behandle eſter mine Luner, og knuſe naar jeg var kjed deraf.“ Oberſten beſoel hende, at gaae bort fra hans Dine, og ikke viſe ſig oftere, da han ellers vilde lade hende fængſle og afſtraffe. Længe holdt han af Stoltthed Sagen dulgt, men fortalte den dog ſenere i et Selſkab af hans Kammerater, hvorved den blev bekjendt for Flere.“

En Regimentsſchirurg fik Befaling at reiſe til Spanien, og troede at naae ſin Reiſes Maal paa den tryggeſte Maade ved at følge med en ſtor Pengetransport, ſom blev ledsaget af en talrig Bedækning. Paa hele Marschen iagttog man den ſtorſte Forſigtighed. En Afſdeling Ryttere drog foran for at underſøge de Hjulveie, Transporten ſkulde paſſere igjennem. Førſt naar Alt var befundet ſikkert, gik Toget videre. Da hændte det ſig en Dag, at der faldt nogle Skud fra et ubetydeligt Buſtads i Nærheden, og flere af Soldaterne ſant dødelig truſne til Jorden. Det

varede en Stund før man kunde komme op paa den steile Klippe, hvorfra Skuddene faldt. Endelig naaede man Busten, og fandt Ingen uden en ung Pige med en Bøsse i Haanden. Man førte hende hen for den kommanderende Officeer. „Veed Du, forvorne Skabning, sagde Denne til hende: at Du maa døe?“ — „Det veed jeg, svarte Spanierinden uforfærdet: men jeg vilde døe en salig Død, og desaaarsag først hævne mig paa mit Fædrelands Fiender.“

En Ritmester af de italienske Tropper sagde, da han hørte disse og lignende Anekdoter: „Det er sandt, Spanierne hadede os dødelig og handlede ofte som Djævel, men Franskmændene have ikke givet dem efter i Bari. Endnu i dette Dieblis gjør min Samvittighed mig levende Bebrejdelser fordi jeg ikke lod en fransk Grenadeer paa Stedet flyde. Jeg var dengang et ungt Menneſke og neppe Officeer, da vort Regiment blev ſtaaende uvirksomt bagved Godfolket, medens dette ſøgte at drive Spanierne ud af en Landsby. Eaasnaart dette var ſceet, erholdt vort Regiment Befaling, at ſætte efter de Flygtende gjennem en Defilee. Spanierne havde imidlertid trukket ſig tilbage paa en ſteil Klippe, hvor Rytteriet ikke kunde angribe dem. Vi marscherede derfor hen til Landsbyen, hvor adskillige Skud tildrog ſig den Kommanderendes Opmærksomhed. Han indſaae let, at det kun var nogle af Godfolket, ſom havde iſinde at plyndre Byen, og for at hindre alle mulige Exceſſer, bleve vi ſtrag befalte at rykke ind. Pludſelig naaede et vildt Skrig mit Øre, jeg ſprang ind i Huſet, hvorfra det kom, og i det ſamme Dieblis faldt et Skud i Bærelſet. En Grenadeer ſtod med Gæværet i Haanden ved Døren, og havde juſt nylig knuſt Hovedet paa en

ning Vige, som laae paa Sengen, ved et Skud. „Hvad er det?“ raabte jeg gysende. „Hun var, svarte Grenaderen trodsig: bleven syg tilbage, og da de Andre vilde gjøre mig hende stridig, har jeg skudt hende, for at ikke disse lumpne Karle skulde tage hende fra mig.“ Jeg vilde ladet Morderen fængsle, men han sprang ud af Binduet, og var siden ikke at opspore. Jeg meldte det Passerede hos Obersten for Grenadeerregimentet, men har siden ikke hørt, hvorledes den Skyldige blev affrattet. Denne Begivenhed gjorde imidlertid et dybt Indtryk paa mig, og da jeg siden blev syg af en hid: sig Feber, troede jeg bestandig at see Grenaderen med Geværet staaende for mig. Endnu ofte svæver det gruelige Syn for mig i Drømme, og naar jeg tænker paa Djævelen, seer jeg denne Karl for mig med de lumste Træk og den skædesro djævelske Glæde i alle Miner.“

Den polske Meltime.

En Scene fra Warschaus Erobring.

— — Russerne fornyede Stormløbet, og Redouten blev erobret. Saa snart de havde ordnet sig igjen, og forstærket sig ved det bagvedstaaende Grenadeerkorps, rykkede de nu frem mod Stadens egentlige Vold. Deres Vej gik over Døde og Døende, Alt var kun Ulykke, Jammer og Fortvivlelse. Ratten brød frem, men Ilden af de brændende Bygninger og de utallige Ildsvælg fra alle Kanter, lyste for dem. Kanonernees Torden, blandet med Stormløbernes Angrebskrig, overdøvede de Saares Jamren og de Døendes Stønnen.

I det den 11te Division saaledes rykkede frem over Døde og Saarede, hørte en Liefstænder, Søn af en tydsk Haandværksmand i Riga, der just var høire Fløimand af et Compagnie, pludseligt sit Navn nævne af en svag Røst, uden at han ved den trindtudbredte Ilds usikre Skin kunde opdage fra hvilket af de utallige døende Væsener den kom. „Nicolai! Er det Dig?“ var Alt hvad han hørte, thi han maatte følge Massen, og desuden var det jo ogsaa muligt, at disse Ord gjaldt en Anden.

Den 8de Septemberdags Morgen var frembrudt — Warschau var ikke mere i Polakernes Hænder. Staden havde kapituleret — en Deel af den russiske Hær var rykket ind; den keiserlige Garde tilligemed en Deel af den 11te Division havde afløst Polakkerne, og besat alle Stadens Poster. Liefstænderen blev stillet ved et af Hospitalerne, hvor just en Deel Saarede: Russer og Polakker, bleve indbragte. I det man bærer en saaret Kriger forbi ham, hører han atter af en svag hendsende

Røst de Ord: „Nicolai! Er Du der?“ Saa snart han blev afløst, gik han ind i Hospitalet, for at erfare hvem det er, og her gjenkjender han i den saarede Kriger — sin Søster, der for tre Aar siden hemmeligt havde forladt sit Fædrenehuus med sin Elsker, en Polak, som Faderen ei havde villet tillade hende at ægte. Med Denne var hun siden bleven gift, og boede i Warschau. At dette erfoer Broderen først i dette Dieblit, og da han spurgte, om hendes Mand tjente i samme Regiment, svarte hun: „Nei, han har tjent der; men han faldt ved min Side den frygtelige Nat ved Ostrolenka. Men jeg er ikke den eneste polske Kvinde som har fulgt sin Mand i Kampen. O, det er nu forbi!“ — Dagen efter døde hun.

Den hemmelighedsfulde Tvekamp.

Adam Bell, Eier af et anseeligt Gods i Dumfries-shire i det sydlige Skotland, mistede sin Fader, da han endnu var Barn, og tillige sin Moder, da han var tyve Aar gammel. Hun efterlod ham Godset til Arv, foruden en betydelig Pengesum, som hun efterhaanden havde samlet sammen. Han var en høj og kraftig Mand, og hans største Fornøielse var legemlige Øvelser. Han gjaldt for den bedste Rytter i Omegnen, og roste sig af at Ingen i hele Landet forstod at bruge Klingen bedre end han.

I Efteraaret 1745 forlod han, efter nogle Dages stiltiende Forberedelse, sit Huus, for at begive sig til Edinburg, og efterlod Instruxer for Huusfolkene, hvilke lode formode, at han paa længere Tid vilde blive borte. Men nogle Dage efter, da Huusholdersten var sysselsat med at feie i Stuen, troede hun pludselig at see sin Herre træde ind af Kjøkkendøren og at gaae hen til sit Bærelse. Han havde Rappen og Hatten paa ligesom ved hans Ufreise. Da hun saae ham, udbrød hun: „Herre Gud! Er I allerede kommen tilbage?“ Han svarte intet Ord, men gik hen til Pulten og vendte hende Ryggen. Efter nogle Minuters Forløb gik han ud af Huset henimod en lille skovomkranset Flod i Nærheden, hvor han forsvandt for Huusholderstens Bine. Bestyrtet løb den Gamle ud og fortalte Gaardskarlen, at Herren var kommen hjem, men rimeligviis havde mistet sin Forstand, thi han var gaaet omkring uden at ville tale med Noget. Karlen svarte, at hun maatte have drømt, thi Hesten var ikke kommen i Stalden, altsaa maatte Herren endnu være borte. Hun sværte paa at han havde havt sin Ridestift i Haanden. Karlen gik derfor ud i Skoven for at søge efter den Forsvundne,

men var ikke istand til at finde ham. Denne Begivenhed vakte den overtroiske Mening blandt Folkene, at Huusholderken havde seet Bells Gjenfærd, og at der altsaa maatte være tilstødt ham noget Ondt. Flere Uger og Maanedes gik hen, men Bell kom ikke hjem. Een af de nærmest Betsøgte paatog sig Bestyrelsen af hans Godser og Formue i den Overbeviisning, at Bell var fulgt enten med Carl Stuarts Armee eller at han paa en eller anden Maade var kommen af Dage. Alle videre Efterforskninger bleve derfor som frugtesløse opgivne.

Paa samme Tid havde en Forpagter ved Navn Millan begivet sig i Forretninger til Edinburg. En Aftenstund besøgte han en af sine Venner i Nærheden af Hoolywood, og da han pludselig fik et Anstød af Feber, besluttede han at blive Natten over hos sin Ven. Henimod Midnat tiltog imidlertid hans Tilbedefindende, og i den Formening, at en Spadseretur i den frie Luft vilde have en velgjørende Indflydelse paa hans Befindende, kastede han en Kappe over sig og sneg sig ned i St. Antony-Haven bag ved Huset, for ikke at volde Familien nogen Urolighed. Maanen skinnede klart, og Forpagteren opdagede i dens Straaler en fremmed, hoi Skikkelse, som fra den anden Side af Haven traadte ind, hyllet i en Kappe. Forpagteren, som i dette Døielik stod i Skygge, ansaae det for raadeligst, at holde sig skjult, for at iagttage den Fremmedes Bevægelser. Utaalmodig gik den Sidste frem og tilbage og saa bestandig paa sit Uhr, ligesom om han ventede Nogen. Endelig traadte en anden Fremmed ind ad Porten, tæt indhyllet i en Kappe med en Hue paa Hovedet. Begge vandrede et Par Ord sammen, derpaa kastede de Rapperne og rebe Kaarderne ud af Skeden. En hidsig Tvekamp begyndte. Den første Ubekjendte syntes i Begyndelsen at have Fordelen paa sin Side; enhver af de Kæmpende gjorde sig Umage for at fægte med Ryggen

imod Maanen, saaledes at dens fulde Lys maatte falde blændende i Modstanderens Dine. Kampen var lang; varig og haardnakket, og syntes at gaae paa Liv og Død. Endelig kom de i Stridens Hede gandske nær til Stedet, hvor Forpagteren stod skjult. Maanen traadte i dette Dieblif bag ved en Sky, og den Ene af de Kæmpende udbød: „Holdt! Vi fægte i Mørke.“ Begge lode nu Sværdene synke og tørrede Svæden af Panden, men saa snart Maanen traadte frem paany af Skyerne, begyndte Kampen med fordoblet Hidsighed. Den først indtraadte Fremmede gjorde et Udfald mod sin Modstander, som imidlertid asparerede det, og hastig som et Lyn faldt ud paany; da gled den Andens Jod, idet han vilde undvige Stødet, og han styrtede i sin Modstanders Sværd, som heelt gjennemborede ham. Kun een eneste frampagtig Bevægelse gjorde den Faldne, ligesom for at reise sig, derpaa sank han tilbage, og udgav med et dybt Suk sin Aand.

Forpagteren var halvdød af Skræk, men ihukommende sin farlige Stilling, beholdt han endnu saamegen Fatning, at han forblev en taus Tilskuer, uden at røbe sig. Den tilbageblevne Kæmpe astørrede derpaa med stor Rolighed sit Sværd, bedækkede den Faldnes Legem med hans Kappe, og forlod Haven. Forpagteren sneg sig tilbage til Hjemmet, uden at Nogen bemærkede ham. Hans Gledbefindende var forsbundet, men hans Sjæl i det heftigste Oprør. Efter modent Overlæg besluttede han at angive Sagen for Retten den næste Dag, da hans Ven om Morgenen traadte ind til ham, med den Beretning, at en dræbt Cavalier var funden i Haven. Han stod nu op og fulgte ham. Den Dræbte var en ung smuk Mand med brunt Haar og indtagende Ansigtstræk. Man fandt ingen Brevskaber eller Papirer hos ham, som kunde give den mindste Oplysning angaaende hans Stand og Navn, kun paa hans Kaardehæfte

saae man de to Bogstaver A. B. indgravede. Modstanderens Sværd var trængt ind under hans venstre Skulder og gaaet igjennem Brystet.

Liget blev udstillet otte Dage til Skue, men da Ingen kjendte det eller kunde give nogen Oplysning derom, blev det endelig begravet paa de graae Brødres Kirkegaard. Sexten Aar forløb uden at Jorpagteren fik noget Nærmere at vide angaaende den Dræbte. Da hændte det sig engang, at han fortalte Begivenheden, da han var paa Adam Bells Gods, for at kjøbe Faar. Tiden, Klæderne, Bogstaverne paa Kaardehæftet, fortalt, Alt stemte sammen, saa at der ikke kunde være nogen Tvivl om at den Dræbte havde været Adam Bell. Men hvo Morderen havde været, hvorover Striden havde reist sig, og hvorledes det forholdt sig med Huusholderkens Syn, blev en uforklarlig Hemmelighed, som endnu ikke er opdaget.

Cholera morbus.

En sand Begivenhed.

Den frygtelige Cholera havde naaet Ruslands vestlige Ryster. Odelæggelse, Skræk og Forvirring fulgte med den. Det var Slutningen af Høsten i forrige Aar, da Efterretningen derom naaede et eensomt liggende Skovhuus, beliggende omtrent to Mile fra Landsbyen Soposchok. Jægeren Alexis Wilkomirz sad en Aften med sin unge Hustru i det opvarmede Bærelse, og Begge talte om de Foranstaltninger, som de agtede at træffe mod den fælleds Fiende. To muntre Drenge, smukke som Engle, sov allerede laae i deres Bugger, da fornam man pludselig Lummel i Gaarden og Jægersvenden meldte, at Mølleren fra Landsbyen stod udenfor og forlangte at indlades, da han var flygtet bort fra Soposchok af Frygt for Choleraen. „Mølleren! udbrød Jægeren forbauset: vor Dødsfiende vover at søge Beskjærmelse under dette Tag, over hvilket han har lyst Forbandelse, fra den Tid af, da jeg førte Dig hid som min Egtefælle. Dog ville vi ikke nægte ham Indgang, da han flygter til bort Huus, som til et Asyl. Vi ville betragte hans Komme som et Forbud paa vor Udsoning med ham.“ Mølleren træder ind i Stuen med blegt forstyrret Ansigt, han bad med skjælvende Stemme Jægeren og hans Egtefælle om Tilgivelse for hans længe nærede Had, som ene havde sin Grund i hans Kjærlighed til Jægerens Kone, Margaretha. Han rækker dem Haanden til Forsoning og gjentager sin Bøn om at turde blive nogen Tid i Skovhuset, til Sotens Kaserie havde lagt sig i Byen. Jægeren behandlede ham som en længe savnet Gæst, og opbød Alt, for at bevidne ham deres velvil lige Sindelag. Efter Aftensmaaltidet anviser Jægeren ham en Seng, og Alle begave sig til Hvile.

Efter nogle Timers Forløb vakte Svenden sin Herre af Sovnen, med den Beretning, at alle Symptomer paa Cholera morbus viste sig hos Mølleren. Jægeren sprang ud af Sengen og hen til sin Gæst, hos hvem han med Rædsel fandt Svendens Udsagn at være bekræftet. Huusfolkene tilbød sig at ville føre den Syge bort paa en Baare til Landsbyen, for at Smittestoffet ikke skulde efterlade sig nogen skadelige Følger i Huset. Jægeren vilde paa ingen Maade give sit Minde til dette Forslag, Gæstevenskabets Pligter vare ham altfor hellige til at han kunde slaae Haanden af den Ulykkelige. End; og hans Kone iilde til den Syge, efter at have bragt Børnene op i det øverste Stokværk. Sygdommen naaede sit Kulminationspunkt og Følelsen af den nære Død greb den Elendige med frygtelig Bished; han samlede sine sidste Kræfter og udbrod: „Knus mig Himmel med Dit Lyn, og straf mig for min umenneskelige Forbrydelse! Dræb mig! Døden er en Velgjerning for Den, som har en saa uhyre Brøde paa sin Samvittighed! Viid, at jeg allerede følte Spiren til Sygdommen hos mig før jeg begav mig til Eders Huus. En djævelsk Plan til Hævn udbillede sig i min Sjæl, og jeg besluttede at dræbe Eder Begge, ved at bringe Smitten med mig. Jeg har naaet min Hensigt, men nu paa Gravens Bred slaaer Angeren sine Tigerkløer i mit Hjerte; o, lad mig ikke døe her paa mit Leie, men kast mig ud i Skoven til Bytte for Ulvene! Eder, mine Velgjørere, vilde jeg Uhyre myrde; dræb mig, thi Bevidstheden om min Forbrydelse knuser mit Hjerte!“ Udmattet og bevidstløs sank han ned paa Sengen, medens Jægeren og hans Kone stode gjennemslåede af Rædsel og Forfærdelse. „Lad os hænge den Skurk op paa et Træ, for at Ravnene kunne hakke hans giftige Hjerte ud af ham!“ skreg Jægersvendene, men Jægeren afbrød dem med de Ord:

„Et Menneskes Forbrydelse giver os ikke Ret til selv at gøre os skyldige i en Brøde, han trænger til vor Hjælp, og Religionen byder os at elske vore Sjænder!“ Begge Lægefællerne fordoblede deres Anstrængelser, og Lægemidlerne virkede snart helbredende hos den Elendige, saa at han inden faa Dage var fuldkommen frisk. Hans Taknemmelighed var ubegrændset, han havde erholdt Livet i det Huus, hvor han vilde bringe Død og Fordærvelse. Himlen syntes med Bifald at skue ned paa de Edles Daad, thi Choleraepedemien gik sporløs forbi Jægerens Huus, og efter nogle Ugers Forløb blev en sjelden Fest høitideligholdt i Jægerens Bolig, nemlig Frelsens og Forsoningens Fest, medens Fortællingen om denne forunderlige Begivenhed gik fra Mund til Mund.

Klippen Elfine, eller: Fiskerpigen.

„Hvad er det for en Klippe?“ spurgte jeg, pegende med Fingeren hen paa et høit Bjerg, som stod i Forbindelse med Landet og hvis stolte forte Linde beherskede hele Omegnen. — „Det er, gjentog den gamle Lukas: Klippen Elfine. Forhen heed den Black: Linn, men ved — — —“ Her standsede han. „Nu, gode Lukas! Hvorved?“ spurgte jeg. „Velan, min Herre, tag Plads, og jeg skal fortælle Dem Historien saa udførlig som muligt, skjøndt jeg blot behøver at tænke derpaa, for at blive sørgmodig stemt!“ gjentog den Gamle, og tørrede sine Øine.

„For henved tyve Aar siden levede en vis Andreas Samisford i denne Landeby, en velhavende, flog og driftig Mand. Han havde to Køer, nogle Sviin, og den bedste Vaad i hele Omegnen. Men alt dette gjorde ham desuagtet ikke hovmodig, thi han deelte gjerne sin Overflod med sine fattige Naboer, og hans Dør stod aaben for alle Trængende. Han var undertiden noget egenfindig, men det laae i hans Charakteer, og naar man beviste ham, at han havde uret, tilstod han aabenhjertig sin Forsæelse og bad om Tilgivelse for sin Hefsigighed. Hans kostbareste Skat var Elfine, hans eneste Barn, den smukkeste og elskværdigste Pige i Omegnen. O, naar jeg tænker paa hende, da bliver jeg gandske underlig tilmode. Hvorofte gik hun ikke forbi min Hytte. Hendes lille God, som neppe lod noget Spor tilbage i hendes flygtige Gang, hendes mørkeblaa Die, hendes yndige Emil, som grov to Huller i Kinderne, naar hun modte Nogen af sine Venner, hendes lille Hat, som kun halv bedækkede de gyldne Haarlokker, der fløde ned paa hendes Skuldre, kort sagt, Alt hvad der var smukt hos hende, staaer endnu levende for min Indbild-

ningskraft. Hendes hele Udvortes havde noget Overjordist. Ei heller manglede hun Tilbedere, som De vel kan tænke Dem. Den unge Lord paa Slottet, som havde hørt hendes overordenslige Skjønhed berømmes, blev nysgjerrig efter at see hende. Men at see og elske hende var eet for den unge Herre, og han blev opflammet af en saa heftig Lidenstabs, at han besluttede at tilbyde Gifterdatteren sin Haand.

Dette var meget fløgt handlet af ham, thi ellers vilde Andreas neppe have taget vel imod den unge Lord. Men et Gistermaal gjorde Andreas gandske or i Hovedet, hans ærgjerrigste Ønsker bleve langt overtrufne ved dette uventede Tilbud, og han betænkte sig intet Øieblik paa at give sit Minde til den attraaede Forbindelse. Men Elfine var ikke saa let at vinde. Hun hadede den unge stolte Mand, uagtet den Ære han beviste hende ved at beile til hendes Haand; ei heller var hans udsøvende Levemaade hende ubekjendt. Allan Ramoedy, den eneste Søn af en fattig Enke, var den smukkeste og braveste unge Mand i hele Landet; tilligemed var han den taknemmeligste Søn, og naar de andre unge Karle fornøjede sig ved Dands og Lystighed, blev Allan hjemme hos sin gamle Moder, for at gjøre hende Livet saa behageligt som muligt. Han var høj og rank af Bygning; tykt, sort og kruset Haar beskyggede hans Pande, og hans mørke gjennemborende Øine, hans røde Kinder vidnede om Kraft og Sundhed. Hurtig og driftig, liig en Gemse, klavrede han op ad de steileste Klipper, og havde Ord for at have været den Første, som besteg Spidsen af Blacklinn. De vil nu selv bedst kunne skjønne, hvilke Grunde der især bevægede Elfine til at nægte Lord Rosadale sin Haand. Allan og Elfine elskede hinanden, og havde just paa den samme Dag da Lorden indfandt sig, svoret at ville blive hinanden troe. Den unge Pige tilstod Faderen sit Forhold til

Allan, og den Sidste erklærede reent ud, at intet i Verden vilde formaae ham til at bryde sit Ord. Andreas rasede. Elfine vedblev imidlertid sin Vægring, og den Gamle skreg, at hun aldrig skulde komme ham for Dine for hun havde besluttet sig til at ægte Lord Rosadale. „Dette skeer ingensinde!“ svarte den stakkels unge Pige, og forlod under en Strøm af Taarer sit Hjem. Næsten alle Indvaanerne tilbød Elfine et Opholdssted, men hun afflog det, og Ingen vidste hvor hun opholdt sig i den korte Tid hun maatte leve borte fra sit Hjem.

Omtrent tre Dage efter at Andreas havde viist sin Datter ud af Huset, begyndte han at fortryde det inderligt. En skrækkelig Storm brød løs, og dens Voldsomhed var saa frygtelig, at Ingen erindrede dens Mæge. Hiin uhyre Klippe i Havet blev aldeles begravet af de fraadende Bølger, og en Baad med fire Mennesker fandt sig givne til Priis for Stormens Rasen mellem Klippen og Strandbredden. Alle Landsbyens Indvaanere kom paa Benene, for at overbevise sig om Baadens farlige Stilling, thi endog de Dristigste blandt os ansaae det for umuligt at Menneskene paa det svage Fartoi kunde reddes. Kvinderne skreg og jamrede sig, thi Tabet af fire Mænd var ikke ubetydeligt i den lille By. Vi besteg Spidsen af Klippen Elfine. Mændene i Baaden havde været heldige nok til at faae denne bunden fast ved den Jernring, som var anbragt ved Klippens Fod, men der viste sig desuagtet intet Haab om Redning, saafremt Ingen vovede sig ned til Klippens Fod og greb Louget for at kunne trække Baaden i Land. Ingen af de Tilstedeværende havde Mod nok til at underkaste sig den siensynlige Fare, som var forbunden med dette Foretagende. Søen taarnede sig i uhyre Bølger, hjerger og brød sig ind imod Klippen, Stormen hylede Stød i Stød, og aldrig har jeg i mit Liv oplevet nogen lignende Nat. Kun en Eneste blandt Gisserne tiltroede

man Dristighed nok til at vove sig ud i Bølgerne ved Klippens Fod, og dette var Allan Ramoedy, men Sygdom holdt ham fængslet til hans Leie, og selv om han havde været modig nok til at prøve det farefulde Voves stykke, syntes der ingen Mulighed i at det vilde kunne lykkes.

Allerede havde man opgivet alt Haab om Mandens Redning i Baaden, da pludselig en hvid Skiffelse trængte sig gennem Mængden af Tilskuerne og, før man endnu kunde see hvo det var, tilsom styrtede sig ud i Bølgerne, for at naae Riffet, hvor Baaden slingrede frem og tilbage. „Elfine Samisford! Elfine Samisford! skreg Mændene: Kom tilbage, eller I er dødsfærd!“

„Mit Barn! Min Elfine!“ skreg den fortvoblende Fader. Imidlertid var den modige unge Pige allerede trængt ud til Klippestykket. Idet hun her søgte at vinde Fodfæste og at holde sig ved Klippen, skulde man have anseet hende for en Engel, nedstegen fra Himlen. Hens des lange blonde Haar flagede i Vinden, medens hendes hvide Arm konvulsivt omslyngede de forladne Stene. I denne Stilling blev hun et Øieblik for at drage Veiret. Andreas skreg: „Mit Barn! Mit Barn! Kom tilbage, Alt skal være Dig tilgivet!“ Endnu blev hun ubevægelig i den samme Stilling, da lød et rædsomt Angstskrig fra Baaden, og øieblikkelig fortsatte hun sin Gang henimod Riffet. Den huultordnende Brænding, Vindens Hyl, den ulykkelige Faders Jammer, skrig, den fjerne dumpe Lyd af Tordenens Rullen, smeltede sammen til een eneste forvirret Larm. Den heltemodige unge Pige sprang imidlertid fra det ene Klippestykke over paa det andet, begravet af lysende Skum. Stormen syntes at tage noget af, og dette Øieblik benyttede hun til med Lethed at springe over den øvrige Deel af Riffet og at trænge hen til Klippen.

Mandskabet i Baaden havde med spændt Urolighed iagttaget hendes Bevægelser; nu saae man hende gribe Louget med fast Haand, at ile tilbage over Riffet. Hun havde slynget det omkring sit Liv, enhver fremstøtende Bølge syntes at true hende med Undergang, og kraftesløs satte hun sig ned paa et fremragende Klippestykke. Bølgerne, som hvert Dieblisk skyllede over hende, bedækkede hende med Skum, og vi mistviede Alle om hendes Frelse, saafremt hun ikke opgav sit Foretagende. Den gamle Fisker skreg atter: „Min Datter! Elfine! Elfte Barn! Slip for Guds Skyld Louget, Alt skal være Dig tilgivet og Allan skal erholde Din Haand. Kom tilbage, for Guds Skyld!“ Elfine udstødte et Glædeskrig, og var i Begreb med at løse Louget, da jamrede En af Qvinderne, hvis Mand befandt sig i Baaden: „O, Elfine, Elfine! Med min Mand og Himlen skal velsigne Din Daad!“ Diebliskelig sprang Pigen henimod Manden af Klippen og begyndte at trække Louget til sig af alle Kræfter, for at fæste det til nogle unge Fiskere, som havde vovet sig ud i Brændingerne. „Hun er reddet! Himlen være priset!“ skreg den gamle Andreas. Imidlertid var Baaden med Mændene trukken i Land. Vi beredte os nu til at staae Elfine bi, da udstødte hun pludselig et gennemtrængende Skrig. Vi fulgte hendes udstrakte Haands Bevægelse og saae en uhyre Bølge, som væltede sig ind mod Klippespidsen hvor Elfine stod. Konvulsivt slog hun Hænderne sammen, og med det Skrig: „Gud, forbarm Dig over min Fader!“ var hun forsvunden i Bølgestummet.

Paa Spidsen af Klippen seer I et Kors, og under dette Kors hviler Elfine Samisford og Allan Ramoedy. Ikke langt derfra sees den gamle Fiskers tilligemed den unge Mands Moders Grav.

En stor Forbryders Autobiographie.

(Fortsættelse.)

Sandhed, jeg veed ikke selv hvad der bevæger mig til at begynde paa disse Blade. Litterativ Hensigt har jeg da ligesaa lidt som Lyst til at træde op i den litteraire Verden. I begge Fald maatte mit Arbejde have andet Omfang og andet Værd. For at sætte mig selv et Minde altsaa? Nei, det var altfor galt! Nærmest vil jeg sætte mig til at bære med al methodisk Sammelighed, og bliver som Militair hædret med reglementerede Honneurs; og har jeg isinde at træde op lidt efter Døden som en ulykkelig Forbryder. — Men hvi er det da blevet mig saa magtpaaliggende at udføre dette underlige Forsæt? Udentvivl er det en Lyst til at mindes af dem, med hvem jeg i mine senere Dage har særbejdet, og hvis Dymærksomhed jeg ikke ugjerne tiltraa mig ved det Heelmærke, hvortil jeg — ligesaa meget af Lyst til at interessere som af Nødvendighed og i alle Fald af Omsorg for mit eget Vel — indhyllede mit hele foregaaende Liv. Udentvivl skulde jeg forskaffet mig en net lille Sum at besætte et Kort med, om jeg overlod en eller anden Krus af mit Levnetsløb til fri og livlig Behandling af Begivenheder, som maatte i sig selv ei gandske almindelige, dog i mit kunstløse Foredrag og blottede for romantiske Forskønnelser, vist ikke vinde nogen synderlig Interesse uden hos de Mennesker maatte, hvem jeg var enten kjær eller dog lidt mærkværdig. Men det er nu engang besluttet, og jeg skriver med min simple Pen om ingen høist underholdende, saa dog en høist sandfærdig Autobiographie.

I.

Min Fader, der i sin Ungdom havde tjent i den preussiske Armee, var en meget riig Adelsmand, i Besiddelse af deilige Godser, prægtige Skove, Fabrikker, og endelig et smagfuldt Slot. Jeg veed nu vel ligesaa:

godt at pege paa den Egn, hvori disse Herligheder fandtes og findes, som jeg paa Tydslands Raart kan fæste min Finger hen imellem Elben og Oder; men hvorfor skal jeg til ingen Fordeel for mig selv give Anledning til ubehagelige Dieblikke hos mine mig ubekjendte Fætttere og Fætttersker, der uden maaskee nogen sinde at erindre sig min Tilværelse, nu med Ret og Skjel tilegne sig, hvad jeg engang drømte at skulde blive mit? *Nominibus igitur omissis!*

Min Fader var en rask, smuk Mand, fri for Standsfordomme, isrig i at befordre sine Undergivnes Vel, men maaskee med Hensyn til mig hverken streng nok eller overhovedet omhyggelig nok. Min Moder var død saa Aar efter min Fødsel, og i mine første Aar var min Dannelse betroet Huusholderstuen, i de paafølgende Jægeren, med Undtagelse af de saa Tider, i hvilke en ret dulig Skolelærer fra Landsbyen bibragte mig nogle Forkundskaber. Selv lærte min Fader mig at ride, skyde, spille Tjærbold, o. s. v.

Jeg var en indbildst Knekt, thi min Fader roste egentligst mine Færdigheder; min gamle, underdanige Lærer bibragte mig høie Tanker om min Fødsel, og Huustjendet syntes især at prise mig lykkelig som den rige, uafhængige Arving til — nu ja, til de forhen omtalte Guds og Herligheder. Min allerbedste Ven, den aldrende Jæger Weiler, som ogsaa var Faders Høire Haand, opflammede mit Sind ved Fortællinger om mine Forfædres djerpe Gjerninger, om den Kraft til Daad, som slumrede i min fyrige Sjæl og i mit stærktbyggede Legeme. Imidlertid havde min Fødselsdag indfundet sig den femtende Gang, skryt som alle de Dage, der laae imellem enhver af disse, i min Faders stille Liv altid erindrede Fødselsdage. Men dermed var ogsaa den egentlige Herlighed forbi. Min gode Fader begyndte at sranke. Branten og misfornøiet sad han

den hele Dag i sin Stue med Fodderne paa stoppede Puder og røgede een eneste undslukkelig Pibe fra Morgen til Aften. Naar han fik Breve, eller han maatte skrive Breve, tiltog hans onde Lune. Sjeldent lod han sig opmuntre af mig, og blev han stundom oplivet ved min Samtale, saa fortrak hans Smil sig snart igjen til noget Smerteligt, noget Bittert, hvorved jeg, trods min kjække, halvbilde Natur, ofte var nær ved at græde høit.

W e i l e r havde han helst hos sig, og naar jeg traadte ind, afbrøde de to Gamle ofte pludseligen en ivrig Samtale. Det blev værre og værre med min Fader. Han sendte Bud efter Jurister, den ene berømtere end den Anden. Jeg saa mere paa den erfarne og agtede Læges alvorlige Ansigt end paa de mig kun lidet vedkommende Lovkyndige.

En Aften blev jeg kaldt ind til den Syge. Han reiste sig, understøttet af W e i l e r og mig, og begyndte med en svag Røst: „Min kjære A d o l p h! Snart er mit Livslys udsukt. Mæt af Verden, fortrolig med Tanken om Døden, skulde jeg rolig forlade Dig og Lyset, dersom jeg vidste, hvad der blev af Dig.“

Med bristefærdig Stemme begyndte jeg at svare; men han afbrød mig:

„Ak, A d o l p h! Du kunde lettere forvinde Tabet af Din Fader, der efter Naturens Gang maa forlade Dig, end Du vil kunne taale det Slag, som maa skee, som altfor sandsynlig vil forestaae. Viid da, Du min H e n r i k; k e s Søn, mit kjære, eneste Barn, at man kun venter paa min Død for at fratage Dig Alt, hvad jeg kunde efterlade Dig. Du maa vide det, A d o l p h? Din ædle, elskværdige Moder har ikke været viet til mig. Vor Forbindelse var derfor lige reen, hendes Hjerter lige ubesmittet. Men først nødte Familieforhold os til at opsatte Offentliggjørelse

sen af vor Kjærlighed, siden, Du var allerede født, Adolph, indførte jeg min retskafne Mage i mit Huus som min Gemalinde, uden at ville indhente en for os tom Ceremonie, der skulde kaste et, som jeg troede, unyttigt Lys over et Forhold, hvilket jeg haabede Ingen kjendte uden som legitimt. Desværre maa min Samvittighed nu paa Gravbredden bebrejde mig den Tryghed, i hvilken jeg har henlevet atten Aar. Vel har jeg nu gjort Alt, for at hævde Dine naturlige Rettigheder til mit Navn og mine Eiendomme; men jeg frygter, mine Bestræbelser vilde Intet frugte mod Dine egenlystige og formaaende Slægtninger. Vær derfor beredt, min Adolph, paa at tage en Proces, hvis Gang jeg kun har kunnet indlede, og, er Alt tabt, elst da ikke minde Dine Forældres Minde, og følg den Anvisning vor gamle, tro Weller vil give Dig!”

Uagtet min oprigtige Kjærlighed til min gode Fader, bidragte dog denne uventede Efterretning mig et saa heftigt Stød, at jeg glemte Faderen over mit uberegnelige Forliis. Dette Stød, som jeg med min uforstillede Natur ei kunde skjule, havde en saare skadelig Virkning paa den Syge; omfindelig holdt han inde og trak et Suk, hvis Mage jeg aldrig siden har hørt. Da fordrede Naturen atter sine Rettigheder; barnlig omsavnede jeg ham og kaldte ham med de kjærligste Navne. Men en liden Skorpe havde omkruffet sig hans Hjerter. Med smertelig Kulde vedblev han:

„Jeg ved, at jeg har feilet imod Dig; men Du har ogsaa høvnet Dig. Med de tabte Udsigter har Du taget den Kjærlighed tilbage, som jeg troede var stærkere end jordske Goder. Lad da nu den gamle, eensomme Mand døe i sin stille Sal: Weller lukker nok mine Dine. Jeg har sørget for, at Du idetmindste ei skal savne Udkomme og Midler til fremtidig Dannelsse.”

Næste Morgen var min Fader ikke mere. Oplost i Gummer laae jeg over hans Leie. Langt fra mig var Tanken om Tab af jordiske Goder; dybere var Smerten for en

hængangen Fader. Eumenidernes Gist dryppede ned paa mit Hjerter, og deres Vingeflag rystede min Hjerne. Allene med den Afsejlede begyndte jeg i mit Raserie paa et saa forrykt Offer, hvoraf jeg endnu omkring Hjertet bærer dybe Mærker, at jeg ved Jægerens Tilbagekomst fandtes svømmende i mit Blod i en næsten redningsløs Tilstand.

Efter Maaneders Forløb vandrede jeg, atter helbredet paa Legemet og ved Bedøvelsens Valnue ogsaa nogenledes paa Sindet, omkring i Weilers lille Have, understøttet snart af denne min Faders tro Tjener, snart af hans ventlige Datter. Imidlertid havde min Faders Halvbroder indqvarteret sig i Slottet og ventede kun paa det ei tvivlsomme Udfald af Processen for med alle Lovformeligheder at tage Godserne i Besiddelse. Da nu Weiler en Aften fandt mig i en usædvanlig rolig Forfatning, satte han sig hen til mig og begyndte at udvikle for mig Sagernes Gang, min Fordrivelse fra de fædrene Besiddelser, mit Tab af Ravn og Baaben. — Rolig hørte jeg paa ham, næsten smilende.

„Saaledes, gode Weiler, kan det maaskee blive godt med mig igjen. Min Fader havde jeg selv forskjættet; nu er det mig kjær, at jeg heller Intet maa beholde efter ham. Saaledes tør jeg maaskee igjen tilægge mig den bedste Deel i ham.“

Manden saae en Smule forlegen paa mig; han forstod mig ikke, den ærlige Jæger. Men efter en betænkelig Pause blev han ved: „Kjære Junker! Kan De erindre, om Deres salig Fader, naar han kjærlig lagde sin Haand paa Deres Skuldre, berørte Dem paa en egen Maade?“ — Jeg studsede ved dette Spørgsmaal. „Og om saa var?“

„Nu vel! Jeg veed ikke og spørger ikke. Men saavist som De kan erindre Dem noget Eget ved hans Kjærtegn, saavist har De derved Nøglen til Deres Lykke. Enten Deres Fader har med sin Hånd berørt Deres Hjerter eller Dem

Haand, — der, hvor hans Haand har hvilet, der —
saa lyder min Ordre, der skal De berøre det store,
midterste Portrait i Billedgalleriet, ikke med Haanden,
gode Herre, men med dette hvassse Jern." Han rakte
mig et trekantet, skarpt Instrument. „Stød da rask
til, og De finder, hvad han har bestemt for Dem.
Min Tale maa være Dem forunderlig. Jeg veed selv ikke
mere. Men tænk Dem om; og forstaaer De selv,
hvad der er ved at gjøre, saa skal jeg, naar De er be-
redt, vise Dem Veien ad en Løngang til det gamle
Gallerie paa Slottet."

Længe sad jeg grublende over, hvad Weiler havde
fortalt. Imidlertid kunde jeg næsten ikke troble om,
at den Udsøgte sigtede til en egen Udøining af de øver-
ste Ribbeen paa min venstre Side. Hvergang, jeg
mindedes det grant, han fra mine første Drengeaar af,
havde trukket mig hen til sig, hvælte hans høire Haand
paa dette Sted, og han udbrød da: „Adolph! Du be-
høver ikke at tillyve Dig Skjoldmærket. Dette Ribbeen,
søl Dreng, ogsaa paa min Side! Det bøier sig saa
høi enhver Værling af vort gamle Huus. Engang vil-
de man belyve Din Oldemoder, og stjænde hendes ærlige
Navn: min Fader skulde ikke være min Bedstefaders
Søn. Da traadte Drengen frem, han var da fjorten
Aar, i Riddernes og de geistlige Herrers Forsamling;
og han blottede sin Side og lagde den regierende Churfyr-
stes Haand paa Ribbenet. „Føler I, alledurchlauchtste
Herre, sagde Drengen: her en Bule, som den, der ligger
over Iverbjælken i min Faders Skjoldmærke, saa nægt mig
ikke det Navn, mig tilkommer; men er det ikke saa, da
nedstød mig, som en Skifting for min Moders Fodder, og
lad hende bøde for den Tort, hun har tilføiet det ædlest
Huus og den meest høihjertede Adelsmand." Saaledes talte
min Fader, og hans Moder blev høitidelig fritjendt, og til-
tjendt al optænkkelig Dpreisning."

Disse min fjære, hensøvede Samles Ord havde jeg altid anført med megen Opmærksomhed, men ogsaa efterkommet hans Befaling at bevare en saa egen Familielighed fra ligegyldig Dmtale.

Den menneskelige Sjæl retter sig i alle Tænke- og Føle: Former efter de ydre Indtrykke. Min hele Natur var som forvandlet. Eumeniderne havde forladt mig. Blussende iulte jeg efter Weiler og forstikkede ham, at jeg havde forstaaet min Faders sidste Villie, og spurgte ham, naar vi kunde hæve Skatten.

„Skatten! svarte Jægeren uvillig: Rimeligviis har salig Herren betænkt Dem i et Konrum med nogle Kostebarheder; men maaskee ligger der endnu noget Kjærere fra ham og Deres velsignede, i Livet naadige, ved Døden salige Fru Moder.“

Weilers fromme Erindringer opvakte en bitter Harmfølelse i mit Bryst; jeg sølte en frampagtig Drift i min Arm til at tage Hævn over den uvelkomne Mentor, men fattede mig dog strax og søgte at sætte et ligegyldigt Ansigt op.

At komme ind i det store Billedgallerie var ikke meget vanskeligt, naar man først var sluppet ind i Slotsgaarden. Men af, hvorledes var jeg tilmode, da jeg den følgende Dag, skjult i et Læs Løb, maatte lade En af mine forrige Tjenere, der nu stod i min Onkels Brød, bringe mig ind ad den Port, som for saa Uger siden aabnedes og lukkedes paa mit Vink. Man bragte mig ind paa et Staldloft. Her maatte jeg tilbringe en lang, uhyre lang Eftermiddag, indtil den endnu tidlige Høst langsomt slukkede sin Dagslampe. Weiler havde forsynet mig med en Flaske Wiin, noget Hvedebrød og et Stykke kold Steg. Netop gav jeg mig sukkende til at fortære mit Maaltid, da jeg igjennem den halvlukkede Luge blev en aldrende Mand vaer, som med en Pibe i Haanden satte sig under den store herlige Eeg midt i

Gaarben. Sag den veltillfredse, anseelige Herre kom et Par overgivne, leende Piger, som kappedes om at opregne for Papa alle det Herlige, der var at see ude ved det nye Anlæg, hvor de forstegang havde været. „Alt det skal Onkels Søn have indrettet.“

„Det arme Menneſte! Hvem ſkal ſørge for ham?“

— „Sørge for ham, min Pige, det er vor Pligt. Men dertil behøves kun Lidet; thi han maa i Daarekisten.“ — „Men han kunde maaſkee komme ſig, Fader, dersom vi pleiede ham —“

— „Og opvarmede en Hugorm ved vor Barm, Lydia! Nei, mange Tak! Enten i Daarekisten eller under Muſketten med en uædel Qviſt af et ſaa ſtolt Stamtræ!“

„Lever hans Moder, kjære Fader?“ — „Nei, ſaa vidt jeg har hørt, er hun død i et Tugthuſ; dog maaſtee jeg ſeiler. Hun har ikke været her paa Godſet, troer jeg.“

Som glødende Metalsſtrømme raſte Blodet om mit Hjerte, om mit Hoved! Jeg vilde ſtørte mig ned, jeg vilde udſtrige Forbandeſer; men Raſeriet qvalte enhver Lyd, lammede enhver Bevægelse. Jeg troede at ſtulle døe af Forbittereſe. Min Moder, min i Faders Mund, i Weilers, i de ældre Tynders ſom en Engel i Dyd og Fromhed, i Værdighed og Forſtand ſaa tidt med Underlighed omtalte Moder, der, om ogsaa kun kort, engang havde været denne Egnſ Prydeſe, diſſe Gudsers Beherſkerinde — ! O Himmel! Endnu begynder jeg i Erindringens matte Taagetimer at hærmeſ, naar jeg ſeer mig ſelv paa Høeløſtet og hører den uretmæſſige Beſidders vanhellige Sprog.

Mørket laae udbredt over Egnen. Slotsuhret ſlog Elleve; jeg hørte kun Bronte og Keraunos raſle med deres Lænker; og diſſe ærlige Dyr kjendte mine Trin for vel til at høre deres Raſt imod mig. Jeg ſneg mig da ned og langſom Muren forbi Brontes Huns

dehuns. Ak, i et allerede af Lidenſkab luehede Bryſt, ſkulde endnu det umæſende Dyr aande over Flammerne. Bronte ilte ud af Huſet og kaſtede ſig ned foran mine Fodder med en ſagte klynkende Hylen. Jeg blev beſtyrret, deels for min egen farlige Grilling, deels ved Dyrets uventede Fremſpringen. Klappende den ſøgte jeg at berøſe min gamle Ven og underſøgte dens Forraad. Vand, koldt og frift, Kjødſtykker, lækre Bern, urorte. „Ak Bronte! Nu veed jeg hvorfor Du græder; ogſaa jeg maa græde, min ærlige Dreng.“ Efter denne Tale til min laadne Kammerat, forlod jeg ham, fulgt af en ſagte Gniftren. Nu ſtod jeg ved en lille Dør, ſom ved Weilers Forſorg var aaben. Med rappe Trin ilte jeg op igjennem den velbekjendte, ſmale Trappe, ſkød Tapetdøren op og — ſtod i det lange Gallerie, paa hvis ene Bæg den klartlyſende Maane udſlog ſit Solvlys over de mange ſtolte, herlige og prægtige Billeder af Mænd i Floiels Raaber og i Harniſt, af Qvinder i Moor og Silke. Aldrig havde jeg gaaet i denne Sal med fuldkommen Eigegyldighed. Med Velbehag pleiede min Fader at betragte Portraiterne, og tidlig indplantede han i mit Bryſt hoi Erbødighed for de hengangne Gamle, for deres mandhaſtige Færd eller ſtille Dyd.

Jeg ſtilte mig lige overfor den djerpe Riddersmand, bag hvis Bryſt min Fader havde gjemt ſin hemmelige Gave. Med ſkjælvende Haand, ſom en Tempelraner, lod jeg mine Fingre løbe hen over den paa Trø malede Figur. Netop paa det Sted hvor mit Ribbeen hæver ſig, følte jeg en Kant, og overbeviste mig ſnart om, at den kom fra en firkantet, overmalet Nagle.

„Nu velan!“ raabte jeg og hævede mit Fjern. Men Følelſen af Urefrygt ſænkede min Haand. „Det er umuligt! Min Fader kunde ikke vilde, at jeg ſkulde forgribe mig paa vor Altnherre. Og dog — hvo veed, hvor gammel denne Hemmelighed er! Jeg maa; jeg maa

forsøge!" Da satte jeg mit Jern ind paa Ridderens Bryst og slog med den medbragte Hammer et djerdt Slag. Forskrækket drog jeg Jernet til mig; det forekom mig i Maaneskinnet som en blodig Dolk. Og da begyndte en langsom Rullen tæt bagved Portraitet; jeg blev angst; jeg vovede ikke at drage Veiret. Larmen blev stærkere; anerede stod jeg i Begreb med at flye, da en Luge viste sig i det tavlede Steengulv. Alt blev med eet igjen roligt, og jeg greb i vild Forskrækkelse ned i det Rum, som aabnede sig under den opslagne Steensflise. En meget tung, men ikke stor Kasse, lod sig med Møie løfte i Laagets Hænke. „Der er den!" raabte jeg saa høit, at Resonancen bragte Salen til at skingre. Omhyggelig rodede jeg om i Bunden af den lille Kjelder. Der fandtes Intet mere, og jeg slog Steenlaaget ned, og trampede derpaa med begge Fødder. Da reiste sig den samme Støien af Kuller og Hjul, som forhen, og Ridderens indslagne Bryst skød atter frem. Men da jeg nu med et gandske andet, ret verdsligbegjerligt Sind vilde flygte med min Kasse under Armen, opreves pludseligt Døren, som førte fra Sovestuen til Galleriet, og en hoi, før Mand, i en viid foldet rød Kappe, et Lys i den ene, Sablen i den anden Haand, traadte med faste, hurtige Skridt hen imod mig, og satte mig Baabnet paa Brystet.

„Bekjend, Kjeltring! Hvem er Du?" brølte en Røst, i hvilken jeg gjenkjendte min forhadte Onkels. Bild af Forbittrelse og Frygt skød jeg saa hurtigt og voldsomt mit Skrin ind paa ham, at den stærke Mand vaklede og lod Sablen synke.

Her forlader min Erindring mig. Som i en Drøm seer jeg mig ude af mig selv gjentage Scenen med Brækjernet; jeg seer ham ligge rullende ved mine Fødder; jeg seer mig ile i Mattens Skygger ud igjennem Gange,

ned igjennem Trappper; jeg erindrer, at jeg aabnede en lille Bagport, som indenfra lod sig oplukke uden Nøgle.

Bed Weilers Dør kom jeg først ret til Besindselse. Da jeg havde truffet Beiret en Stund og foretog mig selv at være temmelig fattet, bankede jeg sagte paa efter Afrule, og den gode Jæger lukkede mig hastig op.

„Naa, Junker! Har De udført Deres Orinde!“

„Jeg haaber det, Weiler. I detmindste har jeg her en tung Kasse, som jeg med begge Hænder neppe kunde bære saalangt. Men Weiler, laan mig Din Hest; jeg maa strax afsted. Bed Daggrø maa jeg være over Grændsen.“

„Hvi saa, Junker! Har man da overrumplet Dem?“

„Na ja! Men lad mig nu strax komme afsted! Fra Grændsen af skal Du faae Din Blis tilbage, og saa anstændig Betaling, som denne Kasse vil tillade mig.“

I midlertid tændte Jægeren brummende Lys. Men da han havde sat det fra sig paa Bordet og kastet et Blik paa mig, slog han forfærdet sine Hænder sammen og tog mig i Skuldren for at vække mig af min kolde Dødsighed.

„Deres Hænder, Deres Klæder, Deres Redskaber ere jo fulde af Blod, Junker! Siig mig reentud, har De kæmpet med Nogen, eller i Kampen vel endog nedlagt Nogen?“

„Ja, gode Weiler!“

„Gud forbarme sig! Bed De hvem det var?“

„Min Faders Halbroder, gode Weiler!“

„Barmhjertige Himmel! Hvilken Udaad!“

„Gladre nu ikke, Weiler, men hjælp til at handle! Jeg kan ikke blæse Liv igen i den gamle

Stark. Det nytter slet ikke at skraale paa Himmelen. See Du kun rolig til, at jeg kommer affted. Mens Du sadler op, bringer jeg Indholdet af denne Kasse i en af Dine Jagttaster og snører den paa. Du staaer som en Kvinde, hvor det gjelder om at handle som en Mand."

"Forfærdelige Menneske, hvilken Rolighed!" udbrød den graahærdede Jæger og iulte til Døren. Pludselig vendte han om.

"Junker! Tiden er maaskee for knap til mange Spørgsmaale; men det forekommer mig dog værd at spille to farlige Secunder paa et Spørgsmaal: hvem har seet Gjerningen? Er De eftersat af Ven eller Fjende? Er De bleven kjendt eller ikke? Eller er Deres Spor faaskee ikke fulgt?"

Jeg gav ham med største Rolighed det fuldstændigste Svar. Denne Rolighed bibragte netop hans oprørte Stemning mig. — Da kastede den kloge Mand et fast Blik paa mig og greb min Haand. "Deres Fasthed forbauser, ja forføder mig. Men maaskee gjør jeg Uret i at domme Andre efter mig selv. Overalt, her kommer det, som De sagde, kun an paa at handle. Velan! Da Ingen uden den Dommer over Misgjerning, som dog er idel Raade imod den Angrende, haver seet Dem i det skræffelige Dieblik, og da De er saa — ja saa stærk: saa følg mit Raad: bliv her, væk Ugjeringens ydre Tegn, af Dem og gaae tilsæns. Jeg skal strax lte hen til Conrad, den taufeste, paalideligste Karl, jeg kjender, han, som kjorte Dem i Gaar til Slottet. Han og jeg ere da af Mennesker de Gæste, som vide og maa vide, hvad der er skeet. Gaae ind, unge Mand! Mens Deres Hænder i Vand og Deres Hjerter i Taarer."

Skulde en Psycolog læse disse Blade, vil jeg give ham at betænke: hvorledes var det muligt, at jeg langt fra at nære en taknemmelig Følelse for denne min uegennyttige

Belgjører, tvertimod var opfyldt af de hadefuldeste Følelser imod ham, ja tilsvor ham i mit Hjerte Døden? Menneſket maa have tilfælles med Løve og Tiger, at Blod bringer ham til at tørſte efter Blod. Viſſelig troer jeg, at det var min egen Sikkerhed, der bevarede den graahærdede Mands Liv i den Nat, ſom endnu lagde ſit Dække over den myrdede Unkel. Den næſte Dag var Alt opfyldt af Forſærdiſe og Forbauſe. Men Weiler havde, ſit Løſte og ſin Hengivenhed for mig tro, bragt Conrad paa vor Side, og ſkjøndt han neppe kunde ſee mig uden Gysen, viſſe han dog at ſpille ſin Rolle mod mig ſaa vel, at end ikke den ringeſte Skygge af Miſtanke faldt paa den ulykkelige, ſom ſindſvag betragtede Slegfredſøn af den Myrdedes Broder.

I midlertid gjennemſøgte jeg med en beſynderlig Roſlighed min Kiſte. Den indeholdt ſtore Ruſler Guld, et venligt Brev fra min Fader, hvilket dog ryſtede mig ſaare meget, og endelig endeel Præcioſa, ſom havde tilhørt min Moder. — Guldet indſkjød mig en forunderlig vild Glæde. „Kiig, uafhængig! Med Dit tabte Navn være Mindet om det Forbigangne tabt! Verden ligger foran Dig. Du har Talenter, ſom ſlumre. Frem med dem! Med Hoved og Penge kommer Du maaſkee ſnart til et bedre Navn end det, hvortil Du blev født!“

Under ſaadanne Tanker nedpakkede jeg igjen mit Guld og opbrændte med kold Forſigtighed det Brev, der kunde vidne om hvad jeg havde erholdt af min ædle Fader. „De er meget forſtandig!“ ſagde Jægeren med et hjertefkjærende Blik, da han ſaae den ſidſte Strimmel Papiir ulme i Gløderne. — Rigtignok syntes Alt ſikket; imidlertid frygtede dog Weiler med Grund, at en Opdagelſe endnu var mulig, og raadte til et længere forſat Incognito hos ham i Form af ſvagelig Forfatning. Det blev mig haardt at være ſaa længe, næſten den hele Vinter igjennem, ene med mit Pengeſtrin, med min

alvorlige Vært, der fandt sig næsten ilde i min Nær-
 værelse, og med min onde Samvittighed. Dog ogsaa
 paa Tidselgrund kan Roserne opstaa. En for mig al-
 deles ny Følelse optog snart det tomme Rum i mit
 Hjerter. Jeg elskede. Lotte, Weilers elskværdige Dats-
 ter, som havde pleiet mig i min Sygdom, som daglig
 udfoldede et uskyldigt Hjertes uendelige Tryllerie, an-
 tændte hos Ynglingen den heftigste Lidenstabs, og gjens-
 gjældte den med sin hele fromme Sjæl. Hvor lys blev
 nu den snevre Bolig, der omsluttede mig! Hvor blidelig
 dækkede tusinde Smaa blomster den mørke, blodbestænk-
 te Grund i min Sjæl! Mit oplivede Væsen kunde ikke en-
 gang vække den ærlige Weilers Misforstaaelse; han an-
 tog, at jeg maatte have udsonet mig med min Gud;
 og saa stille, saa barnlig lyst var mit Alsyn, at han
 vel maatte troe det. Her er nu ikke Stedet til philo-
 sophiske Betragtninger; men der er nok ikke heller Tvivl
 paa, at der gives ingen Forsoning, enten den hedder i
 Gud eller Christo, uden Selvforsoning. Jeg var paa
 Veie til at blive forsonet med mig selv; thi jeg begyndte
 at blive et bedre Menneske. Dog, jeg fik ikke lang Tid
 til at opbygge mit Lyksalighedstempel. Saalænge et
 stjaalet Blik, en let Berørelse, et venligt Ord, en liden
 Opmærksomhed vare de Sommerfugle, der bare Kjerlig-
 hedstrøet fra Hjerter til Hjerter, saalænge byggede jeg
 paa Tømpet ved Dag og ved Nat. Men snart kom
 det til Forklaring, — o med den skulde Alt sammen-
 trykkes! Det anede mig; men Timen kom. Allerede
 havde hun med glad Undseelse modtaget og givet det
 første Kys og, henreven af sin Følelse, betroet mig, hvor
 længe, hvor inderlig hun havde elsket først den blege,
 sørgmodige, derpaa den i Ungdomskraft atter fremblom-
 strende ildfulde Yngling. — allerede førte jeg hende,
 stolt af min Lykke, hen for den blegnende Fader og for-
 langte hendes Haand. Et frygteligt koldt: „Aldrig!“

gjentoner endnu i mit Indre. Bedende, overtalende, endelig opbragt — stod jeg foran min Faders fattige men ærlige Tjener, imedens Pigen's Haand skjalt i min.

Da et bydende Blik fra den mørke Fader havde bortfjernet den arme Lotte, stillede han sig hen for mig. „Ulykkelige, hvad har De begjert! Vil De række Deres blodige Haand ud efter mit uskyldige Barn?“

„Weiler! Du som kjender Gangen af mit Liv, kan Du sætte mig i Klasse med Forbrydere? Kan Du bryde Staven over mig. Vil Du bortdrage fra mig den Engel, der igjen kan forsoner mig med Livet, og som jeg ved min Niidom og min Kjerlighed kan byde en smilende Fremtid?“

„Det er ikke Deres Forbrydelse, der — skjøndt den faaer mit Blod til at lide, bringer mig til at bryde Staven over Dem, som De kalder det; det er den ødelæggende Virkning, den har haft paa Deres Sjæl. De er i Bund og Grund ødelagt. Dersaa De endnu stod til Redning, frække Synder, da havde De ikke formaaet Dem til at begjere Lottes Haand. Mener De da ikke, Hævnens Time kommer? Troer De ikke, De vil vaagne til de skrækkeligste Samvittighedsqvaler? Arme, fortabte Menneske, jeg ynker Dig, jeg beder for Dig, jeg vil vaage for Dig! Men vee Dig, om Du endnu engang trykker Lottes uskyldige Haand i Din!“

Weiler ilte stormende ud af Døren og efterlod mig i en Stemning, som jeg nok lader være at beskrive. Han havde udtalt en frygtelig Dom over mig; han havde behandlet mig som om jeg var en fuldkommen Djævel, da jeg dog kun havde været en ulykkelig Bold for den skrækelige Stjebnes meest bizarre Luner. Jeg tilbragte en rædsom Nat, hvori de affhyeligste Feberbilleder omgjøgledede mig. „Først har jeg dræbt min Fader,“ var en Idee, som stedse gjentog sig hos mig: døende

har han hævnnet sig ved at bringe mig til at udøve et Mord paa min Ahnherre. Dennes Geist har atter styret mit Staal imod min Døds Bryst. Hvad kan der endnu staae tilbage? Fremad, fremad paa Helseveien! Maalet er endnu ikke fuldt!"

Banvittig sprang jeg op af Sengen, samlede i Mørket efter det ulykkelige Instrument, som jeg togange havde brugt, traadte ind til den uroligt Slumrendes Leie, og — da vendte atter min Besindelse tilbage. Jeg lagde Jernet hen paa Sengen, gik stille ind og iførte mig mine Klæder, stak alt det Guld og de Kostbarheder, jeg kunde gemme, i en Jæbertaske og mine Lommer, og trak den gamle Blis ud af Stalden. Da det gryede af Dagen, havde jeg tilbagelagt et godt Stykke Wei. Et Værtshuusfrilt erindrede mig om at søge en hurtigere og mageligere Befordring. Postvognen holdt meget betleilig for Døren, og et Pengestykke bragte det udmattede Dyr paa Stal, imidlertid skaffte mig, uagtet Mangel af Paa, Plads i Vognen.

II.

Allerede havde jeg opholdt mig et Par Aar ved et af Sydsklands bekjendteste Universiteter, og ved utrættelig Flid og ved de bedste Læreres Hjælp ei biot pakket ind i mit Hoved, men ogsaa opstillet ordentligt deri de Kundskaber, man kan og bør forlange af en ung akademisk Borger. Ikke meget over de Tyve, havde jeg desværre oplevet en for mig saa vigtig, en saa frygtelig Katastrofe, at alle mine Kræfter og mit hele indre og ydre Væsen vare derunder modnede langt frem for min Alder. Hvad jeg foresatte mig, og jeg foresatte mig Intet i Overilelse, det drev jeg med kraftfuld Rolighed igjennem. Jeg lod mig ikke nogensinde bringe ud af min Fatning; og hvad kunde ogsaa ryste den, der havde gaaet mine Arin? Jeg havde kun eet eneste Maal fast stillet foran

mig; det var at hæve mig saa høit, som Kundskab og
 Talent, Snildhed, Aligdom og fordeelagtigt Udseende kun-
 de bringe mig til. Enten dette Maal var behæftet med en
 Doctorhat eller en Helteplumage, med Digterens Lyre eller
 med Statsmandens Stjerne, det overlod jeg til Fremti-
 den, kun for det Første beskæftiget med at udvikle alle Lege-
 mets og Sjælens Kræfter; og ved sin Opførsel, ved uegens-
 nyttig Oposfrelse, ved at udtale høie Grundsætninger, ved
 rigtig Brug af Guld, endelig ved at vedligeholde en hem-
 melighedsfuld Dunkelhed: søgte jeg derhos at drage Unges
 og Gamles, Høies og Laves Opmærksomhed og Interesse
 hen imod mig. Man vil tilstaae mig, der hørte ingen al-
 mindelig Sjæl til for mere end udkaste, for virkelig gjennem-
 de veylende Mars Række at fastholde og, saavidt Omstæn-
 dighederne vilde føie det, fremskride efter en saadan Plan.
 Den lette Gjederkam fører ikke din Piiil frem; belæg den med
 den tunge Metalvægt. — Jeg troer, man maatte have en
 Vægt paa Sjelen, som min var, for at blive saa høi og
 fjern en Flugt tro.

I Dands, Fægten og Riden havde jeg ikke mange Li-
 gemænd; med Musikken gik det mindre godt. Der gaves
 Catser, som jeg, uagtet deres Skjønhed, ikke kunde udholde.
 Poesien tilstod mig kun saameget af sin Aligdom, at jeg
 kunde skrive nydelige Damedomplimenter eller ædrede Epi-
 grammer; og disse sidste, det vil man tiltrøe mig, tog jeg
 mig iagt for at lege med. Efterhaanden begyndte jeg at ind-
 skrænke mine Studier til Hovedsag, og disse bleve Juris-
 prudence, Statistik og Cameralvidenskab. Men Eet mang-
 lede mig, og dette Ene laae maaskee ligesaa dybt nedsænket
 i min Sjæl, som min musikalske Omfindtlighed: jeg kunde
 ikke med Rolighed og Klarhed frembringe noget Systematisk
 paa Papiret. Saa tydeligt jeg kunde tænke over og ligele-
 des mundtlig udbrede mig over min Gjenstand: skulde jeg
 skrive, skulde jeg altsaa i Stilhed med Haanden ligesom rede

ud fra hverandre Tankernes Spind : saa løb der de foru-
derligste Tver-Ideer ind imellem ; ja det hændte sig, at jeg
troede at læse foran mig eller vel endog selv Friv Navne og
Gjenstande, som jeg ikke gjerne kaldte tilbage. Jeg var
tredive Aar. Jeg var Universitetets Pragtblomst, og ved-
blev at leve det uafhængige Universitetsliv, imedens jeg
steds ventede paa en Leilighed til at realisere de stolte Pla-
ner. Endnu vil jeg dog gjøre Regnskab for min Formue.
Distnok var den Sum, min Fader havde efterladt mig i
ædelt Metal, overmaade betydelig, og maatte, klogeligen
udsat, rækket til at bestride et ungt Menneskes standsmæs-
sige Underholdning og Opdragelse — samt sætte ham istand
til at etablere sig som Embedsmand eller endog som Gods-
eier. Men til min Drægtugt skulde denne faderlige Gave
ikke rækket langt. Derimod indeholdt min Moders Smyk-
ker Stene og Perler af uhyre Værd. Med klog Forsigtig-
hed benyttede jeg enkelte Leiligheder, da der var Spørgs-
maal om Diademer og fyrstelige Gaver, til i dybeste Hem-
melighed at afhænde Kostbarheder, om hvis sande Værd
jeg snart søgte at erhverve mig Kjenderens Kundskab. Der-
ved besad jeg, skjult for Alles Blik, en Formue, hvis Stør-
relse mine Forældre og deres Forsædre, fra hvem disse
Skatte vare nedarvede, neppe drømte om at have besiddet.

Det er ingen opdigtet Fortælling, jeg skriver. Har
jeg ei engang fulgt det Ringeste af mit Livs mørke Træk,
men ligesaa oprigtigt fremført dem, som jeg efter min
psykologiske Kundskab har søgt at oplyse de naturlige
Aarsager til, at jeg blev saaledes og ei anderledes : saa
har jeg heller ikke overtalt mig til at anvende noget op-
digtet Navn enten for Personer eller Lande. Herved
sættes jeg paa dette Sted i nogen Forlegenhed, og jeg
maa tage det Valg at blive mindre forstaaelig. Jeg
havde modtaget en Secretairplads hos en Fyrste, der
atter var Minister hos en af Europas første Regenter.
Min Duelighed, mit skarpe Blik, mine raske Planer og

disse faste Udførelse gjorde saare megen Opsigt. Min Person blev anseet mundværlig, og min uafhængige Forsfatning gav mig Midler i Hænde til at foreskrive mine Foresatte Regler. Man turde ikke let nægte mig Noget. Saaledes faldt det af sig selv, at jeg lod mig adle. Men med kold Tilfredshed betragtede jeg denne Ophøielse blot som den lave Skammel, hvorfra jeg skulde stige videre. Min Mangel paa Rolighed til at forfatte noget Skriftligt erstattede jeg ved et lykkeligt Valg af Betsjente. Deriblandt var en forarmet Adelsmand af overordentlige Talenter. Han søgte mig for at gjøre sin Lykke. Jeg brugte ham, jeg satte ham i en sorgløs behagelig Stilling; men ved at være trængt ind i en Hemmelighed fra hans Ungdomsdage blev jeg istand til stedse at holde ham tilbage i den Dunkelhed, i hvilken han alene kunde være mig gavnlig.

Nu indtraf en Epoke, der gav Europas første Statsmænd nok at besille. En Grænseforandring af yderste Bigtighed var i Gjære. Jeg var indviet i en dybtænkt Plan, og, som jeg troede, havde jeg her Leilighed til at pousføre min altfor stillestaaende Lykke. Med vaersom Forsigtighed vovede jeg, just da alle Traade vare spændte, at gjøre min Herre, Ministeren, hvis Værelse paa det Noieste var forenet med Udsaldet af den vanskelige Intrigue, det Forslag: ved sin eneste Datters Haand at betale mig min Bistand. Den stolte Fyrste skiftede Farve. Men han betvang et naturligt Udbrud af fornærmet Høihed. Jeg beholdt min Fatning, satte et underdanigt men roligt Svar imod hans uwillige Afslag, lagde ikke tvivlsom min Beslutning for Dagen: at overlade hans egen Duelighed den hele Sag; — og han maatte, saa snart det end faldt ham, modtage Betænkningstrid. Kun mit Contoir var i Besiddelse af de Papirer, hvorpaa Muligheden af Intriguens Udførelse beroede, og disse

(15*)

Papirer vare min private Eiendom; man kunde saameget mindre affordre mig dem, som man kun var mundtlig underrettet om deres vigtige Indhold, og ei engang vidste, fra hvem de vare erholdte.

Der opstod et bitterfødt Forhold imellem den fyrstelige Familie og mig. Tydelig spillede man et forsigtigt Spil med mig. Jeg skulde lade mig nøie med hemmelige Løfter og imidlertid rykke ud med mine Skatte og disses i min Haand vigtige Resultater. Men at jeg mødte List med List, tør vel Læseren tiltroe mig. Der vilde stedse et Skridt frem fra min Modspillers Side, førend jeg trak en Brikke; Liden rykkede imidlertid ligesgodt fremad. Jeg kunde, min dybt skjulte Vrgjerrighed fraregnet, rolig see Maanens voxende Skive; ikke saaledes den stakkels Minister. Snart maatte det da komme dertil, at mit Fyrstediplom laae færdigt til allerhøieste Bekræftelse, understøttet af Genealogier fra de dertil dueiligste Hænder, og den ikke ubehagelige Prindsesse tog til Jagtpartier i min Vogn og modtog et Brillantdiadem af min Haand, imedens jeg lod mig af Fyrsten overrække Husets første Orden.

Bludselig syntes Alt at antage en foldere Farve. Hofmændene vovede at rette mere paa Dyggen, naar jeg umeldt traadte ind i de fyrstelige Sale. Prindsessen var upasselig og reiste til et Landgods, uden at jeg enten fulgte hende eller blev underrettet derom. Fyrsten selv talte med Eigegyldighed om den Sag, der, som jeg vidste, maatte brænde ham paa Sjelen. — Min Forstand stod stille.

Dersom min Klient og Privatsecretair, Adelsmanden, havde haft lidt af min Sluherd — jeg havde lobet i Fælden. Men han, længe undertrykt, og jeg vidste det nok, i Grunden forbitret paa mig, begyndte at hæve Hovedet lidt mere i Veiret, at tale, naar jeg bød ham tie, at betragte mig med et hemmeligt, skædesro Blik.

„Åha! tænkte jeg hinc illæ!“ og jeg passede Karlen op. Saa var det mig da snart klart, at han stod i Begreb med at udarbejde den hele Plan, ikke mere for min, men for sin egen Regning, — at han stod i Tyrstens, ikke længere i min Tjeneste. Nu vel! Naar Statsmanden har fundet, har han halv vundet; hvad der ei vil støtte, det maa styrte! Her var ikke Spørgsmaal om, at min gode Adelsmand maatte falde; men hvorledes falde? Vel kunde jeg overrumple ham, under et eller andet Paaskud visitere og bemægtige mig hans Papirer; men som Sagerne stode, fandt jeg det nødvendigt, ligesom at rydde ham afveien. Jeg vidste, han havde omtrent bragt Sagen i det Rene; thi allerede de Udkast, han behagede at meddele mig, viste, hvor nær den hele Plan var sin Udførelse.

Min Beslutning var fattet. Jeg havde bragt Hofet til at lade sig melde hos mig til en Collation paa mit Landgods. Om Formiddagen gav jeg min Adelsmand mange fortrædelige Forretninger, søgte Leilighed til at opirre ham, og soarede paa det Omfindtigste hans Uresfølelse, og det i Nærværelse af et Par Haandskrivere. Nær havde jeg gjort det for galt, og bragt ham til at undslaae sig for at kjøre ud med mig til Landstedet. I rette Tid gav jeg da Samtalen en bedre Bending, og vi fulgtes ad, Adelsmanden suur og tvær, jeg Lyssigheden selv. Ved Bordet, hvortil vel ikke den gamle Tyrste, men dog hans mig temmelig bevaagne Søn indfandt sig, gik det mere end tyrsteligt til. Jeg sørgede for, at den ædle Drue, som kun paa min haarde Natur aldrig har yttret synderlig Virkning, flød rigelig i Bægrene. Snart blussede min med Flid udvalgte Naboes Kinder med forhøiet Rødme. Den brusende Champagne bragte hans Blik til at flamme. Salen faldt, naturlig nok indledt, paa at fægte, og jeg spogte med den gode Herres magre Arm. Nu gik det! Efter Bort-

det foreslog han at fægte. Jeg vægrede mig; vi havde jo ingen Floretter, med Kaarden kunde han ikke vove det imod mig. Han paastod at gjøre et Forsøg. Den opbodede unge Tyrste befalede, at jeg skulde staae ham et Udsald. Hofherrerne sloge en Kredss om os i Haven. Jeg var ædru, jeg var kold, mit Spil var beregnet. Den Stakkels Riddermand løb lige i min Kaarde. Der laae han! Alle vare Vidner til min Ufkyldighed i det uhyggelige Tilfælde. Den unge Prinds tog mig ved Haanden og ødslede sin hele Betsalenhed paa at bringe mig til Besindelse, idet han ved sin Ære overtog at forsvare mig. Jeg fulgte i hans Bogn, nedstunken i Berøragninger — over, hvad nu var at gjøre — til Residensen. Min tro Mohr havde imidlertid havt i Commission, under et rimeligt forhen indledet Paaskud at flytte Contoiret; og saaledes saae jeg mig, udsluppen efter en kort Arrest og fuldkommen retsfærdiggjort, i Besiddelse af de mig saa vigtige Papirer.

Nu turde jeg atter spille høit Spil * * * * *

III.

Under den nødvendige Reenskrivning af de foran mig liggende Blade besluttede jeg at afbryde paa dette Sted Beskrivelsen af mit Livs anden og glimrende Periode, og kastede adskillige Ark i Kaminen; ikke fordi jo denne Del af mit Liv baade i og for sig selv var den interessanteste for mig at opbevare, og for den historiske Læser vilde være et temmelig vigtigt Bidrag til Kundskab om et ikke meget fjernt Decenniums politiske Begivenheder; men fordi den Maade paa hvilken jeg havde begyndt, saa gandske bandt mine Hænder, at jeg maatte lade Læserne i et fortrædeligt Mærke, og fordi jeg, hvert Dieblisk bunden af min Anonymitet, allerede forlænge af bære Forsigtighed for ei at tabe min Masse har frem:

stillet Meget ligesaa mat som usandsynligt. Vinder jeg Kraft og Lyst dertil, skal jeg engang under mit virkelige Navn udgive en Bog om de Tildragelser, hvortil jeg var Dienstdne, og hvori jeg spillede en ikke ubigtig Rolle. Men deri maa ikke nærværende Autobiograph gjenkjendes ved et eneste Pennestreg. Med en Art urolig Jilsfærdighed tager jeg fat paa den tredie Aft af mit Liv.

(Fortsættes.)

Thalias Værksted i Paris.

Prøven paa en Vaudeville i det lille men smukke Théâtre des variétés i Paris var tilende, og jeg traadte op paa Scenen, for at gaae hjem med Potier og Vernet, to Komikere, hvis Bekjendtskab jeg havde gjort, da en Garçon fra det ved Theatret værende Kaffehuus des variétés aandsløs styrtede ind paa Theatret og indbød begge Skuespillerne til de Herrer Scribe, Melesville og Theaulon, som vare isærd med at arrangere et Stykke til den næste Uge. Udtrykket „arrangere“ forekom mig heel sælsomt, og fuld af Nysgjerrighed efter at erfare, hvorledes de nævnte Herrer hare dem ad med at fabrikere Komødier, spurgte jeg om det vel var tilsladt at være tilstæde ved denne interessante Forretning. „Hvorfor ikke! lod Svaret; Kaffehuset er aabent for Alle og Enhver.“

Jeg fulgte derfor med mine to ledsagere, og traadte ind i Billardværelset, hvor jeg saae Thalias Værksted

aabnet for mine Dine under Dingibesser, hvor man mindst skulde vente det. — Scribe, en elskværdig, endog smuk Mand, spillede Billard; han havde kastet sin Kjole og løst sin Kravat, som var et Mønster paa en gordisk Knude. Theaulon gik rolig frem og tilbage, og Melesville sad ved et lille Bord, hvor nogle Ark Papiir laae udbredte. Neppe vare vi traadte ind, før Scribe raabte: „Ah, Potier! Det er vel Du kommer; jeg vil lave et Stykke for Dig, hvori Du mere end nogensinde skal glimre.“ Derhos fortsatte han gandske rolig Spillet, og Melesville begyndte at udvikle for Potier, at man havde en Parodie paa den store Opera: „la belle au bois dormant!“ i Værk. Emnet saavel som Opførelsen havde givet ham Ideen dertil, og deres Sammenkomst havde Anlægget og Udførelsen af Stykket til Hensigt.

For imidlertid at gjøre den Maade forstaaelig paa hvilken de nævnte Herrer behandlede det Stykke de agtede at parodiere, bliver det nødvendigt, at opstille et kort Omrids af Operaen: „la belle au bois dormant!“ En Prindsesse ligger fortryllet af en ond Mand og sover i en Skov; alle Verdens Valadiner strømme sammen, for at befrie hende, men Ingen uden en Hyrde, som i Nærheden vogter sin Hjord, er saa heldig at løse Trolddommen. Dette sker derved, at han tager en Blomst bort fra hendes Bryst, hvori Trolddommen ligger skjult. Hun vaagner, ægter Hyrden, som er en forklædt Kongesøn, og Balletten, Hovedhensigten af den kjedelige og langvarige Opera, har nu Leilighed til at begynde. — „Hvordan skal Titelen være?“ spurgte Theaulon. — „Ei hvad, Titlen gjemme vi til Slutningen, naar først Emnet er færdigt!“ lod Svaret; og man begyndte nu med at udkaaste Scenariet. „Sex Personer maa jeg have! udbød Scribe: Saamange nye Charakterer har jeg just i Hovedet.“ — „Holdt! afbrød Potier ham: Vi have

nu kun fire gode Komikere, altsaa bliver der intet af de
 sex Personer." — „Nu vel, Fem i det mindste!" —
 Dermed vare Alle tilfredse. „En Flaske Champagner
 og tre Couverts!" freg Melesville imidlertid, medens
 Scribe med Øvenen i Haanden udviklede Charaktererne
 for ham. Theaulon havde imidlertid løbet Journaler-
 ne igjennem, for at anbringe Hentydninger paa de po-
 litiske Forhold, og Potier fortalte Anekdoter og Ordspil,
 som just nu cirkulerede i Paris. Gargonen blev sendt
 til en Boghandler, som strax kjøbte Stykket, for det var
 halv færdigt. Scribe havde meget at udsætte paa Me-
 lesvilles Arbeide og indstræde ofte de meest træffende
 Calembourgs i den undertiden matte Dialog. Potier
 frabad sig lange Tirader, da han til den næste Uge ikke
 kunde lære ret meget udenad, eftersom han daglig var
 indbudet i Selskaber. Vernet ønskede derimod sin Rolle
 især fortrinlig udsmyret, Scribe spillede Billard og var i
 sit heldigste Lune. Det ene vittige Indfald efter det an-
 det strømmede fra hans Læber, Theaulon spiste en *boeuf*
a la mode, og Melesville styrkede det ene Glas Cham-
 pagner ned efter det andet, medens han skrev. Alt dette
 skete under de Gaaendes og Kommendes Passiar, uden
 det mindste Udseende af Arbeide. Enhver var sysselsat
 paa sin Maade, og i et Par Timers Tid var Parodien
 færdig. Efterretningen om den pludselige Unaade, hvori
 en Minister var falden hos Kongen, blev raft benyttet,
 og et Couplet fuldt af bidende Lune blev anbragt. Thea-
 terbuddene ventede allerede længe ved Døren, og neppe
 var det sidste Pennestrog gjort, før adskillige Tilhørere
 styrkede over Vapiret, Musikdirektøren spurgte om Me-
 lodierne, Garderobemeesteren om de nye Dragter. Kort
 sagt, det Ene gik i det Andet, saa jeg blev gandske ør
 i Hovedet. Fem Dage efter saae jeg i Theatret des
 variétés: „*la mai motte reveillée*," Parodie i en Akt
 af de Herrer Scribe, Melesville og Theaulon. En

Gjæstgiver i Paris er fuld af Forbivelse over at hans Kone, en stor Theaterveninde, allerede flere Dage har ligget i en dyb dødlignende Søvn. Ingen er istand til at vække hende. Endelig gjør en Staldkarl den nedbøiede Vætemand opmærksom paa, at hans Kone holder en opslagen Bog i Haanden. Man tager den bort, og hun vaagner strax. Uheldigviis begynder den Ene af de Tilstedeværende at læse i Bogen og falder ligeledes i Søvn, en Anden læser og falder ogsaa i Søvn, og saaledes efterhaanden alle de spillende Personer; den Sidste, en ung Digter, hvis Navn ligner Forfatterens til „la belle au bois dormant“ er just i Begreb med at læse Titelen paa Bogen op for Publikum, da Theaterskassereren styrter ind og beder ham for Guds Skyld at holde inde, da ellers hele Publikum ogsaa falder i Søvn. — Den Anden bryder sig ikke derom, og Titelen paa Bogen er: „la belle au bois dormant.“ Zeppet falder. De vittige Couplets, den træffende Parodie, Portiers ypperlige Spil, erhvervede Stykket en glimrende Modtagelse. Digterne faae deres Penge, Publikum er fornøiet, og jeg gaaer hjem, tænkende ved mig selv: Nu veed Du da hvorledes Scribe skrifer Vaudeviller.

Flugtningen i Danmark.

Endt var Kampen — Mørket ruged' fort
 Over hine blodbestænkte Sletter,
 Sørgende drog' Friheds Sonner bort —
 Men Europa Seirens Krands dem fletter,
 Kjærligheden aabner dem sin Favn,
 Folkets dybe Vrefrygt dem møder;
 Harmfuldt Heltens stolte Mafsyn gløder,
 Roes og Hæder stiller ei hans Savn.

Ei i fremmed Land han Trosten fandt —
 Hjertets Brud, den gamle Heltesfader,
 Alt hvad ham til Hjemmets Arne bandt
 Al! for evigt han paa Jord forlader. —
 Og som han mod Vestens Egne drog
 Hørte han om Danmarks stille Dale,
 Og om Bøgestovens lune Sale
 Hvor i Vaaren Nattergalen slog.

Did han vender nu sin mørke Gang,
 Og mens Stormen med hans Lokker leger
 Sjunger han hiin stolte Friheds = Sang,
 Underligt hans Hjerte den bevæger:
 Og i Vanden seer han atter flaae
 Straalende hiint „Lappre Heltes“ Rige,
 Bødlerne for Havnens Sværd at vige,
 Friheds = Englen atter Vingen flaae. —

Nattens Stjerne tindred' mild og klar,
 Vintrens Dække over Jorden hviled';
 Kold som Is den trætte Vandrer var —
 Men fra Borgen Lyset venligt smileb'.

Dg han iler under gjælsfreit Tag,
 Festlig Munterhed i Salen lyder,
 Viin og Sang de brave Danste fryder
 Paa den bedste Konges Fødselsdag.

Dg den fulde, stummende Pokal
 Hjerteligt den Fremmede man byder,
 Vil: at Gjæsten denne tømme skal
 For Kong Fredriks milde Herkerbyder. —
 Men som Rasende han da opstod,
 Frygteligt hans Blik løb rundt i Salen,
 Dg med kraftfuld Haand han greb Pokalen,
 Knuste den mod Gulvet for sin Fod.

„Trællesjele! Vent ei at jeg skal
 Her istemme Eders usle Smiger!
 Hver Tyran blev fæbt til Jordens Qval,
 Dg en Konge er en blodig Tiger!“
 Saa hans Tale lød i malmsfuld Røst —
 Brat forstummed' Sang og Festens Glæder;
 Til den Fremmede en Herre træder
 Danst af Fødsel, danst af Hjertets Lyst.

Venlig Helten han i Haanden tog:
 „Nei, min Broder! nei, Du kjender ikke
 Hvad det danste Folk til Tyrsten drog!
 See i disse takopslybte Blikke!
 Taaren, som i Mandens Øie staaer,
 Trællefrygten aldrig kan fremtvinge,
 Trællen kan blot kolde Hyldest bringe,
 Men i Kjærlighed ei Hjertet staaer!

„For Despotens mørke Blik man flyer,
 I det lumste Øie Stormen truer;
 Dg hans Nærhed man liig Pesten flyer,
 Thi det bange Folk for Bødlen gruer. —

Sligt, o Broder! aldrig kjendtes her;
 Thi hvor Fredrik gaaer, der Glæden smiler,
 Folket glad sin Drot imøde iler,
 Hilser ham som Børn en Fader kjær!

Tidt vi saae vor Konning veemodssfuld
 Naar det elskte Danmark Uheld trued';
 Men naar atter Lykken vinked' huld
 Salig Lyst da i hans Nie lued'!
 Høit han elsket er, og han det veed;
 Intet er os tungt hvad han os lyder!
 Som hans Hjerte skjønt hans Valgsprog lyder:
 „Al min Fryd er Folkets Kjærlighed!!“

„Mild som Fredens Engel er vor Drot,
 Derfor paa hans Fødselsfest De Fæder
 Overalt, i Hytte som i Slot,
 Fæstlig Minnerhed trindt Arnenes Luer!
 Derfor lyder Dannerfolkets Bøn:
 Frelsens Gud vor elskte Drot bevare!
 Frie vort Fødeland fra Rød og Fare!
 Skjenk vor Fredrik Himlens bedste Løn!!“ —

Og Forundring griber Helten nu —
 Fra hans Afsyn Kummeren forsvinder;
 Fortids Drømme rinde ham i Hu,
 Haabets Rødme farver blege Kinder. —
 „Held mig, raabte han: at her jeg sandt
 Hvad paa Jord jeg troed' længst forsvunden!
 Frihed søgte jeg, den har jeg funden
 Her, hvor Fyrsten alle Hjerter vandt!“

Brave Danste, ræk mig Eders Haand!
 Und den Fremmede hiin stolte Væge
 Her at knytte Venstabs faste Baand!
 Trofast Broder vil jeg Eder være!

Vær mig hilset, Danas fagre Lund! —
 Nu til Dig, Kong Frederik! jeg iler;
 Og, hvis naadig Du min Bøn tilsmiler,
 Din jeg er til Livets sidste Stund!! " —

E. C. Monrath.

Saligt er ene det elskende Bryst.

Glücklich allein ist die Seele, die liebt.

Goethe.

Matten udfolder sit dæmrende Glor,
 Livets urolige Tummel hendsøer,
 Engle kun hviffe, mens Alting er tyft;
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Underlig rører den dæmpede Sang
 Hjertet med stille harmoniske Klang,
 Smeltet det lytter til Aandernes Røst;
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Duunklædte Sanger i flyggende Lund
 Baagner ved Klangens af natlige Blund,
 Fløiter i Røden sin Længsel, sin Lyst;
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Henrykt staaer Skjalben med Harpen i Haand,
 Hellig Begeistring opflammer hans Aand,
 Strengen harmonisk ledsager hans Røst;
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Jorden og Himlen forened' af Gud
 Kjærlig sig favne som Brudgom og Brud,
 Blomsterne dufte i Vaar og i Høst:
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Elstovsfuldt lyse de Solstjerner smaa
 Hisset fra Ætherens hvalvede Blaa,
 Luna fortrolig nedblinker i Øst:
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Hisset en Sommerfugl tumler sig glad,
 Bugger sig henrykt paa duftende Blad
 Hviffer til Blomsten om Kjærligheds Lyst:
 Saligt er ene det elskende Bryst.

O saa er Alting forenet af Gud,
 Alt i Naturen, som Brudgom og Brud!
 Bølgerne bruse ved skovkrandske Kyst:
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Hjerner os Elskbaen med grusomme Haand,
 Himlen dog eengang skal knytte vort Baand,
 Hisset hvor Morgenens rødmer i Øst:
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Did skal jeg flyve med Dig i min Arm,
 Hjerte ved Hjerte, paa Aandernes Arm,
 Aldrig vi skilles — o ventlige Trøst!
 Saligt er ene det elskende Bryst.

Elste, o kom da og følg med Din Skjald
 Høit over Jorderigs taagede Dal!
 Hisset vi juble blandt Englenes Røst:
 Saligt er ene det elskende Bryst!

Sr. Sneedorff Birch.

Den store Cotillon.

Jeg saae en Dands, men den glæded' mig ei,
 Af Nædsel jeg nærvæd var løben min Bei:
 De Dandsende vare heel blege om Næsen
 Og hver kun et jammerligt, guulbrunt Væsen.
 De dandsed usynlig drevne omkring,
 Men tause, lig Vlander, med lystige Spring,
 Og pludselig raft de afsted sig skyndte,
 Thi nu en Cotillon begyndte,
 En Cotillon, en Vals, hvis Mage
 Jeg aldrig end saae i mine Dage.
 Thi røent konfuus fløi hele Mængden
 Af Dandserne rundt i Bredden og Længden;
 Men ihvor galt deres Væsen de drev,
 Dog Ingen af Valsen ophidset blev,
 Men snart de kraftesløs sank og mat
 Omkring paa Dandssegulvet brat,
 Og aldrig meer de i Dandsen sig gav,
 Thi hver sandt, hvor han sank, sin Grav.

Hvo vare Dandserne, Hære Læser?
 De tørre Personer med guulbrune Næser?
 Der dandsed omkring i Naturens Skjød
 Til Dandsesal frem sig Marken bød,
 Musik gav Blæstens Stadsmusikant,
 Og Solen blinked' fra Skyens Kant
 Som Lysekronen paa Markens Blade,
 Og Dandserne vare: — de visne Blade.

Richard Roos.

Hyrdepigen fra Calanda.

I.

Bjerget Calanda løfter sin høie Linde mod Skyerne i en af Graubündtens skønneste Dale, hvor den vildtsstrømmende Plessur blander sine Bølger med Rhinen, i Nærheden af Hovedstaden Chur. Paa den sydlige Skraaning af dette Bjerg ligger tæt ved en lille Skov et Meieri, som en Familie, der bestod af Moder, Søn og Datter, havde i Forpagning ved det 18de Aarhundredes Begyndelse. Madame Therese, Moderen, var bekendt blandt Dalens Hyrder som en forstandig, godmodig og hjælpsom Kone ved Sygdoms og andre Ulykkes tilfælde. Hendes Søn Berchtold forestod med Klogskab og Driftighed Meieriet, og hans syttenaarige Søster Verena, i det daglige Liv sædvanlig kaldet Vreneli, stod ham trolig bi, hvor qvindelig Hjælp var fornøden. Afgiften, hvilken de maatte erlægge for Forpagtningen, modtog den rige og mægtige Raadsherre Thomas Maßner i Chur, af hvis Forsædre deres Familie allerede i længere Tid end et Aarhundrede havde haft Meieriet i Forpagtning. Kun sjelden saae de Raadsheren. Han var altfor meget sysselsat med sine Embedspligter, til at bryde sig synderlig om de mangesmaa Eiendomme, som han besad i Graubünden. Han havde i den Krig, som paa denne Tid ødelagde Europa, taget Østerrigs Partie, medens en stor Deel andre Schweigere havde erklæret sig for den mægtige Ludvig den XIV Sag. Hans Gemalinde forlod, paa Grund af Alderdom og Sygelighed, kun sjelden sit Børelse, men desto oftere besøgte hans Søn Rudolph, som omtrent var paa Berchtolds Alder, Meieriet, og tilbragte mangen Time i broderlig Tænderighed med de tvende Sødsfænde, inden han blev kaldt til

Høiskolen i Gens, hvor han efter Faderens Villie skulde ofre sin videnskabelige Dannelse adskillige Aar.

Vreneli var efter Junker Rudolphs Afreise bleven langt alvorligere i sit Væsen, langt bestemtere i sin hele Maade at handle paa, end forhen. Det barnlige Sind, med hvilket hun før saa let og muntert havde besørget Alt, den Oprømtighed, som ellers ledsagede hende til Hjorderne paa Bjerget og Fiskefangsten ved Floden, havde maattet vige for en Alvorlighed, som hos den unge udmærket smukke Pige var heel paafaldende, og som affrækkede mange Veiler. Ting, som hun engang havde foresat sig, forfulgte hun med en Iver, der ikke lod sig affrække af nogen modende Hindring. Saaledes var en Dag den bedste Ro i hendes Hjord bleven borte og havde forvildet sig paa Klipperne, men den modige Pige gik efter den lige til den farlige, lodret nedstigende Klippevæg, hentede den lykkelig tilbage, og tilbragte paa sin lange Vandring Natten i en Hule. En anden Gang, da Moderen ikke følte sig vel, gik Vreneli, uden at forraade sin Hensigt for noget Menneske, gandske ene over Bjerget mellem Afgrundene, for der at opsøge en Urt, som yttrede en velgjørende Indflydelse paa den Syges Tilstand. Ofte fandt Moderen og Broderen hende læsende i de Bøger, som Rudolph havde efterladt. Det var for det meste undervisende Arbejder over Gjenstande, som mere egnede sig for en Patriciers Datter end for en simpel Landsbypige. Paa Søn- og Festsdagene var hun sysselsat med Brodering, og bragte i kort Tid saa kunstige Arbejder i Stand, at Moderen ikke noksom kunde forundre sig over, hvorledes Pigen gandske uden Underviisning, allene ved sin egen kraftige Villie var i Stand til at fuldfore slige Ting. Det laae i Sagens Natur, at en saa forstandig Kone, som Therese, maatte bemærke, at kun en gandske særegen Aarsag kunde frembringe en saadan Forandring i Vrenelis hele Væsen og Caracteer. Hun lod sig i Begyndelsen nøie med at iagttage sin Datter med stærk

pe Blik, i det Haab ad denne Veie at kunne gjøre Opdagelser, efter hvilke hun kunde indrette sit Forhold med Hensyn til Datteren for Fremtiden. Men Pigen blev ved at være den samme, og yttrede Intet, hvorved Mad. Thereses Tvivl kunde opklares.

En Aftenstund, da Berchtold var gaaet til Byen, og Moderen var ene med Breneli, brød den Første Taussheden, ved at spørge Pigen om Årsagen til hendes forandrede Opførsel. Efter kort Betænkning svarte den Udsprogte, uden at yttre den mindste Forlegenhed: „Jeg b. høber ikke at dølge Sagen for Eder. I og min Broder maa faae det at vide, men ellers Ingen paa den hele Jord. Jeg har forlovet mig med Junker Rudolph Aftenen før hans Afreise, og for at gjøre mig værdig til engang at blive hans, har jeg stræbt at gjøre mig bekendt med Ting, som ikke bør være fremmede for hans Hustru.“

Disse Ord havde hun sagt med saamegen Rolighed og Grimodighed, som om hun selv slet ikke fandt noget besynderligt ved Tingen. Men Mad. Therese blegnede som et Liig, begyndte at stjalpe paa alle Lemmer og stirrede paa Datteren, ligesom om hun troede, at Denne ikke var rigtig klog. „Breneli! Mit Barn! udbrød hun omsider med usikker Stemme: Du er syg, og sølsomme Feberbilleder forurolige Din Hjerne. Du og Junkeren? Før styrter Calanda ned i Rhinen og begraver os Alle med sine Ruiner, før den gamle Thomas Maßner giver sit Samtykke til en saadan Forbindelse.“ — „Det gjør intet til Sagen! gjentog Pigen kold: Vi have Begge afgjort det Hele, og naar vi ret fast have besluttet det, skeer det; noget tidligere eller senere er ligegyldigt. See her den Guldbring, som Junkeren har givet mig som et Trostabs tegn. Af mig har han kun modtaget en Sørling, men jeg er derfor

ikke mindre trofast end han." Hun trak nu Ringen frem, som hang i et Bånd om hendes Hals, skult af Livstykket, og viste Moderen den. To Hænder som grebe ind i hinanden, betegnede med Bogstaverne R. og B., vare anbragte paa Ringen. „Disse bringer intet Menneske fra hinanden, vedblev Vreneli: endog den gamle Raadsherre formaaer det ikke, trods al sin Stoltshed og Strengthed. See, Moder! Disse Hænder, smedede af Guld, gribe vel fast i hinanden, men de give dog kun en svag Forestilling af den Trofasthed, som knytter mig og Junker Rudolph sammen. Jeg veed Alt, hvad I kan have at fremsøre mod denne Sag, hvad Berchtold maaſkee vil indvende, naar han erfarer den, men min Beslutning staaer fast og uroffelig. Jeg har svoret Rudolph at være ham tro, jeg har lovet ham at gjøre Alt, hvad der staaer til mig for at vor Forbindelse kan komme i Stand. Han har svoret mig det samme. Vær rolig, Moder! Gjør Eder ingen Bekymringer for min Skyld. I skal see, at Alt gaaer godt, thi naar to Mennesker ret fast beslutte en Sag, der ikke er mod Guds Forſkrifter, da ſkeer den, om endog Had og Gjendſkab sætte sig derimod."

„Vreneli! gjentog Mad. Therese mørk og synlig forſtemt: Jeg ſeer en ſorgelig Fremtid imøde, ſom en Følge af Din og Junkerens Forvildſe. Tro mig, mit Barn! Kun Lige ſamles med Lige, og om end Alt havde et heldigt Udfald for Dig, vil dog eengang den Tid komme, da Rudolph erkjender ſit Misgreb og lader Dig bøde allene for den Feil, I Begge have begaaet." — „O nei, Moder! ſvarte Vreneli med levende Udtryk: Den Tid kan aldrig komme. Dertil kjender jeg Rudi for vel, og jeg veed han vil holde, hvad han lover. Hvilket Offer bringer han mig da vel, ſom jeg ikke paa ſamme Maade gjengjelder? Troer I, Moder, ikke at det frie, glade Liv paa Bjerget bedre

huer mig, end det bundne Liv i den mørke Stad, som jeg engang vil føre, naar jeg er bleven hans Egtes fælle? De gamle Patriziedamer af berømte Familier ville vredes paa mig, og søge at gjøre mig saameget Ondt som muligt, fordi jeg har løstet mine Dine til Junkeren. Men vi ville finde Erstatning i vor Kjærlighed, saa at vi lære at taale saadanne smaae Drillerier. Endnu engang Moder, vær rolig! Jeg seer Fremtiden i et ganske andet Lys end J. Jeg seer Eder siddende med Fru Wagner, Rudolphs Moder, i Stadsfestuen ved Arbeidsbordet. J spøger og snakker glade med hinanden. Jeg og min Rudi sidder ved Eders anden Side, og Berchtold, som imidlertid har overtaget sig Bestyrrelsen af Meieriet, træder ind med en smuk og venlig Hustru under Armen. Moder! Trø mig, jeg seer alt dette i Tankerne, og saaledes vil det skee!" -- „Barn! gentog Moderen, heftig bevæget: Hvad er det for daarlige Griller og urimelige Forestillinger! Din barnagtige Kjærlighed til Junkeren har reent forblændet Dig, og lader Dig skue Ting, som aldrig gaae i Opfyldelse."

Mad. Therese kunde ikke lade dette Dieblif gaae ubenyttet bort, uden at gjøre et Forsøg paa at bevæge Datteren til at give Slip paa sin uhyggelige Tilbøielighed til Junkeren. Hun udbiølede alle de Hindringer, som lagde sig i Veien for de unge Folks Kjærlighed, berørte Raadsherrens Stolthed, Forpagterfamiliens ringe Herkomst, og foreslog tilsidst Datteren, for at adspredde sig, at reise til hendes Beslægtede i Brüttigau, hvilke oftere havde indbudet hende.

„Nei, Moder! Nei, det gaaer ikke an! svarte Brænneli i en bestemt Tone: det vilde være overflødigt, thi jeg lader ikke Rudolph banlyses af mit Hjerte ved nogen Udspredelse, ved noget Ophold hos Fremmede."

Moderen satte sig stille hen til et huusligt Arbeid. Hun var overtydet om, at Breneli's faste Character ikke lod sig rokke ved nogen Formaning med Hensyn til den berørte Gjenstand. Hun havde i sine yngre Dage oplevet mange sørgelige Omvexlinger af Skjebnen, hun kunde nu først glæde sig ved Livet i Mag og Rolighed, men saae nu paa eengang Haabet om en sorgfri Alderdom tilintetgjort. Breneli havde just tændt Lys, og vilde tage en Bog i Haanden, for at læse, da Døren blev stormende revet op, og Berchtold, imod Sædvane, med raske, heftige Skridt styrede ind. Hans Panden var mørk og hans Blik stoi urolig omkring: „Jeg maa bort! sagde han aandeløs, og rev Reisetasken, som hang paa et Søm, bedækket med Støv, ned fra Bæggen: Endnu i denne Nat maa jeg til Feldtich med Bud fra Raadsherren. Uffhyelige Begivenheder ere forefaldne, Ret og Villighed er traadt under Fødder, den gamle Schweigerfrihed skjændig fornærmet, og hvad der er sporet paa Grütli og ved Trum's gjelder ikke mere blandt de stærke Forbundsmænds Efterkommere. Den ene kalder Frankrig, den anden Østerrig ind i Landet, men Landet er blevet dem ligegyldigt, idet de allene tage Hensyn til egen Fordeel. Strid og Sværgt herfter ved Grændserne, istedetfor Narvaagenhed og omhyggelig Forsigtighed i at bevare den gamle Frihed. Saaledes gaaer det ud over de Uskyldige, der ofres for de Skyldige. Den skakkels Rudi! Han har ikke forjent det, hans Sjæl er pletfri og rebelig, han mener det ærlig med Fædrelandets Rettigheder.“ Breneli blegnede, og lagde Bogen bort. Laus og forventningsfuld saae hun paa sin Broder. Mad. Theresse kastede ængstelige Blik paa Pigen, men hun tog dog formegen Andeel i den Mafnerste Families Skjebne til ikke at opfordre Sønnen til at give en noiere Besked angaaende Junkerens Uheld. „Franskmændene have

fanget ham! gjentog han, uden at lade sig forstyrre i sine Tilberedelser til Reisen, og uden at bemærke, hvor heftig Breneli blev rystet ved denne Tidende: De have ved en falsk Ven lokket ham ud af Gens paa fransk Grund, og derpaa overfaldet og slæbt ham til Fortet Ecluse. Alt dette er skeet, for at hævne sig paa den Gamle, som holder med Østerrig, og søger at bringe Schweitserne til at tage Partie mod Frankrig. Allerede for otte Dage siden er Efterretningen om denne Ulykke ankommen, og har i den Grad rystet den Gamle, at han siden ikke talte med Nogen, før i Dag, da han lod sit Maseri frit Løb, og svor paa, at ville hævne den lidte Uret paa Franskmændene, for at gjensjelde deres troløse Udfærd paa en Maade, som i hele Europa skulde blive omtalt. Da jeg traadte ind til ham, var han bleven roligere, og viste sig endogsaa usædvanlig nedladende. „Berchtold! sagde han, efter at vore Forretninger vare afgjorte: Dine Forældre og Bedsteforældre have allerede viist den Mafnerske Familie mangen væsentlig Tjeneste, og jeg venter det samme af Dig. Reis endnu denne Nat til Feldkirch, spørg efter den østerrigske Kommandant, og overgiv ham dette forseglede Blad med en venlig Hilsen fra mig. Men lad Dig ikke forlyde med dette Hverv for nogen Uvedkommende, det er af stor Vigtighed, og angaaer min Søns Befrielse.“ Jeg tog imod Brevet og lovede at besørge det paa bedste Maade. Med Østerrigerne skjøtter jeg vel ikke om at have noget Samkvem, men for Junkerens Skyld vil jeg gjerne vove det Yderste.“

Medens han talte saaledes havde han pakket de nødvendige Ting i Reisetasken, snørte den nu fast om Skuldrene, og rakte de Andre Haanden til Afsked.

„Hvor sidder Junker Rudolph fangen? spurgte Breneli i en rolig Tone, da han næsten var kommen til Døren: Du nævnte for Stedet, hvordan er

"Nabnet?" — „I Fortet Ecluse, sex Mile fra Genf!" gjentog den unge Mand, nikkede endnu engang til Moderen og Søsteren, og forsvandt.

„Ecluse!" hviskede Pigen sagte og blev ved at læse i Bogen med tilsyneladende Rolighed. Mad. Therese betragtede hende opmærksom, for at gætte sig til, hvilket Indtryk den modtagne Efterretning havde gjort paa hende. Breneli's Ansigtstræk robede intet Usædvanligt, dog var hun meget bleg, og da Therese en Tidlang havde iagttaget hende, bemærkede hun, at Pigen ikke vendte Bladene om i Bogen. Hendes Sjæl lod til at være sysselsat med andre Ting. Therese brød nu den gjensidige Tausshed og begyndte at tale om den Begivenhed, som havde foranlediget Berchtolds Reise. Hun holdt virkelig af Rudolph, som om han havde været hendes Søn; hans aabne, naturlige Væsen, som hverken bar Præget af Faderens lidenskabelige Hefstighed, eller af Moderens Hovmod, gjorde ham overalt yndet af Høje og Lave. Han var altid munter, og kaldte ofte i Spøg Mad. Therese sin anden Moder, hvem han maatte være taknemmelig for sin Opdragelse. Det var derfor ikke underligt, at Therese, ifølge sin Fortjærlighed for ham, snart begyndte ivrigt at gaae løs paa Franskmændenes Forræderi, medens hun paa den anden Side heller ikke staaende den gamle Maaßners politiske Rænker.

Breneli sad stille og hørte paa Moderens Tale; da Denne kort efter begav sig til Hvile, blev hun endnu oppe for at besørge en Deel Emaasforretninger i Huset. Maanen var imidlertid staaet op og belyste Mad. Thereses Leie, da en mørk Skikkelse med sagte Skridt nærmede sig hende. Det var Breneli, som ved Døren havde lagt en Pafke og et stort Tørklæde, hvilket hun havde soøbt om Armen. Man hørte den Søvendes rolige Aandedrag og Pigen's sagte Hulten. Be-

dende sank hun ned ved Thereses Leie og løstede de foldede Hænder op mod Himlen. Derpaa greb hun den Sovendes Haand og trykte den til sine Læber. Sagte reiste hun sig atter og forlod Værelset med de Ord: „Gud staae mig hi, jeg kan ikke handle anderledes!“ Ved Døren tog hun Pакken og Tørflødet, dreiede Nøglen om og traadte ud af Huset. Egnen laae i magisk Belysning for hendes Dine. Man hørte Rhinens sagte Brusen i det Fjerne og Vindens Eusen gennem de høie Popler, som beskyggede Huset. Endnu et Dieblif blev hun staaende og saae sig tilbage, omsider gif hun med raske Skridt hen ad Gudsstien til Benstræ, og forsvandt bag et fremspringende Klippestykke.

II,

I Landet Sargons, ved den berømte Sundhedsbrønd Pfeffers, holdt en Skare af Ryttere i fuld Rustning. Een af dem udmærkede sig fremfor de Dyrige ved sine glimrende Baaben. Han sad stolt paa den vældige Hingst og lod til at være Skarens Ansører. En sort Hat, prydet med mørke Fjædre, kastede dunkle Skygger paa hans Ansigt, og paa hans stive, kalde Træk et truende og afstrækkende Udtryk. Urolig fløi hans Blik trindtom i Egnen, og skjøndt han gjorde sig al mulig Umage for at saae Hesten til at holde stille, forraadte dog hans frampagtige Bevægelser, at en mægtig Lidenstabs gjæredes i hans Indre. Pludselig bøiede han lyttende Hovedet til Siden, greb med den høire Haand til Sværdet og hævede sig i Stigboilerne, for desbedre at kunne overse Alt trindtom ham. Imidlertid kom en Vandrer med raske Skridt gaaende henad Klippestien. Han standsede ved Synet af den bevæbnede Skare. Ansøreren betragtede ham med skarpe, gennemtrængende Blik, og vinkede ad den Vandrende, som syntes at gjenkjende ham.

Urbødig overrakte han Manden en forseglet Skrivelse, som han bar i sin Brystlomme. Anføreren brød den hastig, og boiede sig ned til Vandringsmanden med de Ord: „Du har bragt mig en glædelig Efterretning, Berchtold! Min Tak skal ikke udeblive, og jeg haaber ikke at nogen Hindring vil lægge sig i Veien for vore Planers Udførelse. Forsøi Dig nu hjem til mit Huus og giv min Hustru Underretning om, at Du har seet mig her og at Alt vil faae et heldigt Udfald. Men Skynd Dig! Hvad her muligt kan foregaae, kræver ikke Din Nærværelse.“ Brenelis Broder saae forundret paa de Bæbnede, men et bydende Bink af Anføreren viste ham bort. Tilslut gik han hen ad den betegnede Wei, medens de Andre bleve holdende stille.

Anføreren red hen til det Sted hvor Tamniasfloden brusende styrter sig ned i en Klippekløft. Pludselig hørte man Hestebrynsken og menneskelige Stemmer bagved Klipperne. Anføreren travede raskt hen til sine Ledsagere, og Alle skjulte sig bag et fremspringende Klippestykke.

Ved Indgangen til det snevre Bjergpas viste sig nu en rank, kraftig Mand paa en rigtsmykket Hest. En brusende Strudsffæder viftede fra hans sorte Baret, kostbare, med Perler gjennembrændte Sløiser faldt ned over hans Skuldre, og Krigerdragten, som han var iført, blev smykket af Maltheserkorset. Ved Siden af ham red, paa en fintbygget hvid Hest, en ung Dame i en tætfluttende Reisetjole af blaat Fløiel, med et guldbirket Slør over Ansigtet. Efter dem fulgte, ligeledes til Hest, to Tjenere og en Kammerpige. Det var Hertugen af Vendome, Størpior af Maltheserordenen i Frankrig, som efter en hæderfuld Krigstjeneste havde levet nogle Aar i Schweiz, og nu paa sin Hjemreise til Paris havde afhentet sin Søsterdatter Adele af Merveillex fra Sundhedsbrønden i Pfeffers, hvis underfulde

Kræfter hun skyldte sin Helbredelse af en farlig Sygdom, for at føre hende hjem med sig. Da han reiste i et Land, som vel var sønderrevet af indre Partier, men forresten ikke i fjendtligt Forhold mod Frankrig, havde han ikke taget i Betænkning, at sende sit talrige Følge forud til Sargons. Han reed i fortrolig Samtale med Damen, da han nærmede sig Bagholdet, hvor de Bevæbnede laae skjulte. Han agtede derfor ikke videre paa de Ryttere, som holdt ved Beien, men var neppe redet et kort Stykke, før han saae sig omringet paa alle Sider og Tjenerne afvæbnede. Udele af Merveillex skreg høit, da En af de Bevæbnede greb hendes Hest i Tøilen. „Røvere og Mordere!“ raabte Storprioren, idet han trak en Pistol ud af Hylsteret: Her er den Mynt, hvormed I og Eders Lige skulde betales!“ — „Gjør Eder ingen Uleilighed, Hr. Vendeome! gjentog en dyb Bassestemme, medens Hertugen fælte sig greben ved Armen, og i mindre end et Dieblisk afvæbnet: Eders Guld og Klenodier ere her sikkrere end i Versailles eller i Fru Maintenons Gemakker. Det gjælder kun Eders Person. I er min Fange!“

Det var Skarens Anfører, som paa denne Maade tiltalte Storprioren. Denne saae med Forbauselse ind i Mandens lynende Øie og mørke Ansyn. „Eders Fange! gjentog han rolig: Er der da ikke Fred mellem Frankrig og dette Land? Er det ikke Tellis og Winkelrieds frie Grund vi befinde os paa?“ — „Tell skjød den grusomme Foged, fordi han vilde berøbe ham hans Søn! svarte den Anden med indædt Forbitrelse: Ogsaa jeg har en Søn, hvis Tab jeg maa hævne, derfor er I min Fange. Med Schweiz lever Eders Konge i fredeligt Forhold, men ikke med mig. Han har angrebet mig, jeg bruger kun nødværge mod ham.“ — „Thomas Mafner!“ skreg i dette Dieblisk en klar Fruentimmerstemme. Uagtet Faren havde Fru Mer-

veilleux revet sig løs fra de Bevæbnede og nærmet sig de Talende. Hun havde kastet Sløret tilbage, og hendes blege, men yndige Træk straalte frit Mændenes Blik imøde. „Thomas Mafner! Jeg kjender Eder vel. Hvor ofte var I ikke hos os, da min Gemal levede som Gesandt i Chur! I har aldrig meent det oprigtig med Frankrig, men hvorledes kan I, en Raadsherre og Patricier, nedværdige Eder til Røver?“ — „Mit Navn har jeg aldrig skammet mig ved! gjentog Mafner med stolt Holdning: Jeg er Mafner, den haardtsfornærmede, men derfor ikke modløse Mafner. Eders Konge har røvet mig min Søn, og holder ham i Fangenskab. I, Hr. Vendome, skal som Gidsel være mig Borgen for hans Liv. Saalænge Eders Konge holder min Søn i Fængsel, er I min Fange. Men I har Indskydelse hos Hoffet i Versailles, udvirk min skyldfri Søns Løsladelse, og jeg sværger Eder til, at i den samme Stund jeg faaer Budskabet om hans Frihed, skal Eders Fængsels Dørre blive aabnede, og en Faders Belsignelse ledsage Eder til Hjemmet.“ — „Hr. Mafner! gjentog Storprioren i en høflig, men advarende Tone: Betænk vel, hvad I gjør. I fornærmer i mig den mægtigste Monark i Europa, og Ludvig den XIV er sandelig ikke den Mand, som ved en Enkeltts Trods og Trudsel lader sig bøie.“

Raadsherren saae mørkt ned for sig og rystede sit hvide Hoved. Derpaa sagde han kold og rolig: „Jeg har overlagt og betænkt Alt, min Herre! Ligesom Tells Bøn om at vorde fritagen for det skrækkelige Skud efter sit Barns Hoved, haantlig blev tilbageblift, saaledes har man ogsaa spottet mine Bønner og nægtet mig min Søns Løsladelse. Man vilde tvinge mig til at blive franskfindet, var Svaret paa min Begjering. Ikke som Schweiger, men som Menneſke, staaer jeg frem mod Ludvig af Frankrig. Tro mig, denne mægtige Mor-

nark i Europa har ogsaa sine svage Diebliske, i hvilke hans Samvittighed skjælver, og da alle Mad. Maintenons Bønner ikke mægte at forjage de mørke Hævnens Vænder. Da træder vel ogsaa den Fangnes blege Skikkelse frem for hans ophidsede Indbildningskraft, og naar han hører, at Thomas Mafner er fundet at ville skaffe sig selv Ret, da bærer han ved Tanken om ham og indrømmer gjerne Alt, hvad der kan befrie ham fra de nagende Erindringer. Kom, Hr. Vendome! For Djævelen, kom! Her er ikke Tid til at bide længer!" — „Jeg ledsager min Onkel! gjentog meget levende Fru Merveilleux: Jeg lader ham ikke i en saa vilkaarlig Mands Hænder, som Eders." — „Jeg beklager sandelig af gandske Hjerter, afbrød Mafner hende med et bittert ironisk Smil: at Eders Onkel ikke kan blive opfyldt. Damer ere ikke skikkede til at udholde en saa lang og iilsom Reises Besværligheder, som den, Hr. Hertugen nu staaer i Begreb med at tiltræde. Tjenestene og Eders ledsagerinde blive til Eders Tjeneste, og nogle af mine Folk ville have den Ære at ledsage Eder til Sargone."

Idet han talte disse Ord, satte han sin Hest i rask Trav. Hertug Vendomes Ganger blev ligeledes af de Bevæbnede ført iilsomt afsted, og Halvdelen af Skareren fulgte med Anføreren, medens de Dørige bleve tilbage hos Fru Merveilleux.

„Jeg nødes til at give efter for Overmagten! sagde Storprioren til Raadsherren: Men hvad har I Sind med mig, eller hvorhen vil I føre mig?" — „Til Feldkirch i det Østerrigste." gjentog Mafner med mørkt Afsyn.

Hertugen bed sig tans i Læberne. Denne uventede Begivenhed gjorde en flem Streg i hans ærgjerrige Planer ved Hoffet i Versailles, men han var nu tvungen til at finde sig i sin Skjebne og at give sig i deres

Bold, hvilke han forhen i mangt et Slag seierrig havde seet under Dine.

III.

I en lille Landsby, ikke langt fra Bern, holdt ved Bertshuset en smuk Reisevogn. Flere Lakaier, som tilhest ledsagede den, sprang strax ned, aabnede Karethdøren og løstede en Dame ud, i hvilken vi gienkjende Adelen af Merveilleux, den franske Storpriors Søsterdatter. Hun blev staaende i Døren af Huset, talte med Jld og Liv til Tjenerne, og gav dem Anviisning, hvorledes de skulde løste hendes syge Kammerjomfru ud af Vognens Indre. Den Lidende, som syntes at være i en maadelig Tilstand, blev langsomt baaren ud, indsvøbt i Puder, men Fru Merveilleux blev tilbage i Forstuen, klagende Bertinden sin Rød. Hun havde nylig antaget Kammerpigen til sin Opvarning i Straßborg, for at hun skulde ledsage hende til Badet i Wiesbaden; hun havde ikke engang været fornoiet med hendes Tjeneste, da hun ikke forstod at frisere à la Maintenon, og nu kom den Ulykke til, at denne maadelige Person var bleven syg. Hun havde stor Lyst til at sende hende tilbage til Berns Hospital, men til Paris kunde hun dog ikke ret vel reise uden qvindelig Hjælp, imidlertid havde det ikke været hende muligt i Genf at finde et passende Subject. En ung Pige, som havde siddet udenfor Huset paa en Bænk, nærmede sig i dette Dieblif den franske Dame. Hun var klædt i en Kjole af simpelt men smukt Løi, og havde en Pafke i Haanden. „Dersom De, ædle Frue, begyndte hun: vil tage mig i Deres Tjeneste, da vilde jeg prise mig særdeles lykkelig. Min Reises Maal er ligesom Eders, nemlig Paris, og ved utrættelig Narvaagenhed skal jeg stræbe at vinde Deres Tilfredshed.“ Fru Merveilleux var synlig overras-

fket. Vigens usædvanlige Skjønhed og anstændige Hold-
 ning var hende paafaldende. Den unge Reisende saae
 hende med saamegen Grimodighed i Diet, og bar i sine
 Træk Præget af en Fasthed og Aandsnærværelse, som
 hos hendes Kjon maatte vække dobbelt Opmærksomhed.
 „Du vil til Paris? gjentog Adele Merveilleux ef-
 ter en Pause: Til Guds og ene?“ — „Ja! svarte Vi-
 gen: Jeg har en Forretning der at afgjøre.“ — „En
 Forretning? spurgte Adele nysgjerrig: Og med hvem?“
 — „Med Kongen!“ var det lakoniske Svar. — „Med
 Hs. Majestæt Kong Ludvig den XIV?“ udbrød Fru
 Merveilleux forundret: Du vil tale med Henrik
 den Fjerdes Sønnesøn? Har Du maaskee en Elsker
 blandt Schweizertropperne, og tænker at saae ham fri.
 Et Hjertesanliggende maa det være, som er i Stand
 til at bedæge et Barn paa Din Alder til at foretage sig
 en saa lang og ubisommelig Reise.“ Vigen rødmede og
 slog Dinene ned. Men snart fattede hun sig og gjen-
 tog i en bestemt Tone: „Tilgiv mig, ædle Frue! Det
 er en Hemmelighed.“ — „Altsaa ligefrem til Thuiller-
 rierne gaaer Din Reise? afbrød Fru Merveilleux
 hende: I Sandhed, Din dristige Aand stræber høit.
 Dit Mod og Din faste Caracteer interesserer mig, og
 jeg troer nok, at vi to ville komme ud af det sam-
 men. Hvorledes hedder Du?“ — „Breneli! svarte
 Vigen: Fra Ebur i Graubünden.“ — „Fatale! sagde
 Fru Merveilleux med et fortrædeligt Ansigt: Naar
 jeg tænker paa, at Du er fra denne Egn, vil altid en
 ubehagelig Begivenhed rinde mig i Hu, og jeg vil i Tanterne
 see min stakkels Onkel i Fængslet bag Jerngitteret ved
 Vand og Brod. Dog, lad det være saa. Hvor Gifte-
 blomsten voxer, findes der jo og helbredende Urter. Ta-
 ler Du Fransk?“ — „En Smule! gjentog den Udsurgte:
 Hidtil har jeg kun lært Eproget af Bøger, men snart
 haaber jeg ved Øvelse at faae Færdighed deri.“ — „Min

Gud! Hovedsagen havde jeg nær glemt! raabte urolig den franske Dame: Kan Du frisere? Det vil sige a la Maintenon!" — „Jeg har endnu aldrig prøvet derpaa, svarte Pigen med et Smil: men jeg tænker, hvad en Anden formaaer, er jeg vel ogsaa istand til. Paa god Billie og Jver skal det sikkert ikke mangle, og en god: hedsfuld Undervilsiſning af Deres Raade, vil vistnok snart sætte mig i Stand til at opfylde Deres Onsker." — „Sandselig! sagde Fru M e r v e i l l e u x, vendende sig til Bertinden: Hun seer saa determineret ud, at hun vistnok allerede ved det andet Forsøg vil bringe Frisuren i Orden. — Dog nok herom! Gaae nu, Barn, og lad Dig anvise et Bærelse! Jeg tager mod Dit Tilbud, da Dit Physiognomie behager mig, og jeg forstaaer mig lidt paa Physiognomier. Jeg skal snart sende Dig Klæder, som ere passende for Din nye Stand. Imidlertid maa Alt gøres i Stand, for at vi uden Ophold kunne fortsætte vor Reise."

Neppe var Breneli kommen op paa Bærelset, som Bertinden havde anvist hende, før hun sank paa Knæ og sendte en Bøn til Himlen, som hidtil havde beskyrmet hende, og nu paa en saa underfuld Maade viste sig hendes Foretagende gunstig. Hun havde paa Bjergene, fjernt fra Menneskenes Baaninger, forbildet mellem Gletscherne's Gistakker, paa Stier, hvilke Gensfejægeren kun sjelden betraadte, følt, at en høiere Magt styrede hendes Fod og med kjærlig Haand afvendte Forderbvelsen fra hendes Hoved. Hun havde i Dalene mødt Belvillie hos Beboerne, men nu, da hun nærmede sig Frankrigs Grændser, vaaghede i hendes Sjæl Frygten for, hvorledes det vilde gaae hende i det fremmede Land, og hvilke mangeslags Uheld den eensomt Vandrende var udsat for. Hun havde i Sinde at reise over Genf, skjøndt Veien var længere, for idetmindste at see Fængslets Mure, hvor hendes Elskede vansmægtede. Men ubekjendt med Livets Forhold, anslog hun Pengene,

som hun havde medtaget, for høit, og snart indsaae hun, at de ingenlunde vilde være tilstrækkelige til den lange Reise, da viste sig Fru Merveilleux som en hidsendt Engel, og alle hendes Betyrninger, med Hensyn til Reisen, forsvandt. Hun tænkte nu paa sin efterladte Moder og Broder, og gjorde sig selv Behreidelser, fordi hun ikke havde sendt dem nogen Efterretning angaaende hendes Reise. Hun fandt et Skrivebrev paa Bordet, og raast henkastede hun følgende Ord paa et Blad Papiir: „Breneli befinder sig vel, og det gaar hende godt. Et vigtigt Foretagende kalder hende bort, med Himlens Bistand vil hun fuldføre det. Tilgiv hende den Uro og Kummer, hun har voldt Eder. Engang skal hun gjengjelde Eder det.“ Hun lagde Papiret sammen og skrev sin Broders Navn udenpaa. Derpaa iilte hun ind i Værelset, hvor den syge Kammerpige laae, og bad hende om at besørge Brevet til Chur, naar hun var afreist. Næppe en Time efter sad hun ved den franske Dames Side i Vognen, og rullede gjennem frugtbare Egne sin Reises Maal imøde. Fru Merveilleux var gandske indtagen af sin nye Kammerpigens tæfkelige Udortes og ædle Anstand. Hun havde forsynet hende med Klædningsstykker af sin egen Garderobe, der sad paa hende som om de vare støbte, og hendes Skjønhed viste sig nu, efter Udeles Sigende, først i sit fulde Lys. Breneli erfoir snart sin Beherskerindes tidligere Skjebne, da den unge franske Dame var besjelet af en stor Lyst til at meddele sig andre ved idelig Snakken. Ogsaa den sidste Fatalitet med Thomas Rastner kom paa Bane. Hun kom næsten ud af sig selv ved at fortælle den. Hele Frankrig maatte efter hendes Mening reise sig og gribe til Vaaben for at hævne den uhorste Behandling, som Hertugen af Vendome havde maattet dæie. „En Hertug!

udbrød hun: En Storprior af Maltheserordenen! Og dette Overfald skeer midt under Freden. Men, hvad er Uarsagen? En Dreng, som endnu gaaer i Skole og rimeligviis har gjort sig skyldig i en eller anden dum Streg, hvorfor han er bleven indesperret. Barn! Du er fra Graubündten, og kjender upaatvivlelig denne græsselige Thomas Masner. Ligner han ikke snarere et Uhyre, en Drage, som lever i Bjerghulerne, end et christen Menneske?" Breneli gjentog ligegyldig: „Jeg har kun tilfældigviis seet ham i Uffstand et Par Gange.“ Forrigt besluttede hun at holde sin Hemmelighed dulgt, og ikke at lade sig den fralocke ved nogen List eller Overtalelse. Allerede den næste Dag havde hun vundet sin Herskerindes Yndest i en høj Grad. Frisuren a la Maintenon fattede hun strax ved de første Forsøg, ved Paaklædningen vidste hun at gjøre Damen Alt saa vel tilpas, at den første Kammerpige i Paris ikke kunde have baaret sig bedre ad. Desuden kom hun snart efter det Franske, og begyndte allerede at tale det ret flydende. Fru Merveilleux fattede derfor en stor Kjærlighed til det smukke Barn, og pyntede hende ud som en Dame, stundom endog med Perler og Edelstene. Breneli maatte spise ved samme Bord som hun, og i Almindelighed behandlede Damen den unge Pige mere som en Selskabsfæst end som en Undergiven. Hendes levende Følelse trængte til et Bæsen, hvem hun frit kunde meddele sit Hjertes Tanker, og et saadant havde hun fundet i den blide, fordringsløse Breneli, som gjengjeldte sin Beherskerindes Fortrolighed med barnlig Omhed.

Snart vidste hun, at Fru Merveilleux var bleven nødt til at række en Gemal sin Haand mod sin Villie, at Hr. Merveilleux var, skøndt ingen elskværdig dog en meget agtværdig Mand, som ikke lod sin Gemalinde savne noget Tegn paa Opmærksomhed, og at den Sidste for sit

Gistermaal havde havt en alvorlig affaire de coeur med en kongelig Gardeofficer, som nu var Kommandant i Fortet Ecluse, hvor hun haabede at see ham paa Gjennemreisen.

Fortet Ecluse! Hvilke Følelser maatte vaagne i Breneli's Hjerte, ved at høre dette Sted nævne! Hun torde haabe at see den Elskede, at forkynde ham, hvorlunde hun nu reisste til Paris, for at bevirke hans Løsladelse. Tusinde forskjellige Tanker gjennemfrydsede hendes Sjæl, men hun vidste at beherske sig selv, og visste en Kulde og Ligegyldighed ved at høre Navnet, som om Talem var om gandske betydningsløse Gjenstande.

I Bevaag, ved Genfersøen, traf de sammen med Hr. Merveilleux, som med en talrig Skare af Tjenere her ventede paa sin Gemalinde. Breneli fandt ham gandske saadan, som Fru Merveilleux havde beskrevet ham. Han viste Udele den samvittighedsfuldste Opmærksomhed, han udstrakte ogsaa denne til hendes Ledfagerinde, da han fornam i hvilken høi Gunst hun stod hos Fru Merveilleux, men det var let at see, at Livet i den store Verden og de politiske Forhold havde sløvet hans Hjerte og Aand.

Et rummeligt, rigtstnykket Fartøi laae beredt til at føre de Reisende over Søen. Breneli kunde ikke undslaae sig for en vemodig Følelse, som greb hende ved at forlade Strandbredden. Det forekom hende, som om det eneste Skridt i Fartøiet lagde en uendelig Afstand mellem hende og Hjemmet. Moderens og Broderens Skikkelser, som i levende Farver havde svævet for hendes Indbildningskraft, bleve bestandig meer og mere taagede, de syntes at betragte hende med vemodige Blik og at række Armene ud efter hende, for at holde hende tilbage. „Jeg kommer jo tilbage igjen, sagde hun til sig selv: men ham, hvem jeg har svoret Trost, tør

jeg ikke forlade i Ulykken; jeg maa vove Alt, endog
ogsaa Livet, for at hjælpe ham. Min Moder og Bro-
der staae vel mit Hjerter nær, men nærmere staaer han, som
Himlen bestemte til min Egtfælle. Hist ligger Hjem-
met, og hine lette Skyer, som flygtig svæve over de
blaaende Bjerge, have maaskee dvælet over Calandas
Dale, min Moders Die har maaskee ruet op imod
dem! Leve! min Moder! Vi sees lykkeligere og gla-
dere igjen." Skibets Seil udfoldede sig for Vinden,
og Fartøiet skød som en Pile gennem de skummende
Bølger, medens Strandbredden syntes at ile forbi de
Reisende med sine yppige Blaabjerge. Breneli stod
i Bagstavnen og skuede vemodig tilbage mod Kysten,
som efterhaanden aldeles tabte sig i det Fjerne, bag de
lette Taagefyer.

IV.

Ikke langt fra Schweizes Grændser og det nær-
felige Sted, hvor den skummende Åhorn pludselig bli-
ver opslugt af den dunkle Åsgrund, for længere hen at-
ter at træde frem for Dagens Lys, ligger Fortet Ecluse,
i et snevert Bjergpas. Egnet er vild og romantisk.
I et af Slottets øverste Værelser skimter man Savoyens
og Valliserlandets evige Gissbjerge, fjernt over Genfers
søens Speil i de blomstrende Juraegne. I et Tagvin-
due paa et af Taarnene, hvorfra man havde Udsigten
over den hele omliggende Egn, sad Rudolph Ma-
ner fangen. Hans Blik kunde skue over til Graus-
båndten, men det fremmede Land sængslede ham til sig.
Allerede i flere Uger sad han, uden at have Haab om
at blive løsladt; isøvrigt behandlede man ham med Mild-
hed, og Kommandanten lod ham endog flere Gange spise
ved sit Bord. Men Frihed, Frihed! gjentød det bestand-
ig i hans Hjerter. Man havde tilbudt ham Friheden,

naar han som Officeer vilde træde i 'et af de Schweltzerregimenter, som den franske Regjering underholdt. Men han vilde ingenlunde for denne Priis kjøbe sig sin Befrielse, og det saameget mindre, som han vidste, at hans Faders Hjerter vilde blive dødelig saaret, saafremt han gjorde dette Skridt. Bøger og Skrivmaterialier havde man nægtet ham. Men i Nøden veed man at hjælpe sig. Med en Spaan, som han rev ud af Gulvet, gravede han enkelte Tanker og Bemærkninger, som dannede et Slags Dagbog, ind i Væggen. Her fandt han allerede mangt et sindrigt Tankesprog, som tidligere Sanger der havde betegnet. „For den trofaste Kjærlighed ere Laase og Fængselsmure ingen Hindring.“ Disse Ord, som vare gravede ind i en lille Altersteen i hans Bærelse, læste han utallige Gange. Han tænkte derhos paa Breneli og anerkjendte Tankesprogets Sandhed, thi den Elstes Billed var det, som altid omsvævede ham og oplivede Fængslets Eensomhed for ham. Hvor mange lykkelige Elmer, som han i stille Rolighed havde henlevet ved Calandas Fod, kaldte ikke hans Phantasie nu tilbage, saa at Erindringen blev ham en uundtømmelig Kilde til Trost og Beroligelse. Den Eed, som Begge havde svoret, randt ham iillige i Hu: „at de vilde opbynde al deres Kraft, al deres Fødsel og Stræben, for at blive forenede.“ Han kjendte Breneli og hendes Caracters Fasthed, hendes bestemte Handlemaade og tilidsfulde Frimodighed. „For den trofaste Kjærlighed er hverken Laase eller Fængselsmure nogen Hindring!“ sagde han, og saa hen mod Alterstenen: Diet og Villighed er traadt under Fødder paa Jorden, men Kjærlighedens Kraft kan Ingen dræbe, ihvor gjerne han end vilde!“

Rudolph Masner var i sit Udvortes tige: som i sit Indvortes aldeles det Modsatte af sin Fader. Han var høj og rank af Væxt, og saa med aabent

fimodigt Blik ud i Verden, var venlig mod Enhver, og havde noget forunderligt Tiltrækkende i sit hele Væsen, saa at man uvilkaarlig søgte sig dragen hen til ham. Endogsaa Kommandanten i Ecluse, en streng men jovial Mand, kunde ikke modstaae det Tryllerie, som laae i Rudolphs Underholdning. Fædrelandet elskede Rudolph trofast og inderlig, ikke af Egennytte eller Vergjerrighed, men besjelet af Frihedens store herlige Idee. Fra Partier og hemmelige Rænker havde han altid holdt sig fjernet. Ofte havde han paadraget sig sin Faders Uvillie, naar han, drevet af sin indre Overbeviisning, ikke kunde skjenke den Sidstes Anstuelser sit Bifald, eller naar han endog vovede at modsigge dem. Hans Glid, Bessedenhed og Kundskaber havde i Genf forskaffet ham mange Venner; men disse vare ikke i Stand til at forhindre, at den Ulykkelige blev Offret for en hævnjerrig Politik.

En Morgen tidlig stod han ved det lille Vindue i hans Bærelse og saa henimod Egnen, hvor Schweitzes Bjergkjæder hævede deres graanende Tinder. De vare indhyllede i en let, følgende Taage, men Solen syntes allerede at virke paa denne, thi den begyndte at opløse sig og lod enkelte Bjergspidser blive synlige. Kun Daslen, gjennem hvilken Rhonestoden bruser, var endnu betegnet med en smal hvidlig Taagestribe. Trindtom i Naturen var en hellig Fred udbredt, og Strømmens fjerne dybe Brusen gjorde ved dens eensformige Lyd Rolighed den endnu mere mærkelig, istedetfor at forstyrre den. Glade Landsbyfolk, Unglinger og Piger, kom syngende opad den Wei, der førte forbi Fortet Ecluse. De vare frie, de torde rette deres Fjed hvorhen de vilde, de kunde være deres Betslægtede, deres Venner nær — men han, han maatte, uden Brode, lade Ungdomsglæde, Ungdomsmod og Elfskovsheld begrave bag Fængslets skumle Mure. I disse Betragtninger blev han forstyrret ved et paa denne Tid usæd-

vanligt Besøg. Det var en Ordonnants fra Kommandanten, som i Dennes Navn bragte ham en Indbydelse til Middagstaflet; nogle fremmede Damer vilde være tilstede, Gjæster, hvilke Kommandanten tænkte at vise alle mulige Tegn paa Agtelse og Opmærksomhed. Hvor lidet oplagt Rudolph følte sig til at blive indviklet i en selskabelig Underholdning, indsaae han desuagtet, at han ved denne Leilighed ikke kunde aflaae Kommandantens Indbydelse. Han lovede derfor at ville komme, men overlod sig paany, da Ordonnanten var gaaet, hine vemodige og længselsfulde Bølgelser, som ved Synet af Fædrelandets Bjerger, og Dalens frie, lykkelige Indbyggere vare opstaaede hos ham. Med en Taare i Diet saae Ynglingen hen mod Schweizerbjergene, som bestandig tydeligere og tydeligere hævede sig frem af Taagen. O hvor gjerne var han ilst tilbage til sit Hjem! Han kunde ikke fjerne sig fra det store betydningsfulde Skuespil. Da blev han dybt nede i Dalen en tung Reisevogn vaer, som langsomt rullede op ad Klippeveien. Han ahnede, at den medbragte Kommandantens Gjæster. Underlig rystet, følte han sit Indre ved Synet af Vognen. En ubestemt dunkel Forventning greb hans Sjæl. Han bebreidede sig selv det Urimelige i hans Følsomhed, han sagde tusinde Gange til sig selv, at en ugrundet Indbildning skuffede ham, men ikke desto mindre tildrog Vognen sig bestandig paany hans Blik, og den trykkende ahnelsesfulde Uro i hans Bryst tiltog med hvert Dieblik. Vognen var ledsaget af adskillige ridende Tjenere, og En af dem jog i Forveien, rimeligviis for at anmelde Herstaders Komme paa Fortet. Rudolph troede at kjende Tjenerens Livree; det forekom ham, som om han tidligere havde seet det i Chur. Hans Hjerter bankede Slag i Slag. Maaſkee hine Gæster vare Bekjendte fra hans Fædrehjem?

Endelig havde den tunge Vogn, som efter Datis dens Sædvane var prydet med forgyldt udstaaret Arbeid, lykkelig tilbagesagt den lange Bei opad Klipperne. Den holdt nu stille, og de Reisende stige ud, for at gaae den øvrige Deel af Beien tilfods. Vognen maatte gjøre en lang Omvei, medens Gangstien førte umiddelbar hen til Fortet.

Rudolph betragtede de Reisende med spændt Opmærksomhed. De vare Tre i Tallet, en Herre med to Damer, hvilke Sidste med lette ungdommelige Fjed ilte opad Bjerget, ladende deres Ledfager et godt Stykke tilbage. En af dem løftede Eløret tilside og syntes at betragte Fortet med urolige opmærksomme Blik. Rudolph gjenkjendte de elskede Træk! Det var Breneli! Det var hendes Bæxt, hendes Miner, hendes Bevægelser! Men hvorledes var det muligt, at hun kunde komme her som Gjæst hos Kommandanten i Ecluse? Hvorledes kunde hun have ombyttet sin simple Paaklædning med en Dames Dragt? Tusinde Tvivl modsagde det, han med sine egne Mine saae foran sig. Og desuagtet, endog den Urolighed, hvormed hun betragtede Fortets Mure, syntes at bestyrke hans Formodning. Hendes Ledfagerinde saae forsigtig ned foran sig paa Klipperstien, og lod til at være fordybet i en ivrig Samtale, som aldeles fængslede hendes hele Opmærksomhed.

Begge de Reisende vare nu komne Taarnet temmelig nær, hvor Rudolph, bevæget af Haab og Tvivl, stod ved Vinduet ligeoverfor dem. Den unge Reisende kastede et Blik op mod Vinduet, og Rudolph kunde ikke tvivle længer. Det var Breneli! Hun havde gjenkjendt ham. Han saae Glæden spille i hendes Ansigt; hun gjorde en heftig Bevægelse, løftede begge Hænderne op imod ham, men lod dem hurtig synke paany, og antog igjen sin forrige rolige Holdning, ligesom om

hun maatte vogte sig for at aabenbare sit Hjertes Følelser for sin Ledsagerinde. Rudolph lod et hvidt Tørklæde flagre udenfor Vinduet, og i samme Moment slagrede et lignende i Breneli's Haand; alle Tvivl vare løste, og Haabet triumpherede i den elskende Unglings Sjel. Han saae endnu, at Pigen betydningsfuldt lagde to Fingre paa Læberne, for at antyde ham, at Alt var en dyb Hemmelighed; derpaa vendte hun sig tilsyneladende ligegyldig mod sin Ledsagerinde, og Begge forsvandt bag Volden, ved Indgangen til Fortet.

Rudolph's hele Væsen var i et stormende Opvækkelse. Han forlod Vinduet og gik med lange Skridt frem og tilbage i Værelset. Han havde seet Breneli, han skulde atter gjensee hende ved Kommandantens Tafel, i Selskab med en fremmed Dame; hvilke sølsomme Tildragelser, hvilken underlig Tilfikkelse maatte ikke have ført hende hid. En Formodning efter den anden gjenkrydsede hans Sjel, men kun den Visshed blev tilbage, at Pigen's trofaste Kjærlighed førte hende herhid, og at hendes Klogskab, hendes Mod og Udholdenhed havde vidst at bane sig Veien gennem alle Fæder og Hindringer. Nogle lange Timer gik hen, før Tasset begyndte. Rudolph havde iført sig sin pynteligste Dragt, han fandt ingensteds No eller Hvile, og vilde gaa ned i Haven, gennem Gaarden; men da de Timer, i hvilke det var ham tilladt at drage frist Luft, sædvanlig vare bestemt til om Eftermiddagen, fandt han Døren til sit Værelse lukket i Lås udenfra, saaledes som altid fandt Sted om Formiddagen. Endelig kom Ordonnansen for at afhente ham. Han søgte saavidt muligt at fatte sig. Han indsaae, at det var nødvendigt, med Hensyn til Breneli's Planer, at vise sig saa fremmed og ligegyldig mod hende som muligt. Han traadte ind i Salen, hvor Kommandanten kom ham imøde, hilsende ham med et trohjærtigt Haandslag. „De seer her, sagde

han til Damerne: min Eensomheds Deeltager, hvem jeg anbefaler til Deres Velvillie." Med bankende Hjerter maatte nu den unge Mand indlade sig i en Samtale med Hr. Merveilleux, som behandlede ham med fortrinlig Opmærksomhed, og talte med ham om Euro-pa's politiske Stilling, og den Nødvendighed, hvori Schweiz nu var stædt, med Hensyn til Frankrigs Ønske, at gjøre fælles Sag med Cantonerne. Rudolph's Svar vare saa lakoniske som muligt, men Gesandten lod sig ikke affrække, og blev ved at udvikle sin Mening, da han ansaae det for et Tegn paa Ærbødighed fra Rudolph's Side, at han lod ham tale alene. Lykkeligvis havde han den Bane at hæfte sit Blik paa Loftet, medens han talte, og saaledes kunde Rudolph uforstyrret betragte Breneli. Pludselig gjorde Pigen en betydningsfuld Bevægelse og stød ræst et Blad Papiir under en Blomstervase, som stod paa Bordet. Rolig forlod hun nu sin Plads og gik hen til Vinduet. Rudolph stod ligesom paa Gløder.

Det lod ikke til, at Hr. Merveilleux kunde blive færdig med sine politiske Betragtninger, før man gik tilbords. Til Lykke kaldte hans Gemalinde ham hen til sig, for at raadsørge ham angaaende en Ting, hvorom hun ikke kunde blive enig med Kommandanten. Hr. Merveilleux fulgte øieblikkelig hendes Opfordring, og nu kunde Rudolph nærme sig Bordet og tage Papiiret, som Breneli havde stukket under Blomstervasen. Han gik hen til Vinduet og læste dets Indhold, uden at blive bemærket af de Andre. Følgende Ord fandt han ræst henkastede:

„Bogt Dig, Rudolph, for at forraade vort Betskendskab! Jeg er kommen for at befrie Dig. Gud vil staae mig bi. Er det muligt, da kom ned i Haven i Eftermiddag.

Ewig Din Breneli."

Den unge Mand skjulte Bladet paa sit Bryst. Han maatte samle sin hele Fatning for at beherske sine Følelser. Hvor fandtes der Mage til den unge Viges Kjærlighed og Sjelestyrke? Han vidste ikke, hvad han meest skulde beundre, hendes Driftighed i Henseende til de lagte Planer, hendes Fasthed i Udførelsen, eller hendes Selvbeherskelse og besindige Udfærd.

Det lykkedes ham ved Tøstet at bevare sin Fatning og at varetage alle de selskabelige Pligter, hvilke hans Naboeerske, Fru Merveilleux, med Rette kunde gjøre Fordring paa. Breneli sad ligeoverfor ham, mellem Kommandanten og Hr. Merveilleux. Hun talte kun lidet, men Rudolph havde desuagtet Leilighed til at bemærke, hvilke store Fremstridt hun havde gjort i at tale Fransk. Han beundrede hendes Udfærd, som viste sig saa afflebet og dannet, som om hun flere Aar havde levet i de høiere Cirkler. Iøvrigt var Fru Merveilleux næsten den Eneste af hele Selskabet, som førte Underholdningen. Hun var uundtømmelig i Anekdoter fra Hofset i Versailles, og begyndte tilsidst at fortælle sit Eventyr paa Reisen, hvilket hun skildrede med de meest levende Farver.

Kommandanten kastede betydningsfulde Blik hen paa sin unge Fange, og ansaae det for sin Pligt at aabenbare Damen, at Rudolph var den gamle Mafners Søn, thi hun skaaante ingenlunde Faderen, men afmalede hans Fremfærd med de forreste Farver. Hr. Merveilleux var altfor sysselsat med sine politiske Combinationer til at bryde sig om de Andres Samtale. Rudolph hørte med Smerte sin Faders Boldsgerning. Han indsaar, at der Intet var bundet ved den, og at hans Sag snarere var bleven endnu mere mislig end forhen. Hvorledes kunde Thomas Mafner indbilde sig, at den franske Konges Villie lod sig bestemme ved Tvang eller Trods? Men en saadan Fremfærd laae netop i Faderens

Caracteer, som ikke kjendte noget til Eftergivenshed, og som blev henreven af sit Had til Frankrig. Tasset var tilende. Breneli havde under et eller andet Paaskud fjernet sig. Hr. Merveilleux var falden i en dyb Søvn, da hans Gemalindes langvarige Tale havde virket paa ham ligesom et Opiat, og Fru Merveilleux begyndte nu at tale sagte med Kommandanten om Fortidens sundne Tider; Rudolph fandt saaledes ogsaa Leilighed til at forlade Salen og smutte ud i Haven, hvor han fandt Breneli paa en lille Græsbænk, skjult imellem Buskene.

Hun sank op til hans Bryst og sagde bulkende: „Vi have intet Dieblis at give bort, Rud! Du maa fly, Du maa bort. Kast denne Kappe om Dig, og sæt denne Hat paa Dit Hoved! Man vil ikke kjende Dig, og ansee Dig for En af Merveilleux Tjenere. I denne Forklædning vil det lykkes Dig at undslippe gennem Skovene til Bjergene, hvor Du let vil finde et Tilflugtsted.“ Idet hun talte saaledes, løste hun en lille Pakke, som laae skjult under en Busk ved Siden af hende, og tog en Hat med en Kappe frem. Rudolph saae forbauset paa hende.

„Nei, Breneli! Nei! udbrød han: Saaledes forlader jeg Dig ikke. Synet af Dig forekommer mig at være en Drøm, og er mig endnu en uforklarlig Gaade. Siig, hvorledes kommer Du til at reise med Fru Merveilleux, hvorledes har Du kunnet beslutte Dig til dette Foretagende?“ — „Tag blot Kappen! gjentog Vigen iilsom: Jeg har svoret Dig Trost, og jeg vil holde den til min Dødsdag. Efterretningen om Dit Fangenskab fik jeg om Aftenen, og om Natten forlod jeg mit Hjem for at befrie Dig.“ — „Din Moder?“ afbrød Rudolph hende hastig. — „Hun slumrede!“ svare Breneli med fast Stemme. — „Din Broder?“ — „Han var fraværende. Begge vidste intet af min Plan. Jeg vandrede ene gennem Bjergene; Gud holdt sin Haand over mig. Jeg vilde kaste mig ned for Kongens Throne og bønfulde ham om Din Løsladelse.

Men Himlen viste mig en anden Udvei. Den lod mig finde den franske Dame, som jeg tjener; hun agtede sig her: hid, og Leiligheden til at befrie Dig var saaledes paa eens gang funden." — „Engel! gentog den unge Mand heftig, og trykte Pigen's Hænder op til sit Bryst: Du har forladt Moder og Broder, for at opsoge mig i mit Fangenskab! Du har for min Skyld udsat Dig for tusinde Farer og Besværligheder. O, Breneli! Jeg kan ikke gjengjelde Dig saaledes som Dit omme, trofaste Hjerter fortjener, men min Kjærlighed kjender ingen Grænse. Alt hvad et elskende Bryst formaaer at give Dig til Bederlag for Din Opofrelse, for Din Trost, skal worde Dig i fuldeste Maal til Deel!"

„Gaae! svarte Breneli og trykte Hatten ned paa hans Pande: Endnu ere vi ikke robede, endnu staaer det i Din Magt at blive frelst." — „Og uden Dig skal jeg forlade dette Sted? gentog Rudolph: Nei, ingen lunde! Snart vil man i Dig opdage Den, som frelst mig, og Kommandantens Forbittrelse vil ene ramme Dig." — „Nei, nei! faldt Pigen ham hurtig og bekymret i Ordet: Ingen kjender Breneli, Ingen veed, at hun staaer i nogen Forbindelse med Dig. Endogsaa Tjenerflødnngen, som Du bærer, kan ikke forraade mig, thi jeg har hemmelig ladet den forfærdige i Genf, og ligesaa hemmelig bragt den hid. Du vil gjensee mig, for Du tænker derpaa. Himlen, som ledsagede mig paa min Vandring over Calandas Klipper hid til Fortets Porte, vil ogsaa lykkelig føre mig tilbage. Levvel, Rudolph! Endnu engang levvel, og bring min Moder og min Broder Brenelis Hilsen!"

Breneli hvilede sit Hoved op til Rudolph's Bryst. Blegghed dækkede hendes Kinder, men ingen Taarer vædede dem. Hun holdt hans høire Haand tæt indsluttet i sin, og trykte den op til sit Hjerter. Da han atter vilde vægre sig for at give sit Samtykke til Slugs-

ten, lagde hun Haanden paa hans Læber og sagde: „Fly, fly, for det er forsilde at tænke paa Redning!“ Han vilde modsætte sig hendes Opfordring, og blev staaende som fastnaglet til Stedet, men Pigen lod sig ikke affkræfte og udbrød: „Saa vil Du da endnu volde mig den bitre Smerte, at have gjort Alt forgæves for Din Skyld.“ Raskbesluttet rev han sig løs og gik hen imod Haveporten, da raslede det i Buskene, og med en smilende men ironisk fortrukken Mine traadte Kommandanten imod ham. Bestyrtet foer Rudolph tilbage; Breneli syntes ikke at forfærdes, hun lod til at oppebie med Rolighed, hvad der nu vilde skee. „Ikke saaledes, min unge Ven! talte Kommandanten i en godmodig Tone: J har fuldkommen Ret i at søge Eders Frihed ad enhver Vei, som aabner sig for Eder, men jeg har ikke mindre Ret til at standse Eder. Og J, min smukke Pige! vedblev han, vendende sig til Breneli: J er vel traadt ind i Fæstningen som en Espion, men jeg vil denne Gang lade Naade gaae for Ret, jeg vil tilgive og glemme det Foresaldne, ei heller skal jeg forraade Eder for Fru Mervellex, som vist ingenlunde ahner, at hun valgte den frygtelige Thomas Mafners tilkommende Svigerdatter til sin Fortrolige.“

Rudolph kunde ikke andet end rødme, da han forklædt og i Begreb med at flye, stod for den Mand, som paa en saa blid Naade havde behandlet ham og søgt at gjøre ham Fangenskabets saa taaleligt som muligt. Han kastede forvirret Rappen og Hatten, men Breneli traadte rolig frem og sagde i en fast Tone: „Min Plan er mislykket, men jeg gaaer ikke destomindre med uroffelig Bestemthed mit Maal imøde. Hvad Tilfældet har nægtet mig, vil Kongens Retfærdighed lade mig blive til Deel. Du er atter fangen, Rudi, og kan ikke følge mig, men, saasandt-jeg slaar min

„Lid til Guds Betskjærmelse, skal Du snart atter høre fra mig. Lev vel!“

Hun rakte den unge Mand sin Haand og bortsejrede sig med raske Skridt. Forundret saae Kommandanten efter hende: „En sælsom Skabning! udbrød han, idet han tog Rudolph under Armen og vandrede hen til Fortet: Smuk som en Engel, om som en Kvinde, og fast i sine Beslutninger som en Mand. Sandhed! Jeg moa ønske Eder til Lykke med en saadan Brud, Hr. Masnier! Men siig mig, hvorfra hun kommer og hvem hun er?“ — „Hun er tilfods vandrede hid fra Graubündtens Dale! svarte Rudolph med vaade Blik: Hendes Kjærlighed gav hende Kraft, hendes Trofasthed opretholdt hendes Mod. Iøvrigt er hun en Søster til min Faders Forpagter ved Bjerget Calanda.“ — „Sandelig! gjentog Krigeren: En Fyrstinde vilde have Være af saadanne Grundsfættninger, som denne Pige lægger for Dagen. Gid Himlen maa begunstige hendes Foretagende; thi jeg aabnede virkelig hellere Eders Fængsels Dørre end jeg tillaaede dem endnu fastere, saalænge det modige Barn bliver her.“

Rudolph maatte, uden Haab at gjensee Breneli, vende tilbage til sit Bærelse i Laarnet. Men da om Aftenen Fru Merveilleux tilligemed sin Gemal var stegen ind i Reisevognen, for at forlade Fortet Ecluse, trak Kommandanten Breneli til Side og sagde, idet han gav hende et forseglet Brev: „Denne Ubefaling vil være Eder behjælpelig i Eders Forehavende. Tag den som et Afgtelses tegn af en Mands Haand, hvis bedste Ønsker ledsage Eder paa Veien.“ Forundret betragtede Breneli Udskriften paa Brevet, den lød saaledes: „Til Mad. Dubois, Fru Maintensons Kammerfrue, i Paris.“

V.

Medens Rudolph nu i sin Eensomhed henlevede Dagene mellem Haab og Tvivl, og Breneli nærmede sig sin Reises Maal, fik mange Ting et gandske andet Udseende i Graubündten. Den gamle Maßner havde samlet et mægtigt Partie af Venner omkring sig, men endnu langt flere Gjender havde reist sig mod ham. Hine havde overrakt ham til at give Storprioren af Bendorfme sin Frihed, og bragt det saavidt at Maßner blev udnævnt til Landfoged i Mayenfeld; de Sidste derimod bevirket, at det hele Land havde erklæret Maßner for fredløs og udsat en Priis paa hans Hoved. Han blev desuden kaldet frem for Retten i Plauz. Enkelte dunkle Rygter om disse Begivenheder naaede Forpagterboligen, hvor Madame Therese med Berchtold førte et sørgeligt, eensomt Liv efter Brenelis Bortreise. Det lille Blad, som hun havde skrevet den Sidste til, var lykkelig kommet i hans Hænder. Han saae deraf, at hun endnu levede, og Rudolphs Fangenskab forekom ham snart som en rimelig Grund til Vizens Afreise. Moderen yttrede ofte sine Belymlinger med Hensyn til Breneli, men Berchtold søgte at trøste hende med, at Vigen var udrustet med mandig Fasthed og Carakteerstyrke, som paa hendes Vandring vilde være hende et kraftigt Værn mod de Farer, hun mulig kunde blive udsat for.

En kold Vintermorgen sad Begge eensomme ved Lampen, da man bankede paa Døren til Huset, og en klagende qvindelig Røst bad om at der maatte lukkes op. Den gamle Moder foer sammen af Skræk, men Berchtold fløi iilsom hen til Døren og aabnede den. Den gamle Maßners sygelige Gemalinde traadte skjælvende, understøttet af to Piger, ind i Værelset. En af

hendes ledsagerinder bar en Pafke med Klæder i Armen, hvilken hun strax lagde ned paa Gulvet, hvorpaa Begge, uden at hilse, gik bort. Forbauset førte Berchtold den afmægtige Kone hen til Thereses Lænestol, og skyndte sig med at berede en styrkende Drik, for at vedrøve den Angrebne. Lidt efter lidt kom Raadsherrens Gemalinde til sig selv igjen. Hun saae omkring sig med fry og angstelige Blik og udbrød omsider: „Gud være lovet! Her er jeg sikker. I ere gode Mennesker og ville ikke forlade eller forstøde mig, saaledes som de have gjort, hvilke kaldte sig mine Venner og Fætre i fordums Dage. Men hvad er der blevet af den gamle Thomas? Maaſkee hans Hoved alt er faldet under Bøddelen!“ Hun skjulte sit Ansigt med begge Hænderne, medens Mad. Therese og Berchtold endnu stode maalløse og forbausede over den Syges Tale. Lidt efter lidt vendte den Sidstes Kræfter tilbage, og hun begyndte nu at fortælle, hvorledes Retten i Plauz havde erklæret hendes Mand fredløs og sat en Priis af 1000 Dukater paa hans Hoved. Saasnart Rigtet herom var blevet bekjendt i Chur, havde deres Venner og Beslægtede vendt sig fra hende. Hun, som forhen af Stoltthed kun agtede og vedkjendte sig dem, der vare af samme Byrd og Familie, saae sig nu aldeles forladt af de Troløse. Rettens Beriente vare trængte ind i hendes Huus, havde forjaget den Syge fra sit Leie, og tvunget hende til at forlade Hjemmet midt i den kolde, stormende Vinternat. Husets Folk toge Flugten, kun to Piger, hvilke hun havde taget til sig som forældreløse Børn, lode sig overtale til at ledsage hende til Forpagterboligen ved Calanda, thi hos dem, der forhen havde været Familiens Venner, havde hun mødt en yderst ukjærlig Modtagelse. Berchtold betragtede Raadsherrens Gemalinde med ustrømt Medlidenhed og gjorde

sig tilligemed Mad. Therese al optænkelig Umag, for at gjøre hende sin Stilling saa taalelig som mulig. Imidlertid fik han Underretning om, at Thomas Mafners Fjender havde erfaret hans Gemalindes Flugt til Forpagterboligen ved Calanda, og at der allerede var gjort Anstalter til at forfølge den Undvegne. Berchtold samlede siebliffelig alle de Eiendomme sammen, som i en Hast kunde paffes ind, spændte for Bognen, og besluttede at tage sin Tilflugt til Thereses Broder i Prättigan.

VI.

Imidlertid var Breneli tilligemed Hr. Merveilleux og Udele kommen til Lyon. Her ventede Gesandten Breve fra Paris, som efter hans Sigende indeholdt vigtige Instruxer med Hensyn til hans Reise. Breneli stod endnu bestandig høit anstreven hos Fru Merveilleux, imidlertid havde hun havt Leilighed til at bemærke, at denne Dame var yderst lunefuld og vægelsindet. Hun længtes heftig efter Paris, og var neppe i Stand til at dølge den Urolighed hun følte ved ikke endnu at kunne naae sin Reises Maal. Endelig kom Brevene, som Hr. Merveilleux med saamegen Længsel havde ventet paa. Deres Indhold svarte ingenlunde til hans Ønsker. Det Parti, som han var Tilhænger af, var faldet i Unnaade; man raadte ham, at lade det første Udbrud af Kongens Brede gaae over, forinden han begav sig til Paris. Han var altfor forsigtig og betænksom til ikke at følge dette Raad, og besluttede at opholde sig nogen Tid i Lyon, hvor han havde mange Venner og Bekjendte. Fru Merveilleux saae sig snart omgiben af en Mængde gamle Tilbedere, og fandt sig saaledes ret vel tilfreds med at blive i denne Stad. Naar Foraaret kom agtede Hr. Merveilleux først at

indtræffe i Paris, i det Haab, at Alt til den Tid vilde have forandret sig.

Men Breneli? — Hun saae paa eensgang sine Onskers Maal rykket langt tilbage; hun kunde ikke i den barske Nærhed vove at rejse til Paris uden Ledfager, og saae sig desuden af Fruen behandlet med tiltagende Eiegenlydighed, medens de glimrende Forlystelser efterhaanden gandske fængslede den Sidstes Opmærksomhed.

Vinteren var usædvanlig streng, men neppe begyndte Foraarssolens første Straaler at oplive den gjensvaagnende Natur, før Breneli besluttede: uden Løven at fride til Udførelsen af sine Planer. I Gesandten's Huus blev der ingen Undsættelse gjort til Afreisen, tværtimod lod hans mørke indsluttede Bæsen og nogle hemske Ytringer formode, at hans Sager ved Hoffet kun stod paa en meget slet Fod. Fru Merveilleux havde flere gange udladt sig med, at hun vilde være ret glad til at kunne blive Sommeren over i Lyons yndige Omegn, og saaledes var enhver Udsigt lukket for Breneli med Hensyn til Reisens Fortsættelse i Selskab med hendes Beherskerinde.

I sin gamle Schweizerdragt, med en Pafke under Armen, stod Breneli en Morgen tidlig i Fru Merveilleux Bærelse. Damen laae gabende i Sengen med Doctor Gallands Lusinde og een Nat i Haanden. I beskedne Udtryk fortalte Breneli, at den Reise, hun havde besluttet at gjøre til Paris i et vigtigt Anliggende, nu ikke længer lod sig opsfætte, og at hun derfor kom for at tage Afsked med Damen. Fru Merveilleux lod overrasket Bogen falde ud af sin Haand, saae med store Pine paa Pigen og udbrød: „Du vil rejse allene til Paris? Har Du da ingen Venner eller Beslægtede der? Jeg tænkte, at Du for længesiden havde opgivet den taabelige Idee.“ — „Jeg
(18*)

fiender Ingen i Paris, gjentog Vreneli rolig: men jeg forlader mig paa Guds Besskjærmelse, som har fulgt mig trofast gjennem Sneens Ørkener over de steile Bjerge." — „Det er ret godt! svarte Fru Merveil: leux: Og jeg troer endog, at Du med slige Grundsaetninger kunde gjøre Din Lykke i Versailles hos Fru Maintenon, men, Barn, før Du kommer saavidt, har Du utrolige Bamseligheder at bekæmpe og overvinde, om hvilke Du ikke kan danne Dig noget Begreb." — „Himlen vil staae mig bi!" gjentog Vigen i en rolig Tone. Fru Merveilleux søgte endnu at overtale Vreneli til at blive, men hun lod sig ikke bringe fra sit Forehavende. Omfider blev Damen træt af at tale, gav hende en anseelig Foræring, og ønskede hende en lykkelig Reise. Men neppe havde hun forladt Huset, før Fru Merveilleux lod hende kalde tilbage, og gav hende et Brev, som hun i skyndsom Hast havde skrevet, med de Ord: „Du har rigtignok valgt Dig en mægtig Beskytter, Barn! Men jeg troer, at der kan møde Dig Tilfælde, hvor en mindre Formaaende er i Stand til at hjælpe Dig bedre. Tag dette Brev og gjem det vel. Det er adresseret til en Mand, som rigtignok har stor Aarsag til at være vred paa Dine Landsmænd, men som for min Skyld vil glemme sin billige Fortørnelse."

Udskriften paa Brevet var: „Til Storprioren, Hertugen af Vendome." Thomas Mafner havde altsaa sluppet sin Fange, eller Denne havde selv skaffet sig sin Frihed. I begge Tilfælde var det imidlertid tvivlsomt, om den fornærmede Storprior vilde være tilbøielig til at understøtte Vreneli, hun besluttede derfor efter Omstændighederne at tage sine Forholdsregler. Angaaende den Vej, som endnu var tilbage, havde hun indhentet de fornødne Efterretninger. Allerede Dagen før sin Afreise var hun kommen overeens med en Skib: før, som bragte Vare opad Saonesiden til Chalons,

om en Plads paa hans Fartsøi. Vi overspringe imidlertid de Begivenheder, som mødte Vreneli paa denne Reise, da de ikke yttrede nogen Indskydelse paa hendes sildigere Skjebne. I en Landsby, omtrent to Mile fra Hovedstaden, mødte hun en Mængde phantastisk udstafferede Personer. En af dem havde over en smudsig Silthue anbragt en Guldpaapiirskrone, og bar et uhyre Slagsværd ved Siden, som slæbte efter ham. En Anden var Klædt i en vid Purpurkappe, hvis Farve bar kjendelige Spor af Tidens edelsgaende Kraft; paa hans Hoved ghyngede en høi, broget Hue, prydet med en Hanesfæder. En Tredie bar en hvid Klædning af uhyre Bidde, hvis Ærmer slæbte ned paa Jorden. De Øvrige, tilligemed Fruentimmerne, vare klædte paa lignende Maade, yderst phantastisk og forunderligt behængte med Løistumper af alle mulige Farver. Foran Toget kjørte en Karre, belæstet med brogede Couliisser og strigende Børn. Et eneste magert Muulæsel trak den tungbelæssede Vogn i Snegleskridt. Vreneli overtlydede sig snart om, at de Reisende vare ombvandrende Skuespilere. Manden med Guldpaapiirskronen traadte hende i Beien, greb uden Omstændigheder hendes Haand, og sagde i en fortrolig Tone: „Ikke sandt, I er ogsaa En af vore Folk? Hvad er egentlig Eders Haandværk, Mademoiselle? Forstaaer I maaskee den kunstige Eggendands, synger I provençaliske Sange, eller er I fra Væsternes Land og vil opføre Pantomimer i Hovedstaden?“

Vreneli saae forundret paa den Talende. „Hør! vedblev han: Slaae kun Eders Liid til mig og siig mig, hvorfor I reiser til Paris. Jeg er den gamle Gros-Gibier, directeur des comédiens ordinaires du Roi en province. Mit Navn er velanskrevet i Hovedstaden, og gjelder ikke saa lidt hos brave Folk i Versailles. Vil I dandse, da skal jeg gjøre Eder bekendt

med Kongens Balletmester Beauchamp, vil I synge, da skal jeg anbefale Eder til Kapelmesteren Perin. Begge ere mine intime Venner. Har I ellers noget hemmeligt Anliggende med Nogen ved Hoffet, tilføiede han med en listig Mine: da har ogsaa Gros = Gibier sine hemmelige Kanaler, og vil kunne være Eder til væsentlig Nytte." Fruentimmerne havde imidlertid samlet sig omkring de Talende. Den fortrolige Maade, paa hvilken Gros = Gibier tiltalte Vreneli, vakte deres Nyssgjerrighed. Vreneli overveiede i sit stille Sind Mandens Ord, thi hun troede at see en umiskjendelig Gudsmodighed afpræget i hans Udsyn. Det maatte desuden være et voveligt Foretagende for hende, at komme til Paris i den mørke Nat, uden at have nogen Ledsager. Hun hvistede derfor sagte til Manden, at hun hverken spillede, sang eller dandsede, men at et vigtigt Anliggende kaldte hende til Hoffet, hvisaarsag hun vilde anmode ham om at forskaffe sig et anstændigt Opholdssted, og den følgende Dag føre hende til Madame Dubois, Madame Maintenons Kammerfrue, til hvem hun havde en Anbefalingsbrev.

„Respect! skreg Gros = Gibier, som allerede ved at høre dette Navn, havde taget sin Papiirskrone af, idet han traadte et Skridt tilbage og gjorde en dyb Reverens for Pisgen: I skal blive hjulpen paa bedste Maade. Vi forsoie os først til et af de første Hoteller i Forstaden St. Antonie, og I skal der blive opvartet saaledes, som om I var Dronning Berenica selv, da hun havde Audients hos Keiser Titus.“ Efter at have talt disse Ord, vendte han sig til de Andre, hvem han fortalte, at den Fremmede ingenlunde maatte ansees for nogen ubetydelig Person, da hun havde Anbefalingsbrev til en meget formaaende Dame i Paris. Derpaa begyndte hele Skaren at juble, og under lystige Sange naaede man Barriererne ved Paris, da Taarnuhret slog ti fra Notredamekirken.

Vreneli havde paa Veien holdt sig saavidt muligt adskilt fra de andre, da hendes rigtige Følelse sagde hende, at hun ikke burde indlade sig for meget med Comoedianterne. Da hun nu betraadte Hovedstadens Gader, holdt hun sig til Directeuren, som paa en galant Maade bød hende sin Arm, men fik et høfligt Afslag. Det var stille og mørkt i Forstaden. Langt borte fra Stadens Indre lød en forvirret brusende Larm. Hotellet, hvor Gros:Gibier tog ind med sine Folk, ligenede rigtignok ingenlunde de Gæstgivergaarde, som Vreneli paa sin Reise med Fru Merveilleux havde lært at kjende. Det var en lille uanseelig Gaard, og laae i en affides Krog. Hun forlangte strax et Bærelse for sig selv alene. Konen i Huset betragtede hende med mistænksomme Blik, men Gros:Gibier hvilede Damen et Par Ord i Øret, hvorpaa hun øieblikkelig viste sig meget forekommende og venlig mod den Fremmede. Imidlertid bad hun Denne om at opholde sig en Stund i Gæstesalen, til hun havde bragt Bærelset for hende i Orden.

Gros:Gibiers Undergivne havde allerede leiret sig paa det sidstnævnte Sted omkring et langt Bord, der var besat med Epise og Drikkevarer. De larmede og loe, Børnene skreg, og Mændene skændte paa Skraalhalsene. Vreneli afflog Directorens Indbydelse, at tage Deel i Selskabets Maaltid, og satte sig hen i en Krog nærmest ved Døren. Her havde hun Leilighed til nysiere at betragte de øvrige Gæster, som befandt sig i Bærelset.

Det var et Selskab af unge Folk i militair Dragt, som i Baggrunden af Bærelset spøjede og drak sammen. Af deres Samtale erfoer Vreneli, at det var Musquetairer af den kongelige Livdragt, som bestod af de fornemste unge Adelsmænd i Frankrige. Disse unge Mennesker gjorde høiroset og uden Tilbageholdenhed deres Bemærkninger over Damerne ved det store Bord, hvilke

med frie og betydningsfulde Diekast syntes at opfordre dem til at træde nærmere. Endelig stode nogle af Musqvetairerne op og traadte hen til dem, hilsende dem som gamle Bekjendte. Nu blev Samtalen mere oprømt, Latteren mere lydelig. To af de unge Folk gik hen til Vreneli og betragtede hende med forskende Blik. Vigen blev i høi Grad forlegen, og saae ængstelig hen mod Døren, gennem hvilken Værtinden maatte komme, for at kalde hende op paa sit Værelse. „Sandelig, hun er smukkere end alle de Andre tilsammentagne!“ sagde En af dem saa høit, at Vreneli tydeligt kunde høre det. „Jeg vil tale til hende, for at prøve, om hun synger af den samme Tone, som disse Vandringssfugle.“ I dette Dieblik traadte Gros:Gibier hen imellem Vreneli og de unge Folk. Det han sagde til Musqvetairerne maatte have fundet deres fuldkomne Bisald, thi de lyttede opmærksomt paa hans Tale, og kastede kun af og til hemmelige Blik paa den unge Fremmede. Omfider kom Værtinden for at kalde hende op paa sit Værelse, og Vreneli fulgte med iilksomme Hjed, glad over at slippe bort fra det blandede Selskab.

„Mademoiselle!“ sagde Gros:Gibier den følgende Morgen til Vreneli, som stod i Begreb med at forlade Huset: En forunderlig Lykkesstjerne hviler over Eders Skjebne. Jeg har ladet Madame Dubois underrette om Eders Ankomst, og hun vil om kort Tid sende En af sine Fortrolige, for at afhente Eder.“ — „Hvorledes?“ udbrød Vreneli forbauset og overrasket: Madame Dubois vil uden at kjende mig have denne overvættede Godhed for mig?“ Gros:Gibier gned forlegen sine Hænder. Derpaa sagde han i en hemmelighedsfuld og godmodig Tone: „Jeg har fortalt hende, at I havde Unbefalingskrivelse fra En af hendes Venner til hende, og desuden er Madame Dubois alle de Betrængtes sande Belgjører: inde og Tilflugt.“ Vreneli var langt fra at have nogen

Mistillid til Mandens Ord. Hun havde ei heller Tid til at gaae paa Raad med sig selv angaaende hans Ytringer, thi neppe havde Gros:Gibier givet hende den nævnte Forsikring, før en Kareth holdt udenfor Huset og en velklædt Dame steg udaf den. Hun erklærte med en venlig Mine, at hun var sendt af Madame Dubois for at afhente den unge Fremmede. Gros:Gibier førte Vreneli hen til hende. Den venlige Dame omsavnede det smukke Barn, thi saaledes kaldte hun Vreneli, og forsikrede, at hun vistnok vilde erholde fuldtomment Bifald paa det Sted, hvorthen hun agtede at føre hende. Derpaa satte Begge sig i Vognen, der rullede affted gjennem de larvende Gader.

Vrenelis ledsagerinde udbiølede imidlertid med megen Betsalenhed Alt hvad hun vidste om de Mærkværdigheder som de passerede forbi. Da de nu nærmede dem Thuilleriesrue, sagde Damen: „Vi vilse snart naae vor Reises Maal, men Madame Dubois er saa overløben paa denne Tid af Dagen, at jeg igjennem en Bagdør vil føre Eder ind i Huset, for at undgaae den umaadelige Trængsel. Maaſkee kan Madame Dubois først efter nogen Tids Forløb tale med Eder, men I skal derfor ikke plages af Kjedsomhed, thi i det Værelse, hvor I kan oppebte hendes Komme, vil I finde Gjenstande nok, som kunne fængsle Eders Opmærksomhed.“ Damen smilte derhos paa en sølsom Maade, idet hun, med en smidſkende Tone, sagde disse Ord. Nu holdt Vognen stille udenfor et anseeligt Hus. De ſtege ud og traadte ind ad en smal Dør, hvilken Vrenelis ledsagerinde aabnede med en Nøgle. Gangen, hvori de nu befandt dem, var lav og mørk. I Baggrunden ſaae man en vidtudſtrakt Gaardsplads, hvor mange Tjenerne i glimrende Livreer løb frem og tilbage. Damen gik derpaa med ſin ledsagerinde op ad en ſmal Trappe, og ſtandsede forſt, da hun havde naaet den tredie Etage. Her aabnede hun en Dør og ſagde, idet hun bød Vreneli at

træde ind : „I dette Bærelse kan I imidlertid vente paa Madame Dubois. Jeg vil nu underrette hende om Eder's Ankomst. Hav blot en Smule Taalmodighed, hvis det varer noget længe.“ Uden at ahne noget Ondt traadte Vreneli ind i Bærelset, men idet hun overrasket og forbauset betragtede de mange nye Gjenstande, som frembød sig for hendes Øie, hørte hun, at Døren rask blev smækket i, og at Nøglen blev drejet om.

Man havde bedraget hende, og udseet hende til Ofser for en eller anden svigfuld Plan, hvis Hensigt hun endnu ei formaaede at gennemskue. Omgivelsene i Bærelset lod hende ikke nære nogen Tvivl mere om at man havde Ondt i Sinde med hende. Dette kunde ikke være Madame Dubois's Gemak. Det maatte nødvendig være en Mand's Bærelse, som var Militair, thi paa Bæggene hang adskillige Geværer, Pistoler og lange Kaarder med mægtige Pæreerplader. En riig Militairklædning laae udbredt over en Stol. Paa Broderiet troede Vreneli at gjenkjende Musqvetairernes Dragt, som de havde baaret Aftenen iforveien. Lige over for stod et langt Bord, bedækket med Bøger og Papirer. Mange Toiletgjenstande, som paa den Tid vare nødvendige for en Modeherre, laae adspredte rundt omkring. Vreneli opdagede hundrede forskellige Ting, hvis Brug hun ikke havde det fjerneste Begreb om. Hun undersøgte Døren, for at prøve, om den virkelig var tillaaet. Snart overbeviste hun sig imidlertid om, at der ikke var nogen Udvei. Hun traadte nu hen til Vinduet og lukte det op. En glimrende Equipage, forspændt med fire hvide Heste, holdt neden under. Rudsken lod til at være færdig ind paa sit Sæde. Hun havde nærvæd hørt i Sinde at falde paa ham, men Afstanden var for stor til at hendes Stemme kunde naae saa langt. Hun ahnede snart Sammenhængen af det Hele. Gros-Gibier havde forraadt hende, hun var i En af Musqvetairernes Bold,

denne Formodning udviklede sig snart til frygtelig Vis-
hed. Imidlertid tog hun eet af Geværerne ned fra
Væggen og undersøgte det. Snart overbeviste hun sig
om, at det var skarpt ladet, og da hun ikke var ubekendt
med Skydevaabens Brug, men oftere tilligemed sin Broder
havde skudt efter de flygtende Gemser, lagde hun rolig
Geværet ned paa en Stol, medens hun gav sig til at
undersøge Papirerne paa Bordet. Blandt Brevene fandt
hun eet med den Udskrift: til Chevalier de Montbel.
Haanden forekom hende bekendt, det var Fru Merveil-
leux, som havde skrevet Brevet; for endmere at blive
bestyrket i denne Formodning, undersøgte hun de øvrige
Breve, og erkjendte snart, at det var Fru Merveilleux's
Broder, i hvis Bold hun befandt sig. Hun erindrede,
at den nævnte Dame oftere havde talt med hende om
denne unge Mand, hvem hun skildrede som et godmodigt,
skjønt lettsindigt Menneske. Vreneli følte sig roligere
efter at have gjort denne Opdagelse, og greb hastig Ge-
været, da hun troede at høre Larm udenfor i Gangen.
Hun lyttede opmærksomt efter, og bemærkede at Lyden
kom fra Gaarden. En Mængde riiigtklædte Tjenere til
Guds og til Hest samlede sig omkring Vognen som holdt
ved Hovedindgangen, og en høj, stadselig Mand, behængt
med Ordensskjæder, allerede temmelig langt henne i Ås-
rene, traadte ud, ledsaget af den unge Musqvetair, som
Vreneli havde seet Aftenen i Forveien. Den Sidste
kastede et staalet ængsteligt Blik op til heude, men den
aldrende Mand maatte have bemærket dette, thi hans
Øie fulgte den samme Retning, og betragtede Musqvetai-
ren med Ubillie og Forbauselse, efter at være bleven
Vreneli vaer. Uden at betænke sig et Dieblisk længere
skød hun Geværet af i Lufren. Den gamle Herre tog
Ynglingen rask under Armen, og ilte tilbage med ham
op ad Trapperne. Snart hørte Vreneli Trin udenfor
Døren, som kort efter blev lukket op. Den aldrende

Mand traadte ind, ledsaget af Muskvetairen. „Madelmoiselle! udbrod den Første: Min Fætters Tilstaaelse har robet mig, at De befinder Dem her indspærret mod Deres Villie. I hvor straffkyldig han end er, turde dog det Selskab, hvori han har fundet Dem, tjene til hans Undskyldning. Uden al Tvivl hører De med til den herlige Gros: Gibiers Bande, og kan derfor strax forsøge Dem tilbage til denne.“ — „Paa ingen Maade! afbød Vreneli ham: Jeg fandt for første Gang denne Mand paa min Reise til Paris i Gaarastes, og han vidste at gjøre mig trofkyldig nok til at staae Lid til hans Ord. Han lovede at bringe mig til Madame Dubois, Fru Maintenons Kammerfrue, men bedrog mig.“ — „Hvorledes? gjentog Manden i en blidere Tone: De er bekendt med Madame Dubois, og hører ikke til Komoedianterne?“ — „Jeg er en fattig Schweizerpige! svarte Vreneli: Jeg har en Ubefalingskrivelse med til Madame Dubois.“ — „En Schweizerpige? gjentog Manden, og traadte nysgjerrig nærmere: Sandelig, dette maatte jeg jo strax have seet paa Eders Klædedragt, dersom mine Tanker ikke havde været altfor sysselsatte med min Fætters lidet ærefulde Opsørsel. Men hvilket Anliggende har bragt Dem til Paris saa eensom og uden Beskytter? Maaskee jeg kan hjælpe Eder, mit smukke Barn! I seer i mig Storprioren af Vendome.“ — „Fru Merveilleurs Onkel?“ kaldt Vreneli ham levende i Taler, og begyndte nu i saa Ord at fortælle, hvorledes den nævnte Dame havde forsynet hende med en Ubefalingskrivelse til Madame Dubois, og at hun havde et vigtigt Anliggende hos Kongen. — „I Sandhed! gjentog Vendome smilende: Du har ikke ringe Planer i Hovedet. Nu — Madame Dubois vil vel hjælpe Dig. Hun formaaer mere i dette Dieblis end Pater le Tellier.“ — Vreneli maatte nu fortælle, hvorledes Fru Merveilleux tilsigemed sin Gemal havde det, og

paa hvad Maade hun var kommen i Tjeneste hos den Første. Da Hertugen spurgte hende om, hvilket Andragende der kaldte hende til Hoffet, svarte hun besteden, men i en fast Tone: „I denne Sag har jeg ikke blot min egen, men ogsaa en anden Persons Hemmelighed at bevare.“

Alle Omstændigheder forenede sig paa en hoist gunstig Maade for Vreneli. Storprioren stod just i Begreb med at begive sig til Versailles, hvor Hoffet tilligemed Madame Maintenon befandt sig. Han tilbød Vreneli at følge med, og hun kunde naturligtviis ikke andet end ansee dette Tilbud som en særegen Styrelse af Himlen.

„Du maa takke Gud til, Chevalier! udbrod Storprioren, idet han vendte sig til Musqvetairen: at Du slipper for saa godt Kjøb ud af denne Sag, thi dette Barn synes at have Mod nok til at jage Den, som vover at fornærme hende, en Kugle gjennem Hovedet.“ Imidlertid havde de naaet Karetten, som holdt neden under, og Storprioren løftede Vreneli ind i den, til Alles store Forundring. Ingen vovede imidlertid at yttre noget desangaaende, og ledsaget af en talrig Garde rullede Vreneli med Hertugen hen til Kongens Pallads.

VIII.

I et høit, med brede Damastegardiner forsynet Bærelse sad en aldrende Dame, i hvis Træk man opdaagede en forunderlig Blanding af Stolthed og Ydmyghed, og hvis hele Holdning bar Præget af Alvor og Fromhed. Hun læste i en Bønebog, og undlod aldrig, hvor Bøgens Indhold foranledigede det, at betegne sig med Korsset og at bøie Hovedet. Hendes Dragt lignede en Klossterdames, men den tunge Guldkjæde, som omslyngede hendes Bryst og Hals, en klarfunklende Diamant af usædvanlig Størrelse, som fastholdt hendes Slør, forraaede, at hun endnu ikke ganske havde fortaget Vers

den og dens Glimmer. Denne Dame var Madame Maintenon, hvem Skæbnen havde kaldet til at lade den aldrende Monark glemme sit Hjertes Tomhed, sin Utilfredshed med sig selv og saamange frugtesløse Planer, hvilke hans Vergjerrighed og Havesyge havde lagt.

Ikke langt fra hende var en midaldrende Dame ifærd med at opstille en Række af sort indbundne Bøger paa et Bord. Een af dem faldt ned paa Gulvet, og vakte ved Larmen Madame Maintenon op af hendes Betragtninger. Hun kastede et uvilligt straffende Blik hen paa den Sysselsatte. „Nu er det ikke Tid til at have travlt, Dubois! udbrød hun: I veed, at Kongen arbejder med sine Ministre i det næste Bærelse.“ Kun med fletdult Uvillie syntes Madame Dubois at give efter for sin Hersterindes Befaling. Hun traadte hen i en Fordybning ved Vinduet, og man kunde tydeligt see, hvor megen Overvindelse det kostede hende, at undertrykke sin naturlige Tilboielighed til at være sundesløs. En Larm i Nabobærelset, som var lige overfor Kabinettet, gav hende forønsket Anledning til ny Virksomhed, og til rask at gaae ind i Bærelset. Hun kom snart tilbage og meldte, at Storprioren af Vendome i et vigtigt Anliggende ønskede at tale med Madame Maintenon. Den gamle Daaes Afsyn blev mørkt. „Jeg har aldrig kunnet lide Familien Vendome! udbrød hun: Den roser sig af at nedstamme fra Henrik den Fjerde, og dens Stolthed søger at plukke Laurbær i Rampen, men ikke at vinde Sjælefred ved fromme Pligters Udøvelse. Jeg veed desuden, hvad Hertugen vil. Hvor ofte har jeg ikke allerede maattet høre det, og hvor ofte har jeg ikke foreslået ham, at hans Bestræbelser ere frugtesløse. Siig til ham, at jeg er upasselig og ikke kan tale med ham.“ Men nu paatog Madame Dubois sig med uimodstaaelig Bestalenhed Hertugens Sag. Hendes Moder havde været Hertugens Amme, og selv

havde hun tilbragt sin Barndom og den første Deel af sin Ungdom i Selskab med ham. Med Velbehag erindrede hun de Günstbeviisninger, hvilke Hertugens Forældre havde overøst hende med. Hun afled ikke at bestorme sin Beherskerinde med Bønner og Besværgelser, til hun omsider gav sit Minde til at lade Hertugen komme. Madame Dubois ilste nu ud i Sideværelset og bød Hertugen at træde ind. Selv gik hun ud til Breneli, som havde ledsaget ham, og modtog af hende Fru Merveilleux Unbefalingskrivelse. Med flygtige Blik gjennemløb hun dens Indhold. Rystende med Hovedet lagde hun den sammen paany og sagde: „Unge Pige! I har indladt Eder i et vanskeligt Foretagende. Den Mand, som har ført Eder hid, søger ligeledes at faae den samme Sag drevet igjennem, men har, Skøndt nærbeslægtet med det kgl. Huus, ikke kunnet naae sit Maal. Kongen har endog flere Gange befalet ham at opgive Sagen.“ Breneli kunde næsten ikke begribe, hvorledes Hertugen var i Stand til at paatage sig den unge Mafners Sag, da han var saa grovelig fornærmet af Faderen, men erfoer nu, at han havde maattet give sit Vresord paa at ville udvirke Rudolphs Løsladelse, da han selv erholdt sin Frihed. „Hvad der ikke vil lykkes for Hertugen, gjentog Pigen i en bestemt Tone: kan jeg maaskee være heldig nok til at faae drevet igjennem. Jeg vil faste mig for Kongens Fodder, jeg vil tilstaae ham Alt: at Rudolph er min Brudgom, at han er uskyldig, og mine Taarer skulde formilde Ludvig den XIVdes Hjerte.“ — „Stille, Barn! afbrød Madame Dubois hende: Hør kun, hvorledes Madame Maintenon i sin Iver gaaer løs paa Hertugen. Jeg beklager Dig i Sandhed, thi Du har kun liden at haabe.“ Hun trak Breneli nærmere hen til Døren, og Begge kunde nu høre hvert eneste Ord som blev talt indenfor.

„Kongen er Henrik den IV Sønnesøn, jeg er der ligeledes! sagde Hertugen nu i en opbragt Tone: Naar min Vre bliver bestjæmmet, da falder Skammen tilbage paa Kongen. Endnu engang, Madame, besværges jeg Eder om at anvende den Indflydelse, som I har paa Hs. Majestæt, til at faae den brodefrie Yngling løsladt, for at jeg ikke skal staae som en Meeneder i Faderens Dine.“

„Hr. Vendome! svarte Madame Maintenon i en bitter Tone: Jeg gjør intet Skridt videre i dette Unliggende. Hvergang jeg har bragt den paa Bane, er Kongens Villie bleven vakt, og Følelsen af den fornærmede Kongebærdighed har givet sig Lufte ved en retfærdig Fortørnelse. Den unge Mand bøder for Faderens Forseelse. Han maa bære sin Skjebne med Taalmodighed, saaledes som det anstaaer en from, gudshengiven Christen. Vi maa jo Alle lide for vore Forfædres Brode, og med Taalmodighed finde os i denne Tilfikkelse. Iøvrigt staaer Hs. Majestæt just i Begreb med at undertegne Freden, som de europæiske Magter havde affluttet med det schweizeriske Forbund. Ved dette Pennejæg skal den ulykkelige Krig, som i en Række af Aar har ødelagt Europa, bringes til Ende. Ingen Sag skal mere omtales, som kan erindre om denne usalige Feide; saa er Kongens Villie! Ogsaa den Fange, som I omtaler, skal indesluttet med i denne almindelige Forglemmelse.“ I dette Dieblik styrtede Breneli, uden længer at kunne tilbageholde sine Følelser, ind i Værelset, og omslyngede Mad. Maintenons Knæ. Den Sidste saae overrasket paa den unge Vige og vendte sig spørgende til Storprioren. „O, Madame! raabte Breneli, hvis Stemme ved hendes Følelsers lidenskabelige Opbrusning i dette Dieblik havde noget forunderligt Hjerregribende: Har De den mindste Indflydelse hos Monarken, da lad ham ikke begaae en saadan Uretfærdig-

hed! Den Enkeltes Klage gjelder det samme som Millioners for den Alvidendes Domstol, og Herfteren kan i det næste Dieblif, ligesaavel som hans Undersaatter, faldes for Hjertekjenderens Throne. Vogt Eder for at gaae i Graven med denne Synd paa Eders Hjerter. Er Kongens Sind tilbøieligt til at give efter, da undslad ikke at forvandle hans Strængighed til Mildhed og Tilgivelse. I modsat Tilfælde vil denne Synd brænde paa Eders Hjerter."

"Hvo er Du, Pige, og hvem har sendt Dig?" afbrød Madame Maintenon den Talende i en Tone, som røbede heftig Fortørrelse. En sagte Raslen ved Døren til Kabinettet vakte i dette Dieblif hendes Opmærksomhed, og hun kastede et flygtigt Blik derhen. Jeg er en fattig Hyrdepige fra Bjerget Calanda i Graubündten! gjentog Breneli endnu bestandig knæende. Af egen Drift har jeg forladt mit Hjem, for at bede om Rudolph Masners Løsladelse, fordi han er min Brudgom og uskyldig. Gud har ledsaget mig paa min Vandring gennem de øde Sneesletter paa Bjergene; jeg forlader mig trygt paa ham og paa Kongens Retfærdighed. Han vil, han maa hjælpe mig!" Afmægtig standsede hun sin Tales Strøm. Da gik Døren til Kabinettet op, og en høi gammel Mand, klædt i en sort simpel Dragt, med noget forunderligt Udførelsesdydende og Majestætisk i sit hele Væsen, traadte ind. De Andre bødte sig ærbødige for ham, men Breneli blev endnu bestandig liggende paa Knæ. "Din Tillid har ikke skuffet Dig! udbrod Oldingen med venlig og melodisk Stemme: Jeg har skjenket Verden Fred for saa Dieblikke siden, ogsaa i Dit Hjerter skal Freden vende tilbage." Med disse Ord forsvandt han, og lukkede Kabinettdøren efter sig. Breneli saae efter ham med maalløs Forbauselse. Madame Maintenon sagde

smilende til hende: „Glæd Dig, Pige! Din Plan har vundet et lykkeligt Udfald. Kongen selv har givet Dig Løfte om Din Forlovedes Befrielse.“ Kort efter bragte Ludvig den XIV Secretair et forseglet Brev til hende med Udskrift: „Til Kommandanten i Fortet Ecluse,“ derpaa hvisttede han nogle Ord i Hertugens Øre, hvilke Denne besvarte med et bifaldende Nix. „Jeg maa bort, bort herfra!“ udbrød Breneli: Ethvert Minut jeg tover her, forlænger Rudolphs Fangenskab. Jeg har ingen Ro eller Hvile mere, før jeg bringer ham Budskabet om hans Befrielse.“ Storprioren, som gjettede hendes Højelsse, førte hende ned til sin Equipage, og i flyvende Fart rullede Vognen tilbage til Paris.

Vi ville imidlertid ikke opholde Læseren med en lang Fortælling om Brenelis Hjemreise og Rudolphs Befrielse. Imidlertid indtraf en sørgelig Begivenhed, som forbittede Begge det glade Gjensyn. Den gamle Mafner blev ved et uheldigt Fald ud af sin Reisesvogn, funden knust og affjelet paa Veien, da Breneli og Rudolph begave sig hjem til Forpagterboligen. Rudolph saae med dybtfølt Smerte sin Faders brisfende Dø, imidlertid var al Hjælp for silde, og der var intet andet tilbage for de Elfskende, end at følge den sørgelige Begivenhed for Fru Mafner, som endnu befandt sig svag og lidende i Forpagterboligen. Mad. Theresse havde nemlig tilligemed Berchtold atter begivet sig tilbage til deres første Opholdsted, da den Fare, som for havde truet dem her, var forsvunden. Den gamle Mafners Fordefærd fandt efter faa Dages Forløb Sted i al Stilhed, og Rudolph sældte hede Taarer ved hans Grav. Tiden lægte imidlertid ogsaa dette Saar. Efter et Aars Forløb blev Rudolph indsat i alle sin Faders Rettigheder, da hans Medborgere søgte at gjøre den Fornærmelse god igjen, som Faderen havde maattet lide. Den unge Egtemand stod henrykt i Riddersalen,

hvor hans Forfædres Billeder fra Bæggene i fuld Rustning stuede ned paa den glade Kreds, som her havde forsamlet sig. Therese og Fru Mafner sad, saaledes som Breneli engang forudsagde, i livlig Samtale ved Vinduet, og Breneli vuggede en Datter paa sine Arme, som hun faa Dage i Forveien havde skjenket Rudolph. Berchtold var imidlertid ikke tilstæde. Han havde paany overtaget Forpagtningen af Rudolphs Eiendom, var bleven forlovet med en vakker Pige fra Nabolavet, og Begge saae forhaabningsfulde det skjønne Maal imøde, som Breneli og Rudi allerede havde naaet.

G. Doering.

Charbonnières Beleiring.

En historisk Anekdote.

Hertug Carl Emanuel af Savoyen havde saalænge nolet med Overleveringen af det, Kong Henrik den Fjerde af Frankrig, med Rette tilkommende Markisat af Saluzzo, indtil denne ellers saa milde, fredelkende Monark lod sine Tropper rykke frem mod de savoyiske Grændser, for at lade Hertugen føle, at han ikke ustraffet lod sig drille. Sandsynlig havde Hertugen, der ikke ventede dette alvorlige og pludselige Skridt, søiet sig i Underkastelse, dersom han ikke fra Italien havde faaet Løfte om Understøttelse; og hvis han ikke i Kongens Hær, og i hans nærmeste Omgivelser, havde havt Venner, paa hvilke Besiddelser og nedrige Lidenskaber virkede mere end Fædrelandskjærlighed og Borgerpligt. Iblandt de Store, der hemmelig vare Hertugen hengivne, nævnes især Marschallen af Biron, Hertugen af Exermont og Greven af Soissons. Da deres Kabaler ikke kunde forhindre at Kongen jo rykkede ind i Savoyen, saa gjorde de dem i Felten desto mere Umage for at tilintetgjøre Kongens og Baron Kosnys (Cullys) Planer og forhindre deres Foretagenders Fremgang.

Som Calvinist, som Kongens tro ufravigelige Ven, som betænksom Stats tjener, der ikke skaante Kongen selv, naar det gjaldt Pligter mod Statens Vel, var Kosny fornemmelig frygtet og hadet. Dette Sindelag yttrede sig tydelig nok da den franske Hær var rykket frem til St. Pierre d'Albigny og der i Krigsraadet opstod det Spørgsmaal: om det var voveligt at rykke længere frem i Landet. Der var kun en eneste Stemme i Forsamlingen, som med Heflighed trængte paa at benytte de allerede erholdte Fordele og frem for Alt, tage det faste Støt Charbonnière ved Arcefloden, for at kunne have en

fast Stilling mod Fienden; Det var Kosnys Stemme; Grund nok til at kalde dette Raad uhensigtsmæssig, og Raadgiveren alt for paastaende, samt forestille Kongen Slottets Indtagelse som høist vanskelig, ja næsten umulig. Opbragt over sig Tale, kastede Kosny Planen over Fæstningen, som han Dagen i Forveien havde udkastet, paa Bordet, og sagde i det han gik: „Imens I her holder Raad, beleirer jeg Charbonniere, og tvinger den, saasandt jeg hedder Kosny, inden otte Dage til Capitulation!“ De Forsamlede saae bittert leende efter den Bortilende; Henrik rev Kosnys Plan itu, og ophævede Forsamlingen med disse Ord: „Det er ikke den forstegang, jeg finder Kosnys Opforsel overilet; men jeg frygter, vi forstegang ville finde ham uordholdende.“ Biron hvilede i Bortgaaende til Greven af Soissons: „Expedeer nu Budet hurtigt til Charbonniere!“

Hæren brød op. Kongen forlagde sit Hovedkvarter til Rochette. Kosny valgte en lille Landsby ved Navn Semoi, i Nærheden af Slottet, og begyndte strax at træffe de nødvendige Anstalter til Beleiringen.

Den næste Dags Morgen satte Kosny sig til Hest, og undersøgte i en ukjendelig Forskædning Egnen.

Det var en mild Høstmorgen, hvormed Eftersommeren saa hyppigt velsigner Savoyens vestlige Egne i hele sin Fylde. Kosny saae paa, hvorledes man med usigelig Møie bragte Skytset opad den snævre Bjergvei, forbi steilt afløbende Klipper, nærmere mod Fæstningen. Han omred Slottet i vidt Afstand, uden at gjøre nogen Opdagelse, som kunde befordre hans Planer. Hesten hindrede ham i at nærme sig Slottet ad Bjergveien; han overgav den derfor til en af Krigerne, og steg alene langs op med den vilde Urdal. Lette Taagestrømme fløi tilbage fra de høie Klippevægge og nedskænkede sig

paa det lavere Land. Imellem himmelhøie Klipper bruste Arctoden og væltede de flummende Bølger vildt hen over Afgrundene. Det Tusmørke de dunkle Fyrretræer frembragte, forhøiede det Rædselsfulde i disse Naturomgivelser. Da Kosny just boiede om et Klippehjørne, blev han en Betler vaer, som laae foran Indgangen til en Hule, i hvis Baggrund brændte en lille Ild. Veien førte tæt forbi Indgangen til Hulen. Da Betleren blev Kosny vaer, stod han op, tog sin Læderhue af, og bad, idet han nærmede sig ham, om en Almisse. Baronens kastede ham et Par Kobbermynter i Huen, og spurgte, hvorlangt han endnu havde til Nigrebelle. „En halv Meil, Herre!“ sagde Betleren, idet han gandske tydeligt gjorde sig Umage for at forhindre den Fremmede fra at nærme sig Hulen. „Hvad skal det betyde, Gamle? Maa jeg kanskee ikke see Din Boepæl der?“ — „Nei! stammede den Gamle: Nei! Dog jo! Kunns Taalmodighed en liden Stund, Herre! J skal lære Hulen ret nøie at kjende. En Eremit har indrettet den ret magerlig, men døde fort efter af bare Magelighed; det vil sige: fordi et godt Kjøkken laae ham mere paa Hjertet, end en hellig Vandel, saa blev han feed, vellystig og dovæn, og døde tilsidst af Gult, foragtet af hele Verden. Jeg arvede Hulen, og tog mig vel i Agt at følge min Forgjængers Godspoer.“ — „Saa! svarte Kosny: Bed at tilbetle Jer Eders Ophold, istedetfor at fortjene den?“ — „Nah, Herre! gjensvarte Betleren, idet han loe saa smørig: Hvo betler ikke paa Guds grønne Jord? Hofmanden betler om Monarkens Gunst, Præsten om Himmelens, Krigeren om Lykkens, og Vellystningen om hans Elskedes. Hele Verden er et stort Liggerhuus. Men lad os engang see, om det lille jeg kalder mit, er værdig til at optage Eder.“ Betleren smuttede ind i Hulen, stød en Træstamme ivejen for Indgangen, og forsvandt nede i Dybet. „Den Karl er ingen Betler!

sagde Kosny ved sig selv: Men jeg vil dog see, hvad han har isinde." Da han saae sig om, faldt en Steen ud af en Abning i Hulen, og en sagte Pigestemme hvisttede ud af Abningen: „Betroe Eder ikke til Hulen!" I samme Dieblis traadte Betleren ud af Bjergkjelderens Abning og raabte: „Kom nu, ædle Herre, min Datter har beredt Eder et Hvilested!" — „Det formoder jeg snarere af Dig, Skurk!" mumlede Kosny for sig selv, og syntes ubestemt. Men da han saae Betleren lige i Ansigtet, som syntes at udtrykke en trodsig Medlidenhed ved hans Betænkelse, slog han, vred over sig selv, paa sit Sværd, og traadte ind i Hulen.

De friske, paa gloende Kul nedlagte Tyrrepaaner, fløi gnistrende i Beiret og udbredte et grueligt Lys i Klippehvelvingen. Betleren lagde sig ned paa Møstet, og syntes ubekymret om Kosny vilde følge hans Exempel eller ikke. Denne saae sig opmærksom omkring til alle Sider, og da han ingen anden Abning blev vaer i Hulen, end den, som førte ud i det Frie, saa spurgte han, tænkende paa den qvindelige Stemme, han før hørte: „Hvor er da Eders Datter, der, som I sagde, har beredt mig mit Hvilested?" — „I er en Krigsmand! svarte Betleren: Det hører man paa Eders Spørgsmaal:

„Piger og Baaben! Elskov og Strid!

Herlige Minde fra hensbundne Tid!"

Saaledes sang jeg, da vi for omtrent 20 Aar siden havde stormet Mailand, og I synes ogsaa, efter Eders fyrige Diekast at domme, ligesaa gjerne at ville bestorme Hjerter, som Fæstninger. Tilgiv derfor at jeg har skjult min Datter." — „Kald paa hende! Jeg beder, jeg befaler!" blev Kosny rødmande ved. — „Naar I befaler, saa maa jeg jo vel adlyde!" svarte Betleren alvor-

lig og kold; stødte med Foden mod den møsbeklædte Væg, en mørk Gang aabnede sig, og Betleren raabte: „Clara, kom herud!“ — „Et skjønnere Bæsen har vel neppe betraadt Jorden!“ sagde Kosny ved sig selv, da han saae den ranke, fra Jæse til Gudsaal i skjønneste Forhold dannede Pige; han besvarte hendes forlegne Hilsen, og nedslug, ligesom hun, sit Die taus mod Jorden. Betleren lagde frisk Træ til Jlden, og kastede, ubemærkt af Kosny, et frygteligt Blik paa Pigen, der taus og bange fæstede Biet paa det rødt og gult farvede Bustværk ved Hyttens Indgang, som om den høitluende Jld blændede hende.

„Min Datter, begyndte Betleren efter en Pause: vil vise Eder Hulen, ædle Herre, der, saavel med Hensyn til sin Indretning, som ogsaa formedelst de sjældne Forsteninger, den gemmer i sit Skjød, indeholder meget Geeværdigt; saafremt I ellers er en Ven af deslige Mærkværdigheder!“ — „Nei, det er jeg ingenlunde!“ sagde Kosny, idet han lagde Mærke til det angstfulde betydende Blik, der frembrød af Pigens store blaae Øjne. „Lad Eder føre af mig, ædle Herre!“ sagde Clara bævende, og med sagte Hovedrysten, ubemærket af Betleren: Hulen indeholder virkelig meget, som I vel neppe nogensinde mere vil faae at see igjen.“ — „Jeg er nu træt, og vilde derfor gjerne hvile et Dieblik, sagde Kosny: og vilde være Dig megen Tak skyldig, skjønn Clara, om Du vilde give mig en Drik Vand.“ Clara tog med glad Jilsfærdighed et Træbæger ud af en Klost i Klippevæggen, og fyldte det af den, saa Skridt fra Hulen over Smaastene henrislende Rilde.

„Hvem der nu havde Gift! brummede Betleren hen for sig: Thi Kosny har et Staalhjerter, ellers havde han ikke modstaaet Pigens Yndigheder. Clara besidder hverken Mod eller Duelighed til at spille den Rolle, hun nu næsten har glemt. Mig bliver kun en Dei naaben,

for at løse mig fra mit givne Løfte, ifølge hvilket jeg skulde befrie Charbonniere og Hertugen af Savoyen samt hans Tilhængere fra denne Kosny. Lad see! Han har dræbt min Broder ved Fescamp, Han skal døe!" Clara traadte ind i Hulen med Vand. Kosny havde Tid til at betragte hende. Hun kunde vel være omtrent 16 Aar gammel. Gratie i hver Bevægelse, Elskværdighed i hvert Træk af det aandrige livfulde Ansigt, som lysebrune Løkker pypigt ombølgede. En lillehvid Haand rakte ham Bægeret, Kosny modtog det takkende, satte det for Munden og drak. I samme Dieblis vilde Betleren stode ham sin Dolk igjennem Ryggen. Clara faldt ham i Armen, Kosny drog sit Sværd, og Pigen sank, saaret af hendes foregivne Faders Staal, til Jorden. Den Gamle brændte nu af Raserie og Hævn; Kosny tumler, trussen af flere Stik; han vil just gjøre Dødsstødet, Kosny parerer, Betleren render sig Krigerens Sværd i Brystet. Fra Baggrunden af Høvelvingen hører man Fodtrin, Baabentlirren, vilde Stemmer. Kosny skuer ned paa den ligblege Pige. Livet synes at have forladt det skønne Bryst. Han kan ikke redde hende. Kun Flugt kan redde ham. Han slæber sig mojsomt melig ud af Hulen, søger sig en Ufrok omkring blandt Klippestykkerne, og synker livløs ned blandt dustende Bjergblomster.

Henrik sad foran sit Telt, og hvorvel han hjertelig glædede sig over den muntre Baabenleeg, hvormed Unglingerne af hans Følge morede sig, og fornøjede ansaae deres Dveller i Fægten og Springen, saa mærkede man dog at han undertiden kastede et Blik, i hvilket laae Forventning, Utaalmodighed og Bekymring, henimod den mørke Fjeldsti, der gjennem Klippedalen førte op til Charbonniere. „Det ridende Bud, jeg sendte til Semoi,

bliver længe borte!" sagde Biron, som syntes at ville trøste Kongen med, at Kosny sandsynlig havde forladt Semoi, og omgaaet de Høider der dominere Charbonniere. Kongen saae henimod den alt dybere synkende Soel, og befalte: hurtigt at sadle. Den fyrige Engelslænder — en Foræring af Dronning Elisabeth, og ham næsten ligesaa kjær, som denne hans Veninde hiinsides Kanalen — stampede allerede, uvant til den lange Venten, foran det kongelige Telt, da Budet sprængte hid og meldte, at Baron Kosny var fundet af sine Soldater, haardt saaret i en Jordybning mellem Klipperne, at han var bragt paa en Baare til Semoi, og at det neppe var lykkedes hans Folk, efter mange gjentagne Bestræbelser, at kalde ham tilbage til Livet. Blegnende udraabte Kongen: „Al min Ven Kosny! Op! Op! Du ledsager mig *Trequi*. Rald paa min Læge du *Laurens*. Han skal følge mig strax til Semoi. Op, og afsted!" Engelslænderen hævede sig prustende, da han solte Sporerne, og i fuld Carriere gik det nu afsted.

Henriks Følge adspredte sig efter deres Herres Bortridt i Dalen, som Taagen efter Solens Nedgang. Kun Quimber og Amelot, tvende af Kongens ældste Tjenere, bleve staaende foran Teltet, og saae efter deres Herre, indtil han forsvandt i Fyrredalen. „Saaledes var aldrig nogen Tjener elsket af sin Konge, som Kosny af den store Henrik!" sagde Quimber: Kongen kan ikke leve uden ham." — „Baronen fortjener denne Kjærlighed hundredfold!" svarte Amelot: Flere Gange har han vovet sit Liv for Kongen, og i den tidligere stormspangre Tid saagar opoffret ham sin hele Formue. Saadan en Mand som Kosny har der endnu aldrig været til og hans Mæge vil vel heller aldrig mere fødes." — „Stolt og paa staaende, svarte Quimber: og dumdriftig er han som oftest."

„Hvad? spurgte Amelot: Du vover at bagtale Rosny? Han er stolt af at være en Franskmænd, Kongens tro Tjener og Fædrelandets Ven. Han er stolt af sin Adels, fordi han hædrer den ved personlige Fortjenester; han er frie, aaben, stedse den Første, hvor det gjelder hans Monarkes gode Sag, han er sparsom i sin Huusholdning, for at kunne gjøre godt, og i Statens for at skaaene den fattige Borger. Hans Forbovenhed har reddet mangen Franskmænds, og selv Kongens Liv flere Gange. Du kjenner ham ikke, Quimber.“ — „Nu! sagde Denne: Han har igaar givet sit Ord paa, inden 8te Dage at tage Charbonniere; og vi ville see, om det ikke var overilet af ham, at gjøre dette Løfte.“ — „Han ligger nu syg, svarte Amelot: og er løst fra sit Løfte.“ — „Ja vel, sagde Quimber: denne Sygdom redder hans Ære, thi ellers — — Har Du Intet hørt om den Spaadom, som angaaende Indtagelsen af dette Slot, er udbredt over hele Landet? Den lyder saaledes: Saa længe der er en Konge i Frankrig, en Jomfrue i Charbonniere, og paa Col:gris (et steilt Bjerg ligeoverfor Charbonniere) en Klippe: bliver Slottet aldrig indtaget. Nu kan Du vel tænke Dig, hvad jeg venter mig af Rosnys Løfte?“

Amelot sagde leende: „Rosny er en Rjætter, han troer ikke paa deslige Spaadomme. Men moersomt nok: en Deel af hine Ord er allerede gaaet i Opfyldelse; thi, da Henrik fører Krig her i Savoyen, saa er der i egentlig Forstand ingen Konge i Frankrig.“ Ved disse Ord iulte Amelot bort, og lod Quimber hovedrystende og eftertænkende staae alene tilbage.

Sex Dage vare henrundne. Du-Laurens og Naturen havde gjort Undersørg til den Haardtsaaedes Helbredelse, og Kongens daglige Besøg, hans venlige

Troft, hans milde Tiltale, lindrede maaffee mere end al Lægens Kunst den Syges Smerter, og befordrede Helsebredelsen. Rosny havde neppe Kraft nok til, noie at erindre sig hiin Morgens Begivenheder, for han i Forsrolighed aabenbarede Kongen og sin Ven Crequi hele Sammenhængen, beskrev dem Stedet meget noie, hvor man kunde finde Indgangen til Hulen, og yttrede det Haab: gjennem hiin Klippehule at finde en hemmelig Indgang til Fæstningen. Kongen indsaag vel, at Fienden maatte have formodet, at Rosny vilde undersøge Egnen noie og ved dette Foretagende maaffee falde i Deres Hænder ved List, som dog lykkeligviis mislyktes. Eigesag sandsynlig fandt han det, at hiin Hule maatte staae i Forbindelse med Fæstningen, og paalagde derfor Crequi, med en lille Kommando at opsoge Stedet, og foretage sig de fornødne Undersøgelsler. Crequi udførte det Paalagte med sin sædvanlige Trofskab og Hast. Men Indgangen var forstyrret. Klippestykker vare nedstyrtede fra oven, og de Gravende stødte kun paa Steenmasser, der vare rullede ovenpaa hinanden, som vilde have udfordret flere Uger til at sprænges eller bortryddes. Rosny blev meget bedrøvet ved at høre denne Beretning, da han, i den Tilstand han var, havde bygget hele sit Haab om sit Føstes Opfyldelse, paa denne underjordiske Gang.

Men han tabte langt fra ikke Modet, og følte bestandig, at han umuligt kunde blive uordholdende. Sættende sit Haab paa Gud, i hvis Naavn han begyndte ethvert Foretagende, og folende ny Kraft at vaagne i sig til at udføre end: og det Allervanskeligste, saag han, fuld af Haab og Tiltroe, den sjette Dag at bortsvinde, og vilde just følge Lægens Raad, at lægge sig til Hvile, dersom han ikke endnu ventede et Bud, som han havde affendt om Morgenens for at lade alt Skytset, som var i Nærheden, støde sammen paa to bestemte Punkter. Endelig kom Budet, alle Rosnys Befalinger vare noie efterfulgte, men ingen af Officererne havde

endog den fjerneste Ahnelse om, hvorledes det vilde blive muligt, saa hurtigt at tage et Slot, som laae paa en ubesigelig Klippe, var forsynet med al Slags Forraad, og forsvaret af en modig Besætning, der ovenikjøbet blev opmuntret af Kongens nærmeste Omgivende, som ogsaa Kosny strax formodede. Men hvad Kosny ikke erfoer, var: at den uhyre Møie, som det kostede, at bringe Skytset paa de bestemte Punkter, havde gjort Officerer og Gemene modløse; at det blandt Soldaterne udbredte Rygte om Spaadomsmen, og den Spot, med hvilken Biron, Soisson, og Andre af Kosnys Hjender, talte om hans Planer, berøvede ham sine Soldaters Tiltroe, der i ham ikke saae Andet end en Halskarrig, der ufsaansom opoffrede sine Undergivne.

Da Kongen, den syvende Dag om Morgen, sendte sin Læge til Kosny, fandt Denne allerede Baronnen til Hest for at besøge sine Batterier; en Efterretning der opfyldte den gode Konge med Forundring og Glæde.

Det var meget vanskeligt at bringe Kanoner i Skudsvidde fra Pladsen. Den eneste Wei, der førte til Slottet, var meget steil, paa den ene Side begrændset af Aresloden, hvis Bredder her lodret nedsfænkede sig, og paa den anden Side af utilgængelige Klipper. Med Skytset kunde man om Dagen neppe tilbagelægge en Mil, da man for det meste ved Afgrundene maatte hugge en fast Wei i Klipperne. Ogsaa Veiret, ellers saa gunstigt om Høsten i dette Klima, forandrede sig, og der faldt saa stærkt en Regn, at Stien paa Høiderne blev vanskelig at passere, men den lavere Dal oversvømmedes af Aresloden.

Alle disse Hindringer og Fortrædeligheder agtede Kosny ikke. Han vilde endnu engang optage Egnen noiere, og begyndte med Aligreille, (saaledes hedder den lille Bye der endnu ligger ved Foden af Bjerget, paa hvilket Charbonniere stod, hvoraf endnu nogle Ruiner ere

at see) men det syntes som om han overalt blev fjendt, og at Alle havde sammensvoret sig imod ham, saaledes fløi Ruglerne omkring ham, saasnart han kun viste sig.

Da nu Charbonniere laae saaledes for ham, saae han vel, at det var utilgjængeligt fra alle Sider, og at han intet Sted kunde med Virkning anvende sit Skjts imod Fæstningen. Hans Uergrelse, hans Bedrøvelse naaede sit høieste Punkt. Men ved nærmere og mere vedholdende Uundersøgelse troede han endelig at opdage et Sted, hvor det, som udvendig syntes en naturlig Klippe, maa skee ikke var andet end en sammenbragt Jordmasse, som man havde bedækket med Græstørk.

Han dæmpede sin Glæde lidt over denne Opdagelse, indtil Natten gav ham Leilighed til fuldkommen at overbevise sig om Sandheden. Dagen hengik med mangeslags Anstalter, som hiin Opdagelse var Aarsag i. Da Natten var indtruffen, nærmede Ros ny sig Muren, begunstiget af den skyklædte Himmel; og med en ubeskrivelig Hentykkelse fandt han, da han undersøgte Jordlaget med sin Stok, at dette netop var som han ønsket det, og at dette Bolværk var saaledes, som han havde ahnet det.

Nu var altsaa den Uvisshed hævet, som Ros ny havde været i, fra hvilken Side, han skulde angribe Slottet; og Spørgsmaalet var nu kun om, hvor han der i Nærheden kunde finde et Sted, hvorpaa han kunde placere sit Skjts; thi Charbonniere er vel paa alle Kanter omgivet af Bjerger, som dominere det, men de ere saa steile, at en Fodgjænger har Møie med at bestige dem.

Han omgik Høiderne for at finde et gunstigt Sted, der kunde være ham tjenligt; men overalt mødte han kun uoverstigelige Hindringer. Han fandt Hjeldspidserne rundt omkring høie, vildt bevoxte og utilgjængelige for Kanoner, een eneste Høide undtagen, paa hvis Skraantning han opdagede en Vej, ad hvilken, saavidt han

kunde skjønne ved Hjælp af Maanelystet, der ofte blev skjult af forbisfarende Regnskyer, det maaskee lod sig haabe, ved Hjælp af kraftige Arme at føre nogle Kanoner op til Toppen. Men ulukkeligviis løb denne Bei sammen med en anden, som gik saa nær til Elottet, at man kunde naae den med et Steenkast. Undtagen paa dette Sted, var hele Beien lige indtil Fjeldspidsen bevoxet med Fyrretræer. Men hiin Klippetinde stod gandske fri, og de hvidgraae Fjeldspidser der omkrandsede Toppen, straalte langt ned i Dalene.

Rosny tøvede kun faa Minuter deroppe; han saae, at Stedets Beliggenhed var ham saa gunstig, som han kunde ønske sig, den mørke Nat høist velkommen; men især var det ham ligesaa glædeligt, som et godt Udfald lovende, at en Afdeling af hans Folk med en Deel Kanoner, befandt sig i Nærheden. Han ilte derfor ned i Dalen, fandt Vagterne, og de omkring Skytset leirede Soldater muntre og ham hengivne; han lod derfor strax lægge Haand paa Værket, for at udføre sin Plan.

Tohundrede Franskmænd, og ligesaa mange Schweitzere stode omkring Baron Rosny, der udmattet hvilede sig paa en Kanon, og lovede Soldaterne en anseelig Belønning, naar de nøie vilde efterkomme hans Befalinger. „Det er nu Midnat, sagde Rosny: og Maanen værdiger os ikke eet eneste venligt Blik; nu behøver jeg heller ikke dens Tjeneste mere i Dag, efter at den har vliit Eder, mine Venner, hiin Klippetinde, paa hvilken I maa bringe sex Kanoner, i hvad det end skal koste. Der fører kun en Bei derop; tilmed gaaer den tæt forbi Fæstningen. Hvem der af een eller anden Grund foretrækker Livet for en ærefuld Død, han træde tilside!“ En hul Mumlen hørtes over heie den i Nattens Mørke indhyllede Skare, Kredsen sluttede sig tættere sammen;

Enhver vilde trænge sig frem, og Mange saae længsel: fulde det Dieblis imøde, paa hvilket Arbeidet skulde begynde. „Taalmodighed, Børn! svarte Rosny: Jeg er strax færdig, men Fjenden i Slottet er meget opmærksom. Den ringeste Allarm vilde røbe Eder og Eders Forehavende for ham. Jagttager derfor den største Stilhed. Jeg vil imidlertid lokke Fjenden til den anden Side af Slottet, og støde til Eder, saasnart jeg har truffet de øvrige Anstalter. Og nu, i Guds Navn, Haand paa Værket!“

Hele Skaren deelte sig nu i enkelte Hobe, og saas snart Enhver kjendte sin Bestemmelse, fløi de fra hinanden, løstede Kanonerne af Lavetterne, befæstede dem paa stærke Træbaarer, slæbte Rugler og Krudt sammen, og satte sig modige og taus ordnede, i Marsch.

Den valkre Rosny var allerede paa den anden Side af Slottet, hvor han havde opstilt en anden Afdeling med Kanoner, Krudtvogne og forspændte Karrer. „Efter mig!“ raabte han, og Toget bevægede sig fremad. Soldaternes Skrig, Hjulenes Raslen, og Pidskesmiæld, droge Fjenden hen til denne Side af Slottet, og deres Kanoner drøned med tusindfoldig Ekko tilbage fra de vilde Klippedales mangfoldige Krumninger, men uden at gjøre Rosnys Skare den mindste Skade, thi dens Vej gik hen under Træerne, eller var dækket af Klipperne, eller vel endogsaa hist og her af Slottets Udenværker.

Fjenden, bedøvet af sin egen Skyden, og langtfra at ahne Rosnys List, lod den Skare, som bar Kanonerne og gik deres Vej gandske stille, aldeles ubemærket smutte forbi. Rosny havde anbetroet en Artillerielieutenant ved Navn Sallee, tilligemed nogle andre Officerer, Kommandoen over denne Skare. Paa Halvveien overfaldt dem saa stærk en Regn, at Sallee og de andre Officerer forlode deres Poster, og Soldaterne Kanonerne, for deels i Leiren, deels i Dalen at søge Ly mod den

øfende Regn. Rosny formodede at de virkelig store Vanskeligheder og det daarlige Veir vilde affjole Folkenes første fyrige Eyst, og var derfor, saasnart han kunde, vendt tilbage, og fandt dem just, som de En efter en Anden løb deres Veir. Han gjorde dem de meest levende Bebreidelser, truede dem med, at tilbageholde 3 Maanedes Lønning, og bragte det endelig dertil, at de paa ny gav dem ifærd med Arbeidet. Da han saae at dette gik godt fra Haanden, lagde han sig til Hvile i en Klippehule, for at slumre en Timestid. Da Morgenens gryede, ilte han igjen til Arbejderne, som med fornøyet Mod fortsatte Værket, da de nu saae dem gandske nær ved Maalet. Og virkelig stod Kl. 9 om Morgenens Kanonerne paa Klippetoppen, hvor han iforveien havde forberedet Alt til Skytsets Forsvar og Sikkerhed.

Rosnys første Bekymring var nu, hvorledes han skulde skjule Kanonerne for Fjenden, da disse ellers let kunde gjøre dem ubrugelige. Han lod derfor Tømmermændene fælde en Deel Fyrre og Bøgetræer, og disse med deres Grene og Løv opstille rundt om Klippen, saa at Fjenden hverken kunde see Skytset, eller skade det der opstille Mandskab. Paa begge Sider befalte han at gjøre Abninger, for at blotte nogle Steder for Fjendens Ild; ogsaa faldt Ruglerne her dyngeviis. Men Kanonernes egentlige Stilling saae Fjenden først, da det opstille Skjul faldt, og deres Ild bragte de Beleiredes til at tie. Men dette Dieblif var endnu ei kommet; ja der feilede ikke stort i, saa var hele Rosnys Plan, som vi ret strax skulde fortælle, næsten strandet.

Arbejderne vilde just hvile dem lidt, da Kongen med et lidet Følge klattrede op ad Klippevæggen for, som han sagde, at bese den luftige Skandse. „Vi ere over-

vundne mine Herrer! sagde han, idet han vendte sig til Soissons og Exermon, og derpaa omfavnede Rosny: Charbonniere er vores, Rosnys Vre reddet, og den Hestighed, hvormed han har viist os tilrette, ham tilgivet. Men hvad holder os fra, strax at begynde Angrebet? Op, mine Venner! Enhver paa sit Sted! Vi selv føre Godfolket mod Slottets nordre Side, medens Rosny her gjør sit."

Rosny, som Kongen venstfabelig havde givet Haanden, anmærkede, at det var nødvendigt, at gjøre Sjenden trosthyldig, indtil Ustenen nærmede sig; hans hele Plan grundede sig paa, at overraske Sjenden paa et Sted, hvis Svaghed han ikke engang selv kjendte, men paa hvilket de Beleirede let kunde forene deres Kræfter, naar de gjettede hans Hensigt. „Overil Eder ikke, min Ven! sagde Henrik: Vel holder jeg ikke af lang Nolen, men denne gang skal I have Eders Villie." Baron Rosny trak sig beroliget tilbage, og Kongen gik rundt omkring paa Klipperanden, og saae hist og her gjennem Abnins gerne imellem Buskene over til Charbonniere. Grev Soissons fulgte Kongen, og da just nogle Rugler raslende fløi gjennem Løvet, og Kongen opbragt boiede Grebene fra hinanden, for, som han sagde, at give de daarlige Skytter et bestemt Maal, saa tog Hiin deraf Leilighed til at gjøre Henrik opmærksom paa, at Kanonerne intet andet Maal havde, end en Klippe, og at det vilde være unyttigt derfor at spille saamegen Tid. Kongen blev hidsig, han saae om sig med flammende Dine, og sagde til Rosny: „Klippen hist synes os et værdigt Maal for Eders Vre, Baron Rosny! Jeg vil dog see, hvorledes dette vil ende. Man fyre strax nogle Kanonskud af mod Klippen."

„Ingen dove at røre en Lunte! raabte Rosny opbragt: Tilgiv Grev, at jeg ikke kan opfylde Eders Befaling. Jeg har givet mit Ord paa endnu i Dag

at tage Fæstningen der, og derfor maa jeg bede om, at være her alene Befalende, eller ogsaa at vordre løst fra mit Løfte!" — „J skal være løst derfra, Hr. von Rosny! raabte Henrik vred: Og jeg befaler endnu engang, at Kanonerne strax skal affyres, eller ved min Krone, jeg skal lære Eder, hvad J har glemt, at jeg har her at befale, og ingen Anden!" — „Sire! Ja, J er Herre, sagde Rosny: og Eders Befaling skal strax blive opfyldt, om ogsaa hele Planen derover skal strande."

Rosny lod strax Vallisaderne nedride, og gav Befaling til at tænde Lunterne og fyre; men han var ikke istand til at være Vidne til Folgen og trak sig tilbage, nedslaget over, at han forgjæves havde anvendt saamegen Møie.

Da Kanonerne endnu ei vare stillede, saa troede Enhver sig berettiget til at lægge Haand paa med, og at give Ruglerne det Maal han fandt for godt; men Ingen opdagede det reite Sted, som Rosny havde udvalgt til sit Maal. Efter at man havde gjort henimod 100 Skud uden Nytte, lod Kongen Rosny opsoge, for at klage over den flette Virkning hans Batterier gjorde. Rosny svarte, at Kongen maatte undskyldes, at han i den tykke Taage og i den stærke Regn, der strømmevist øste ned, for Diebliffet ikke kunde foretage sig noget med Nytte. Kongen befale da at høre op med Skydningen, og bortfjernede sig med sit Folge.

Rosny lod Vallisaderne igjen reise op, og soobre sig i sin Kappe, for midt imellem Kanonerne at sove et Par Timers Tid.

Klokken var fem om Eftermiddagen, da han vaagnede. Regnen havde hørt op, men Taagen var endnu saa stærk, at man ikke kunde see Slotter; Rosny indsaae just nu
(20*)

med Smerte, at det vilde blive ham umuligt at holde sit Ord, isald Veiret ikke vilde klare lidt op. Alting var færdig, hans Hjerter slog høit af Utaalmødighed. Endelig faldt det ham ind, at den Bevægelse, som foraarsages i Luften ved Kanonskuddene, maaskee kunde adsprede Taagen. Enten det nu var Tilfælde, eller en naturlig Virkning: hvad han halvt i Spøg havde foreslaaet, lykkedes over Forventning. Kanonerne vare neppe affyrede, Batterierne hiinsides Bjerget havde neppe besvaret Skuddene, førend Taagen nedsænkede sig i de skovbegroede Dale, og Høiderne rundtom laae der klart oplyste af den milde Efteraarssoel.

Sjenden havde opdaget Rosny's Batterie paa Skydningen om Morgenen, og stillede det et andet imod paa fire Kanoner, hvormed han tænkte at gjøre de franske Kanoner ubrugbare. Men Rosny lod dem ingen Tid dertil: Han rettede selv en Kanon, som gjorde to fjendtlige Kanoner ubrugbare, imedens de to andre dog med temmelig Eftertryk spillede mod Rosny.

Skydningen havde neppe begyndt, da Kongen ilte hid, og indtog en Plads, som Rosny havde anvist ham, og hvor han uden Fare kunde overse det Hele. Her sagde Kongen endnu til Rosny: „Jeg vil være tilfreds, dersom Charbonniere inden tre Dage er vores.“ Hertugen af Exermon og flere Andre i Kongens Følge toge da Ordet og sagde: „Dersom de vare i Slottet, skulde det ikke blive taget i en Maaned!“ hvorpaa Rosny heftig svarte: „Gaae saa ind i Fæstningen, og dersom jeg ikke endnu i Dag lader Eder Alle hænge, saa maae I kalde mig en Praler!“

„Pladsen bliver ikke taget i Dag!“ sagde Kongen efter nogen Tid, dog saa høit at Greven af Soissons, der hørte det, tilføiede med Hentydning: at Hs. Kongelige Majestæt havde mere Indsigt i Krigsfager end nogen Anden, og derfor vel sagtens vilde gjøre sin Ansæelse gjeldende, for at

twinge Rosny til Lydighed, istæderfor at ligge for en Klippeblok, som ingen Rugler kunde bide paa." I samme Dieblit fik Rosny Revanche. Fjenden saae den Fare, hvori han svævede, og gav Tegn til Overgivelse; Fæstningens Kommandant kom for at underhandle med Rosny. Denne bad Kongen, at han alene maatte være overværende ved Underhandlingen, og lod Kommandanten vide, at han kun skulde forsøge sig tilbage til Fæstningen, thi man vilde, at Garnisonen ubetinget skulde overgive sig; denne vendte ogsaa med tilsyneladende Ligegyldighed tilbage, idet han sagde: at han endnu havde 200 Mand i Slottet, som vel kunde forsvare det otte Dage endnu. Imidlertid kom han strax andengang tilbage igjen, uden dog at have forandret noget betydeligt ved sit første Forslag. Rosny sendte ham igjen tilbage, og gav de Beleirede sine Betingelser skriftlig; derpaa lod han sine Batterier spille paany. Den anden Ladning stak Fjendens Krudmagazin i Brand, hvorved Mange bleve faarede. Den tredie Ladning var rettet mod det ovenbestrevne Sted. Virkningen var frygtelig: hele Voldbedækningen styrtede ned, hvorpaa Fjenden havde sat sit hele Haab, og de franske Kanoner bestrøg nu den eneste Vej som førte til Breschen, saa at denne var gandske blottet, og ingen af Beleirernes Skud mere gik forbi.

Fjenden gav nu andengang Tegn til Overgivelse. Rosny lod, som om han ikke hørte Trompeterne. De Beleirede plantede nu en Fane op paa Volden, og raabte: at de vilde overgive dem, bare man vilde holde op med Skydningen.

Baron Rosny lod Kanonerne tie, og ilte ad Skovstien ned i Dalen. Et henrykkende Skuespil aabnede sig her for hans Hjerte. Kong Henrik stod paa sin Engellænder op ad Uredalen, der yndigt oplystes af Aftensolens Guldstraaler, rakte Rosny sin Haire, og kunde

ikke sige Andet end: „Min Ven Rosny, og stedse min Ven Rosny!“ — „Jeg har kun gjort min Pligt, Sire, sagde Rosny: og jeg takker Himlen, at den idag har givet mig Leilighed til at tjene min Konge, og vise mig værdig hans Tilro!“ — „See hist, Baron Rosny! raabte Kongen pludselig: See hvilket Tog der bevæger sig ud af den forfaldne Port! Herligt! O hvor skönt! Har I nogensinde seet noget mere Henrykkende?“

„Henrykkende og Rørende tilfide!“ sagde Rosny bevæget.

Solen oplyste det i sin Ødelæggelse endnu herlige Landskab foran dem, og frem mellem Portens Ruiner trængte sig et Tog af hvidklædte Piger, hvis Skønhed overstraalet Alt, hvad Kongen og hans Følge hidtil havde seet af henrivende Elskværdighed. „Ingensteds, sagde Rosny: har jeg seet skønnere Fruentimmer! Hvem kan nægte Dem Medlidenhed?“

Toget kom nærmere. „Naade! Sire, Naade!“ lød det fra Rosenlæberne, talte ydmygt nedsænkende Blik, bønfuldt liigblege Kinder.

„Naade, ædle Rosny!“ hvisttede en Solvstemme. Rosny saae hen, blegnede og vaklede.

Clara stod for ham. Hun bar den høire Arm i et Bind. Hendes blege Kind, det skønne store Nie næsten stivt og livløst, det trætte, nedbøiede Hoved, Alt forkyndte, at hun havde forladt Engleiet, for at anraabe Rosny om Naade for hendes Slægtninge og Slotrets øvrige Beboere.

„Clara! Min gode Engel! raabte Rosny bæsende og greb hendes Haand: Himlen skee Tak at Du lever, jeg er Din store, store Skyldner!“ Rosny vendte sig til Kongen, bøjede sit Kne, og vilde tale, men Henrik løstede ham op, omfavnede ham paa det venligste og sagde: „Gjør I Alt, hvad I lyster, ogsaa vi er Ederes store Skyldner.“

„Saa lad, bad Rosny: for denne Piges Skyld, der har reddet mit Liv, Charbonniere vederfares Naade. Lad Besætningen frit marschere af, og tillad mig, af min egen Kasse at godtgjøre Indvaanerne den Skade, der er dem tilføjet, og tilgiv, som jeg alt har gjort, dem der ikke holdt mig værdig til at tjene Eders Majestæt længere, tilgiv Dem, i hvem de endog monne være.“

„Hvad I beder om, være Eder tilstaaet, sagde Henrik: Men Eders Ord ere mig dunkle. Forklar Eder, Baron Rosny, jeg vil see tydeligt! Jeg kjender Eders Gjender!“ Han saae ved disse Ord paa Soissons og Permon, som sloge deres mørke brændende Blik mod Jorden. „Skulde Nogen iblandt dem? Ved min kongelige Krone, hans Hoved skal da ikke sidde fastere end Gjederbukken paa min Hat! Tal derfor!“ — „Overlad dem Himlens Hævn!“ sagde Rosny: I seer, jeg er helbredet igjen, jeg har tilgivet og glemt! Forresten har jeg kun Ahnelse, ingenlunde Visshed om det Forefaldne, hvorom mine Folk uden min Befaling forskaffede dem noiere Kundskab, og hvorom jeg maaskee engang vil give Eder Underretning, naar jeg finder min Mistanke grundet. See! Charbonniers Port er aabne; lad os drage derind, just nu gaaer Solen ned!“

Trommerne hvirvlede, Trompeterne skingrede, og Kanonfordenen overdøvede Indvaanernes lydelige Jubelraab: „Kong Henrik leve!“ Rosny skred, ved sin skjonne Frelserindes Haand, gennem Charbonniers Port, hvorpaa han overgav hende til hendes Veninder, og lovede, den følgende Dag at besøge hende.

Hvad Rosny ved dette Besøg erfoer, er ikke tydeligt nok forklaret i vore Memoirer. Seuron, den foregibne Veters Ravn, som var Hertugen af Savoiens hengiven formædelt sin lange Tjeneste, og bittert hadede Rosny, fordi Denne havde dræbt hans Broder ved Bescamp, havde villig tilbudt sig at udføre Anslaget mod Rosnys Liv. Clara,

den fader- og moderløse Pige, som han havde opdraget, blev ved Bønner og Trudfeler tvunget til at tage Deel i hans Plan, der kostede ham selv Livet. Det øvrige er Læserne bekendt. Man havde efter Feurons Død bragt hende gjennem den underjordiske Gang, der fører til Charbonniere, næsten libløs til hendes Bopæl, og der omhyggelig pleiet hende. Men Tanken om hendes Fremtids Skjæbne, og hendes nuværende hjælpeløse Forsatning, smertede hende mere, end Saarene hvoraf hun leed; men Rosny sørgede faderligt for hende. Han førte hende efter Indtagelsen af Montmelian i hans Hustrues Arme, hvor en lykkelig Fremtid tilsmilte hende. Hvorvidt Greverne af Soissons, Exermón og Andre vare indviklede i Planen mod Rosnys Liv, har Denne ikke videre forklaret sig om.

Da Henriks Følge drog op ad Bjerget, hvorpaa Charbonniere laae, greb Amelot sin Ven Quimber ved Haanden og sagde: „Nu! Har Baron Rosny holdt sit Ord? Vil Du endnu tale Ondt om ham? Men Du staaer jo der og drømmer, og hører neppe!“ — „Jeg beder Baronnen i Stilhed om Forladelse, Amelot! sagde Quimber: Men rigtigt gaaer det ikke til! Kun glæder det mig, at Spaadommen er gaaet i Opfyldelse!“

„Gaaet i Opfyldelse?“ raabte Amelot forbauset. „Bogstavelig! sagde Quimber: I Frankrig er ingen Rønge, thi han er jo her i Savoyen. Paa Col:gris var ingen Klippe mere at see, thi Rosny havde skjult hele Toppen med Træer og Løv; og i Charbonniere var heller ingen Jomfruer mere, thi de vare Alle dragne ud, for at anraabe vores Herre om Raade!“

Adrian.

S t. J e a n d' A c r e,
eller:
N a p o l e o n o g S p a a m a n d e n.

Glødende Sandstøver hvirvlede ind i Leiren; det oprørte Støv omflørede den syriske Fæstnings Laarne og Bolværker, tilligemed de ved Barakkerne, Teltene og Lobegravene gaaende Soldater i den Grad, at man neppe kunde skimte deres blaae Uniformer. Paa den ene Side kom Troppeafdelinger tilbage fra en Fægtning, som var fremkaldt ved et fjendeligt Udfald; paa den anden stæbte enkelte Partier, som vare udsendte paa Fouragering, Levnetsmidler hid, hvilke i den øde Egn med Moie vare bragte til Beie, og disse fulgte en vandrende arabisk Stamme, der var kommen, for at sælge sin ringe Provision af Mundforraad til de fremmede Krigere. I broget Brimmel stødte alle disse Skarer sammen; de franske Soldater, skjøndt med luvslidte Klæder og neppe mere fjendelige som Soldater, stillede deres Geværer saa zirlig sammen, at man skulde troe de befandt dem i en Lyfkleir, og ved Siden af de fire Beduiner fra Dræken, strakte Djezzar Paschas fangne Drabanter sig hen, for at hvile ud efter de udsandne Besværligheder. Hvor der var den mindste Skygge af Seildug, som laae udsprejdt over Teltene, dannede sig romantiske Grupper. De mørke Ansigter — thi ogsaa Franskmændene havde antaget Ørkenens Bronzefarve — de hvilende Kamelers lange Halse, Arabernes phantastiske Dragter ved Siden af Franskmændenes næsten latterlige Paaklædning, den uregelmæssige Leir, og i det Fjerne Laarnene paa det gamle Slot, der for rum Tid siden var opbyggt af Pillegrimme, og oventil den blaae brændende Himmel, Alt dette tilsammentaget ydede et overraskende Syn, som imidlertid ikke var glædeligt, da Spor af Længsel og Hjemsøe næsten vare fjendelige paa ethvert Ansigt. Mørk

stirrede de høilende Soldater hen mod Fæstningen, som allerede i 60 Dage havde trodset dem, og deres Blik tabte sig i det Fjerne, hvor sjendelige Skibe laae med rigeligt Forraad af Levnensmidler til den beleirede Stad, medens den franske Leir leed Mangel paa Alt.

Ikke langt fra Lobegravene, med Ryggen lænet mod en Gruusdyng, laae to Officerer fordybet i alvorlige Betragtninger. Omfider brød den Ene Taussheden og tilsaltte sin Kammerat paa følgende Maade: „Det kan ikke være andet, vi maae forlade denne lumpne Fæstning og give vor Ryg til Priis for Sjendens Spot. Utilsfredsheden tiltager med hver Dag, og om end Soldaterne ikke høre op med at være kraftige Franskmænd, uagtet de Besværligheder, hvilke de have trodset, lammer dog Mangelen paa Levnensmidler og Tabet af saamange Folk vor Kraft og vort Mod. Kun sjelden hører man en lystig Sang, og naar en lefsindig Soldat istemmer de første Takter af en saadan, forstummer han dog snart, fordi disse Toner paa en smertelig Maade erindrer ham om det skønne Frankrig, som vi maaeske aldrig mere gjensee. Jeg idet mindste vistnok ikke!“ tilføiede han med synkende Stemme.

Den Tilstalte sagte at opmuntre ham med saa Ord. Han sagde blandt Andet: „Du vil da aldrig, gode Croisier, glemme, at Overgeneralen, i et Anfod af slet Lune, beegnede Dig haardere end han ellers pleier, og har Du da aldrig i Sinde at slippe den Tanke, at Du maa offre Dit Liv, for at afvætte den Skamplet, som ifølge Din egen Indbildning, hviler paa Dig. Overgeneralen elsker Dig jo som sin egen Broder, hvorfra kommer da hiin usalige Idee.“ Croisier, som var Adjutant hos Overgeneralen, gjentog nu: „Da han behandlede mig som en Dreng, fordi mine Ryttre ikke angrebe Sjenden iorig nok, krænkede det mig dybt og forbittrede mig mit Liv; men da jeg paa samme Maade blev beegnet

af ham tilligemed den unge Beauharnois, fordi jeg ved Jaffa havde lovet de fire tusind Albanesere at faaane deres Liv, fleg min Rummer til et mørkt Kaseri mod mig selv og Skjebnen. Havde vi da ikke opfyldt vor Pligt? Og vilde vi ikke hellere have ønsket at blive nedhugget af Soldaterne, naar vi blot havde ahnet, at vor velmeente Handling skulde drage saadanne Følger efter sig? Mine Bebreidelser skjære mig dybt ind i Hjertet, og ikke mindre ængster mig Tanken om de firetusinde Armer auters Medsabling, som fandt Sted, skjøndt vi havde lovet dem Pardon.

„En rædselsfuld Begivenhed, gjentog Capitainen: naar man betragter den med Menneffelighedens Dine. Men Klogskaben, som i Hærførernes Raad maa have Forsædet, krævede disse Mennefters Død, som man ikke kunde ernære og dog ikke slippe, uden at tilvende Fienden en frygtelig Forstærkning, og for at de Egne, som i Forveien vare ødelagte og hvis ringe Udbytte neppe slog til at opholde Armeen, ikke af Fangerne skulde sættes i Oprørstilstand.“

„Lad være! afbrød Croisier vranten: Jeg maa imidlertid tilstaae, at en saa frygtelig Afregning med Klogskaben altid vil blive mig ubegribelig; endvidere: at de Fornærmelser jeg har maattet døie af Generolen, kræbe fast ved mit Navn, som uudslettelige Skændselsmærker, og at jeg kun af Døden venter Lindring i min Smerte. Jeg ønsker Døden, og den Tanke: at Fienden dog nu endelig maa bekvemme sig til at kæmpe med os, gjør mig roligere. Jeg har den Ahnelse, at endnu foran disse Mure vil mit Dødske gaae i Opfyldelse.“

„Ikke vil jeg nægte, gjentog Capitainen eftertænksom: at en Krigers Skjæbne staaer skrevet i Stjernerne. Min Ven Marceau vidste næsten gandske nøie i Forveien den Dag, da hans Skjæbne skulde ramme ham; og den Kugle, som ved Altkirken strakte ham død til Jorden, fandt ham beredt og fattet, saaledes som det

anstaaer en Helt. Men noget Andet er det, med rolig Hengivenhed i Himlens Tilfikkelse, at vente det afgjorende Dieblif, end trodsende og overmodig at udfordre det. Den modige Kriger tjener Fædrelandet til sit sidste Aandedræt, men Du har i Sinde at unddrage Dig Fædrelandet, før Du tilfredsstiller de Fordringer, det med Rette kan gjøre paa Dig. Tag Exempel efter Feltherren selv! Tænk, hvorledes denne trodsende Fæstning maa ydmyge ham, og desuagtet seer man ingen Sky af ondt Lune paa hans Ansigt; han bliver sig altid selv liig, og meddeler hele Hæren sin egen Rolighed, saa den ikke vil frygte for at tiltræde Reisen gennem den uvejsomme Ørk, i den Tanke, at den bag denne vil finde et frodigtblomstrende Paradis."

„De Forblindede! udbrød Croisier bitter: Dagene ved Montenotte, Lodi og Arcola ere ikke mere. Jeg frygter for at den Stjerne, som lyfte over Freden ved Cambrino-Formio, er sin Undergang nær, og jeg elsker den alt for høit til at kunne overleve dens Nedgang."

Ikke langt fra de Talende løb Soldaterne sammen; de frie Beduiner trængte sig ind i deres Skarer, og Diezzarens fangne Soldater bleve bundne bragte hid. Det var henimod den Tid da Overgeneralen pleiede at træde ud af sit Telt. Croisier trykte Hatten dybt ned i Dinene, trak ligesom gandske adspredt i Gryndserne paa sit Skjærff og sagde, idet han rakte Capitainen sin Haand: „Tjenesten kalder mig, Victor! Farvel! Maaſkee for ſtedſe. Men en Bøn har jeg endnu til Dig. Jeg efterlader mig i Frankrig en Brud, en Datter af den forhenværende Kommandant i Lyon, General Montchoisy. Faderen gav mig Løfte om hendes Haand under det sidste Feldtog i Italien. Jeg har aldrig kunnet komme paa det Nene med, om Pigen gandske deler Faderens Onſker; men uden Tvivl vilde jeg være bleven lykkelig med den elſkverdige Adele. Dette bliver nu ikke ſaa.

Bring hende min sidste Hilsen, saafremt Lykken engang fører Dig til Hjemmet. Siig hende, at jeg er falden for min Vres Skyld, og at hun ved en vakker Mand's Side aldeles maa glemme Den, som engang smigrede sig med det glade Haab at trykke hende som sin Hustru til sit Bryll."

Victor skiftede Farve medens Croisier talte disse Ord. Han holdt ham tilbage og udbød: „Ulykkelige! Du veed ikke, hvem Du giver dette Erinde!" Croisier vendte sig spørgende mod ham, saa ham stibt i Øinene og gjentog rolig: „Jeg maa udbede mig nærmere Oplysning angaaende disse Ord, naar jeg kommer tilbage fra Generalen."

I dette Øieblik traadte Overgeneralen med sin Stab frem mellem Teltene. Da Soldaterne vinede den lille, unge, magre Mand, som i sin simple Uniform vilde være bleven overseet, saafremt ikke hans Dies Straale havde forraadt hans Lands Overlegenhed. Ligesom hans Holdning og Mine viste, at han var vant til at føre Overkommandoen, stillede Alle sig i militair Orden, og det gamle Mod lynte i deres Øine, medens de trods deres pjaltede Uniformer atter bleve de Mænd, hvem det af Skjæbnen var bestemt at afvæbne hele Europa. Jeldts herrens Ansigt var idag ikke saa oprømt som sædvanlig. Foruroligende Efterretninger vare komne fra Ægypten, og hans Øie mørknedes, saa ofte han kastede et Blik paa Acre's Taarne. Den Bane, som han fra Ungdommen havde havt, at trække med Skuldrene, naar en eller anden Ting foruroligede ham, viste sig idag mere fremtrædende, og han slog næsten uophørlig paa sine Støvler med Ridespidsk. De Fangne bleve fremsilte for ham. Han gik løs paa Den, som med et forbovent Ansigt udmærkede sig fremfor alle de Øvrige, og spurgte: „Er Du ikke En af de Skurker, som forstaae at træffe Sjenden saa vist bag Ravelinerne?" Arnauten, som

ikke forstod Generalens Tilstale, stirrede paa ham med opspilede Dine.

Den Sidste vendte sig om til sine Officerer og vedblev i den samme Tone: „Et Galleri af brutale Ansigter, ikke sandt? Måaskee er den Karl imellem dem, som strakte min brave Casarelli til Jorden. Denne Mand's Tab var ikke det mindste ved Beleiringen; hans Person opviede mange Andre.“

Ved disse Ord kastede han et betydende Sideblik paa en Gruppe af Officerer, blandt hvilke Croissier besandt sig, og den Sidstes Ansigt blegnede som Sne. Generalen blev ved at monstre Fangerne, og rev En blandt dem ud af Rækken: „Spidsbub! Freg han heftig: Du er En af dem som jeg for kort Tid siden skænkede Livet, under den Betingelse, at de ikke skulde fore Baaben mere mod os. Men hvo vil sege Gudsfølelse hos saadanne Karnasser. Bort med ham, han skal paa Stedet skydes!“

Medens den Elendige blev bragt bort, herskede en dyb Tausshed rundt omkring, og forventningsfuldt dvælte Enhvers Blik paa Generalen, som i sin sædvanlige Tone vedblev: „Saaledes maa man behandle denne Ogleæt, og en lignende Skjæbne venter i Fremtiden alle dem, som tillade sig oprørske Ytringer i Hæren. Vi ere ikke her i Paris's Saloner, hvor slig en Snak betydningsløs gaaer hen. Her gjelder det om at være Soldat i Ordets sandeste Betydning. Jeg er paa Spor efter de Misfornøiede. De udsprede Rygtet om at der er udbrudt et Oprør i Nordægypten. Men jeg er rolig. Desaix fører Kommandoen der, og dette er nok. — Hvad vil disse Mennesker?“

Han pegede hen paa Beduinstammen, hvis Scheik traadte frem, fort af Berthier, som fortalte Obergeneralen, at denne Stamme var kommen, for at bevise ham sin Hengivenhed, og for at bønfalde Himlen om hans

Baabens lykkelige Fremgang mod de tyrkiske Undertrykte. Beduinernes Anfører bekræftede Berthiers Ord, idet han med udbredte Arme tre Gange udraabte: „Pris for være den store Scheik Buonaparte, som er kommen hid over Havet, for at straffe Paschaerne og Agaerne! Held og Velsignelse følge den blaa Sultans Baaben, thi der slaar Frevet, at han skal blive Seierherre!“ Buonapartes Ansigt blev pludselig opklaret; han gjengjeldte Scheikens Hilsen med Haanden, og sagde til Folket: „Fortæl disse Folk, at Armeen optager deres Hylдинг med Velvillie. Siig dem, at ved at skaffe Lejonetsmidler og Fourage hid, vil de erhverve sig et ikke ringe Krav paa vor Taknemmelighed, at jeg efter nogle Dages Forløb agter at storme Fæstningen og forjage Sjenderne. Hele Verdens Skjæbne afhænger af denne lille Fæstnings Besiddelse. — Og nu, Citoyens, lad os tage Trancheerne i Diesyn!“ Han gik, ledsaget af sine Adjutanter og Generaler, hen til Løbegravene. Brimlen af Soldaterne og Araberne tabte sig, og Victor lænede sig atter mod den Hoi, i hvis Nærhed den Kommando befandt sig, som han havde Befalingen over. Kleber traadte hen til ham. Paa den kæmpehoie Mands Ansigt laae en bidende Spot.

„Hvorledes behager denne Scene Dig, Capitain? spurgte han sin gamle Bekjendt: Overgeneralen er idag ret opromt, og meget fin var i Sandhed den Vittighed, hvormed han alluderede til min Statur og mine høiristede Yttringer. Ja, vedblev han heftig: jeg lider ikke Saadant for min Død! Hvortil disse Gaskonader, disse Overdrivelser? Vil han binde os paa Ermet, at Armeen har Alt i Overflod, mens den er nær ved at sulte ihjel? Vil han bilde os ind at den golde Orken er et Paradiis? Og nu denne Beleiring! Er det en Beleiring? I tre Dage maatte vi have kunnet være i den usle Nede; men disse Trancheer! Ja det er tilvisse lat

terligt — de gaae jo ikke længere end til mine Knæ. Og desuagtet spadserer han omkring i dem gandske ubekymret, uden at bryde sig om Sjendens Rugler, som jeg allerede hører hvine fra Fæstningen."

I dette Dieblif fornam man en stærk Skyden fra den Side, hvor Buonaparte var gaaet hen. „Ah! udbrød Kleber: De albanesiske Skarpskytter have faaet at bestille!" og gif selv, opflammet af krigerisk Mod, hen mod Løbegravene. Buonaparte kom just tilbage fra sin Recognoscering, hans Stedson Eugen var ved hans Side med en Skrivertavle i Haanden, optegnende Overgeneralens sagte givne Befalinger; efter dem fulgte et Par andre Adjutanter, og endelig en simpel Baare, paa hvilken den ulykkelige Croisier laae udstrakt. Hans Onske var gaaet i Opfyldelse. Han havde udsat sig for Sjendens Jld uden Nødvendighed, og hans ene Been var bleven knust af en Kugle. Gaarlægerne søgte at trøste ham, men den Ulykkelige havde selv intet Haab, og ønskede ikke at leve. Hans Stjæbne gif Enhver nær til Hjerter, og i Buonapartes Nærhed talte hans Kammerater med Deeltagelse om ham. Generalen horte det og udbrød hidsig: „Den Ubefindige er selv Skyld i sin Ulykke! Jeg advarede ham, jeg befoel ham at stige ned, men Trodsshovedet adlød ikke. Nu bøder han for sin Ubefindighed." Eugen lod et Par Ord falde til hans Undskyldning, og berørte skaanende Marsagen til den Kummer, for hvilken Croisier alt længe havde været et Kov, og som rimeligviis havde styrtet ham i Døden. Overgeneralen studsede et Dieblif, men trængte snart sin Følelse tilbage under den militaire Alvorligheds Maske, idet han kortelig svarte: „Pah, pah! Hvilket Hovmod slaar ikke Rod hos de unge Folk. Disciplene ansee sig tilsidst altfor store til at tage mod nogen Tilretteviisning af deres Mester? Croisier er en Nar, og oven i Kjøbet en straffskyldig Nar, fordi han har offret Pligten for sin

saarede Gressfølelse. Iøvrigt har den Forbovnes Billie ingenlunde været Uarsag til hans Ulykke. Ikke en Bants vittig Ønske eller Tilfældet er det, som bringer Døden. Anglen som traf ham var allerede skøbt for ham."

Mange Officerer, som hylkede den samme Tro paa et vist Fatum, som bestemmer Menneskets Skjæbne forud, bifaldt gandske disse Ytringer, og En af dem sagde oven i Kjøbet: „Croissier vidste i Forveien, at det vilde gaa ham saaledes. Han har igaar gjort sit Testament, fordi Spaamanden tydelig har betegnet ham hans Dødstime, idetmindste hans Dødsdag."

„En Spaamand? spurgte Overgeneralen smilende, men meget opmærksom: En fyrisk, uden al Tvivl; jeg maa see dette Menneske." Officeren smilte og rystede med Hovedet. „Ingen Syrier, General! gjentog han: En Soldat af vor Armee, en Grenadeer af Capitain Stutors Kompagni, ved Navn Sans: Regret, er Manden."

Viktor var just bleven afløst, da han hørte sit Navn nævne, og nysgjerrig efter at erfare Uarsagen hertil traadte han ind i Kredsen. Buonapartes Die mødte ham. „See der, udbrod han: er Capitainen, ligesom han var kaldet. Hvorledes forholder det sig med den Grenadeer af Deres Kompagni, om hvem man siger, at han forstaaer sig paa at spaae Menneskene deres Skjæbne forud? Jeg ønske gjerne at see ham."

„Han skal melde sig hos Dem, General!" gjentog Viktor. Buonaparte rystede med Hovedet og bemærkede, at det ingenlunde var nødvendigt desaarfag at deplacere Soldaten, og at han desuden nok vilde faae Leilighed til at see ham. Under denne Samtale havde hele Gruppen bevæget sig videre, og var traadt ind i Rækken af Teltene, hvor Viktors Kompagni kamperede. Soldaterne havde bygget sig et Kjøkken, halv indgravet i

Sandet og sparsomt dækket med sonderrevet Seildug. Dampen begyndte allerede at stige ret lystig i Veiret, og inde i Teltet stod Grenaderen Sans:Regret, som en ivrig Kof, med nøgne Arme, og et grovt, men reenligt Forklæde. Viktor undlod ikke at gjøre Overgeneralen opmærksom paa Manden, og ikke uden Deeltagelse nærmede Buonaparte sig det ryggede Urneste.

„Hvad koger J der?“ spurgte han, idet han vendte sig mod Grenaderen, der stod, ligesom paa Paraden, stiv og med militær Holdning foran ham.

„Vil De smage, Borgergeneral? Kostelig Riis, som kun et Par Gange har været fugtigt; en Kalvesjerding, som først for fem eller sex Dage siden blev affskjaaret den slagtede Kalv; med disse Herligheder skal vor Capitain idag holde et kosteligt Maaltid.“ Med disse Ord holdt Soldaten en Skeefuld dampende Suppe hen for Overgeneralen, og Denne smagte derpaa, idet han smilende udbrod til de Omkringstaaende: „Man lever dog ikke saa ilde i Leiren for St. Jean d'Acree!“ Derpaa betragtede han Grenaderen nøiere og spurgte: „Hvad hedder Du?“

„Sans:Regret! Familienavnet har jeg glemt for længesiden.“

„Hvor gammel er Du?“

„Jeg gaaer i mit fyrgetyvende Aar.“

„Hvorlænge har Du tjent?“

„Kongen har jeg tjent i Amerika og i Invalidernes Huus; Nationen tjener jeg først paa femte Aar.“

„Vi have seet hinanden før. Var Du ikke Fægtemester paa Militærskolen i Brienne?“

„Jo!“

„Jeg tog et Par Lektioner hos Dig, men lærte Intet.“

„Det maa have været Deres egen Skyld, General!“

„Kan være!“ gjentog Feldtherren smilende. Derpaa blev han efter en Pause ved: „Jeg har hørt, at Du giver Dig af med andre Ting end blot med Dit Gæver og Din Kjedel. Du spaaer jo Folk deres Skjæbne forud?“

„Hm! Jeg har ofte Visioner, ligesom Skotlænderne.“

„Saa? I Drømme, eller spaaer Du maaskee af Kort?“

„Ingenlunde! Men ofte kan jeg bogstæbere det ud af en Andens Dine, hvorledes det ender med ham. For nogle Dage siden forudsagde jeg Deres Adjutant, at han vilde blive skudt.“

„Jeg veed, det er truffet ind.“

„Saa? Det gjør mig ondt. Men, hvorfor pine Folk mig ogsaa? Jeg er slet ikke oplagt til Prophet:haandværket.“

„Og jeg forbyder Dig det; Du gjør Soldaterne forkeerte i Hovederne.“

„Kan gjerne være. De dumme Karle kunne jo lade mig være i Ro.“

„Hvorledes kan man ogsaa andet, end ansee Dig for et forrykt Menneske; at ville læse Menneskers Skjæbne ud af hans Dine, denne Galsskab overgaaer dog virkelig den Forestilling, jeg havde dannet mig om Dit Spaadoms talent. Kan Du, f. Ex. sige mig, hvorledes det vil gaae mig?“

„De har selv forbudt mig at spaae, Børgergeneral!“

„Men nu befaler jeg Dig det.“

„Velan! — De vil endnu udføre mangen stor Bedrift — De vil gjøre uhyre Lykke. Og endelig“

Buonaparte, som ved den foregaaende Tale smilende havde tilnikket Spaamanden Bifald, afbrød ham hastig og sagde noget utaalmodig: „Nu, ja vist! Endelig — endelig

gaaer det med mig, som med ethvert andet Menneske. Hidtil har Din Spaadom lydt ligesom en Lykønskning i Montreuren. Men Slutningen vil jeg vide. Hvorledes skal jeg døe? "

„Bed min Sjæl, Borgergeneral! — Jeg veed ikke om jeg skal sige det"

„Frem med det! "

„Du da. Der er længe endnu til Deres Død; men tag mig, det ikke ilde op — De kommer til at døe i Deres Seng. "

Buonaparte traadte et Skridt tilbage, og et spodst Smil foer over hans Træk. Derpaa sagde han til sine Officerer: „De seer, at dette Menneske ikke har eet eneste Gran af Fornuft. Seer jeg eller Noget af os da ud, som om vi skulde engang døe i Sengen? "

En Guide kom hastig ilende til i dette Dieblik og overrakte Generalen en Pakke. Buonaparte greb hurtig efter den og udbrod: „Fra Desaix! Lad see!" Derpaa traadte han i Skyggen, rev Papiernerne fra hinanden, og begyndte at læse. Hans Ansigt blev mørkere og mørkere, pludselig traadte han til Siden, gav Staben et Bink, og bortfjernede sig iilsomt.

„Ei, ei, Sans: Regret! sagde Viktor i en godmodig skjændende Tone til Grenaderen, som imidlertid gandske rolig var gaaet hen til Kjedlen: Du har sat Overgeneralen i slet Lune. Hvor tænkte Du ogsaa hen med Dit utidige Skjemt? "

Da bankede Grenaderen med determineret Blik paa Kjedlens Rand, svang Skumstøen, og sagde halv ærgerlig, halv lystig: „Og om han saa hundrede Gange bliver vred derover, om man saa end hundrede Gange anseer det for Skjemt, saa døer han alligevel i sin Seng; men inden den Tid vil han rigtignok drive det dygtig vidt. "

Dette Optrin var imidlertid ikke blevet uden Virkning. Efter saa Dages Forløb var Viktor udnævnt til Adjutant hos Overgeneralen, og blev sendt forud med et Korps til Jaffa, for at berede Alt der til Armeens Modtagelse, som kort efter ved Nattetider tiltraadte sit Tilbagetog fra St. Jean d'Acre til Egypten.

C. Spindler.

En stor Forbryders Autobiographie.

(Slutning.)

En Morgen gjorde jeg Afskedsvisite hos en bortreisende Gesandt. Denne fine Verdensmand havde kun i kort Tid opholdt sig i Hovedstaden og gjort Anstalter til et langt varigere Ophold, end indtrufne Conjuncturer nu tillode. Saaledes havde han endog kjøbt et smagfuldt Hotel, der inden saa Dage skulde staae øde. Han havde forskjønnnet sine Værelser med de første Smagens og Kunstens Frembringelser, og viste mig med en utilfreds Mine de kostbare Meubler og Prydelser, som han rimeligviis var nødt til at afhænde til uforholdsmæssig lave Priser. Deels fordi Meget behagede mig, deels for at gjøre ham en Tjeneste, lod jeg hæfte mit Navn som Kjøber ved Afskilligt. Vi kom da ogsaa til en Samling af for det meeste udmærkede Copier af store Maleres Arbeide. Disse vilde han dog medtage eller lade bringe efter sig. Men i Erkjendelsen af at fylde mig nogen Forbindelighed, udbad han sig, at jeg af Maleriesamlingen vilde udsøge mig et Stykke til hans Erindring.

Jeg modtog hans Tilbud og begyndte at mønstre Samlingen. Bludseltigt blev jeg forbauset staaende foran en Riddersmand, hvis umiskjendelige Lighed med et mig uforglemmeligt Portrait af min Ahnherre, ikke lod mig i Tvivl om at det var ham og ingen Anden. Nogle Sekunder blev jeg, greben af en blandet Fornemmelse, staaende foran Stryket. Endelig, jeg troer med usikker Stemme, forlangte jeg det. Gesandten saae overrasket paa mig. „Virkelig dette? Jeg troede, De havde valgt en Raphael eller Guilio. Interesserer dette Portrait Dem? Det er fra en, som jeg synes, ubekjendt Mester, om det ellers er af en Mester. Jeg kjøbte det paa en Malericauction for en Bagatel. Men De har at befale.“ — Hvad mere Manden sagde, undgik min Opmærksomhed. Ingen behagelig Erindring forbandt sig med Stryket; men det var mig umuligt at lade det gaae fra mig. Da jeg med min snart gjenvundne Fatning noiere havde erkjendiget mig om, hvad han vidste, eller rettere, at han intet vidste til Oplysning om Maleriets Oprindelse, gav jeg en fra Drapperiet hentet Grund til min Interesse for samme, og fulgte ham ind i Sidekabinettet for at nyde et Glas Morgenviin, hvortil jeg virkelig følte Behov. Idet Gesandten stødte Glasene an, sagde han med et eget Urryck: „De har modtaget en Erindring fra mig; jeg er ogsaa saa heldig, at have erholdt en Souvenir fra Dem. Veed De vel, at jeg anseer saadanne Bexelpant for hellige. Ingen af os vil eller tør stille os ved vore Venstabsplanter; det maatte kun være ved en Udveksling.“ — Jeg bukkede smilende og rakte ham Haanden.

„Min gamle Ridder maa ikke forlade Dem, hører De?“ vedblev han endnu spøgende ved Afskeden. Om jeg tænkte noget ved disse Ord dengang, kan jeg ikke sige. Men siden bleve de mig desmere paafaldende og byrdefulde. Gesandten og jeg mødtes ikke mere; han

døde fga Maaneder efter Hjemkomsten til sit Fædre-
neland.

Da jeg havde den høie, mørke Stamherre i mit Hotel, lod jeg ham indrømme en Plads i Spisesalen. Men de mange Bemærkninger over, hvem han var, over det truende Physiognomie, og tilsidst endog over hans Liighed med mig, gjorde mig utaalmelig, og jeg, som fandt en uimodstaaelig Interesse for Portraitet, hængte det op i mit Sovestue.

Snart fortrød jeg dette Indfald; thi den gode Ahn-
herre forstyrrede ofte min Søvn og bragte mine pijn-
ligste Erindringer til en Livlighed, som truede med at
forjage min Rolighed. Deels skammede jeg mig imid-
lertid over min Svaghed, deels fandt jeg intet natur-
ligt Paastræk til at borttage Portraitet, og jeg beslattede
mig til at overlade Banen at helbrede mig for min
Søvnløshed. Men det blev værre og værre. Ridder-
diren begyndte at bevæge sig paa Pærredet, og gjorde
ofte Miner til at forlade sin gyldne Kamme. Overtro
har nu aldrig plaget mig; og jeg kunde kun altfor vel
forklare mig Virkningen af uforglemmelige Scener. Hver
Nat bragte mig i Fortvivlelse, hver Morgen fandt mig
i en sygelig Sveed, Mine Aandskræfter svækkedes. Jeg
maatte stille mig af med denne Forstyrrelse, og kastede
ham op paa et fjernt Værelse. Men nu begyndte det
Elenmeste — Med heroliget Hu lagde jeg mig tilfængs
den første Aften, efter at Portraitet var bortsat. Ved
sædvanlig Tid, Klokken Elleve, vaagnede jeg. Min
Maanestefinslampe kastede sit matte Skjær omkring i
Værelset. Efter min vanlige Blis faldt mit Blik hen
paa Bæggen. See! Der stod Riddermanden lyslevende
som sædvanlig, støttet til sit Sværd!

„Fordømte Indbildningskraft!“ raabte jeg og vil-
de lee over min Daarlighed. Men den, der ikke veeg,
var den høie Herre. Jeg ringede paa Lys, stod op og

fatte mig til at arbejde. Naturligviis var Billedet borte. Men man tænke sig nu min Tilstand, da jeg Nat efter Nat havde det samme Syn! — Engang sprang jeg, ude af mig selv, op af Sengen. „Saa lad mig da forsøge at støde Dig nok engang i Brystet; maaskee Du da pakker Dig!“ raabte jeg i min vilde Harne, greb et skarpt Iystriment, som just laae paa Bordet, og stødte ind paa Phantomet. — Ridderen forsvandt — skrækkelig nok; thi paa hans Plads stod — min myrdede Døkel!

Jeg ravede tilbage. Min Aandskraft havde forladt mig. Forgjæves forsikrede jeg mig selv, at kun min Phantasie spillede mig disse skrækkelige Scener; uagtet al den mæisomt tilbundne Rolighed, hvormed jeg stirrede hen paa Væggen, vilde det dog ikke lykkes mig at faae det forsvundne Syn til at vige. Jeg blev nødt til at ringe paa min Tjener; han maatte tænde Lys og læse mig i Sovn. Overtydet om, at det var Samvittighedsens Dommerstemme, der rystede mine Nerver, var jeg dog just ved denne Visshed, bleven til et ulukkeligt Menneske. Dagene igjennem frygtede jeg for min Forstand — for hver Nat at vaagne til nye Hjelvedqvaler. Mine Forretninger dnygedes sig sammen, og de for Folk i min Stilling endnu vigtigere Forbindeligheder af Visiter og Besøg i Cirkler. Saa nødigt jeg vilde dertil, maatte jeg dog ty hen til en Læge, og det især, da jeg begyndte at mærke, at man stak Hovederne sammen over min Tilstand og mit ofte noget forstyrrede Blik. Da jeg havde fortalt Lægen, hvad han behøvede at vide, forordnede han foruden visse blodfortyndende Midler en Commerreise, og da det ikke var muligt at iværksætte samme førend Aaret gik lidt længere frem, at tage enhver sig tilbydende Udspredelse hos mine Omgangsvener, og nu, da man begyndte at tage ud paa Landstæ-

berne, indquartere mig vekselsviis rundt om, fort, være saa lidt hjemme som muligt.

Den uddødelige Wielands Demokrit har befæstet en langt ældre Sandhed, at de naturligste og rimeligste Svar ere os under visse Omstændigheder de mindst tilfredsstillende. Jeg troer, om Doctoren havde ladet røge med Svool eller sendt mig en Munk, jeg havde fundet mere Smag i Curen end i denne, om hvilken jeg dog maatte sige, den var den allernaturligste. Det varede dog ikke længe, inden jeg sporede saare velgjørende Virkninger af min forandrede Levemaade. Hvorevidt jeg havde Benner i Ordets dybere Betydning, kommer ikke meget nærværende Ordets Brug ved; af Benner i en mere dagligdags Bemærkelse, kan Enhver vide, jeg ikke havde saa. Man behandlede mig overalt med den meest udsøgte Gæstfrihed; fra Herren og Damen i Huset til de yngste Smaaglutten vare Alle beskæftigede med den nervøse Gæst, hvor jeg slog min Bopæl op; og min største Forlegenhed var den, at gjøre Valg imellem samtidige Indbydelsler.

Saa traf Naden engang en vis Baron. Han havde et meget lidet Landhuus, men som var saa nydeligt, saa elegant, og ved sin Beliggenhed saa muntert, at jeg med glad Overraskelse for et Par Dage tog mit lille Kabinet i Besiddelse. Det var om Eftermiddagen da jeg kom, og af Baronen blev præsenteret for min artige Vertinde. Udsigten fra Balkonen og fra Husets forskellige Vinduer var vilst og beundret, og vi skulde sætte os til Theebordet, da Baronen paa eengang med en Mine, som forraadte den yderste Forlegenhed og Uvillie, gav et Tegn til sin Gemalinde. Hun syntes derved ikke mindre bestræffet og reiste sig strax. Saa lidet passende det end var for den Fremmede at ville bemærke en for ham dulgt huuslig Forvirring, blev det mig dog umuligt, ei at følge Baronessens Bevægelser

med mine Dine. Uagtet Berten, som det syntes, forsætlig stillede sig hen foran mig, kunde jeg dog see hans Kone fra den modsatte Bælg hastig nedtage et ikke meget stort Malerie og hurtig træde ud dermed af en Sidedør. Da hun atter havde sat sig i Sophaen, vendte Baronens sig imod hende med et halvhøit: „Hvor, min Bedste?“ — „I Sophaen ovenpaa Service: Skabet!“ svarte hun let og knyttede en Samtale. Naturligviis vedkom denne lille Omstændighed mig ikke; men allene det, at der var et Malerie, som virkede i min daværende Stemning paa mig; og desuden havde det hemmelige Vink og Stykkets Borttagelse saa umiskjendeligt Hensyn paa min Person, at jeg maatte undres. — Det lykkedes mig imidlertid at følge min Uro, og Samtalen flød let. Nu rullede et Par Vogne frem udenfor Huset, og Baronens sprang ud for at modtage Gæsterne, imedens Bertinden med Giinshed underrettede mig om, at der var gjort Anstalt for mig til et Spillepartie. Jeg bad om Tilladelse at maatte rette lidt paa min Vaaklædning og iilte ind i Spisesalen, der stodte umiddelbart til mit lille Kabinet. Jeg var allene og fulgte dieblifkelig Anviisningen, idet jeg sprang op paa den nys ved Serviceeskabet hensatte Stol og nedtog det derover henlagte Malerie. Værket blandede sig allerede temmelig med Dagen; men dog opdagede jeg ved første Dieblif til min store Misfornøielse, at jeg havde i min Haand Portraitet af den af mig nedlagte Adelsmand. Blegnende kastede jeg Maleriet fra mig op paa Skabet, og traadte ind i mit Kammer. Det blev mig naturligviis klart, at min Bert havde villet unddrage mig Synet af en Person, hvis Erindring altid maatte være mig ubehagelig. Men netop denne Opmærksomhed gjorde mig Opdagelsen saameget pünsligere. Nu huskede jeg ogsaa paa, at den Dræbte havde været hans Besslegete; og nølende, forstemt traadte jeg atter ind i de imidlertid oplyste Værelser og hilste paa de Nysankomne. Med Begræbelse for at antage en passende Selskabstone,

satte jeg mig til Spillebordet, men kunde ikke faae Grillerne til at vige. Spil har altid havt Interesse for mig; men denne Aften glædede jeg mig hjertelig, da min sidste Beet var affpillet, og vi stode op for at gaae tilbords. Jeg fik Plads ligeoverfor det fortrædelige Skab, hvorpaa den forgyldte Kammie glimtede mig lige i Øinene. Baronen og hans Frue gjorde Alt for at underholde mig, men at de, uagtet de fiint nok ei syntes at bemærke det, iagttog min Forstemning, hidrog ingenlunde til at opløse denne. Maaltidet varede længe, og noget besværet af en hidsende Carry og den dertil nydte Punsch, reiste jeg mig fra Bordet.

„En ubehagelig Aften!“ knurrede jeg, da min Tjener havde forladt mig, og jeg slukte mine Lys. Neppe var jeg halvt indslumret, efter at Tankerne, trods al Modstræben længe havde været henvendte paa det ulykkelige Offer for min Ergjerrighed, førend jeg med Et blev vækket ved en Klirren som af Vaaben. Jeg reiste mig i Sengen. Det var intet Bedrag af Sønnens Dæmoner; det var tydeligt at høre fra Spisesalen. Det blev atter stille, men en sagte Hvissen, listende Godtrin, afløste den klirrende Lyd. I kold Angst foer jeg op af Leiets og sprang hen til Døren, som jeg nølende aabnede. Da var der ved et nedbrændt Lys to snorede Domestiquer at see, som vare sysselsatte med at vaske og bringe i Orden det brugte Service. Skamfuld, men tilfredsstillt, trak jeg mig stille ud af Døren og gik igjen tilsengs. Men stedse forekom det mig, som der i, ved, og foruden de sammenstødte Knive og Gaster ic. lod Vaabengny. Hvin Raardefægtning stod levende for mig. Jeg erindrede min Terts og Qvart, min Modstanders ubesindige Centralstød, hvorefter han løb lige i min Raarde. Da raslede det pludseligt; formodentlig var det en nedfaldende Kniv i Sideværrelset, Bilde greb jeg omkring

og samlede med Haanden udenfor Sengen. Der følte jeg noget Koldt, greb det frampagtigt og drog det til mig. Kort efter hørte jeg Tjenerne gaae ud af Salen; jeg vendte mig til Siden og faldt i en tung Søvn.

Om Morgenen, da jeg slog de matte Dine op, frystede min Haand endnu et haardt Legeme. Det var — hvilket Syn! Det var et langt Staalinstrument, det, hvormed jeg havde gennemstødt min Ahnherres Billede og dræbt min Onkel. Det var netop det samme!

Min Tjener flædte mig paa, bestyrftet over mit Udseende. Det var mig umuligt at dølge min Forvirring, ligesaa lidt for ham som for min bekymrede Bert. Ud paa Formiddagen spurgte jeg med tvungen Fatning, idet jeg viste ham Staalet, hvortil dette hørte. Han havde aldrig seet det, og ingen af hans tilkaldte Folk kunde give Oplysning derom.

Jeg var syg; og saameget jeg end blev anmodet om at blive, saameget jeg end frygtede for at komme tilbage til min Bolig: jeg maatte dog hjem.

Uimeligviis er Læseren allerede kjed af dette paa Handling saa fattige, paa Lidelser saa rige Ufsnit af min Historie. Derfor holder jeg ogsaa tilbage en heel Række af Phænomener, der blive mig ligesaa frygtelige, som de vare mig uforklarlige. Med lidet Haab om Helbredelse fra min Samvirkigheds sygdom, som jeg hos mig selv kaldte den, steg jeg i Reisevognen, ledsaget af min til Folge engagerede Læge, for at gjøre den foreskrevne Sommerreise.

Lægen, en ung, livfuld Mand, der med Henrykkelse greb denne Leilighed til at besee fremmede Egne, anvendte dog ikke forgjæves sin Omhy paa at opmuntre og adsprede mig. Oftere i mit Liv har jeg gjort den Erfaring, at Læger ere i ualmindeligt Maal tildeelt Sands og Følelse for det Skønne og Behagelige, og at de i samme Maal ere udsprede med et vist jovialt Blik

paa Menneskene og Verden. Min gode Doctor var en saare elskværdig, livsglad Mand. Med utrættelig Taalmodighed foiede han sig efter alle mine mørke Særheder, fandt sig i, hver Nat at snakke og tralle mig i Sovn, eller kede sig med største Fornøielse, havde jeg nær fagt, hele Nætter igjennem ved Pharaobordet, hvor han maatte hjælpe mig at spille mine Penge bort. Men paa den anden Side maatte jeg atter give efter for ham, naar det først faldt ham ind, at Dette eller Hiint skulde underholde os, om jeg saa forud kunde forsikre: han vilde ikke mindre end jeg kede sig ved at følge sit Indfald. Han behøvede da kun at sætte op sit Resignationsansigt, som jeg spøgende kaldte det, for at bringe mig til at gjøre Alt, hvad han ønskede.

Uagtet inter Andet end min Lyst til at nedskrive mit Livs Hovedpuncter bestemmer mig til at udfylde dette Hefte, maa jeg dog nødvendigviis tænke mig Læsere for at gide skrive, og som nødvendig Folge deraf, skrive saaledes, at jeg kan tænke at beholde Læseren. Men nu er Eenhed en nødvendig Betingelse for et Skrift, lidet eller stort, der skal tilfredsstille Læseren, og saaledes tør jeg ikke udføre den Idee, jeg fra først af rigtignok havde, at beskrive mit Reiseliv. Maaſkee vinder jeg engang i min nu tilbagevundne Nolighed Kræfter til, atter uafhængigt af mit politiske Liv, at beskrive en Reise gjennem Sydsklands og Frankrigs meest interessante Egne. Nu da tilbage til mig selv.

Nogle Uger havde vi opholdt os i en stor Søhandelsstad. Min vakre Doctor gjorde det ene behagelige Bekjendtskab efter det andet, og drog mig ind i sine nye Kredse. Især hovedede os Begge Bekjendtskabet med en ung Rossardiecapitain, som laae næsten reiseferdig til Nordamerica. Han var en indfødt Virginianer, men havde fra sin første Ungdom af tumlet sig saaledes om i Europa's forskjellige Lande, at han med omtrent lige

Lethed kunde fremstille den Indfødte i hvilket Land han kom. Især fordi min Compagnon ønskede det, gjorde jeg en Dag en liden Gæste for vor seilfærdige Ven. Han gjengjeldte den med en Indbydelse til Frokost næste Morgen middag ombord paa Conscientia. Fra Morgenens af stod mig det sjeldne Ravn af Skibet besynderligt fore; Bevist paa, hvor svag min Sjæls Forsatning var. Jeg var paa Veie til, uden at ville gjøre mig selv Rede for Grunden, at blive hjemme. Men dertil fik jeg nu sagtens ikke Lov af min Mentor, og jeg satte mig med ham i Chaluppen, der under Musik og kraftige Aarslag, førte os ombord. Saa snart vi havde nydt den første Morgenforfriskning, toge vi det herligtbyggede Skibs Indre i Besyn. Jeg aabnede tilfældigviis en lille Dør til et nydeligt Kabinet i Nærheden af Kabinen; og, da Alt i den lille Celle frapperede mig ved sin Elegantse, spurgte jeg, om vor gode Ven havde en Dame med, til hvem en saa nydelig Bequemmelighed var indrettet.

„Jungelunde! svarte Capitainen: Men saa naturligt og simpelt end Deres Spørgsmaal synes at være, sætter det mig dog i et Slags Forlegenhed. Jeg kan ikke sige Dem, af hvem dette Kabinet, som netop i disse Uger er blevet meubleret, skal beboes; thi jeg veed det ikke selv. Det er bestilt for en Ulykkelig; det er, hvad jeg veed, og mere end jeg ønskede, mine Herrer vilde gjentage til Andre. Maskerede Handlinger have jo altid noget forhadet. Min Patient, han være det nu paa Sjæl eller Legeme, skal indfinde sig ved næste Midnats-tid. Da har jeg forpligtet mig til at lægge ud, enten det nu skeer ved Seil eller Bogsering. Men Hoistærende! Ligesom man lægger Prædicatet varm til Fortrolighed, maa kold lægges til Hemmelighed, og Fortroelsen af det Hemmelige kan kun frembringe det Lunkne. Det er Tid at varme os op ved en Skeefuld Skildpad-

desuppe. Jeg seer af Jongens Nis, at der er serveret i Kabytten."

Underlig var jeg tilmode. En levende Mistanke om Bedragerie bemægtigede sig min Sjæl. Doctors Beskræbelse for at skaffe mig sammen med Capitainen, Dennes uendelige Opmærksomhed, det elegante Kabinet, den stærke Arakpunsch, mange enkelte, løseligen udslupne Ord — ; jeg gjorde min Beregning. Jeg var Fange; derom fandt jeg det ei Umagen værd at tvivle. Det var et uforstandigt Foretagende at søge at undvige; thi mine Omgivelser maatte naturligviis være indrettede efter de Sammensvornes Plan. Jeg fik ikke megen Tid til at gjøre mig fortrolig med denne nye Tanke; endnu mindre kunde jeg sætte mig ind i denne nye Kabale eller gjøre mig selv Regnskab for, hvilke Menneskers Værktøi jeg saae for mig i mine to saakaldte Benner. Men hvad jeg satte mig for, var at dølge min Opdagelse, og holde mig fra ved uforsigtig Rydelse af de stærke Drikke at svække min Bevidsthed. Maaskee mærkede man ei engang min indvortes Uro; jeg sang, drak, men i smaae Drag, og spiste. Den ene Time gik hen efter den anden, og mine med Glid kun svagt fremførte Forsøg paa at bryde op, strandede paa den splendide Berts Overtalelser. Endelig var Frokosten, der havde været til Klokken tre, sluttet med Caffé og Liqueur. Den gode Capitain saae ikke mere saa gandske klart ud af Vinene, og min Doctor gik lidt usikker op ad Kabyttrappen. Jeg tog Hat og Handsker og lavede mig til at gaae; Lægen ligeledes; Skibsmandskabet stod op; skillet, og modtog de rundelige Drikkepenge; Chaluppen svævede i den høitgaaende Sø under Skibstrappen, vel bemandet, — og med en Forundring, som jeg næsten ikke var Herre over, befandt jeg mig atter i Baaden, hilset fra Skibsborde af svingende Hatte og lystig Musik. Virkelig havde jeg Møie med at begribe, at en

latterlig Mistro havde sat mine svækkede Nerver i Bevægelse, og jeg var skamfuld over min Barnagtighed. Under Koningen malte de nye forbundne Gjenstande sig atter for mit Blik. For min med Sømandsvæsen fremmede Sjel havde Skibet og de smagfulde Kabytter paa eengang faaet noget saare Tiltrækkende. Det lille Kabinet, som jeg i nogle Timer havde fra Kabytten af betragtet som mit gylde Duur, forekom mig nu saa ønskeligt at beboe; Europa's Grund syntes mig saa forhadet, og America saa herligt at betræde; mit Livs Blodpletter tyktes mig kun af den rolige Passat at kunne hentorres. Jeg sukede; en Taarestrøm, hvortil jeg saa sjelden siden min Barndom havde følt, styrtede ned over mine Kinder, og jeg tænkte ei engang paa at skjule min Bevægelse for Lægen eller for de forundrede Matroser.

„Hvad feiler Dem?“ spurgte deeltagende min Ven, uden at jeg kunde eller vilde besvare hans bekymrede Spørgsmaal uden med et Haandtryk. — Da vi vare stegne iland, paastod han, jeg maatte strax søge Udspredelse i den Forsatning, hvori rimeligviis Luften i Skibet og Baadens Gyngen havde bragt mig, — og foreslog at følge den stimlende Mængde, der drog ind i en Sjølebod, hvor just en Taskenspiller skulde amuse Publikum med sine Kortkunster og sin Bugtale. Altsaa frøielig stemt til at modsiges min hos mig selv saa forurettede Ven, traadte jeg ved hans Arm hen til den propfulde Indgang og lod os give Billeter. En Trappe førte op til den Sal, hvor Kunstneren skulde forbause sine Tilskuere. Men nedenunder indbøde et Par Glasdøre til en Conditorbod; og vi bleve enige om at tage et Glas Orgeade eller Jis, inden vi gik op. Vi satte os, ikke meget begjerlige efter Skuespillet, til et lidet Bord, og modtog det Forlangte. I Børersets mindre oplyste Ende gav et Gruentimmer, halvfravendt fra os,

sit Barn Die. Hendes Dragt havde noget Phantastisk, og trak mit Blik hen paa hende.

„Det er, hvisttede Opvarteren paa mit spørgende Blik: Kunstnerens Kone. Hun er ikke rigtig i Hovedet, den Stakkel, og den arme Mand har sin Rød med hende.“ De maa undskyldte, at hun sidder her; men min Husbond vil saa nødig gjøre hende imod, og nu er hun just falden paa i Aften at tage sit Qvarteer i denne Stue.”

Jeg gik nysgjerrig hen mod Konen og hilste hende. En lang, bleg, indfalden Skikkelse, efter Udseende lidt over de Tredive, vendte sig imod mig, og hendes huultliggende Zine brændte som en svag Glød. Da udbrød hun i et vildt Skrig, og trak Barnet heftig ind til sig, idet hun med en Stemme, som kun et Dieblisk kunde lade mig være uvis om hvo det var, paa Tydsk udraabte: „Min Gud! Er det Dig, forfærdelige Menneske! Djævel! Thi Du er intet Menneske! O myrd nu ogsaa mig og denne Spæde, at Du kan faae Din Blodtorst mættet! Du har da reist saalænge, til Du fandt den arme Lotte!”

Man vil vist gjerne skjenke mig Resten af den ulykkelige Lotte Weilers vanvittige Skrig og Tale. Huusfolkene styrtede ind og bragte hende ud med tusinde Undskyldninger for mig over dette ubehagelige Tilfælde. Just nu, hedte det, var første Akt sluttet, og Kunstneren skulde kaldes ned for atter at berolige den Ulykkelige, over hvem kun hans Overtalelser havde nogen Magt. Jeg hørte og følte Intet; først ved Doctors Bestræbelser kom jeg nogenledes til mig selv, og lod mig som et Automat sætte i Bevægelse og bringe ud i det Fri.

Da jeg havde gaaet et Par Gader, kom jeg nogenledes til min Gatning, og forsikrede med tvungen Rø-

lighed, at jeg befandt mig vel. Min Ven, som kun tænkte paa at adsprede mig, foreslog at gaae op paa Salen, da vi just igjen stode ligeoverfor Huset. Vi gik op og satte os. Der løb chinesiske Ildfigurer omkring paa Tæppet. Med bedøvet Sands saae jeg paa Cascader af farvet Ild, paa Sole, Stjerner og Templer. Lotte! Den affindige Lotte! Den eengang saa skønne, saa elskelige Lotte, stod for mit indre Blik. Det intertsigende, usle Skuespil, og den dybe Tausshed omkring mig, som i det mørke Parterre kun af og til afbrødes ved Doctorens sagte Spørgsmaal om mit Befindende, gav mig Tid nok til at gjenkalde i min Erindring de længst halvtforglemte Tider, da Lotte var mit Alt, da jeg ved Weilers Omhu og hendes Pleierisbragte den første qvafulde Vinter i mit Ungdomslev. Hvorfor forlod jeg egentlig Lotte? Dette Spørgsmaal rykede mig heftig. En forfærdelig Straale belyste førstegang denne Begivenhed for mig. I Sandhed, jeg havde ikke forvidst, hvad der nu med Eet stod klart for min Sjæl: i Ussindighed havde jeg hiin Nat med mit Mordinstrument dræbt den redelige Weiler! Og netop, som den iisnende Erindring, endnu halvombryttet af Tvivl, opstiger, forvandles Skuespillet, og et Billede bærer paa den mørke Grund. Det var Weilers Hoved. Grueligt stirrede det hen paa mig! rordnede det og svævede i stedse større og større Omridse, stedse frygteligere stirrende, hen over Skuespladsen imod mig. Da betog mig en vild Fortvivlelse. Voldsomt stødte jeg Enhver tilside og styrkede ud af Salen, ned over Trapperne, hen igjennem Gaderne, forfulgt af alle Helvedsfurier, omtonet af den huuldrønensde Raaben paa mit Navn. Endelig standsede jeg udmattet, og stirrede om mig i den mørke Nat. Kun enkelte Lys glimtede ned fra de høje Vinduer. Jeg stod ene paa det store Torv. Langt nede blinkede Lanternerne fra Havnens Skibe. Som et Lyn var min Beslutning fattet, om ellers det Ord Beslutning kan anvendes

des paa mig i dette Dieblif. Med Stormffridt skred jeg ned ad den lange Gade og hen over Skibsbroen. Ved en Trappe laae en liden velsbemandet Baad. Mod Rækværket lænede sig en ung Karl, som jeg ved Lygteskinnet gjenkjendte, og som høfligt hilste mig som Bekjendt fra Formiddagen. „Hvem venter De paa?“ spurgte jeg med den List, der ofte slutter sig til Sindssforvirring.

„Paa den ubekjendte Fremmede! var Svaret: Bort Skib ligger klart til at lette. Vi vente kun paa Passageren.“

„Her er han, min Gut; veed Du ikke det? raabte jeg rast og sprang i Baaden: Løser Fanglinien og roer rast til!“

„Er det muligt? svarte den unge Baadsmand forundret og satte strax af: Er det Dem, der skal med os?“

„Javist, javist; men her er ingen Tid at give bort.“ Snært laae vi om Side med Seileren, og jeg blev hilset paa det mørke Dæk af Capitainens trofaste Sømandsnæve. Han førte mig ned i Kabinen. Men forbauset slog han sit Blik paa mig og traadte et Skridt tilside. — „Er det Spøg eller Alvor? Er De min blinde Passager?“ — „Ja hvem ellers?“ svarte jeg ham kjækt. — „Naa, det havde jeg ikke troet.“ Men De kommer uden Ledfagere, uden Løi! De er dog forsynet med Pas?“

„Naturligvis, gode Capitain; men til at tage mit Løi ombord, levedes ingen Tid. Seil nu kun brav! Vi have jo god Ruling. Og lad mig nu gaae til Ro; i Morgen skal vi sladdre sammen.“

„Naa, det havde jeg mindst drømt om! Det var intet Under, De for i Dag betragtede saa nøie Deres Kammer. Hjertelig velkommen da! Jeg gjorde Regning

paa en elendig, syg, forvildet Passageer, og finder mig, det maa De troe, paa det Allerbehageligste overrasket." Han aabnede Døren til mit Kabinet, gav Kahytderne den Ordre til at klæde mig af og gik ud.

Udmattet sank jeg i en Slummer, af hvilken jeg vaagnede den følgende Dag i Feberhede og til en Sygdom, om hvis Heflighed jeg først længe efter fik noget Begreb.

Vi havde en meget langsom Overfart, og den rets Krafne Capitain leed i den Tid utrolig meget af sin ulykkelige Patient. Snart gjennemlevede jeg paa mine Mordgjerninger og deres Gjentagelser i de natlige Syner; snart saae jeg Lotte med Barnet paa sin Arm, stirrende paa mig med de hule Dine og udbrydende i de skrækkeligste Forbandelser. Ofte greb jeg fat i Capitainen og fordrede ham til Regnskab for den underfundige Maade, paa hvilken jeg troede mig lokket i mit Fængsel, som jeg kaldte Kammeret. Sandsynligt er det, at han undervejs kom efter baade Meget af min skrækkelige Historie og tillige Feiltagelserne imellem min Person og Gud ved hvilken Passageer, for hvem Kammeret havde været indrettet. Imidlertid veed jeg Intet bestemt derom — men kun, at han broderlig sørgede for min Pleie, at han lod mig i et af mine lyseste Dier blikke overlegere ham i Styrmandens og Baadsmandens Nærværelse min Tegnebog og mine Præciosa, hvilke han skrev op og i sin Forvaring. Da vi efter mange Maanedes Seilads indløb i en nordamerikansk Havn, blev jeg ført iland, vistnok, syntes mig selv; under Bevogtning, men i min gode Capitains beroligende Nærhed, og overleveret Gouverneuren i en af Forbundsstaterne. Man bragte mig i et — Ordet vil ikke ret ud af Pennen — i et Huus for Sindssvage.

Her er ikke Stedet at omhandle de nordamerikanske Staters fortræffelige Indretninger i Henseende til den lidens

de Menneſſehed. Deres Høſpitalet ere ikke Fængſler, hvortil den menneſkelige Elendighed ſkal unddrages Verdens Dine; de have intet andet Niemed end at gjengive den Lidende, om muligt til Verden, hvis ikke, til ham ſelv, eller i det ringeſte til den Deel af hans Jeg, der endnu er tilbage. Saaledes henføres Patienterne til tre Klaffer, og med ſaa Undtagelſer lykkes det Menneſkejærlighed, forenet med Klogskab og Omkoſninger at bringe enhver Sindssvag til en af diſſe Klaffer. Den forſte, i hvis Tal min gode Stjerne, uventet for mine Læger, ja uventet for mig ſelv, atter bragte mig, indeholder dem, der fuldkommen helbredte paa Sjæl og Legeme, ſtundom med forſtærket moraliſt Kraft, vende tilbage til Virkſomhed. Til den anden, hvortil jeg forſt efter et Aars Forløb kunde henregnes, og i hvilken jeg befandt mig i fem Aar, henhøre de Sindssyge, hvis af phyſiſke eller moraliſke Sygdomme forvirrede Idee; Verden igjen antager en rolig Natur, hvilke ſee alle Omgivelſer, ſaaledes ſom de Sunde ſee dem, finde Behag i nogen Virkſomhed og Udſpredelſe, men hvilken dog med Indſkrænkſeſe maa forſkaffes dem. Kort, det er Reconvaleſcencer, der kunne glæde ſig over et gjenbundet Liv — men ſom for det meſte have tabt for mange Kræfter til at blive friſke. Den tredie Klaffe optager de Ulykkelige, der kun opnaae at nyde Børnets Glæde, og ſom med graa Haar og krummet Ryg ere ſyſſelfatte med ſjantede Lege, eller ſom nyde Dyrets Tilfredsſtillelſer, og ſom gotte ſig ved Mad og Drikke, Rolighed og Varme.

I fem Aar, ſom ſagt, befandt jeg mig i en rolig, næſten tilfreds, dog mere mørk end lys Sindſforſætning. Jeg beboede et pent Høvehuus, der laae afſides fra den egentlige Høſpitalsbygning, og ſom gjordes beboeligt for mig ogſaa Vinteren igjennem. Efterhaanden blev jeg ſyſſelfat af Lægerne, af Høſpitalets Forſatte, ja af Stadens Overøvrighed, uden at det ſaldt

mig ind, mine Beshæftigelser havde kun Hensyn paa
 min Helbredelse. Snart hedte det „af Vensteb for
 mig, har De vilst den Godhed,“ snart: „da man kien-
 der Deres udmærkede Duellighed, har man taget sig den
 Frihed,“ snart igjen kom en af Domstiquerne med en
 hjertelig Begjering. Mangengang blev jeg vranten over
 disse Anmodninger; men da jeg fandt, at min Tid saas
 ledes randt livligt hen, indvilgede jeg endelig end-
 og i at modtage en Inspecteurpost ved Hospitalets
 Dekonomie-Forvaltning. En behagelig Sommer hen-
 randt, den sjette efter at jeg begyndte at regnes til Re-
 convalescenter. Jeg frygtede nu ikke længere for noie
 at heste mine Tanker paa mit henrundne Liv, og hvor-
 vel ikke behagelige Erindringer som oftest forbandt sig
 med disse Tanker, havde dog Tiden og det overtroiske
 Begreb om Bod ved Lidelser gjort, at jeg med Rolig-
 hed kunde overveie mine Begivenheder. Hvad jeg meest
 maatte tilregne mig som Brøde, var unægtelig det for-
 hryderiske Snigmord paa Udelstmanden; thi de to fore-
 gaaende Mord vare i Sandhed ufrivillige Handlinger;
 og saameget mere gjøs jeg ved min forrige moralske
 Forhærdelse, naar jeg erindrede, at dette sidste, skjændige
 Drab aldrig havde foruroliget mig førend den Dag, jeg
 paa Baronens Landsted fandt hans Portrait, og —

— — Naar jeg kom til hiint Og, blev jeg stedse
 ilde tilmode. „Hvorledes kom Staalinstrumentet i min
 Haand, det, hvormed jeg havde nedlagt Weiler og
 min Onkel? Og var det blot Phantasien, der spillede med
 mine Sandser og foregjogtede mig de Myrdedes Por-
 traitter — o meer end Portraitter! Deres levende, bevæ-
 gelige Skikkelser?“ Mangengang opstod Tanken hos mig
 om Bedragerie af mine Fiender. Men hvorledes kun-
 de disse enten falde paa at vælge en saa beshynderlig og
 langvarig Methode at hæbne sig paa, eller hvad Mere
 er, hvorledes kunde de have gjennemgaaet min forborg-

ne Fortids hemmeligste Begivenheder? Da standsede jeg ofte for Billedet af den ulykkelige Fortæ, hvis frygtelige Gjensyn rev mig ud af min langsomt tilkæmpede Rolighed. Men deels var den arme Pige eller Kone affindig, deels havde hun aldrig hørt mit første Eventyr omtale. Weiler tog Hemmeligheden, der trygt var bevaret i hans redelige Sjæl, med i den Grav, min forrygte Daad saa pludseligen aabnede ham.

Det var en mørk, kjolig Høstaften. Jeg havde formedelst Lusmørket maattet bortlægge en Bog, der havde bestjefteget mig den hele Estermiddag igjennem, og blev siddende, fordybet i Erindringer af det forommeldte Slags. Min Havestues Glasdøre gave mig Udsigt over de store, afhøstede Bede, og hen igjennem en lang, afløbet Allé til et temmelig forfaldet Lyshuus. Jeg tog min Hat og gav mig til at spadseré om i Haven, hvis henfaldne Udseende harmonerede med mine Følelser. Over det raslende Løv, som den raa Aftenvind bevægede foran mig, traadte jeg vemodig hen imod hiint Lyshuus, hvis prægtige Træer, spidse pegede hen paa bedre Dage. Døren stod falden, og jeg gik ind, satte mig ved et forlængt forgyldt Bord med Marmorplade og betragtede det forrevne Tapet. Pludseligt rasede det stærkt i det tørre Krat udenom Lyshuset. Et halvaaabent Vindue blev revet op, og et Menneske kastede sig med Lynsart ind igjennem Karmen og blev staaende som forstenet ligesom mig. Ikke mindre forkrækket end han, blev jeg ved Synet af den ubekjendte Gæst.

„Hvem er J?“ raabte jeg og hævede mit svage Bærg, en tynd Stok. — „En Fortviolet, der søger Frelse! svarte han stonnende: Har J lyst at tjene Penge, saa angiv mig. Er J et christeligt Menneske, saa frels mig!“

Menneskets Angst betog mig min Frygt, og opbakte i samme Dieblig min Medlidenhed. Jeg vilde tale til ham; men paa eengang lode hestige Stemmer tært udenfor. Han forr sammen og maalte med et fortvivlet Blik Alleen, der førte ud fra Lysthuset. Da mindedes jeg, at i Gulvet var en Lem til en Jiskjelder. Hastig rev jeg den op og stød Mennesket, som næsten havde tabt al Samling, ned i det underjordiske Hul. Lemmen var ikke saasnart lukket, førend nogle Bevæbnede styrkede ind og fore lige ind paa mig med et vildt: „Her er han! Nu skal han ikke undslippe os!“ — Med hemmelig Skadefrohed lod jeg mig gandske rolig binde og bringe ud af de hoverende Karle. Men neppe havde de bragt mig udenfor, førend de opdagede deres Feiltagelse og bleve forvirrede staaende. Den Ene af Mændene havde været Opvarter i Hospitalet og var nu Politiebetjent. Man bad mig paa det indstændigste om Forladelse, og undskyldte sig med en Sandsynlighed, som jeg hos mig selv var gandske tilbøielig til at antage. Under mange Undskyldninger forsikrede Mændene, at den Fugl, de skulde gribe, maatte have Gædens Hjelp have forblindet deres Øine. De ^{blev} tydelig seet ham, neppe halvt hundrede Skridt fra dem, kastede sig ind i Lysthuset. „Da maatte jeg, som sad derinde, dog have mærket ham, Børn! svarte jeg rolig, idet jeg kastede de løsnede Ræb af mine Arme: Men seer kun efter!“ — Naturligvis fandtes han ikke, og Retfærdighedens Tjenere bleve denne Aften, som saa ofte, flussede, gjorde endnu et Par Ronder i Haven og anbefalte sig. Mærket havde de imidlertid fuldkommen udbredt sig, jeg aabnede Lemmen og bad min Client være ved gode Mod, idet jeg lovede ham snart et bedre Qvarter. Nu ilte jeg ind i mine Bærelser, hvor Kaminilden udbredte en venlig Luushed. Bordet var dækket og Opvarteren ventede paa mit Bink. Jeg lod ham foruden Aftensmaden sætte en Glas

ste Viin frem, og befalte ham at gaae til sine øvrige Forretninger. Saasnart jeg var fuldkommen sikker for Overrumpling, afhentede jeg min Ubekjendte. Forvirret, forkommen af Kulde og Mathed, lod han sig lede ind ved min Arm. Han saae ud, som om han havde ligget i et Morads, og jeg maatte først og fremmest skaffe ham Vand og tørre Klæder. Under min Kjærlighedstjeneste opdagede jeg snart, at jeg ikke havde med et simpelt eller udannet Menneske at gjøre, og denne Opdagelse fordoblede min Iver i at komme ham tilhjælp, skjøndt Forestillingen om maaskee at huse et farligt Menneske, foruroligede mig noget. Han satte begjerlig det fyldte Glas til sine blege Læber og nedslugte med Graadighed et Par Vg.

„Edelmødige Fremmede! De har udøvet en Handling, som De ei skal fortryde, naar De lærer at kjende min Skjebne! sagde han med Ild, og vilde kysse min Haand: Jeg er nu vederqvæget nok for at kunne fortsætte min Flugt. Imedens mine Klæder, som De saa kjærlig har udbredt for Raminen, endnu tørres en Smule, faaer jeg Tid til at fortælle Dem sandfærdigen, hvorledes det er gaaet til, at jeg er kommen i den Tilstand, og jeg tvivler da ikke paa, at De uden Frygt for at have skuffet Retfærdigheden, tør fortsætte Deres menneskekjærlige Handling og lede mig ud i det Frie.“

Der laae saa megen Orden og Aabenhed i denne Replik, at jeg intet Dieblisk tvivlede paa, min Client var et skikkeligt Menneske, om han endog havde begaaet en retsstridig Handling. En bigot Solelse strøg gjeanem mit Hjerte, og jeg hyklede i et Suk en Accord med Himmelen.

„Nei, min Ven! tog jeg Ordet: Jeg har ikke reddet Eder om Aftenen, for at I næste Morgen skulde hidses paany af Sporhundene. Heller ikke er jeg Inquisitor. Drik, spis og vær vel tilmode. Mit eensomme Liv og min uafhængige Besiddelse af dette lille Havehuus, gjør det muligt for mig at sikke Eder for enhver Opdagelse. Vi

altsaa til det lyktes mig at skaffe Eder bort uden Fare. Vi faae imidlertid Leilighed nok til at tale om Eders Hændelser." — Hans Taknemlighed fuldendte at gjøre mig tilfreds med mig selv. Indenfor mit Sovestue havde jeg et lidet Arbeidsværelse, hvori Opvarteren aldrig uden speciel Ordre maatte sætte sin Fod. Derinde stod en Sophas, og et lidet Bord. Dette Rum bestemte jeg til Opbeholdssted for den Ulykkelige, og aabnede strax Døren for Sovestuet for at lade Varmen trække ind. Mit tredje og daglige Værelse, i hvilket vi nu befandt os, var atter udenfor Sovestuet, og efter Kl. 10 ikke ret sikkert for min Gæst. Thi ved den Tid kom min Opvarter efter fuldstændt Dagværk, for at overnatte i dette Værelse, i en ham bestemt Sophabænk. Jeg førte derfor den Fremmede ind i hans Kammer, lukte omhyggelig Vinduesfladerne og anbefalede ham Rolighed — Ratten hengik ikke saa behagelig for mig som Aftenen. Noget Uro over den Nærhed, hvori jeg befandt mig til et Menneske, der dog vist havde begaaet en Misgjerning, kunde og vilde ikke forlade mig. Mit eget lignende Forhold til Weiler stod for mig, og jeg fordømte min uoverlagte Medlidenhed. En anden Tanke foruroede ligede mig ogsaa. Jeg frygtede for, at den Spænding, hvori jeg befandt mig, skulde kaste mig tilbage i den mørke Forvirring, som jeg kun altfor vel erindrede.

Den følgende Morgen var jeg derfor i megen Uvisshed om, hvad jeg skulde beslutte med Mennesket. Det stod endnu til mig uden at synes inconsequent at fremsætte ham Flugt som nødvendig. Og virkelig maatte hans Incognito blive saavel ham som mig temmelig besværligt. „Dagen igjennem maa du da i alt Fald beholde ham; thi før Aften kan han ikke forlade Huset!" tænkte jeg ved mig selv, og besluttede at lade det nærmere Bekendtskab ved Dagens Lys bestemme min Handlemaade.

Saasnart min Opvarter havde sat Frokosten ind i Stuen og bragt mig mine Klæder, lod jeg ham gaa med den Befaling at lade Portneren anvise Enhver, som maatte vilde tale med mig, at møde i Inspecteurs rens Contoir i Hospitalsbygningen og til en vis Tid.

„Jeg har meget at bestille i Dag, sluttede jeg: og vil ikke afbrydes af Noget; derfor vil jeg ogsaa lufte Haveporten efter Dig. Kl. 11 kommer jeg op i Con: toiret.“

Nu kaldte jeg min Gæst ud og tilbragte i hans Selskab tre saa behagelige Timer, at min Beslutning ikke mere kunde vakle. Saasnart vi igjen samledes om Eftermiddagen, begyndte vi at overlægge, hvorledes vi paa en sikrere og behageligere Maade skulde indrette os for Vinteren. Det var at misbruge Læserens Taalmodighed, om jeg vilde beskrive de nærmere Omstændigheder ved denne Indretning. Saameget er nok, at vi Begge befandt os vel derved, ikke allene for det Første, men for den hele Vinter. Vi velsignede det Dieblif, der havde ført os til hinanden; vi arbejdede sammen, læste sammen, spillede kort Dam eller vor Piquet, anstillede smaae chemiske Forsøg. I Haven var en lang, bedækket Reglebane. Denne tjente min Ven til daglig Spadseregang, og, efter i lang Tid at have eiet den hele, vide Skov og Mark som Fuglen, men ikke Tag eller Klæder, Føde eller Sikkerhed, fandt han nu Byttet uforligneligt. Hans Ansigts Blegghed begyndte at vige for en tilbagevendende Sundheds Rødme. Ogsaa jeg blev daglig raskere, muntre. Alle Menneſker sagde mig det, og Lægerne priste min Diæt og Forsigtighed. Men Kuren kom ikke derfra; den kom fra Hjertet, som havde været sammenkrummet, forfrosset og sygt, og nu udvidede sig ved Venskabs og Selskabeligheds milde Varme.

Min Vens Historie havde noget tilfælles med min. Han var en Europæer. En ulykkelig Kjærlighed havde bragt ham til at forlade Europa. I Amerika havde Uergjerrighed og Odselighed bragt ham til at fatte politiske Planer, hvorved han indgik hemmelig Forbindelse med en Indianerhøvding. Umuligheden af at opfylde sine indgangne Forpligtelser havde sat ham i en fortvivlet Stilling, og gjorde ham til Forræder imod begge Parter. Han var gift med Høvdingens Datter, og kom i den ulykkelige Stilling, at maatte til Selsforsvar nedlægge Svigerfaderen og flygte. Da han kom paa de forenede Staters Territorium, blev han opdaget og som Landsforræder efterfat. Det er nu ikke min Hensigt, at fortælle min Vens Historie, og jeg lader det derfor blive ved disse Ord. Men jeg maa dog tilføie, at hvis mine forbryderske Handlinger lade sig formildende forklare af Omstændigheder og min Tilstand, er dette i langt høiere Grad Tilfældet med min Ven, og jeg kan ikke troe Noget, efter at have noie kjendt hans Historie, vilde kalde ham Forbryder. Denne Overbeviisning afholdt mig fra gandske at gjengjelde hans Fortrolighed, idetmindste kunde jeg aldrig betroe ham det Mord, jeg havde begaaet paa Udelsmanden.

Vinteren lakkede mod Enden. Min Ven og jeg tænkte alvorligere paa at forlade dette Sted, hvor han ikke kunde vise sig, og hvor jeg ikke mere vilde være tilfreds, naar vi maatte adskilles. Min Formuesforfatning blev da en alvorligere Gjenstand for min Opmærksomhed end forhen. Ved min Flugt fra Europa havde jeg vistnok efterladt mine fleste Præciosa. Men foruden en temmelig vel forsynet Tegnebog havde jeg adskillige Juveler indstøbt i et Bælte. Man erindre sig, at min Velstand meest bestod i ædle Stene, og at jeg brugte med megen Forsigtighed af og til at afhænde en enkelt deraf. Mine redelige Formyndere under nr.

mangeaarige Svaghed havde omhyggelig opbevaret min Eiendom og gjorde Regnskab for Anvendelsen af mine rede Penge, saasnart jeg fandtes stiftet til at modtage Regnskab. Med mine Stenes Værd havde jeg i den nye Verden ingen Aarsag til at være tilfreds. Ikke at jo en prægtig Solitaire sundom funklede paa en skøn Haand eller glimrede i Brystet hos en riig Planteur; men med Priserne forholdt det sig anderledes. Hverken jeg eller min Ven havde Tilboielighed til her efter at spille nogen Rolle i Verden; men et Udkomme, uafhængigt af tilfældige Omstændigheder, og en anstændig Plads i et eller andet Borgerfamfund: derpaa gik vore Ønsker ud. Jeg vil være kort. Den Sum, jeg bragte ud af mine faa tilbageblevne Præciosa, var ikke ubetydelig. Jeg opsigte mit Inspectorat ved Hospitalet, og lagde Haand paa Reiseværker, hvis eneste Bæmselighed bestod i paa en naturlig Maade at transportere min Ven ombord under Navn af min Tjener. Til Europa, til en nordlig Stat, ligemeget hvilken, var vor Bestemmelse.

Et dansk Skib var i det tidlige Foraar kommet ind i vor Havn og udløste sin Commissionsfragt. Jeg gjorde Bekjendtskab med Capitainen, besaa hans Fartoi, og blev enig om at leie Kabytten paa hans Rejour til Danmark. Det blev nu aftalt i vore stille Aftentimer, at jeg skulde antage et ungt Menneske af min Vens Udseende til Tjener, og lade mig give Pas for ham. Naar det da kom til Afreise, skulde den stakkels Fyr bortføres i et eller andet Vrinde, og ved en efterladt Banknote holdes skadesløs for den tabte Tjeneste. Endelig var Alt saagodtsom paa det Reue. Foraaret udslog sine spraglede Binger over Mark og Enge. Men for min arme Ven blev det Dag for Dag paafligere at være inde i den snevne Stue. Den lyse Aarstid tillod ham neppe ved Midnatstid og indhyllt i mine Klæder,

at gjøre en Spadseretour i Haven, og jo nærmere Frihedens Time syntes at slaae, desto utaalmeligere blev han. Mangeslags Forretninger nødte mig til at være borte fra ham om Dagen, og han maatte gribe til det Middel, at sove, naar Andre vaage. Om Aftenerne og langt ud paa Natten sadde vi da fortroligen sammen og fortalte om Gammelt og Nyt. Det Gamle gjeldte som oftest mine fortrædelige Uandehistorier, hvilke han med megen Veltalenhed vilde forklare som Bedragerie af mine Sjender. Engang bleve vi ivrigere end sædvanlig ved at omtviste denne Materie. Jeg gjorde ham, som saa ofte forhen, opmærksom paa, at Ingen uden Weiler kjendte min Begivenhed i den store Sal.

„Men, svarte han estertænkende: mig synes, Du har fortalt, at En af Din Faders forrige Tjenere hemmelig bragte Dig op paa et Høloft, og at den Samme, som dertil var udfaaren af Weiler, ogsaa blev indviet i Eders Hemmelighed.“ — Jeg studsede — „Altså troer Du —?“

„At han har elsket Din Løtte og endog haft idetmindste Faderens Løfte om hendes Haand, om ikke ogsaa Pigen, i hvis Hjerter Udelmanden med de mange Penge siden fik Plads. At den gode Karl ikke elskede Dig, er da begribeligt, og at han efter Din Flugt, findende den jamrende, vel da allerede forstyrrede Løtte ved den myrdede Faders, Din Belgjorers Liig, svor Hævn og Fordærvelse over Dig, derom bør Du ikke tvivle. Skulde han nu mulig have haft Anlæg til Maserie — —“

„Holdt, holdt! Nu besinder jeg mig derpaa. Ja visse! Han regnede Figurer fra Barns Been med Kul og Kridt! — Menneſke! Hvorfra har Du denne Divinationsevne? Det bliver mig klart, at han. — O, han var vist Lottes Mand, Taſkenspilleren!“

„Der har vi det. Seer Du nu? At han har taget sig af den forladte Potte, ville vi først antage; — dernæst, at han enten af Tilboielighed eller Nødvendighed har traadt i Forbindelse med en omvankende Gjøgler, forsynet Dennes Lygte med Billeder, og lært ham hans Kunster af. Nu lade vi ham ved et Tilfælde komme til den Stad, hvor Du boede; vi give ham og hans sindssvage Kone et ringe Tagkammer ligeoverfor Dit prægtige Hotel. Nu er hans Blod bragt i Oprør; han vil Hævn, men ingen blodig; han vil rykke Din Samvittighed; han vil male Dig Djevelen paa Væggen. Den hidtige Svend betroer sin Hemmelighed til en Ven, maaskee en Tjener hos En af Dine Sjender. Denne opsnapper begjerlig Nyhederne Dig angaaende og drager Kunstneren til sig. Hvo Dine Sjender vare, maa Du selv bedst kunne eftertænke. Det forekommer mig, som Du ansaae den gamle, stolte Fyrstinde for Hovedet for dem. Saadan langsom udrænkt Hævn, saadanne udsøgte Vilnøier, bringe just paa Tanken om et intrigant Fruentimmer af de høiere Stænder.“

„Du Skildrer, som om Du selv havde været med. Virkelig kunde en vel anbragt magist Faterne bewirke det Altsammen; jeg nægter det ikke. Men Ridderens Portrait i Gesandten's Malerisamling?“

„Maleriet maa være forfærdiget efter Ridderens i Din Fædrenehals. En duelig Kunstner fra hiin Egn har dertil været engageret. Gesandten antager jeg, har været indviet i Rabalen mod Din Forstand; thi enten have de villet bringe Dig til Selvmord eller til Daarligheden.“

„Det sidste lyfledes desværre stikkelig vel!“ sukkede jeg og optog igjen Traaden. Ledet af mangfoldige Smaatræk, som jeg naturligvis har forbigaaet i denne korte Biographi, men som under vore daglige Samtaler maatte komme frem, over og gjennemskuede min

Ben saa klart den hele Række af Tildragelser, at jeg midt i min Overraskelse over det Tilfredsstillende i hans Forklaringssmaade neppe kunde bære mig for at troe, at han selv maatte have spillet en Rolle med. Han gjettede mine Tanker og spurgte smilende: om jeg maaskee troede, han var Lottes Mand.

„Jeg skulde næsten troet det! svarte jeg: dersom jeg kunde troe brunt Haar var blevet blond, en hoi Figur liden, og en Stumpnæse til en Ornenæse. Nu, i dette Dieblisk staaer hiin Tjenestekarls Skikkelse levende for mig. Men alvorig, min Broder, Du har paa en behagelig Maade opklaret de Gaader, mine Sandser tvertimod min Fornuft saalange have givet mig. Du har — — men hør, min Ven, hvorledes kom Staalet i min Haand hiin Nat hos Baronen?“

„Hvilken Baron? Derom har Du aldrig fortalt mig.“

„Ja saa! vedblev jeg nolende: Nu, jeg havde mine Marsager. Men velan, lad mig ogsaa aabne Dig denne Krog i mit Hjerte: det er den sidste, der er lukket.“

Eigefrem fortalte jeg ham nu den hele Historie med Adelsmanden. Han hørte mig med spændt Opmærksomhed til Enden, og prøvede nu ogsaa at kaste et andet Blik over Baronens og hans Gemalindes Opførsel end det, hvori jeg hidtil havde seet den.

„Seer Du da ikke Overlæg fra Først til Sidst? I Forglemmelsen af den Dræbtes Portrait, i Konens halvhaist Fremfagte: „I Spisefalen, over Skabet.“ Skulde Domestiquernes Dig ubehagelige Klirren med Knive ogsaa være udenfor Beregningen, saa var dog vist ikke det haardt ved Sengen nedkastede Staal, som man jo let ved Tassenspilleren kunne være kommen i Besiddelse af.“

Jeg blev eftertænksom siddende. Det maatte vist være gaaet omtrent saaledes til, som min kløgtige Ven forklarede. At denne Forklaring var mig behagelig, falder af sig selv; men jo lysere det blev rundt om mig,

desto mørkere stod den blodige Gjerning der, som ei var begaaet i Forbildelse, og hvis Kolde, beregnede Prosa aldrig lod sig formilde. Med et vemodigt Haandtryk vendte jeg mig om fra min Ven, min eneste Ven paa Jorden, og sagde i en nedslagen Tone. „Ikke sandt, den sidste Fortrolighed kunde Du ønsket, at jeg havde sparet os Begge for; nu maa Du gysse ved at see i mig en forsættlig Morder.“

„Ikke for Alverden ønskede jeg, Du havde sparet paa denne Fortrolighed, Broder Rudolph! raabte han med heftig Bevægelse, idet han rev sin Vest op: Der har Du Din Dræbte, lys og levende foran Dig og i Dine Arme!“

Mine Sølelser overvældede mig. Jeg sank afmægtig ned paa Stolen, og først efter lang Tids Forløb blev jeg istand til at græde. Min uadskillelige Ven i Liv og Død stod for mig med et himmelsvenligt Smil, og vilde tale, men kunde ikke.

En stærk Ringen paa Porten rev os endelig ud af denne altfor heftige Sindsforsætning. Han maatte ind i sin Husbearrest, jeg ud og lukke op. Det var Bud fra min Dansker, at han imod Aften vilde seile. Nu gjorde den nærværende Tid saa mægtige Fordringer paa min Landsnærverelse, at jeg temmelig vel fik Bugt med mine Sølelser. Min nye Tjener blev kaldet og maatte medbringe sit Løi og sin Kiste. Derpaa gav jeg ham et Ordre at besørge hos en nogle Mile fra Staden boende Læge, som jeg fra Hospitalet af havde lært at kjende, og bad i mit Brev Denne at holde min Tjener op under hvilketsomhelst Paaskud, om ogsaa under Laas og Lukke, indtil en vis Tid, samt derefter levere ham de Penge, jeg havde indlagt, hvorved han blev rundelig skadesløs baade for Tjeneste og Løi.

Men med min Tjenerdragt iført og forært belæst, seede Kammerat baa efter mig ilte jeg gjennem de mindste Stræder ned til Havnen, hvor Baaden laae. Under Paaskud af at slippe Følge af Venner, fik jeg Capitainen, som endnu var iland, til at lade os ufortøvet komme ombord, og nu var al Fare over uden den, at Skibet endnu kunde blive liggende til min Aprilsnar kom løs fra Doctoren. Mod Midnat blev vi befriede fra denne Frygt, da Skibssolkets travle Bevægelse og Tongenes Lyd bebudede os, det blev Alvor.

Da vi nu i den stille Nat sad der, ligeoverfor hinanden, vi som engang saa fjendtlig havde staaet imod hinanden, og jeg gjennem Taarer stirrede i det indfaldne Ansigt efter de forrige Træk, tog endelig min Ven Ordet.

„Lad os faae denne Spænding opløst, min Broder. Vilde Du engang berøbe mig Livet, saa har Du jo siden reddet det — og det meget Mere end Livet. Den Regning er altsaa quit. Men istedetfor at sidde her som et Par Pigeborn ved en Roman og fælde Taarer, ville vi lave os et Glas Punsch, og jeg betale min sidste historiske Gjæld til Dig. Men vel var det, Dit tætte Hjerter engang fik Luft; for tro mig, Broder, det holdt haardt for mig mangengang at tie stille, naar jeg paa Din Fortællings Gang troede at mærke, at Dit Raardestik stak Dig i Samvittigheden.“

„Naar kjendte Du mig?“ — „Dagen efter min Ankomst under Dit beskyttende Tag.“

„Men hvorfor taug Du saaledes med Dit Navn?“ — „Men hvorfor var Du aldrig saa fortrolig, at jeg fik Leilighed til at tale om mig selv? Maatte jeg ikke frygte at forstyrre vort skønne Forhold? — Men

lad mig nu fortælle Dig, hvad der bragte mig til America."

Uf min Vens vidtloftige Fortælling, der griber for meget ind i flere Menneſters Liv, til at jeg her bør gjengive den, vil jeg kun gjentage, at han, fjed af en ham høist modbydelig, ved Familieforhold paavungen Kjæreste, og desuden misfornøiet med sit hele Familieforhold langt mere end med mig, forlængesiden havde følt Lede til Livet; ja fleregange havde fattet det Forføet at tage Gift. Da han efter Fægtningen som død var bragt ind til Byen, og henlagt i et affides Bærelse, kom han om Natten pludselig til sig selv og gjorde Alarm. Man ilte ham tilhjelp, og iblandt de Tilfende faae han med Forundring sin Fætter, Baronen, der ellers aldrig havde bekymret sig om ham. Denne var nu yderst opmærksom paa enhver af hans Bevægelser, trak Lægen tilside, og paastod med Hefstighed, tvertimod Dennes Formening, at Patienten maatte døe og ſkulde døe. Da den Saarede ſlet ikke kunde tjene ham i at døe, hvorved han havde haabet, at jeg ſkulde styrtes; ſat han havde været min hemmelige Tjende, blev mig forſt nu efter ſaa mange Mars Forløb klart), fandt han endelig paa at underhandle med den Syge, lovede ham rigelige Summer og en beqvem Leilighed til at komme afſted, under Affordring af Laſte om evig Tausshed. Min Ven hørte ſaalænge paa Forſlaget, til det fandt hans Biſald. Han vandt Frihed fra ſine Elſkovſtorne og øvrige miſlige Forholde; han blev riig, uafhængig; han tog Hævn over ſin Tjende. Det var naturligt, at han reilte. — I Nordamerica tog han Tjeneste, og udmærkede ſig ſom practiſt Officeer, indtil han blev indviklet i politiſke Fortrædeligheder.

Det er adskillige Aar siden jeg sluttede de foran mig liggende Blade. Mit senere Liv er ikke stort at sige om. Jeg og min gamle Ven ere Begge Office-er i Hs. Majestæt, Kongen af Danmarks Tjeneste; gamle Karle, temmelig lystige Ungkarle. Naar Livet gaaer os en Stund altfor eensformigt, søge vi hen til et Pharaos bord; der gjelder Lykkens Omvekslinger; der kommer det gamle sagtferdige Blod igjen igang. Man holder os for Spillefugle; det er ikke sandt; vi bruge Spillet som Kuur. En anden Kuur er en god, varm Bolle Punsch; dog skal Ingen sige, vi sovre. En underlig Tugtelse af Skjebnen for vore Ungdomssynder er det almindelige Rygte, der er kommet ud om os Begge, at vi have været Vanditter, Nogle sige endog i Italien. Min Ven har tilfældigviis et Par smukke Doske, deriblandt en Glasdosk. Jeg tænker, deri stikker Grunden. Eller sy! Gives der noget Cainsmærke i mit gamle Ansigt?

Naa, hermed Farvel, J, som i dette Billede gjenskjende en gammel Kammerat fra Paradepladsen eller Skjenkebordet.

E r e m i t e n.

(Meddeelt.)

Adig mødte paa sin Vandring en Eremit, hvis hvide og ærværdige Skjæg naaede ned til Belter. Oldingen holdt en Bog i sin Haand og læste med Opmærksomhed.

Adig standsede og bød sig ærbødigt for ham. Eremiten hilsende ham med saa ædel og venlig en Mine, at Adig fik Lyst til at indlade sig i Samtale med ham. Han spurgte ham, hvilken Bog han læste. „Det er Skjebnens Bog, sagde Eremiten: vil Du læse noget i den?“ Han gav ham nu Bogen i Haanden; men hvor bevanndret den unge Mand end var i flere Sprog, kunde han dog ikke udtøde et eneste Tegns, hvilket endnu mere forøgede hans Begjærighed. „Du synes mig ret bedrøvet,“ sagde den gode Fader til ham. „Åh, jeg har kun altfor meget Grund dertil!“ svarede Adig. „Hvis Du tillader, at jeg maa ledsage Dig, vedblev den Gamle deeltagende: maaskee kan jeg da blive Dig til Nytte, jeg har dog stundom gysende Trøstens milde Følelser i den Ulykkelige's Sjæl.“ Adig følte sig gennemtrængt af Agtelse for den ærværdige Eremit. Under Samtalen fandt han hos ham højere Indsigter. Oldingen talte om Skjebnen; om Retfærdighed, om Moral, om det højeste Gode, om den menneskelige Svaghed, om Dyder og Laster, med en saa levende og henrivende Betsalenhed, at Unglingen følte sig hængende til ham ved en uovervindelig Tryllekraft. Adig bad derfor indstændigt den Gamle, at han ikke vilde forlade ham. „Jeg heder Dig selv om denne Gavn,“ sagde Eremiten: Lov mig blot helligt, at Du i nogle Dage ikke vil fjerne Dig fra mig, i hvad jeg end foretager mig.“ Adig lovede det, og de reisste sammen videre frem. De tvende Vandrende naaede om Aftenen til et prægtigt Slot. Eremiten bad om Gjestmildhed for sig og for den unge Mand, der ledsagede ham. Portneren, som man

kunde have antaget for en stor Herre, førte dem ind med en Slags haanlig Godhed. Man fremstillede dem for Huushovmesteren, der viste dem Eierens prægtige Gemakker. De bleve budne til hans eget Taffel, men fik Plads ved den nederste Ende, og uden at Slottets Herre værdisgede dem et Blik; dog blev der serveret for dem, ligesom for de Øvrige, med kostelige Retter i Overflod. Man gav dem derpaa Vand til Vaskning i en Guldskaal, besat med Smaragder og Rubiner. Man anviste dem derefter et skjønt Værelse til Sovestue, og den følgende Morgen bragte en Tjener dem hver en Guldmynt, hvorpaa man lod dem gaae.

„Husets Herre, sagde Fadig undervejs, forekommer mig at være en gavmild Mand, omendstjondt noget stolt; han udøver Gjestmildhed paa en ædel Maade.“ Idet han sagde disse Ord, bemærkede han, at et Slags Lomme, som Eremiten bar, syntes ham udspændt. Han saae der Guldskaaalen med de prægtige Stene, hvilken hiin havde stjaalet; i Begyndelsen vovede han ikke at ytre noget, men han var i en besynderlig Overraskelse.

Henimod Middag fremstillede Eremiten sig ved Døren til et meget lille Huus, hvor en gjerrig Riigmand boede; han bad om Gjestmildhed blot for nogle faa Timer. En gammel, slet klædt Tjener modtog dem med en raa Tone og lod dem gaae ind i Stalden, hvor man gav dem bedærvet Brød og daarligt Øl. Eremiten spiste og drak ligesaa tilfreds som den foregaaende Aften; derpaa henvendte han sig til den gamle Tjener, der passede paa, om de intet stjal, og som skyndte paa deres Vortgang, gav Denne de tvende omtalte Guldstykker og takkede ham for al hans Opmærksomhed. „Jeg beder Dem, svarede han til: skaf mig Deres Herre i Tale.“ Forundret førte Tjeneren de to Reisende ind. „Gode Herre, sagde Eremiten: Jeg kan ikke undlade at ytre Dem min forbindelige Tak for den ædle Maade, hvorpaa De har beværtet os. De

vilde igjen modtage denne Guldskaal som et svagt Pant paa min Erkjendtlighed." Den Gjerrige var nærvæd at falde om af Overraskelse.

Eremiten gav ham ikke Tid til at komme sig af sin Forbavselse; han gik tilsomt bort med sin unge Ledsager. „Min Fader, sagde Fadig til ham: Hvad er dog alt det jeg seer? Du synes mig ikke i nogen Henseende at ligne andre Mennesker. Du stjæler en med kostbare Stene indfattet Guldskaal fra en Mand, som modtager os prægtigt, og Du giver den til en Gjerrig, som behandler os paa en uværdig Maade!" — „Min Søn, svarede Oldingen: Hiin pragtfulde Mand, som kun modtager Fremmede af Forsængelighed og for at lade dem beundre hans Rigdomme, skal blive visere; den Gjerrige skal lære at udøve Gjestmildhed; mærk Dig vel dette, min Søn! Lad Din Forundring fare og følg mig." Fadig vidste endnu ikke om han havde at gøre med det taabeligste eller viseste af alle Mennesker; men Eremiten talede med saa megen Myndighed, at Fadig, der desuden var bunden ved sin Eed, ikke kunde undslaae sig for at følge ham.

De ankom om Aftenen til et net og vel indrettet, men simpelt Huus, hvor intet bar Præg hverken af Ødselhed eller Gjerrighed. Eieren var en Philosoph, der havde trukket sig tilbage fra Verden og nu rolig dyrkede Viltsdom og Dyd, og hvem dog ikke, som Verdens Mennesker, Tiden faldt lang. Han havde bygget sig denne eensomme Bolig, hvor han modtog Fremmede paa en gæstfri Maade uden al Brag. Han kom selv de to Rejsende imøde, som han først lod udhvile i et bekvemt Bærelse. Noget efter kom han atter for at indbyde dem til et propper Maaltid. Under Samtalen blev man enig om, at denne Verdens Ting ikke altid gik efter de Visers Ønske. Eremiten påstod, at man ikke kjendte Forsynets Veie, og at Menneskene havde Vret i at bedømme det Hele, hvoraf de kun fattede den mindste Deel.

Talen dreiede sig hen paa Eidenstaberne: „O, hvor de ere sørgelige!“ sagde Zadig. „De ere Vindene, som blæse i Skibets Seil, svarre Eremiten: stundom omkaste de det og bringe det til at synke, men uden dem kunde det ikke seile. Galden gjør vred og syg, men uden Galde kunde Mennesket ikke leve. Alt er farligt herne og alt er nødvendigt.“ Zadig undrede sig over, hvorledes en Mand der havde handlet saa selsomt, kunde raisonnere saa godt. Efter en ligesaa lærerig som behagelig Samtale førte Verten de tvende Reisende ind i deres Sovesværelse, idet han takkede Himlen, fordi den havde sendt ham to saa vise og dydige Mænd. Han tilbød dem Penge paa saa net en Maade, at det ikke kunde støde. Eremiten vægrede sig for at modtage hans Tilbud og sagde til ham, at han nu tog Afsked, da han havde ifinde at reise før Dagens Anbrud. Deres Adskillelse var om og hjertelig; især Zadig følte sig gjennemtrængt af Ugtelse og Velvillie for saa elskværdig en Mand.

Da Eremiten og han vare komne paa deres Sværelse, holdt de længe Lovtale over deres Vert. I Daggrøet vækkede D dningen sin Fedsager. „Vi maa reise, sagde han: men medens Alle endnu sove, vil jeg efterlade denne Mand et Vidnesbyrd om min Hengivenhed.“ Idet han sagde disse Ord, tog han en Sækkel og satte Fod paa Huset. Forsærdet udstødte Zadig et høit Skrig og vilde afholde ham fra at begaae saa frygtelig en Handling. Eremiten drog ham med sig ved en høiere Magt; Huset stod i Lue. Eremiten, der allerede var temmelig langt borte, betragtede rolig Branden. „Gud være lovet! sagde han: See, min kjære Verts Huus er ødelagt i Bund og Grund! den lykkelige Mand!“ Ved disse Ord blev Zadig fristet til paa-eengang at udbryde i Latter, at udfjelde den ærværdige Fader, at slaae ham og flygte bort, men han gjorde intet af alt Dette; formedelst Eremitens Overmagt fulgte han ham imod sin Villie til det sidste Hvilested. Dette

var hos en godgjørende og from Enke, som havde et talentsfuldt Sødskendebarn paa 14 Aar, hendes eneste Haab. Hun modtog dem og bevarrede dem med største Opmærksomhed. Den følgende Dag befalede hun sit Sødskendebarn at ledsage de Reisende til en Bro, som nylig var gaaen itu og derfor farlig at passere. Det unge Menneske gaaer villig med dem. Da de havde naaet Broen, sagde Eremiten til ham: „Kom, min Ven! Jeg maa vise mig taknemmelig imod Din Tante.“ Derpaa griber han ham ved Haarene og kaster ham i Floden. Barnet falder, holder sig et Nieblik over Vandfladen og bliver derpaa opslugt af Strømmen. „O, Du Uhyre! Du største Forbryder blandt alle Mennesker! udbrod Zadig. „Du havde lovet mere Taalmodighed, sagde Eremiten, idet han afbrød ham: Viid da, at under Ruinerne af hiint Huus, som Forsynet har ladet gaae op i Luver, har Eieren fundet en umaadelig Skat; viid, at det unge Menneske, som Forsynet har ladet omkomme i Bolgerne, skulde have myrdet sin Tante inden et Aar, og Dig inden to Aar.“ — „Hvo har sagt Dig det, Barbar! udraabte Zadig: Og om Du havde læst dette i Skjebnens Bog, er det Dig da tilladt at drukne es Barn, som ikke har gjort Dig noget Ondt?“

Medens Zadig talede, bemærkede han, at Oldingen ikke mere havde noget Skjæg, og at hans Ansigt antog Ungdommens Træk. Hans Eremitdragt var forsvunden; fire deilige Binger bedækkede et majestætisk Legeme i lysende Straaleglans. „O, Du Himlens Udsendte, guddommelige Engel! udbrod Zadig: Du er altsaa nedstegen fra de salige Wanders Verden for at lære en svag Dødelig at underkaste sig de evige Love.“

„Menneskene, sagde Engelen: domme om Alt, uden at kjende Noget; Du var den blandt de Dødelige, som meest fortjente at blive opløst.“ Zadig bad ham om Tilladelse til at tale. „Jeg sætter Mistillid til mig selv, sagde han: men

torde jeg bede Dig oplyse mig en Tvivl? Havde det ikke været rigtigere at forbedre dette Barn og gjøre det dydigt, end at drukne det?" Engelen svarte: „Hvis det havde været dydigt og havde levet, da var dets Skjebne selv at blive myrdet tilligemed den Hustru, han skulde ægte, og den Søn, der skulde fødes ham.“

„Men hvorledes? sagde Zadig: Er det da nødvendigt at der skal gives Forbrydelser og Ulykker, og at Ulykkerne maae ramme de Retfærdige?" — „De Glette, svarte Engelen: ere altid ulykkelige, de tjene til at prøve et lille Antal Retfærdige, som ere udbredte over Jorden, og der er intet Ondt, hvoraf der jo fremgaaer noget Godt.“ — „Men, sagde Zadig: hvis der nu alene fandtes Godt og intet Ondt?" — „Da, svarede Engelen: maatte denne Jord være en anden Jord, Sammenhædningen af Begivenhederne maatte være en anden Wiisdommens Orden, og denne Orden, der skulde være fuldkommen, kan kun findes i det høieste Væsens evige Bolig, hvortil intet Ondt kan naae; han har skabt Millioner Verden, hvoraf den ene ikke ligner den anden. Denne umaadelige Forskjellighed er en Egenskab ved hans Magt. Der gives ligesaa lidt to Blade paa et Træ, som to Kloder i det uendelige Himmelrum, der ligne hinanden, og Alt hvad Du seer paa dette lille Atom, hvor Du er fød, maa være bestemt paa sin Plads og i sin Tid efter uforanderlige Love af Ham, som omfatter Alt. Menneskene troe, at hiint Barn, der nys døde, er falden i Vandet af en Hændelse; at det er af en Hændelse hiint Huns er brændt, men der gives ingen Hændelse; alt er Prove, eller Straf, eller Belønning, eller Forsorg.“ — „Men," sagde Zadig, . . . og idet han udtalte dette „men," hævede Engelen sig alt mod Lysets høiere Eghe. Zadig kastede sig paa Knæ, tilbad Guds evige Wiisdom, og underkastede sig Forsynets Styrelse.

P e r l e s n o r e n.

Den tolvaaarige Alvina saae ugjerne at man betragtede hende som et Barn. Længselsfuld kastede hun sit Blik ind i Fremtiden, da hun skulde træde over Barndomsalderens Grændse og staae ved Siden af sin ældre Søster Natalie. Den kloge og erfarne Moder hørte hvorledes hun Dagen før sin trettende Fødselsdag beklagede sig over, at hun blev behandlet som et Barn og udelukket fra alle de Fornøielser, hvilke hendes voksne Søster tog Deel i. Moderen tang. Den følgende Dags Morgen var Alvina neppe vaagnet op af Søvnen, før Moder og Søster traadte ind til hende i Bærelset og ønskede hende til Lykke. Natalie bår en Kuro med Blomster og Frugter, tilligemed flere smaae Foræringer. I den kjærlige Moders Haand blinkede en Perlesnor af betydeligt Værd, hvilken hun hængte om den gladoverraskede Datters Hals. Taknemmelig og rørt omfavnede Alvina Moderen og Natalie, og glædede sig i Særdeleshed over det ædle Smykkes rene Skjær. „Min Datter! sagde den sømme Moder: Gid Du ikke blot vilde betragte denne Perlesnor som en forfængelig Prydelse, gid Du vilde erkjende denne Gaves høiere Betydning! See! Ingen af disse Perler vilde have naaet den Størrelse og rene Klarhed, saafremt en uforsigtig Haand havde aabnet Muslingen for tidlig, i hvis Skjød Perlen smaaede. Saaledes bliver ogsaa en for tidlig Fremtræden i Verden let farlig for Aand og Hjerte, kun i det Skjulte modnes det Gode og Skjønne.“

Augusta Kühn.

Mennesket lever i Evigheden.

Mennesket horer Intet hellere omtales end Sjælens Udødelighed. Denne Tro smigrer hans Ønsker, hans Persønlighed, hans Beregning over Vinding og Fordeel, og er umiddelbart indflettet i hans Drift til Livet. Han anstrenger al sin Skarpsindighed, for at bevise, hvad han troer, han sætter sin hele Phantasie i Bevægelse, for at udsmykke Udødelighedens Idee med de meest glimrende Farver, og Enhver skaber sig efter sine egne Ønsker og Tilbøieligheder en særegen Evighed. Man gaaer over til et andet Himmellegeeme, flyver fra Stjerne til Stjerne, man stiger meer og mere i Erkjendelse, man afryster alt det Jordiske, man træffer sammen med sine Venner og Slægtninger, for at fortsætte sine eengang begyndte Samtaler, eller man gjør Intet og hylser sig ud i Abrahams Skjød. Hvergang driftige Mennesker gaae ud over Defonaniens eller Kurfens Sphære, træde de sædvanligviis hen til Hovedkassen og fordre Udødelighed. Mange troe endog, at Philosophien ene bestaaer i denne Betragtning af vor fortsatte Tilværelse. Tiingenes Væsen, Verdens Oprindelse, Sammenhængen mellem Naturen og Friheden ere døde Bogstaver i deres Mune. Alt, mene de, hjælper Intet, naar de ikke kunne erfare om de vedblive at være til. Derhos er man saa billig, at lade sig Halvdelen af Uendeligheden, nemlig det, som ligger paa den anden Side af Menneskets Tilværelse, for hans Fødsel, afhandle; og dette betyder virkelig ikke saa lidet, eftersom den Tid, der gaaer foran, er ligesaa grændseløs, som den der følger bagefter.

Det maa derfor være meget behageligt at høre, at Mennesket allerede lever i Evigheden. Og saa er det i Virkeligheden, og det ikke blot, idet vi vente Noget, men allerede i ethvert nærværende Øieblik. Vi blive ikke først deelagtige i Udødeligheden, vi have, vi nyde

den allerede, ja — vi kunne ei engang leve uden den. Dette er allerede herligt af den Grund alene, at vi derved slippe over den fatale Død. Kun Dyret veed interderaf, og kjender hverken Død eller Evighed. Menneſket lever i det Mendelige og med Nette kan han udbryde i de stolte Ord: „Jeg er, thi jeg tænker.“ Dette betegner en ganske anden høiere Tilværelse end det tankeløse Dyr, thi det er et Sjæleliv, et Liv hen i Evigheden. Et ſaadant Liv lever ikke blot den, ſom troer derpaa, men endog En hver, ſom gad tvivle derom, eller nægte det. Man kan paa den modsatte Side paastaae, at Menneſker veed han ſkal døe, men at han ikke troer derpaa. Kun lidet er der ſom Menneſket griber i ſin Haand; men endogsaa det Sædvanligſte, det meeſt Nærværende, kan han ikke berøre, uden at glemme Døden derover og at tage Evigheden i Beſiddelse. Thi Menneſket tænker ved det han gjør, han handler fordi han tænker, og Tanken fører ham ud i Evigheden. Endogsaa det Mechaniske lader ſig ikke udføre uden Tænkning. Eller troer J, at Lømmemanden paa Taget kun tænker paa Afreſmaaltidet, ſom ſkal krone Bærket, og at ikke de kommende Slægter rinde ham i Hu, hvilke ſkulde beboe Huſet? Hvorledes kunde han ellers nogensinde holde en Tale fra Epidſen af Huſet, og denne Tale — hvad ſiger den andet, end at ikke blot hans Haand, men ogsaa hans Aand har virket her? Den ſom lægger en Rjærne i Jorden, ſkulde han i den Grad indſkrænke ſin Foreſtilling, at han alene tænkte paa den Skygge, eller den Frugt ſom han ſelv i Fremtiden vilde nyde deraf? Hvo vilde anlægge en Plantage til en Skov, naar han ikke i Aanden allerede ſaae Skoven opvokset? Hører man ham klage og jampe over at han ikke ſelv ſkal opleve den Tid, da han kan vandre gjennem den? Nei! Fremtiden ſvæver opmuntrende og ſtyrkende over ham. Han lever, han nyder allerede med de Tusende, ſom gjennem Aarhundreder vilde drage udaf Byerne for

at beundre Egenes Kæmpeværkt og de ranke Graners him-
 melsstræbende Grene. Og prøver engang paa at tænke
 ved det J gjør, hører eller seer: det Nærmeste angaaer
 kun mig. Hvad der ligger udenfor de tredive eller fyr-
 getyve Aar jeg maaſkee endnu har tilbage, kommer mig
 ikke ved og maa være mig ligegyldigt. Prøver derpaa,
 og seer om det vil lykkes for Eder! Da ſkulde man ſnart
 høre op at læse Awiſer, naar man altid vilde ſige til ſig
 ſelv: dette eller hiint oplever Du dog ikke! Vi ſee toert-
 imod i enhver Nutid kun Begyndelſen til den ſtorre Frem-
 tid, og juſt ſaa meget kjærere er en Begivenhed for os,
 ſom den tyder hen paa en fjern Fremtid og længe forud
 forkynder en ny Tingenæs Orden. Den Tanke griber
 os mægtigt, ſom omfatter meſt. Dette gaaer ſaavidt,
 at vi bygge Systemer paa Erfaringer, ſom ſkulle gjælde
 for alle Tider, og hvis Evighed vi ſelv med den ſtorſte
 Joer forſøgte. Saaledes fremkomme Videnskaberne.
 Det Oplevede bliver til en Gjenſtand for Betragtningen:
 Ja Livet ſelv tjener kun til at udvikle den tænkende Kraft
 og til at ſkjærpe Aandens Blik i den Grad, at det træn-
 ger gjennem alle Muligheder. I det mindſte gaaer Be-
 ſtræbelfen ud derpaa, men den vilde ikke finde Sted, ſaa-
 fremt vi ſolte Døden forud, ſaaſremt den tænkende Livs-
 flamme ikke drog ſin Næring af det evige Liv. Med
 denne Beſtræbelfe ſtiller Menneſket ſig ligeover for den
 rige Natur og gjentager i ſig Kræfternes Forbindelſe,
 Guddommens Gang. Et ſaa høit Maaſ kan det enkelte
 Menneſke ikke naae; alle Tidſaldere, alle Menneſkeſlæg-
 ter bygge paa dette Værk, paa Videnskabens og den
 klare Erkjendelſes Grundpiller. Ikke nok er det, at det
 ene Folk overleper ſine Traſagn til det andet, men end-
 ogſaa Stenene, Kløfterne, Bjergene fortælle hvad der
 ſkete for os. Menneſket er en Son af Evigheden, han
 lever ud over alle Tidſaldere, og kun i Evighed kan
 hans Liv beſtaaе. Døden er et Intet, ſom man ikke en-

gang formaaer at tænke sig, og som følgerlig ikke mægter at afbryde Tankernes veylende Gang. Som et udfolder Heelt ligger Livet for ham, over hvilket Anden svæver hen uden at naae nogen Grændse. Noget Uendeligt er det altsaa, som sætter ham i Bevægelse, U dødelighedens Rige ligger aabent for ham, og i det Fjerne glimte Lysstraaler af en høiere Erkjendelse, af en veyende, forædlet Kundskab hans Blik imøde. Saaledes er det da sandt og uvgjendrikelig beviist: at Mennesket lever i Ewigsheden!

St. Schütz.

Greben paa Heden.

(efter Fouqué.)

En Ridder reed henad Lyng
Sin Hjertensfjær imøde,
Det var saa eensomt rundt omkring,
Saa tomt, saa sort og øde;
Dhi Dag for Natten monne flye
Og Taagen skjulte den smalle Sti.

Lang var den Vei til Hjertensfjær,
Fjernt hendes Riddersæde;
Da saae foran i Dæmringfjær
Den Svend en Pilgrim træde;
Og rask fortrolig raabte han:
Hvorfra, hvorhen, Du Vandbringsmand?

Hvi gaaer saa ene paa Heden Du?
Hør, Flaggermusene snirre!
See, Nattens Skyer med sølsom Gru,
Den fromme Tanke forvirre.
Vi lidt, jeg standser Gangeren
Saa drage vi sammen ad Heden hen!

Dg begge droge ad Heden hen,
 Dog blev den Pilgrim stille ;
 Da spurgte Svenden : siig mig Ven
 Hvor tyer I hen saa silde ?
 „Jeg tyer ei did hvorhen Du tyer ;
 Vi skilles fluk naar Dagen gryer. ”

Saa siig mig dog : hvad hedder Du ?
 „Jeg kaldes Greven paa Heden,“
 Dg gaaer i Natten saa ene nu ?
 „Ja Sorger mig mon lede. ”
 Dg uden Ganger, og uden Svend ?
 „I sorte Borg de vente end. ”

Saa værgeløs ved Nattetid,
 I gaaer Hr. Greve, paa Lyngen ?
 „Hvad skal jeg vel med Sværd og Spyd,
 Mig overfalder Ingen ;
 Thi viid Du Svend og spørg ei meer
 En afdød Greves Aand Du seer. ”

Du rider rast i den kolde Nat,
 Snart kan Din Mø Dig varme ;
 Mig styrted' Elskov i Graven brat,
 Jeg hviler i Dødens Arme.
 Farvel ! jeg Dagen skimte kan,
 Farvel ! Du levende, friske Mand.

D. V. Levegow.

